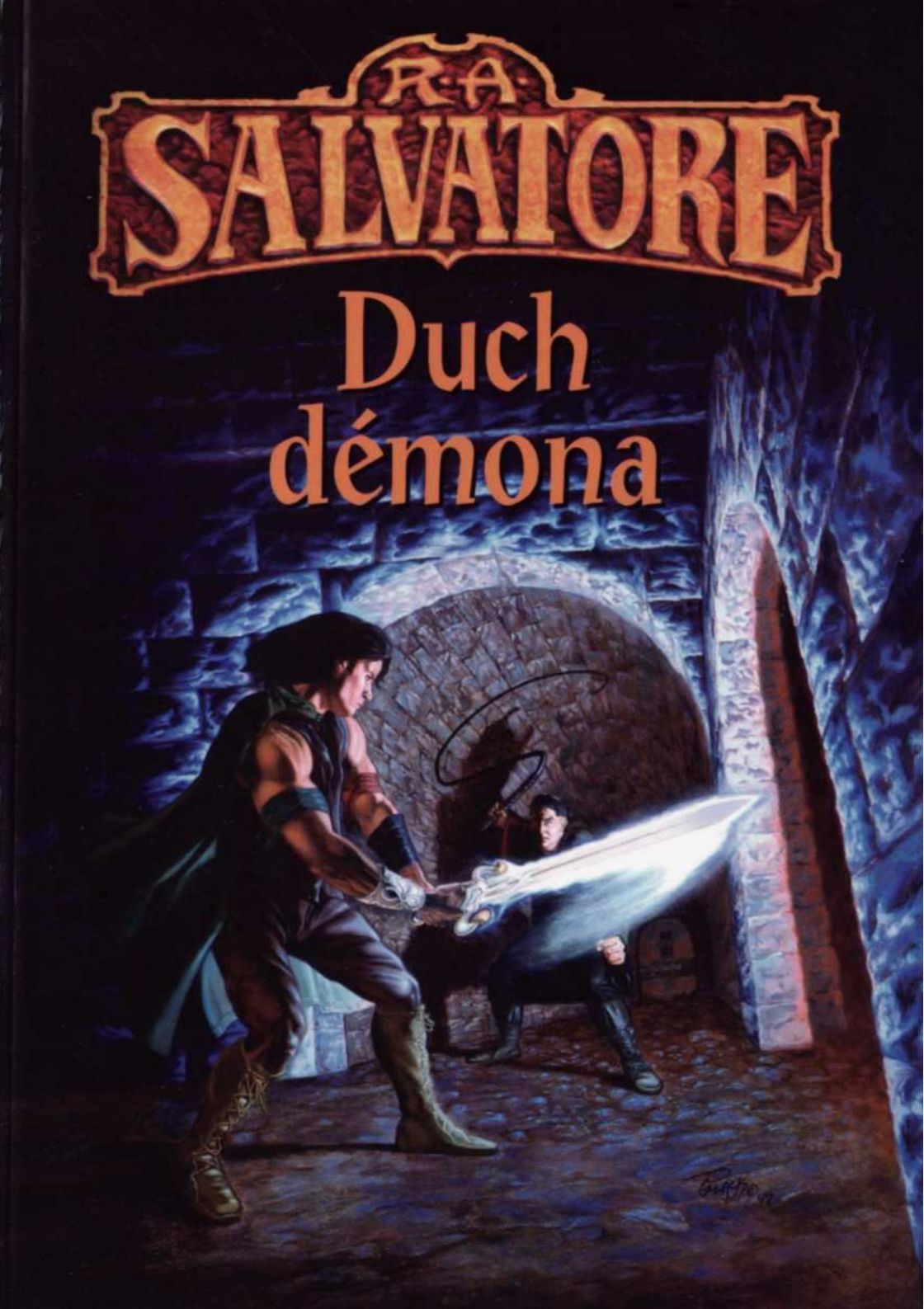
R.A.

SALVATORE

Duch démona

Elbryan a Pony – přátelé od dětství,
kteří se časem ještě víc sblížili – začali vroucně
doufat, že temný příliv konečně opadá.
Je-li však zlo na ústupu, jak to, že si hordy goblinů
a powriů s krvavými čepicemi probíjejí cestu
čím dál hlouběji do civilizovaných zemí?

Nad Coronou nyní visí zlověstná hrozba,
neboť oběť mnicha Avelina Desbrise nestačila
k úplnému zničení moci démona daktyla.
Temný duch pronikl do jednoho z nejsvatějších míst
– v těle kdysi obdivovaného duchovního vůdce
se snaží krutě a zákeřně pomstít silám dobra.
Zhoubné zlo se šíří a nemusí se podařit
je zastavit...

„Strhující příběh... jedna z (jeho) nejlepších prací"
– *Booklist*

„Pohlcující... zatím nejlepší kniha
v Salvatoreho plodné kariéře"
– *Publishing Weekly*

Doporučená cena včetně DPH 349 Kč
ISBN 978-80-7174-670-6

Duch démona

R. A. Salvatore

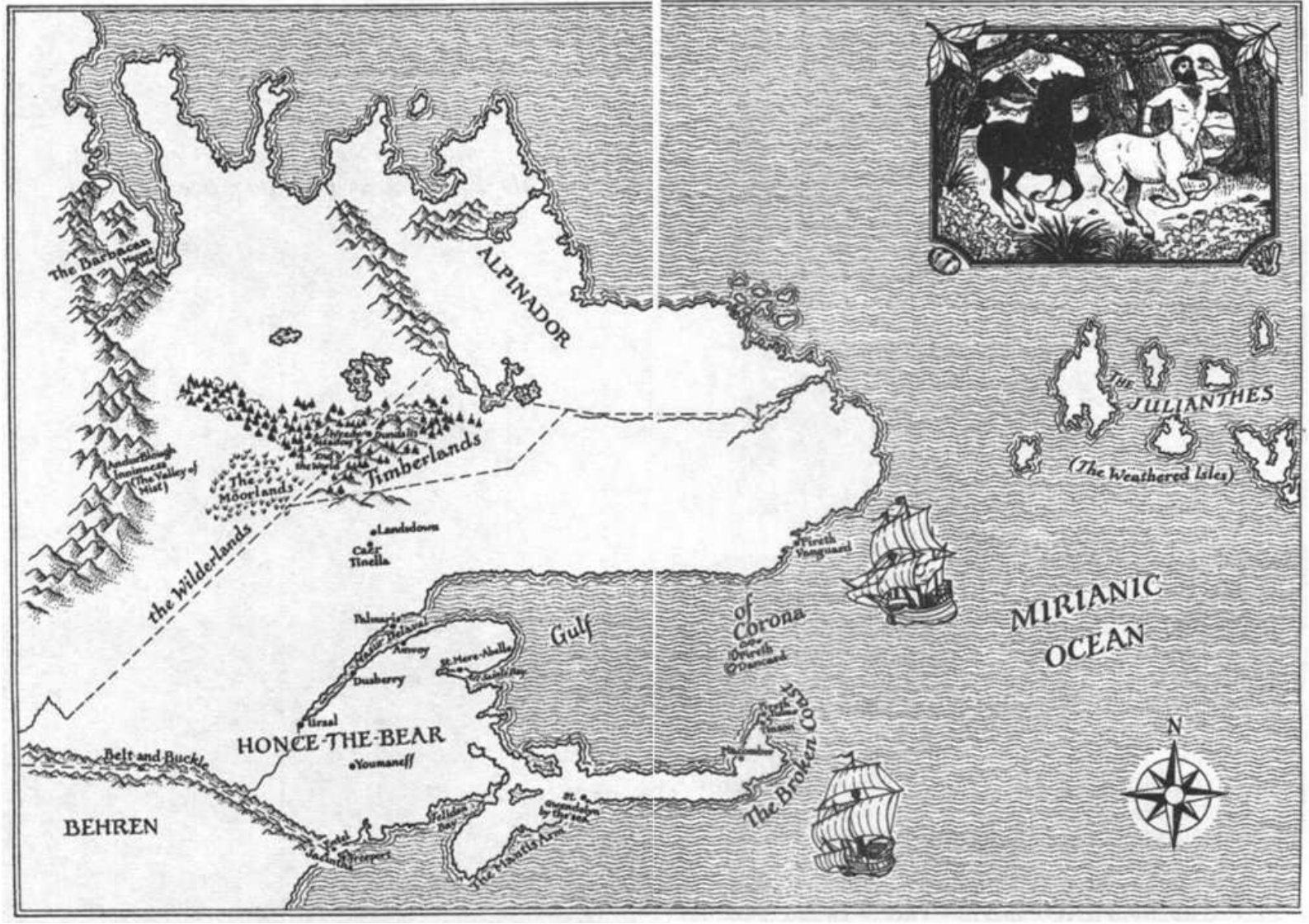
NÁVRAT®

THE DEMON SPIRIT

© Copyright by R. A. Salvatore – 1997
This translation published by arrangement with
Ballantine Publishing Group, a division of Random House, Inc.
© Cover art by Alan Pollack – 2007
© Translations by Kateřina Němcová, Tomáš Suchánek – 2006
© for the Czech edition by Radomír Suchánek – 2007

ISBN 978-80-7174-670-6

Tahle je pro Scotta Siegela a Jima Cegeilskiho, dva chlápky, díky kterým je tato práce potěšením.

ALPINADOR
The Barbacan
Timberlands
The Moorlands
the Wilderlands
Landsdown
Tinella
Palmeria
Dusberry
HONCE-THE-BEAR
Belt and Buckle
BEHREN
Gulf
of Corona
MIRIANIC OCEAN
The Broken Coast
The Julianthes
(The Weathered Isles)
N

Vysvětlivky k mapě:

The Barbacan – Barbacan; **Mount Aida** – hora Aida; **Andur‘ Blough Inninness (The Valley of Mist)** – Andur‘ Blough Inniness (Mlžné údolí); **The Moorlands** – Slatiny; **End o‘ the World** – Konec světa; **Weedy Meadow –** Plevelná; **Dundalis** – Dundalis; **The Wilderlands** – Divočina; **Timberlands** – Lesní země; **Landsdown** – Padov; **Caer Tinella** – Caer Tinella; **Belt and Buckle** – Pás se sponou; **Behren** – Behren; **Honce-The-Bear** – Honcké království; **Youmaneff –** Youmaneff; **Ursal** – Ursal; **Dusberry** – Dusberry; **Amvoy –** Amvoy; **Masur Delaval** – Masur Delaval; **Palmaris** – Palmaris; **Entel** – Entel; **Freeport** – Svobodný přístav; **Jacintha** – Jacinta; **Felidan Bay** – Felidský záliv; **The Mantis Arm** – Kudlaní paže; **St. Gwendolyn by the sea** – Sv. Gwendolyn při moři; **All Saints‘ Bay** – záliv Všech svatých; **St. Mere-Abelle** – Sv. Mere-Abelle; **Gulf of Corona** – Coronský záliv; **Pireth Dancard** – Pireth Dancard; **The Broken Coast** – Zlomené pobřeží; **Pireth Tulme** – Pireth Tulme; **Tinson –** Tinson; **Macomber** – Macomber; **Pireth Vanguard** – Pireth Vanguard; **Alpinador** – Alpinador; **Mirianic ocean** – Mirianský oceán; **The Juliantes (The Weathered Isles)** – Julianty (Návětrné ostrovy)

Část první

DIVOČINA

Bojím se, strýčku Mathere, ne o sebe, ale o všechny dobré lidi světa. Pony a já jsme jeli z Barbacanu se srdci tíženými zármutkem, ale s nadějí. Avelyn, Tuntun a Strážce obětovali své životy a já věřil, že zničením daktyla jsme odehnali temnotu ze světa.

Mýlil jsem se.

Každý Tanečníkův krok nás nesl dál na jih, do vlídnějších krajů, jak jsem si myslel a jak jsem také řekl Pony, jejíž pochybnosti byly ještě větší než mé. Nemohu ani spočítat, kolik goblinů jsme po cestě viděli! Tisíce, strýčku Mathere, desítky tisíc, s desítkami fomorlánských obrů a stovkami krutých powriů. Trvalo nám asi dva týdny, během nichž jsme svedli tucet menších bitev, než jsme se dostali do oblasti poblíž Dundalis, a tam jsme nalezli jen další nepřátele, usazeně v pozůstatcích tří měst, které využívali jako základny pro své výpady dál na jih. Belster O'Comely a útočná skupina, které jsme opustili, než jsme se vydali na Barbacan, jsou pryč – na jihu. Modlím se za ně. Ale temnota obestírající zemi je tak rozlehlá, že se obávám, že nikde není bezpečno.

Bojím se, strýčku Mathere, ale slibuji ti, že ať bude situace jakkoliv bezútěšná, nevzdám se naděje. To je něco, co mi nemůže vzít ani démon daktyl, ani goblini, ani veškeré zlo světa. Naděje přináší sílu mé ruce, aby Bouře ťala čistě. Naděje mi dovoluje vysílat desítky šípů za sebou do gobliních srdcí – do řad nepřítele, které se neztenčily.

Naděje, strýčku Mathere, to je to tajemství. Myslím, že mí nepřátelé ji nemají. Jsou příliš sobečtí, aby pochopili sebeobětování se v naději, že to přinese lepší svět pro ty, kteří přijdou po nich. A bez

takové prozíravosti a optimismu často snadno ztrácejí odvahu a prchají z boje.

Naděje, jak jsem se naučil, je nezbytným předpokladem pro obětavost.

Budu doufat a bojovat a každá bitva mi bude připomínat, že můj postoj není hloupý. Pony je stále silnější v používání kamenů. Magické síly, jimiž vládne, jsou neuvěřitelné. A naši nepřátelé, ač je jich mnoho, již nebojují organizovaně. Síla, jež je držela pohromadě, démon daktyl je pryč a už jsem viděl gobliny válčit mezi sebou.

Dny jsou temné, strýčku Mathere, ale mezi mraky může vysvitnout slunce.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA PRVNÍ

Další den

Elbryan Wyndon sebral svou dřevěnou židli, drahocenné zrcadlo a pohnul se k ústí malé jeskyně. Zamrkal, když odhrnul přikrývku stranou. Překvapilo ho, že už se dávno rozednilo. Pro muže jeho velikosti se nezdálo lehké z díry vylézt. Měřil šest stop a tři palce a byl samý sval, avšak díky hbitosti, kterou získal za léta výcviku s mrštnými elfy z Caer'alfar, ho to nestálo mnoho úsilí.

Zjistil, že jeho společnice Pony už je vzhůru a sbírá jejich pokrývky a potřeby. Opodál obrovský hřebec Tanečník zařehtal a sekl kopytem do země, když Elbryana uviděl. Tento obraz by většinu lidí ohromil. Tanečník byl vysoký, ale nijak hubený, se silným, svalnatým hrudníkem, srstí tak černou a hladkou, že se leskla i v tom nejslabším světle, a očima, které vyzařovaly inteligenci. Na hlavě, přímo nad inteligentníma očima, měl lysinku ve tvaru diamantu, ale kromě ní a bílých podkolenek narušoval dokonalost jeho černoty už jen tyrkys, který byl magicky zasazen do jeho hrudi a mentálně ho spojoval s Elbryanem.

Ale i když byl Tanečník krásný, hraničář si ho skoro nevšímal. Jeho zrak byl, jako většinou, upřen na Pony, jeho přítelkyni z dětství a ženu v dospělosti, jež byla o několik měsíců mladší než on. Zlaté, husté vlasy jí nyní sahaly po ramena a poprvé po několika letech je měla delší než Elbryan svou světle hnědou kštici. Bylo trochu zamračeno, obloha byla šedá, ale v Ponyiných očích zůstával jas. Byla jeho silou, jeho světlem v temném světě. Zdálo se, že její energie je bezmezná, stejně jako její schopnost usmívat se. Nic ji nezastrašilo, žádné riziko či hrůzný výjev. Pokračovala ve všem metodicky a odhodlaně.

„Budeme hledat tábor severně od Konce světa?“ zeptala se a vytrhla tak Elbryana z úvah.

Zvážil to. Zjistili, že v oblasti jsou předsunuté tábory plné goblinů, zásobované většími tábory, které byly založeny ve městech Dundalis, Plevelná a Konec světa. Města byla od sebe vzdálena den cesty koňmo. Dundalis leželo na západ od Plevelné a ta byla na západ od Konce světa. Tyto menší tábory budou klíčem k znovuzískání tohoto regionu – dostane-li se někdy armáda Honckého království na hranice Divočiny. Kdyby Elbryan a Pony rozprášili monstra v lesích, města by mezi sebou ztratila kontakt.

„Pro začátek to vypadá dobře,“ odpověděl hraničář.

„Začátek?“ zeptala se Pony nevěřícně. Na to mohl jen pokrčit rameny. Oba již byli znavení bojem. Věděli však, že je čeká ještě mnoho dalších bitev.

„Mluvil jsi se strýcem Matherem?“ Pony pokývla směrem k zrcadlu. Elbryan jí už dříve vysvětlil, jak funguje Orákulum – tajemný elfí obřad, kdy mohou živí rozmlouvat s mrtvými.

„Mluvil jsem na něj,“ odvětil hraničář a jeho olivově zelené oči se zaleskly, jak mu přejel mráz po zádech – to se stávalo vždy, když pomyslel na ducha velkého muže, jenž zde byl před ním.

„A odpovídá někdy?“

Elbryan zafrkal a snažil se přijít na to, jak lépe vysvětlit fungování Orákula. „Odpovídám si sám,“ začal. „Strýc Mather vede mé myšlenky, ale pravdou je, že mi nedává žádné odpovědi.“

Pony přikývla na znamení, že chápe, co se jí snaží říct. Elbryan neznal strýce Mathera za jeho života. Strýc se rodině ztratil, když byl mladý, předtím než Olwan Wyndon – bratr Mathera, Elbryanův otec – vzal své děti a manželku do Divočiny. Ale Mather, stejně jako Elbryan, byl přijat Touel’alfar, elfy, a vycvičen v hraničáře. Nyní Elbryan v Orákulu vyvolával obraz toho muže, obraz dokonalého hraničáře, a když k němu mluvil, nutil se k prosazování svých nejvyšších ideálů.

„Kdybych tě naučil, jak pracovat s Orákulem, možná bys mohla mluvit s Avelynem,“ navrhl nikoliv poprvé. Naznačoval, že by se Pony mohla spojit s přítelem, jehož ztratili před několika dny. On

sám se o to snažil už dva dny poté, co vyrazili z rozbitého Barbacanu na jih, ale neuspěl.

„Nepotřebuji to," odvětila tiše, odvrátila se a Elbryan si poprvé uvědomil, jak je rozháraná.

„Ty té ceremonii nevěříš," začal, spíše aby ji přiměl k reakci, než že by ji obviňoval.

„Ale ano, věřím," řekla rychle a ostře, ale náhle zpomalila, jako by se o tom bála mluvit. „Já… já myslím, že zažívám něco podobného."

Elbryan se na ni klidně díval a dával jí čas, aby si ujasnila svou odpověď.

Když vteřiny přešly v minuty, řekl: „Naučila ses Orákulum?"

„Ne," odpověděla a obrátila se k němu. „Není to stejné. Nehledám to. Spíš to hledá mě."

„To?"

„Je to Avelyn," řekla s jistotou. „On je se mnou, já to cítím. Je jaksi mou součástí, vede mě a posiluje."

„Stejně to cítím se svým otcem," řekl Elbryan. „A ty se svým. Nepochybuji, že mne Olwan hlídá…" Hlas mu odumřel, když se na ni podíval, protože Pony vrtěla hlavou dřív, než skončil.

„Je to silnější," vysvětlila. „Když mě Avelyn poprvé učil používat kameny, byl těžce raněný. Spojili jsme svoje duše skrze hematit, kámen duší. Výsledek byl pro nás oba skvělý, a tak mi Avelyn v následujících týdnech skrze toto spojení odhaloval tajemství kamenů. Za necelý měsíc mé znalosti kamenů a schopnosti s nimi překonaly úroveň mnicha Sv. Mere-Abelle, který je studuje pět let."

„A ty věříš, že on se s tebou stále spojuje touto duchovní cestou?" V té otázce nebylo ani stopy po skepsi. Mladý hraničář už toho viděl příliš mnoho, jak kouzelného, tak ďábelského, aby o takové možnosti pochyboval – aby pochyboval o jakékoliv možnosti.

„Ano," odpověděla Pony. „Pokaždé, když se ráno probudím, vím o kamenech víc. Možná že o nich sním, ale v těch snech vidím nové použití každého kamene nebo nové kombinace mezi nimi."

„Pak to není Avelyn, ale Pony," hádal hraničář.

„Je to Avelyn," řekla pevně. „Je se mnou, ve mně, je částí toho, čím jsem se stala."

Ztichla a Elbryan neodpovídal. Stáli tiše a stravovali to odhalení – odhalení, které si ani sama Pony až do této chvíle nepřipustila. Pak se Elbryanovi rozlil na tváři úsměv a Pony se k němu pozvolna připojila. Oba byli rádi, že jejich přítel, šílený mnich, uprchlík ze Sv. Mere-Abelle, je snad stále s nimi.

„Jestli je to pravda, pak bude naše práce lehčí," řekl Elbryan. Stále se usmívaje mrkl a pak se otočil, aby sbalil sedlové brašny pro Tanečníka.

Pony neodpověděla, jen metodicky pokračovala v rušení tábora. Nikdy nezůstávali na jednom místě déle než jednu noc – často ani ne půl noci, pokud Elbryan v oblasti zpozoroval goblinské hlídky. Hraničář dokončil svou práci a s pohledem na Pony, jež odpověděla pokývnutím, si vzal opasek s mečem a vydal se pryč.

Pony spěšně dokončila rozdělanou práci a tiše ho sledovala. Věděla, že jeho cílem je palouk, okolo kterého prošli, než založili tábor, a také věděla, že ona si najde úkryt v rozlehlých keřích borůvek na severovýchodním konci prostranství. Šla tiše, tak jak ji to Elbryan naučil, až se konečně dostala na místo.

Hraničář tančil. Byl nahý, až na zelenou pásku na levém bicepsu, a držel svůj meč Bouři, který byl Touel'alfar darován jeho strýci Matheru Wyndonovi. Elbryan ladně prováděl přesné pohyby, svaly pracovaly v dokonalém souladu, nohy se vytáčely, tělo vykláněl, vždy v rovnováze.

Pony se dívala, uchvácena krásou tance, který elfové nazývali *bi'nelle dasada*, a dokonalostí Elbryanova těla. Jako vždy, když sledovala Elbryanův tanec – ne Elbryanův, protože když byl bojovníkem, byl tím, jehož elfové pojmenovali Noční pták –, cítila se provinile a jako slídil. Nebylo v tom však nic sexuálního nebo chlípného, jenom potěšení z umění a krásy souhry silných svalů její lásky. Víc než cokoliv jiného se chtěla tento tanec naučit, mávat svým mečem v ladných kruzích, vnímat bosýma nohama mokrou trávu tak, aby cítila každé stéblo a konturu země.

Pony byla také válečníkem. Sloužila dřív u Pobřežní stráže. Bojovala s mnoha gobliny a powrii, dokonce i s obry. Jenom málo

tvorů ji dokázalo přemoci. Ale když se dívala na Elbryana, Nočního ptáka, připadala si jako začátečník.

Tento tanec, *bi'nelle dasada*, byl dokonalou formou umění a její láska dokonalým tanečníkem. Hraničář pokračoval v sekání, obratech, úkrocích do stran, dopředu, dozadu, shýbal se a znovu zvedal v ladném sledu pohybů. Byl to tradiční bojový styl té doby, sekání běžné pro těžké, ostré meče.

Jenže potom hraničář změnil postoj – paty u sebe, chodidla vytočená do pravého úhlu. Vykročil dopředu a přešel do vyrovnaného přikrčení – kolena ohnul nad špičky chodidel, přední paži skrčil loktem dolů, zadní měl podobně ohnutou, až na to, že byla v rovině s ramenem, a ruku držel nahoře, uvolněnou v zápěstí. Popošel dopředu a pak se stáhl krátkými, odměřenými, ale neuvěřitelně rychlými kroky. Najednou, přímo ze stažení, se jeho přední paže napnula a zdálo se, že ho táhne. Stalo se to v mžiku oka a Pony, stejně jako mnohokrát předtím, to i tentokrát ohromilo. Noční pták zaútočil, přičemž hrot Bouře vystřelil nejmíň o dvě stopy vpřed, a zadní ruku narovnal, takže pažemi vytvořil dlouhou vyváženou přímku.

Pony zamrazilo v zádech, když si představila nepřítele nabodnutého na smrtícím ostří, jak nevěřícně zírá na náhlost útoku.

Potom se hraničář opět rychle, v rovnováze, stáhl – neodkryl se ani na vteřinu – a pokračoval v tanci.

Pony si povzdechla jak potěšením, tak frustrací a odešla pryč, aby dokončila práci v táboře. Elbryan se brzy vrátil. Paže se mu leskly potem, ale vypadal osvěžený a připravený na cestu.

Nedlouho poté vyrazili, pohodlně usazeni na hřbetě obrovského hřebce, který je snadno nesl. Elbryan je vedl na sever, od linie tří měst, a pak na západ, směrem ke Konci světa.

Před polednem našli menší tábor goblinů. Rychlý průzkum oblasti jim poskytl informace, jež potřebovali, a tak se stáhli hlouběji do lesa, aby odlehčili Tanečníkovi a připravili se na útok.

Brzy odpoledne se hraničář plížil lesem s Jestřábím křídlem, lukem vyrobeným elfy, v ruce. Narazil na tři gobliny na hlídce, ale jako obvykle nedávali moc pozor. Shromáždili se okolo širokého jilmu – jeden se o něj opíral, druhý přecházel před ním a něco reptal,

třetí seděl u kmene a očividně spal. Hraničáře překvapilo, že jeden z nich má luk. Goblini obvykle bojovali kyjem, mečem nebo oštěpem. Luk Elbryanovi naznačil, že v blízkosti se mohou vyskytovat powriové.

Tiše obešel oblast, ujistil se, že tam nejsou další goblini, a pak si našel nejlepší pozici k útoku. Zvedl Jestřábí křídlo, pojmenované po třech pérech na špičce, která se při natažení tětivy rozevírala jako prsty na konci roztaženého dravcova křídla. Nyní se péra rozdělila doširoka, když se Elbryan chystal vystřelit.

Jestřábí křídlo zabzučelo. Skoro okamžitě hraničář nasadil a vypustil druhý šíp. Nyní byl Nočním ptákem, válečníkem vycvičeným elfy, a při pouhé zmínce jeho jména se třásli i ti nejtvrdší z powriů.

První šíp připíchl opírajícího se goblina ke stromu. Druhý skolil jeho přecházejícího společníka dřív, než ten stačil vykřiknout překvapením.

„He?“ vyhrkl třetí, jenž se probral ze spánku, když do něj Noční pták strčil. Goblin vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak se na něj snáší Bouře, která mu rozťala lebku.

Hraničář posbíral své šípy a potom jich pár vzal z toulce goblina. Nebyly dobře vyrobené, nebyly rovné, ale poslouží svému účelu.

Pokračoval a v kruhu obešel celý tábor. Narazil na další dvě hlídky a zbavil se jich se stejnou účinností. Poté se vrátil k Pony a Tanečníkovi, v detailech vyložil rozmístění nepřítele a plán útoku. Tábor byl dobře umístěn na nízkém skalisku mezi kameny. Existovaly jenom dvě přístupové cesty: jedna vedla mezi kameny na jihovýchodním strmém, třicet stop vysokém srázu, druhá mírnějším travnatým svahem na západě.

Noční pták se usadil mezi stromy na západní straně, kde našel lepší místo pro střelbu, zatímco Pony váhavě postupovala nahoru po skalisku.

Hraničář se přesunul výš, vylezl z Tanečníkova hřbetu na jednu z nižších větví dubu. Byl sice stále pod úrovní goblinského tábora, ale viděl z něj více než polovinu. Věřil, že na něj Pony počká, a tak si dával načas s volbou prvního cíle, snaže se vypozorovat hierarchii mezi nepřáteli. Naučil se, že žádné dvě skupiny goblinů nejsou

stejné, protože tyto malé žlutozelené kreatury byly sobecké a nebyly oddány ničemu většímu než naplňování svých vlastních zájmů. Démon daktyl to změnil – ta náhlá koordinace monster byla elementem, který učinil temnotu tak celistvou –, ale nyní byl daktyl pryč a tito bídní tvorové se rychle vraceli ke své dřívější chaotické přirozenosti.

Jejich tábor to jasně odrážel. Byl plný rámusu, goblini do sebe strkali, řvali a nadávali.

„Jdeme na jih zabíjet!“ slyšel Noční pták vykřiknout jednoho z nich.

„Jdeme tam, kam já řeknu!“ odsekl zakrslý ničema s dlouhými pažemi a křivýma nohama, malý i podle goblinských měřítek – což znamená, že měřil sotva víc než čtyři stopy. Obzvláště úzký nos a brada mu vystupovaly z ošklivého obličeje, takže připomínal lasičku.

Hraničář sledoval, jak větší goblin stojící před zakrslíkem hněvivě zatnul pěsti a jak skupinka tří goblinů blízko u něj – Elbryan s opovržením zaznamenal, že všichni mají luky – dala ruce na toulce. Napětí přetrvávalo, mnoho vteřin bylo ticho, situace byla na pokraji výbuchu. Vtom se vedle nich zvedl další tvar, obr vyšší než patnáct stop, dvě stě liber svalů a kostí.

Fomorián se protáhl a připojil se ke konverzaci. Neřekl sice ani slovo, ale postavil se za zakrslíka – jak ten se nafoukl, když měl za sebou svého osobního strážce!

„Jih,“ řekl druhý goblin znovu, ale nyní již klidně a nevýhružně. „Zabíjet lidi na jihu.“

„Máme rozkaz zůstat tady a hlídat,“ trval na svém skrček.

„Hlídat co?“ zaúpěl první. „Kance a medvědy?“

„Nudím se,“ prohodil další a goblini se nevesele zasmáli. Smích ale brzy ustal, když vůdce vtipálka zpražil pohledem.

Pro Nočního ptáka se to vyvíjelo dobře, samozřejmě tedy kromě přítomnosti obra. Prvotní instinkt mu říkal, aby ho střelil do obličeje, ale když uvážil danou situaci v táboře, dostal jiný nápad.

Hádka pokračovala. Následovalo několik dalších hlasitých výhrůžek od zakrslíka, který byl sebevědomý, když za ním stál obr. Nakonec slíbil krutou smrt každému, kdo se vzepře jeho rozkazům, otočil se a odkráčel.

Noční pták použil jeden ze šípů, jež vzal goblinům, a střelil ho do zad – v takovém úhlu, že střela prošla právě mezi dvěma z lučištníků na kraji tábora. Goblin se svalil, svíjel se a křičel, snaže se dosáhnout na šíp. Shromáždění goblini okamžitě začali tropit povyk, strkali se, křičeli a obviňovali se navzájem z vraždy.

Tři lukostřelci byli zmatení nejvíce. Každý z nich ječel na zbylé dva a všichni přepočítávali své šípy. Jeden se hlasitě dožadoval prohlídky dříku šípu, který trčel ze zad jejich velitele, prohlašuje, že jeho šípy mají zvláštní označení.

Rozzuřený fomorián však neměl na nějaké vyšetřování trpělivost. Přidusal k protestujícímu lukostřelci a praštil ho do obličeje, čímž ho srazil po hlavě z travnatého svahu. Potom popadl druhého a vymačkal z něj život. Zbytek tábora se vrhl na třetího, jenž se rozběhl pryč. Vzali jeho útěk jako přiznání viny. V touze po krvi ho tloukli a dupali po něm ještě dlouho poté, co se přestal hýbat.

Hraničář se znovu na vlastní oči přesvědčil o nenapravitelné přirozenosti těch hnusných bestií. Zabíjení bylo provedeno rychle, ale obviňování a strkání pokračovalo. Viděl však už dost. V táboře byl asi tucet goblinů a jeden fomorián. Třináct proti třem, když bude počítat Tanečníka.

To se mu zamlouvalo.

Seskočil ze stromu na hřbet čekajícího Tanečníka, ten zařehtal a tiše vyběhl z hájku. Hraničář nechtěl, aby se goblini rozběhli po svahu dolů a rozptýlili se. Jel na západ, pak na jih a obrátil se znovu k východu, až uviděl Pony, jež čekala na konci úzké, dlouhé stezky. Mávli na sebe a hraničář si našel nové místo. Nyní musí počkat on.

Goblinský tábor byl na nohou a vzduchem létala obvinění. Tvorům nedošlo, že někdo cizí zastřelil jejich vůdce, dokud Pony neudeřila.

Na konci stezky se objevil goblin. Opřel se o skalní stěnu, sundal si kovovou helmu – další podivná věc – poškrábal se ve vlasech a zase si ji nasadil. Celou tu dobu mluvil s dalším goblinem, na kterého Pony neviděla. Zaměřila se na opírajícího se goblina, vlastně na jeho helmu, a pozvedla černý kámen s hrubými okraji – magnetit. Ponořila se do kamene a skrze něj se podívala před sebe na stezku. Všechno se rozmazalo a zamlžilo – vše, vyjma helmy, jejíž obraz byl

krystalicky ostrý. Pony cítila, jak se v kameni hromadí energie, kterou mu propůjčila, kombinovaná s jeho vlastními magickými vlastnostmi. Cítila, jak přitažlivost k helmě vzrůstá a kámen se jí začíná vytrhávat ze sevření.

Když se dostala na vrchol, když se zdálo, že kámen magickou energií exploduje, pustila jej. Kámen vmžiku přeletěl tu vzdálenost, narazil do helmy a prorazil ji. Goblin poskočil a padl mrtev.

Jeho společník užasle vykřikl.

Pony nepřekvapilo, když na úzkou stezku vběhl vztekle řvoucí fomorián. Vytáhla další kámen, malachit, kámen elevace, a než obr uběhl tři kroky, shledal, že se nohama nedotýká země. Díky setrvačnosti však stále letěl dopředu.

Stezka se lehce stáčela a obr narazil do skály. Pokusil se natáhnout dolů a najít něco k zachycení, ale ten pohyb přišel pozdě a pouze způsobil, že se tvor roztočil, chňapaje kolem sebe po čemkoliv, čeho by se dalo chytit.

Pony nemohla uvěřit, kolik jí dá práce udržet ho ve vzduchu, a věděla, že už to dlouho nevydrží. Ale to ani nemusela. Sehnula se a obr ji přeletěl, snaže se ji lapit. Pak, když se dostal přes útes, uvolnila své soustředění, uvolnila magii kamene a nechala obra spadnout.

Otočila se a uviděla několik goblinů na konci stezky, jak na ni ohromeně zírají, neodvažujíce se zatím přiblížit. Rychle vzala třetí kámen, grafit, a sáhla hluboko do svých rezerv, hledajíc ještě nějakou magickou energii. Už jí uvolnila mnoho a rychle za sebou a nevěřila, že její další kouzlo, blesk, bude silné.

Naději jí dodal rej, který začal na kopci přímo za gobliny. Uslyšela výkřiky agónie, dusot kopyt mohutného hřebce, řítícího se na tvory, a hlasité bzučení hraničářova smrtícího luku.

Věděla však, že její láska se k ní nedostane včas, aby jí pomohla. Pět goblinů se s vytím rozběhlo po stezce. Jeden vypustil šíp, který Pony skoro zasáhl.

Ona však rozhodně stála. Zahnala strach a zaměřila se jenom na grafit. Blesk vyšlehl rychleji, než zamýšlela. Byl poháněn její naléhavostí, protože nejbližší goblin byl od ní už jen na tři kroky.

Pony se zapotácela, jako kdyby sama byla zasažena. Výdej energie byl vyšší, než dokázala snést. Kolena se jí podlomila a ona se

instinktivně odvrátila. Když se s přimhouřenýma očima ohlédla, s úlevou zjistila, že její blesk gobliny zastavil. Tři z pěti leželi na zemi, trhaně sebou škubali a druzí dva se snažili udržet rovnováhu, jak se jim třásly svaly.

Na kopci Noční pták vystřelil poslední šíp a zasáhl nejbližšího goblina do tenkého nosu, potom obrátil luk v ruce a použil jej jako tyč. Když Tanečník rozdupal dalšího tvora, hraničář pustil luk, tasil Bouři, lehký, ale silný elfí meč, vykovaný z dokonalého stříbřitu a sršící energií elfí magie a kamene zasazeného v jílci. Otočil Tanečníka a nechal ho rozdupat dalšího goblina. Kůň ani neklopýtl, běžel dál a hraničář sekl po jiném nepříteli. Tento měl štít, který zvedl, jenže kámen Bouře, modrý s obláčky bílé a šedé, zazářil silou a ostří prorazilo štít, přeseklo řemínky, přidržující jej goblinovi k paži, a zabořilo se do ohyzdného obličeje.

Kopec byl čistý a v dohledu byl jediný goblin, který utíkal po svahu dolů. Hraničář pomyslel na to, že by ho pronásledoval, ale změnil názor, když uslyšel Ponyin blesk, který nebyl tak silný, jak by měl, a sténání goblinů, kteří byli stále naživu.

Sklouzl ze sedla a lehce dopadl na nohy. Tanečník se zastavil a otočil se, aby se na něho podíval. Noční pták si nemohl pomoci, také se zastavil a zadíval se do Tanečníkových inteligentních očí. Hřebcova srst se leskla potem, což zvýrazňovalo jeho mohutné svaly. Tanečník sekl kopytem do země, připraven, dychtivý jít do boje.

Hraničář sklouzl pohledem na tyrkys, dar od Avelyna, telepatické pouto mezi ním a zvířetem, a použil kámen k udělení příkazů.

Tanečník se souhlasným zafrkáním odběhl, hraničář se rychle vrátil pro luk a rozběhl se po stezce.

Doběhl k jejímu okraji, padl na koleno a pozvedl luk. Nyní byl na zemi jenom jeden goblin, dva běželi za Pony a další dva se snažili zvrávorat. Vystřelil šíp, který proletěl mezi dvěma nejbližšími přes hlavu třetího a zabořil se do zad vedoucího útočníka. Tvor podivně poskočil, vypadal, jako kdyby několik stop letěl, a pak padl tváří na zem. Jeho běžící společník, obávaje se podobného osudu, zařval a vrhl se k zemi.

Další střela zasáhla nejbližšího goblina do hrudníku. Pak Elbryan vstal a v ruce se mu objevila Bouře. Tvrdě zaútočil, sekaje mečem ze

strany na stranu, aby goblina vyvedl z rovnováhy. Tvor se snažil meč sledovat, jenže jeho vlastní meč o Bouři zazvonil jen několikrát. Goblin se zapotácel a skoro přepadl. Hraničář sekl doleva, dvakrát doprava, naznačil opět zkrácený sek doleva a pak to přišlo. Hrot jeho meče se objevil o dvě stopy dál než předtím a bodl goblina do ramene.

Goblin spustil ruku a jeho meč spadl na zem. Hraničář ukročil do strany, kde sekl dalšího klopýtajícího goblina do hlavy. Poté se vrátil, a ignoruje goblinovu prosbu o slitování, bodl ho mezi žebra a propíchl mu plíce.

Podíval se na stezku a viděl, že Pony, rovněž moc dobrá bojovnice, se vrátila do bitvy, nyní s mečem, a dorazila goblina, který se vrhl na zem. Pohlédla na Nočního ptáka a přikývla, ale potom zeširoka otevřela oči, když vykřikl a vrhl se k ní.

Proběhl kolem ní, když se začala otáčet a rozmachovala se mečem, protože měla strach, že je něco za ní. Ano, obr se vrátil. Tvrdohlavě vylezl po skalisku nahoru. Měl obě ruce na okraji skály, když ho přivítala Bouře. Hraničář ho sekl do jedné paže, pak do druhé a znovu a znovu. Vyhýbal se všem pokusům obra chytit ho. Nakonec se objevil prostor v obrově krytí. Jeho záchyt na skále povolil a Noční pták k němu klidně přistoupil a kopl ho do obličeje.

A obr znovu padal, poskakuje po třicet stop dlouhém příkrém svahu. Opět však potřásl hlavou a chtěl vylézt zpět.

Pony se objevila po Elbryanově boku. „Možná budeš potřebovat tohle," řekla a podala mu Jestřábí křídlo.

Čtvrtý šíp obra zabil. Pony zatím šla zpět po stezce do tábora a dorážela zraněné gobliny. Tanečník se také vrátil a jeho zadní nohy se červenaly čerstvou goblinskou krví.

Brzy nato byla trojice přátel opět pohromadě.

„Jen další den," řekla Pony suše a hraničář pouze přikývl.

Zachytil v jejím tónu sklíčenost, jako by ji bitva, která proběhla vcelku hladce, nijak neuspokojila.

KAPITOLA DRUHÁ

Sv. Mere-Abelle

Jeho vrásky se nyní zdály mnohem hlubší, když na ně dopadalo světlo louče. Byly to hluboké brázdy v tváři muže, jenž toho už hodně viděl. Podle soudu mistra Jojonaha, Dalebert Markwart, otec opat Sv. Mere-Abelle, nejvýše postavená osoba v řádu Abellikánů, za několik posledních roků neskutečně zestárl. Statný Jojonah, sám žádný mladík, Markwarta pozorně studoval, zatímco stáli na zdi obrácené k moři a hleděli do zálivu Všech svatých. Snažil se srovnat tento obraz opata, neoholeného, se zapadlýma očima, se vzpomínkou na muže z roku 821, kdy všichni netrpělivě čekali na návrat *Vánku*, lodi, která dopravila čtyři mnichy opatství na rovníkový ostrov Pimaninicuit, aby tam mohli sebrat svaté kameny.

Od těch dní plných naděje a očekávání se věci změnily.

Mise se zdařila a bylo přivezeno ohromné množství správně připravených kamenů. A tři bratři, kromě ubohého Thagraina, jenž byl zabit při sprše kamenů, se vrátili živí, přestože bratr Pellimar záhy zemřel.

„Škoda že to nebyl Avelyn, koho zasáhl padající kámen," říkával otec opat v následujících letech, neboť Avelyn, poté co dosáhl největšího úspěchu v historii církve coby připravovatel svatých kamenů, se vrátil jako změněný muž a v Markwartových očích se dopustil nejtěžšího zločinu vůči řádu. Avelyn sebral několik kamenů, utekl a přitom byl zabit mistr Siherton – Jojonahův kolega a Markwartův přítel.

Otec opat tu krádež nenechal být jenom tak. Vedl výcvik zbylého bratra ze skupiny těch čtyř, podsaditého a brutálního muže jménem Quintall. Podle Markwartových přísných rozkazů se Quintall stal

bratrem Spravedlnost a vydal se za Avelynem s nařízením přivést ho zpátky nebo přinést jeho tělo.

Před měsícem přišla zpráva, že Quintall selhal a je mrtev.

Markwart však nehodlal nechat Avelyna uniknout. Pověřil De'Unnera, nejlepšího bojovníka v opatství – a podle Jojonahova mínění rovněž nejzlomyslnějšího člověka na světě – tím, aby vycvičil ne jednoho, ale dva bratry Spravedlnost na místo Quintalla. Jojonah neměl De'Unnera rád, neboť jeho povahu považoval za nepřípustnou pro mnicha řádu, a tak ho nepotěšilo, když byl mladý muž jmenován mistrem jakožto náhrada za Sihertona. A také ho znepokojoval výběr lovců, protože měl podezření, že oni dva mladí mniši, bratr Youseff a Dandelion, byli přijatí do Sv. Mere-Abelle pouze za tímto účelem. Ani jeden z nich nebyl lepší než ti, kteří byli odmítnuti.

Ale oba se uměli prát.

A tak nejvyšší zodpovědnost mistrů a opatů, volba přijetí do řádu, padla za oběť Markwartově touze očistit své vlastní jméno. Otec opat Markwart chtěl ty kameny zpátky.

A když se mistr Jojonah díval do jeho ztrhané tváře, uvědomil si, jak zoufalá je to touha. Dalebert Markwart tím byl posedlý, stal se z něho zatrpklý, zlý člověk. Jestliže dříve chtěl, aby byl Avelyn dopaden a souzen, nyní chtěl, aby byl mrtev – a předtím bolestivě mučen. Chtěl, aby mu bylo vyrváno srdce z těla a nabodnuto na kůl před branou opatství. Už skoro nemluvil o mrtvém Sihertonovi. Zaměřil se jenom na kameny, které chtěl dostat zpět.

Nyní však tohle všechno šlo stranou, protože se objevilo něco naléhavějšího než jeho posedlost. Válka konečně dorazila do opatství.

„Támhle jsou," poznamenal otec opat a ukázal přes záliv.

Jojonah se vyklonil přes zeď, zamžoural do tmy a uviděl, že se v zátočině u severního výběžku skalnatého pobřeží objevila světla plavidla, které zjevně sedělo nízko na vodě.

„Barelové lodi powriů," řekl Markwart znechuceně, když se objevila další světla. „Jsou jich tam tisíce!"

A jsou tak sebejistí, že mají rozsvícená světla, dodal v duchu Jojonah. Tohle byl jenom jeden z jejich problémů, ačkoli mistr

nepovažoval za nutné připomínat potenciálně větší nebezpečí, kterým opatství čelilo.

„A kolik jich přichází po souši?“ zeptal se opat, jako kdyby Jojonahovi četl myšlenky. „Dvacet tisíc? Padesát? Jde na nás celý národ powriů, jako by se celé Návětrné ostrovy přesunuly k naší bráně!“

Znovu neměl Jojonah co odpovědět. Podle zpráv spolehlivých zdrojů, přistála deset mil od Sv. Mere-Abelle armáda powriů, trpaslíků o výšce čtyř stop. Brutální tvorové neztráceli čas, zničili blízké vesnice a povraždili všechny lidi, kteří nestačili uprchnout. Při té představě přeběhl Jojonahovi mráz po zádech. Powriům se také přezdívalo krvavé čepice, protože si namáčeli své barety, vyrobené z lidské kůže, do krve zabitých nepřátel. Barva byla tím lepší, čím víc byla čepice namáčena, a tudíž byla známkou úspěšnosti trpaslíka.

„Máme kameny,“ nabídl Jojonah.

Markwart si odfrkl. „A ztratíme své magické síly dlouho předtím, než ztenčíme jejich řady – a také řady gobliní armády, která prý táhne na jih.“

„Máme hlášení o velké explozi na severu,“ řekl Jojonah nadějně, snaže se poněkud zvednout Markwartovu kyselou náladu.

Otec opat souhlasil. Věrohodné zdroje mluvily o obrovské erupci v severní zemi zvané Barbacan, zemi démona daktyla, který shromáždil tuto armádu. Ale zatímco tyhle zvěsti skýtaly jistou vzdálenou naději, že válka se přenesla přímo k daktylovu sídlu, zde, tváří v tvář silám postupujícím na Sv. Mere-Abelle, neskýtaly zhola nic, což Markwart doložil dalším odfrknutím.

„Naše zdi jsou silné, naši bratři dobře vycvičení v bojových uměních a naše katapulty nejlepší v Coroně,“ pokračoval Jojonah, získávaje s každým slovem na důrazu. „A Sv. Mere-Abelle je pro obranu postaveno nejlépe v celém království,“ dodal.

„Bylo by to lepší, kdyby tu nebylo tolik krků, které je třeba krmit!“ okřikl ho Markwart a Jojonah zamrkal, jako by dostal ránu. „Kéž by powriové bývali byli rychlejší!“

Mistr Jojonah si jen povzdechl a odstoupil o několik kroků stranou, neschopen tolerovat pesimismus a poslední poznámku svého nadřízeného, která byla zjevně namířena proti množství ubohých

uprchlíků, kteří nedávno přišli do Sv. Mere-Abelle, a která, podle Jojonaha, hraničila s rouháním. Oni přece představovali církev a čekalo se od nich, že budou pro prostý lid spásou. A přesto jejich opat, duchovní vůdce, si stěžoval, že musí hostit lidi, kteří ztratili takřka všechno. Jeho první reakcí na příchod uprchlíků bylo nařízení, že vše cenné – knihy, zlato, dokonce i kalamáře – se má dát pod zámek.

„Avelyn to vše začal," blouznil Markwart. „Ten zloděj nás oslabil v srdci a na duchu a dal naději našim nepřátelům!"

Jojonah si ho nevšímal. Už to všechno slyšel – a nyní to bylo známo ve všech opatstvích Corony, že bratr Avelyn Desbris je zodpovědný za probuzení démona daktyla, a tím pádem i za všechny tragédie, které následně postihly zem.

Mistr Jojonah, který byl Avelynovým mentorem za jeho let v opatství, nemohl ve svém srdci věřit ani slovu z toho. Jojonah zde studoval po čtyři dekády a nikdy nenarazil na někoho tak zbožného, jako byl Avelyn Desbris. Nesouhlasil s jeho posledními činy – krádeží kamenů a vraždou, byla-li to vražda, mistra Sihertona –, ale měl podezření, že skutečný příběh je jiný, než jak jej vypráví opat. Mistr chtěl více než cokoliv jiného mluvit se svým studentem, aby odhalil jeho pohnutky, aby zjistil, proč utekl a vzal kameny.

V temném přístavu se objevilo více světel. To Jojonahovi připomnělo, že se má soustředit na současnou neradostnou situaci. Avelyn byl otázkou na jiný den. S ranním světlem začne ve Sv. Mere-Abelle naplno zuřit válka.

Poté se oba mniši vrátili do kláštera, aby nabrali sílu.

„Spi dobře v náručí Boha," popřál Jojonah Markwartovi. To bylo předepsané, tradiční rozloučení na noc.

Markwart jen nepřítomně mávl rukou přes rameno a odešel. Cestou si mumlal něco o ničemném Avelynovi.

Mistr Jojonah poznal rostoucí problém, posedlost, která může pro Sv. Mere-Abelle a celý řád znamenat jedině potíže. Ale s tím on moc nezmůže, připomněl si a vydal se do své komnaty. Při večerní modlitbě se pomodlil také za Avelyna, za jeho duši, za odpuštění a potom si lehl, i když věděl, že nebude dobře spát.

# # #

I otec opat mluvil o Avelynovi, když vešel do svého přepychového příbytku, čtyř oddělených komnat blízko středu přízemí opatství. Starý muž, sžíraný vztekem, mumlal kletbu za kletbou, vyplivoval Avelynovo jméno spolu se jmény největších zrádců a kacířů v historii církve a přísahal mu, že bude umučen k smrti, než stane tváří v tvář Bohu.

Jeho panování ve Sv. Mere-Abelle bylo naprosto bez poskvrnky, a to, že měl štěstí a stál v čele řádu v době deště kamenů – připsal si největší množství, jaké jich kdy bylo na Pimaninicuitu získáno –, ho řadilo mezi nejváženější opaty v dějinách. Ale potom to Avelyn změnil a zasadil jeho reputaci těžkou ránu. Byl prvním opatem, který utrpěl absolutní zneuctění, protože ztratil některé ze svatých kamenů. S těmito temnými myšlenkami, nikoli s myšlenkami na invazní flotilu, která vplula do zálivu Všech svatých, opat usnul.

Jeho sny byly stejně krystalicky čiré jako jeho zloba a viděl v nich jasné obrazy daleké, jemu neznámé země. Viděl Avelyna, tlustého a ztrhaného, jak křičí rozkazy na gobliny a obry. Viděl, jak muž složil obra bleskem, ne z nenávisti ke zlé rase, ale protože neposlouchal jeho rozkazy bez připomínek.

V pozadí se objevila andělská postava, okřídlený muž, obrovský a strašlivý. Byla to personifikace hněvu Boha. Pak Markwart pochopil.

Byl démon daktyl původcem války? Ne, tato zkáza byla způsobena něčím větším než tou temnou silou. Avelyn, ten kacíř, byl opravdovou vůdčí silou zla!

Otec opat se v posteli prudce posadil, zpocený a roztřesený. Musel si připomenout, že to byl jenom sen.

Ale nebyla v těch vizích také nějaká pravda? Unavenému starci to přišlo jako zjevení, volání jasné jako úder zvonu. Léta prohlašoval, že Avelyn je strůjcem toho všeho, ale většina toho byla jenom obranná technika, sloužící k zakrytí jeho vlastních chyb. Vždy znal skrytou pravdu…

Nyní si uvědomil, že to opravdu byl Avelyn, zcela bezpochyby. Věděl, že Avelyn zničil všechno svaté, zneužil kameny pro své osobní cíle a jednal proti církvi a celému lidstvu.

Nyní to s jistotou věděl a konečně se dokázal zprostit své vlastní viny.

Vysoukal se z postele, došoural se ke stolu a rozsvítil lampu. Padl do židle, vyčerpán, přemožen, a nepřítomně vzal klíč z tajné přihrádky v jedné ze zásuvek, aby jím odemkl zámek tajné přihrádky v jiné zásuvce, kde měl svou sbírku kamenů: rubín, grafit, malachit, serpentin, tygří dráp, magnetit a nejsilnější hematit, kámen duší, ve Sv. Mere-Abelle. S tímhle těžkým šedým kamenem mohl vyslat svého ducha na míle daleko a kontaktovat společníky i přes půl kontinentu. Tento kámen používal ke spojení s bratrem Spravedlnost – což nebyl lehký úkol, jelikož Quintall nebyl v zacházení s kameny moc zdatný a jeho výcvik, zaměřený na jediné poslání, ho obrnil mentální disciplínou, která se dala jen těžko prorazit.

Před časem Markwart kámen použil, aby kontaktoval přítele v Amvoy, jenž objevil pravdu o Quintallově selhání.

Jak dokonalé byly svaté kameny – mniši opatství neznali žádné větší bohatství –, a Markwart nemohl snést pomyšlení na to, že nechal nějaké uniknout.

Podíval se na kameny, jako by to byly jeho děti, narovnal se a zmateně zamrkal. Nyní je viděl jasněji než kdy jindy, jako by mu byla odhalena velká pravda. V každém z nich viděl sílu a věděl, že se k ní dostane pouhou myšlenkou a bez úsilí. A některé z nich skoro jako by se slévaly dohromady, jak rozpoznával nové kombinace různých kamenů.

Opat Markwart vykřikl a z očí mu vyhrkly slzy radosti. Osvobodil se z Avelynova temného sevření, protože nyní pochopil. Tomu věřil. A s tímto odhalením přišla větší znalost, hlubší porozumění. Vždy ho rozčilovalo, že Avelyn, domnělý kacíř, byl nejsilnějším v historii řádu. Jestliže kameny pocházely od Boha a jejich síla byla požehnáním, jak by s nimi zloděj mohl zacházet tak dobře?

To démon daktyl dal Avelynovi moc! To on znesvětil kameny v Avelynových rukou, aby mu umožnil proniknout do nich.

Markwart pevně sevřel kameny a přesunul se zpět do postele. Myslel si, že Bůh mu ukázal ovládání kamenů, které se přinejmenším

rovná daktylovu. Tentokrát neusne, protože je netrpělivý a nemůže se dočkat rána, kdy propukne bitva.

# # #

Dalebert Markwart, otec opat, nejvýše postavený člen církve Abellikánů, to pochopil úplně špatně. Ducha démona daktyla ta myšlenka nesmírně potěšila. Jak snadno se Bestesbulzibar spojil s tím zbabělým starcem, jak snadno zneužil jeho předpoklady!

# # #

Skoro všech sedm set mnichů kláštera se před úsvitem shromáždilo na zdi obrácené k moři a připravovalo se na blížící se flotilu powriů. Mistr Jojonah si však uvědomil, že tam nejsou bratři Youseff a Dandelion. Markwart je kvůli jejich úkolu, který považoval za důležitější, pro jistotu někam uklidil.

Většina mnichů se rozestavila podél zdi, ale někteří se přesunuli na strategické pozice do střílen pod úrovní vršku zdi. Dva tucty katapultů byly připraveny, když se obrovská flotila powriů přibližovala k útesu. Starší a silnější mniši, mistři a čekatelé, mniši, kteří studovali deset a více let, si připravovali kameny. Mezi nimi byl i otec opat, se svými novými znalostmi a zvýšenou silou.

Markwart držel většinu mnichů v pozici na zdi, i když jich musel umístit více než dvacet na opačné zdi, aby hlídali množství přístupových cest pro případ očekávaného pozemního útoku. Pak všichni ztichli a čekali, zatímco desítky lodí powriů obeplouvaly skalní výběžek a stavěly se do řady před opatstvím. Většina z nich připomínala téměř potopený sud, ale další měly ploché, otevřené paluby a vezly katapulty.

Z jedné ze střílen, přímo pod opatem, vypálil katapult. Koule letěla vysoko a daleko, ale ne dost na to, aby zasáhla nejbližší loď.

„Zadržte!“ zařval rozzlobeně Markwart dolů. „Chcete jim ukazovat náš dostřel?“

Mistr Jojonah dal opatovi ruku na rameno. „Jsou nervózní,“ omlouval ten předčasný výstřel.

„Jsou hloupí!“ odsekl opat a vyškubl se mu. „Najdi toho, který vystřelil, vyměň ho a přiveď ke mně!“

Jojonah začal protestovat, ale uvědomil si, že je to nerozum. Kdyby rozzlobil opata ještě víc – a neviděl žádný způsob, jak by s ním mohl mluvit, aniž by k tomu došlo –, pak by Markwart potrestal hříšníka ještě krutěji. S povzdechem, který byl pro něj v těchto dnech příznačný, se Jojonah pohnul, aby našel nešťastného střelce, a vzal s sebou studenta druhého ročníku jako náhradu.

Viděli stále více lodí powriů, ale ani ty nejbližší se nedostaly na dostřel katapultů ani na dosah magie kamenů.

„Čekají na pozemní útok,“ poznamenal bratr Francis Dellacourt, mnich devátého ročníku, s ostrým jazykem a přísnou disciplínou, vyžadovanou u mladších studentů. To z něj učinilo opatova oblíbence.

„Jaké jsou zprávy ze západní zdi?“ zeptal se otec Markwart.

Francis okamžitě pokynul dvěma mladším mnichům, aby šli a přinesli zprávy. „Nejdříve nás napadnou ze země,“ řekl opatovi.

„A co tě vede k tomu závěru?“

„Útes nad mořem je vysoký sto stop, a to jen v nejnižším bodě. Powriové v lodích budou mít malou naději na zdolání našich zdí, pokud nebudeme zaměstnáni na západě. Zaútočí po souši a pak, když na zdech nebude tolik lidí, udeří flotila.“

„Co víš o taktice powriů?“ řekl Markwart hlasitě a vtáhl všechny okolo, včetně mistra Jojonaha, jenž se vrátil s bludným střelcem, do konverzace. Markwart věděl, co Francis řekne, poněvadž stejně jako starší mniši studoval záznamy o předchozích útocích powriů. Myslel však, že to bude dobrá připomínka.

„Existuje několik příkladů dvojitého útoku powriů,“ připustil Francis. „Obvykle nejdříve útočí z moře, s neuvěřitelnou rychlostí a zuřivostí. Ale myslím, že Sv. Mere-Abelle je na to moc opevněné, a oni to vědí. Oslabí naše řady tím, že zaútočí ze západu, po souši, a pak katapulty vystřelí lana na naše zdi.“

„Jak vysoko ale vylezou, když nahoře u těch lan budeme stát my?“ zeptal se jeden mnich drze. „Odsekneme je, nebo na powrie vypustíme šípy a magii?“

Mistr Jojonah začal odpovídat, jenomže Markwart, dávaje přednost tomu, aby mluvil Francis, ho zastavil zdvižením ruky a naznačil mladému mnichovi, aby pokračoval.

„Nepodceňujte je!“ vybuchl Francis a Jojonah zpozoroval, že Markwart se nad tím usmál. Byl to jeho první úsměv za mnoho týdnů. „Jen před několika měsíci zaútočili na Pireth Tulme, pevnost na útesu o nic nižším, než je ten náš. Tímto způsobem se dostali na nádvoří dřív, než se většina posádky vůbec dostala ke zdem. A pokud jde o ty, kteří byli na svých místech na zdánlivě hájitelných zdech pevnosti…“

Odmlčel se. Bylo všeobecně známo, že v Pireth Tulme nikdo nepřežil a těla byla ošklivě zohavena.

„Nepodceňujte je!“ zařval znovu a přitom se otáčel, aby se ujistil, že má pozornost všech okolo.

Mistr Jojonah ho pozoroval. Neměl ho v lásce, vůbec ne. Ambice bratra Francise byly zjevně velké, a stejně tak jeho schopnost brát vše, co vyšlo z opatových úst, jako by to pocházelo přímo od Boha. Jojonah nevěřil, že za Francisovou oddaností Markwartovi stojí zbožnost. Spíše to byla pragmatičnost. Když ho pozoroval, jak si užívá pozornosti, jenom to jeho podezření posílilo.

Dva mniši se klusem vraceli ze západní zdi, ale nijak naléhavě. „Nic,“ nahlásili. „Ani stopa po nějaké armádě.“

„Před pár minutami přišlo několik vesničanů,“ dodal jeden z nich, „a nahlásilo, že velká armáda powriů byla spatřena, jak jde na západ od vesnice Sv. Mere-Abelle.“

Jojonah a Markwart se na sebe zvědavě podívali.

„To je jistě nějaká lest,“ varoval bratr Francis. „Pohybují se na západ, pryč od nás, abychom nebyli připraveni na náhlý pozemní útok.“

„Tvé argumenty jsou dobré,“ řekl Jojonah. „Ale přemýšlím, jestli bychom jejich lest nemohli obrátit proti nim.“

„Vysvětli to!“ vyzval ho zaujatý Markwart.

„Flotila možná opravdu čeká na pozemní útok,“ řekl Jojonah. „A ten útok možná opravdu odkládají, abychom polevili v ostražitosti. Ale naši přátelé v přístavu nevidí západní zdi ani území za nimi.“

„Uslyší zvuky bitvy,“ podotkl jeden mnich.

„Nebo uslyší to, o čem si budou myslet, že je bitva," odpověděl mistr lstivě.

„Postarám se o to!" vykřikl bratr Francis a odběhl, aniž by čekal na opatův souhlas.

Markwart nařídil, aby se každý druhý muž na zdi schoval.

O něco později nastal zmatek, doprovázený výkřiky „Útok! Útok!" a zvukem pálící balisty. Potom zemí otřásla mohutná exploze a ve vzduchu se objevila ohnivá koule, magický výbuch rubínu.

„Autentické," podotkl mistr Jojonah suše. „Ale náš bujný Francis by si měl šetřit magickou energii!"

„Musí powrie přesvědčit," odsekl Markwart.

„Už jdou," zaslechli výkřik, než mohl Jojonah odpovědět, a opravdu, přes záliv se valily lodě powriů, přesně podle plánu. Na západě pokračovalo divadlo, vykřikovalo se, balista pálila a od vzrušeného Francise dokonce vyšla další ohnivá koule. Powriové, poháněni tím výjevem a zvuky, tvrdě zaútočili.

Markwart nařídil, aby je nechali přiblížit, přestože více než jeden katapult vystřelil předčasně. Lodi se však rychle blížily a brzy se dostaly do dostřelu. S opatovým netrpělivým požehnáním začaly pálit dva tucty katapultů, metajíce kameny a smolu. Jeden katapult powriů se vzňal, jedna barelová loď dostala zásah do boku a síla nárazu ji překotila. Další barelová loď byla zasažena do přídě a kámen ji stáhl pod vodu, takže záď se zvedla k nebi a šlapáním poháněné lopatky se naprázdno točily ve vzduchu. Brzy se mnoho trpaslíků ocitlo ve vodě, křičelo a cákalo kolem sebe.

Radost na zdi opatství však nevydržela dlouho. Jakmile se vedoucí lodi dostaly přímo pod opata, spustily katapulty a vystřelily desítky lan s uzly a háky. Ty se snesly na místa jako husté krupobití a mniši začali pobíhat. Několik mnichů bylo háky zachyceno a s křikem taženo ke zdi, ostré hroty jim probodly ramena či paže.

Po Jojonahově pravici stála v kruhu skupina sedmi čekatelů, kteří zpívali a spojili svou sílu. Šest se drželo za ruce, sedmý stál uvnitř kruhu a před sebou držel grafit. Nad zálivem se objevil modrý výboj elektřiny, odrážející se od kovových klik katapultů na lodích, a zabil mnoho powriů na palubách.

Trvalo to však jen chvíli a na místa trpaslíků, kteří padli, se hned přesunuly desítky dalších. A už byli trpaslíci na lanech a šplhali ohromující rychlostí.

Mniši zaútočili konvenčními luky i svatými kameny, vypouštěli blesky a z prstů jim šlehaly plameny, které pálily lana, zatímco jiní je přesekávali meči nebo se těžkými kladivy pustili do háků. Spadly desítky lan a powriové skončili ve vodě, jenže další desítky háků vylétaly nahoru, jak se u paty útesu shromažďovalo víc lodí.

Když nebylo po nějakém blížícím se pozemním vojsku stále ani vidu, ani slechu, všichni mniši se nyní přesunuli na zeď u moře. Celá síla Sv. Mere-Abelle se soustředila na tisícovku lodí, které zaplňovaly záliv Všech svatých. Vzduch naplnila magická energie, zápach hořící smoly, výkřiky powriů topících se v ledové vodě. Ale také výkřiky umírajících mnichů, protože jakmile byla lana nahoře, katapulty powriů začaly vyhazovat velké koše plné dřevěných míčků o velikosti jednoho palce, které se ježily kovovými ostny, často namočenými v jedu.

Navzdory všem řečem o Pireth Tulme a všem varováním starších, studovanějších mnichů, byli obránci překvapeni divokostí a smělostí útoku. A také schopnostmi powriů, protože ti byli vycvičení a disciplinovaní stejně jako kterákoliv pravidelná armáda na světě. Nikdo už nepochyboval, že kdyby nepřítel zaútočil i po zemi, opatství Sv. Mere-Abelle, nejstarší pevnost v království, by padlo.

I přes absenci pozemních sil, si opat Markwart uvědomoval nebezpečí situace.

„Ty!“ zařval na mnicha, který vystřelil první předčasnou střelu. „Nyní máš šanci se vykoupit!“

Mladý bratr, dychtící získat zpět opatovu přízeň, přiběhl k Markwartovi, jenž mu dal tři kameny: malachit, rubín a serpentin.

„Nepoužívej malachit dřív, než sestoupíš blízko k lodi,“ vysvětlil mu opat spěšně.

Mladý mnich vytřeštil oči, když si uvědomil opatův záměr. Otec opat chtěl, aby skočil z útesu směrem k jednomu zvlášť velkému shluku lodí, aktivoval malachit a štít serpentinu a pak vypustil ohnivou kouli.

„Nedostane se tak blízko,“ začal protestovat Jojonah, ale Markwart se na něho obrátil tak zuřivě, že mistr ustoupil. Dělá chybu, když posílá tohoto mladého mnicha, trval Jojonah v duchu na svém, protože použití tří kamenů se lépe hodí pro staršího a zkušenějšího mnicha, čekatele nebo mistra. I kdyby to mladý muž dokázal, exploze nebude velká, bude to asi jen zášleh ohně, nic, co by powrie zastrašilo.

„Nemáme na vybranou,“ řekl Markwart. „Musíme se s tou skupinou lodí vypořádat, a to okamžitě, jinak budou naše zdi ztraceny!“

Jak mluvil, dvojice powriů se přehoupla přes zeď. Sesypali se na ně čekatelé, zabili je dřív, než se trpaslíci mohli připravit k obraně, a pak usekali všechna lana. Jasně to však hovořilo ve prospěch Markwartova záměru.

„Nezpozorují, že přicházíš. Budou si myslet, že jsi byl shozen dolů,“ vysvětlil. „A až si uvědomí pravdu, budou hořet a ty budeš stoupat!“

Mnich přikývl, pevně sevřel kameny a vylezl na zeď. Potom se ohlédl, skočil a padal podél skály. Markwart, Jojonah a několik dalších běželi ke zdi, aby se podívali. Opat hlasitě zaklel, když malachit změnil pád na lehký sestup – mnoho yardů nad potřebnou výškou.

„Blázen!“ řval, když se powriové na muže zaměřili, házeli po něm oštěpy, kladiva a zvedali proti němu kuše. K jeho cti – ale možná byl jen přemožen náhlou hrůzou anebo neměl dost síly či znalostí – mnich nezměnil směr, nýbrž pokračoval v sestupu.

Do paže se mu zabodla střela z kuše a z ruky mu vypadl kámen.

„Serpentin!“ zvolal Jojonah.

Mladý mnich, drže se za ruku, cukaje sebou a obraceje se v marné snaze vyhýbat se sílící palbě, se nyní očividně pokoušel vrátit.

„Ne!“ volal na něho Markwart.

„Nemá štít proti ohnivé kouli!“ křičel na opata mistr Jojonah.

Mladý mnich se křečovitě zatřásl, když byl zasažen šipkou z kuše a pak v rychlém sledu ještě dalšími dvěma. Magická energie ho opustila spolu se životem. Jeho bezvládné tělo spadlo, odrazilo se od lodi powriů a ponořilo se do temných vod zálivu.

„Přiveď mně jednoho z našich vesničanů!“ zařval Markwart na bratra Francise.

„Nebyl dost silný,“ vyčítal Jojonah opatovi. „Nebyl to úkol pro novice. Ani čekatel by ho možná nesplnil!“

„Poslal bych tebe a rád bych se tě tím zbavil,“ zaječel mu opat do obličeje, čímž ho umlčel. „Ale potřebuji tě.“

Bratr Francis se vrátil s jedním vesničanem, asi dvacetiletým, jenž působil rozpačitě. „Umím používat luk,“ řekl muž, snaže se vypadat odvážně. „Jednou jsem ulovil jelena…“

„Radši si vezmi tohle,“ nařídil mu opat a podal mu rubín.

Muž vytřeštil oči, když se podíval na svatý kámen. „Já nemohu…“ zamumlal nechápavě.

„Jenže já mohu,“ zavrčel Markwart a vytáhl další kámen, hematit, kámen duší.

Muž se na něj tupě podíval. Bratr Francis, věda, že by ho měl nějak vyrušit, ho úderem do obličeje srazil k zemi.

Mistr Jojonah se odvrátil.

Francis přistoupil k muži a chtěl ho znovu praštit. „Hotovo,“ prohlásil muž. Francis zadržel ránu a pomohl mu na nohy.

„Ovládnutí,“ vyplivl Jojonah znechuceně. Nemohl uvěřit, že Markwart udělal něco tak zlého, něco, co se běžně považovalo za nejtemnější stránku hematitu. Všechny edikty doporučovaly nepraktikovat ovládnutí těla druhého – mniši se proti tomu často bránili zapojením dalších ochranných kamenů. A když se zamyslel nad tím, co právě viděl, přišlo mu neskutečné, že ovládnutí, které patřilo k nejtěžším disciplínám, bylo provedeno tak hladce!

Otec opat, v těle vesničana, šel klidně ke zdi, podíval se na lodě a pak, bez zaváhání, skočil přes okraj. Tentokrát nebyl žádný malachit, žádný křik a žádný strach. Otec opat se zaměřil na rubín, zatímco padal ze sta stop, vybudil jeho energii na maximum a těsně před tím, než dopadl na palubu, vypustil obrovskou ohnivou kouli. Jeho duch okamžitě opustil tělo vesničana a prošel plameny, pryč od té bolesti, zpět do svého čekajícího těla na zdi.

Zamrkal, když otevřel staré, unavené oči a snažil se zvyknout si na své vlastní tělo. Bojoval s hrůzou, již zažil, když se řítil k palubě, když strávil vypůjčené tělo v plamenech. Všichni mniši okolo, kromě

mistra Jojonaha, se bujaře radovali, mnoho z nich se dívalo na hořící masu lodí a pělo slova chvály v nevíře, že někdo může vyvolat takovou ohnivou kouli.

„Muselo se to udělat," řekl Markwart přísně Jojonahovi. Mistr ani nemrkl.

„Obětovat jednoho pro dobro druhých je nejvyšším nařízením našeho řádu," připomněl mu Markwart.

„Obětovat *se*," opravil mistr Jojonah.

„Běž pryč, ke katapultům," nařídil znechuceně Markwart.

Ačkoliv si Jojonah uvědomoval, že jeho umění s kameny by bylo potřeba zde, byl rád, že může odejít. Když odcházel, několikrát se po Markwartovi ohlédl, protože zatímco ostatní byli ohromeni magií, kterou právě viděli, Jojonah, který znal Markwarta více než čtyřicet let, byl zmatený a podezřívavý.

# # #

Z přístavu vedl do kláštera jen jeden vchod. Byly to velké, dvě stopy silné dubové dveře s kovovými pláty, za nimi byla padací mříž a ještě padací zeď, stejně silná jako dveře – powriové ani obr by se přes ně nedostali, i kdyby na tom strávili týden.

Ovšem za předpokladu, že by byly zavřené.

Kdyby Jojonah a Markwart mohli vidět přes útes na dveře, nebyli by překvapeni, že se otevřely a přivítaly powrie, kteří se zachránili z výbuchu. De'Unnero se dobrovolně přihlásil k této akci a stal se vedoucím skupiny dvanácti mužů. Měli dvě balisty, na každé straně dveří jednu, ale jejich dosah omezovaly úzké střílny. Markwart si však byl jist, že De'Unnero by se nikdy nespokojil jen se střelami, které by stejně neměly efekt.

A tak mladý ohnivý mistr otevřel dveře a nyní stál v chodbě, hystericky se smál a zval powrie dál.

Skupina asi dvaceti krvavých čepic, zraněných, ale nebojácných, s řevem zaútočila. Měli kladiva, sekery a hrozivé krátké meče.

Když poslední z nich proběhl pod mříží, spadla s hlasitou ránou, která otřásla celým opatstvím až k vršku zdi.

Zaskočilo je to, ale nezastavili se, naopak, s řevem pokračovali dál. Do jejich řad vletěla desítka střel z kuší. Několik trpaslíků padlo, ale jejich útok to skoro nezpomalilo.

A tam stál De'Unnero, sám, smál se a měl zatnuté svaly tak, že kůže jim skoro nestačila. Jiní mniši, zvláště mistr Jojonah, říkávali, že jeho srdce exploduje, poněvadž je příliš divoké na jakéhokoliv člověka. Nyní to tak vypadalo. Přímo se chvěl vnitřní energií. Neměl žádnou zbraň, která by byla vidět, jenom jeden kámen, tygří dráp, hladký, rezavý s černými pruhy.

Vyvolal sílu kamene, a když se po chvíli přiblížil první powrie, mužovy paže se transformovaly do podoby silných tlap tygra.

„He!" zařval nejbližší powrie a v obraně zvedl zbraň.

De'Unnero byl však rychlejší, skočil dopředu jako kočka na lovu, sekl ho pravačkou do tváře a roztrhl mu ji.

Pak to vypadalo, jako by se mistra zmocnil záchvat zuřivosti, ale ve skutečnosti nad sebou měl dokonalou kontrolu, zatímco skákal ze strany na stranu a bránil powriům, aby se přes něj dostali, třebaže za ním v chodbě čekalo dalších dvanáct mnichů. Kámen zůstal v jeho tlapě, spojený s kůží, a on se do něj ponořil hlouběji. Třebaže navenek se neprojevila žádná změna, jeho svaly se staly svaly kočky.

Máchnutím tlapy odhodil jednoho powrie, mrštně uskočil do strany a vyhnul se tak úderu kladiva. Potom rychle skočil zpátky před útočníka, než ten stačil kladivo znovu zvednout.

Zablýskly se drápy a powriův obličej zmizel. Ostatní se začali stahovat, jenže De'Unnero ještě zdaleka neskončil. Napjal svaly na nohou, vymrštil se o celých dvacet pět stop dopředu a přistál přímo v chumlu trpaslíků. Stal se z něj vír kopajících nohou a sekajících drápů. Powriové nebyli slabí nepřátelé, ale přestože měli převahu devět na jednoho, nechtěli s ním nic mít. Utíkali. Dva zamířili zpět k mříži, volajíce na své společníky, kteří byli pořád venku, zatímco ostatní se potáceli kolem mistra dál do chodby, kde na ně čekaly střely z kuší.

Všichni mniši, až na jednoho, odhodili kuše a tasili zbraně pro nadcházející šarvátku. Hrstka z nich zaútočila holýma rukama.

Dál v chodbě držel De'Unnero posledního powrie, který neutekl, za hlavu mezi obrovskými tlapami. Drápy pronikly skrz lebku, a pak

trpaslíkem zamával jako s hadrovou panenkou. Odhodil ho stranou a blížil se ke zbývajícím u mříže.

Zvenku zpoza ní vystřelil z foukačky další powrie a zasáhl mistra do břicha, přímo pod žebra.

Mnich zařval tygřím hlasem a vytrhl šipku i s kusem masa, aniž by se zastavil. Powrie venku nasadil další šipku, dva trpaslíci u mříže křičeli a snažili se skrz ni dostat.

Pak padla vnitřní zeď, odřízla střelce a rozmáčkla dvojici powriů na placku.

De'Unnero se zastavil, když na něj vystříkla krev. Otočil se a znovu zařval. Byl to výkřik frustrace, když si uvědomil, že jeho mniši se úspěšně vypořádali se zbylými trpaslíky. Bitka skončila.

Ohnivý mistr se vrátil ke své lidské podobě, vyčerpán jak fyzicky, tak psychicky. Potom ucítil palčivou bolest v břiše – pulsující horkost – a uvědomil si, že byl otráven. Většina jedu, paralyzující, bolest vyvolávající substance, byla strávena energií magické transformace, ale zůstalo jej dost na to, aby mistr po chvíli roztřeseně padl na koleno.

Jeho mniši se okolo něj starostlivě shromáždili.

„Běžte k balistám!" okřikl je, a přestože byl znovu člověkem, jeho hlas stále zněl zuřivě jako řev tygra. Mladí mniši ho poslechli a mistr je po chvíli odhodlaně následoval, aby naváděl jejich střely.

# # #

Když byl hlavní shluk lodí powriů v plamenech a vyřazen z bitvy, mniši se stáhli ze zabezpečené oblasti a běželi posílit obranu tam, kde jich bylo třeba. Během toho dlouhého, strašného rána se na zeď dostalo mnoho powriů, ale žádný z nich se tam neudržel, a o poledni, když se pozemní armáda stále neukazovala, už nebylo pochyb o výsledku bitvy. Powriové však jako vždy pokračovali v boji. Přes padesát mnichů bylo zabito a mnoho zraněno, ale ztráty powriů byly ohromné a více než polovina flotily ležela na dně zálivu. Stovky lodí unikly do hlubších vod, řízeny pouze nezbytnou posádkou.

Odpoledne se mistr Jojonah připojil ke starším mnichům, kteří ovládali kameny, a staral se s nimi o zraněné, zatímco mladší již zorganizovali pohřeb pro ty, jimž už nebylo pomoci. Bitva se

přesunula do další fáze, k úklidu, když chaos ustal. Disciplína bratří dala brzy povinnostem řád, pragmatický a efektivní. Jedna věc však Jojonahovi přišla zvláštní. Otec opat, jenž vlastnil nejsilnější hematit v klášteře, chodil okolo zraněných a utěšoval je, ale nikomu nepomáhal. Ohnivá koule a několik blesků, které vyvolal před pár hodinami, ho nemohly vyčerpat natolik, aby už neměl žádnou magickou energii.

Zavalitý mistr jenom bezmocně potřásl rameny a hlavou. Poté, když přišel De'Unnero s dírou v boku, i když ani nezakulhal a nedával najevo, že cítí nějakou bolest, Markwart k němu přispěchal a pomocí kamene ránu zacelil. Jojonah věděl, že je mezi nimi pevné pouto, stejně pevné jako mezi opatem a bratrem Francisem.

Tiše pokračoval v práci a vše si uložil do paměti, aby se nad tím mohl pořádně zamyslel, až bude mít chvilku pro sebe.

„Trval jsi na tom, že podstoupíš to nebezpečí," káral opat De'Unnera, když mu hojil jizvu hematitem.

„Muž potřebuje nějakou zábavu," odpověděl mistr s tajemným úsměvem. „A ty mi ji stále odepíráš."

Markwart ustoupil a podíval se na něj. Té stížnosti rozuměl velmi dobře. „Jak pokračuje výcvik?" zeptal se ostře.

„Youseff vypadá slibně," připustil mistr. „Je lstivý a použije jakékoliv zbraně či taktiky, aby zvítězil."

„A bratr Dandelion?"

„Medvěd. Silné paže, ale chabá mysl. Poslouží našim účelům, dokud ho Youseff povede."

Otec opat přikývl a vypadal potěšeně.

„Mohl bych je porazit oba najednou," prohlásil mistr. „Budou nosit titul bratr Spravedlnost, ale mohl bych je snadno přemoci. A mohl bych jít pro Avelyna a kameny."

Markwart to nepopíral. „Jsi mistr a máš své povinnosti," řekl.

„Jsou důležitější než chytit Avelyna?"

„Stejně důležité," prohlásil Markwart nesmlouvavým tónem. „Youseff a Dandelion poslouží našemu účelu, jestliže je mistr Marcalo De'Unnero dobře vycvičí."

De’Unnerův obličej se poněkud svraštil a oči se mu zúžily, vrhajíce na opata pomyslné dýky. Neměl rád, když se o něm pochybovalo.

Markwart ten pohled zachytil, neboť ho viděl už mnohokrát. Věděl však, že se mu De’Unnero nepostaví a že takový vnitřní žár se dá dobře využít.

„Nech mě jít na lov,“ řekl mistr přímo.

„Vycvičíš lovce,“ opáčil opat. „Věř mi, že získáš ocenění za své úsilí.“ A s tím odkráčel.

# # #

„Dneska jsme byli stateční,“ promluvil mistr De’Unnero k Markwartovi a ostatním mistrům na jejich schůzce po nešporech.

„Ale měli i štěstí,“ připomněl jim Jojonah. „Protože se neobjevila pozemní armáda powriů ani často hlášená armáda goblinů.“

„Bylo to více než štěstí, o to bych se přel,“ řekl Francis, přestože na tomto setkání neměl právo mluvit. Nebyl ani čekatelem, na schůzce byl jako pomocník opata. Markwart ho však neumlčel a ostatní mu také dovolili mluvit. „Je to pro našeho nepřítele netypické,“ pokračoval. „Všechno, co jsme slyšeli o bojích na sever od Palmarisu, naznačuje, že nepřítel bojuje disciplinovaně, a z úspěchu naší lsti je zřejmé, že flotila opravdu čekala na pozemní síly.“

„A kde tedy byly?“ zeptal se Markwart netrpělivě. „Nevzbudíme se, jen abychom shledali, že jsme znovu pod útokem?“

„Flotila se nevrátí,“ odvětil jeden mistr okamžitě. „A když monstra přijdou po souši, zjistí, že tam je naše opevnění ještě lepší než to u moře.“

Mistr Jojonah se v tom okamžiku díval na De’Unnera a byl znechucen jeho takřka krutým úsměvem, šklebem, který se k mistru řádu Abellikánů vůbec nehodil.

„Ztrojnásobte hlídku okolo zdí,“ rozhodl opat.

„Mnoho bratří je unaveno z bitvy,“ namítl mistr Engress, jemný muž a starý přítel Jojonaha.

„Tak použijte vesničany,“ vmetl mu do tváře opat Markwart. „Přišli jíst naše jídlo a schovávat se za zdmi opatství.

Nechme je vydělat si na sebe hlídkou, v tuto noc i další noci.“

Engress se podíval na Jojonaha a na ostatní mistry, nikdo se však neodvážil protestovat. „Jak nařizujete, opate,“ řekl mistr Engress.

Otec opat silně odstrčil židli, až zavrzala o podlahu. Vstal a mávnutím ruky je propustil, pak vyšel z místnosti a schůzka skončila.

Podle jeho názoru bylo o vše důležité postaráno. Chtěl být sám se svými myšlenkami a pocity, z nichž některé mu působily starosti. Poslal dnes na smrt muže, což byl čin, který si vyžadoval odůvodnění, a také si uvědomoval, že se nezapojil do léčení. Zbyla mu magická energie – to věděl, i když se falešně omlouval, že nikoliv –, ale on prostě necítil, že by měl pomáhat. Šel předtím k jednomu zraněnému mnichovi, sedícímu u zdi, jemuž hák rozerval paži, ale když se k němu s hematitem přiblížil, akce, která vyžadovala intimnost, ho odradila…

Co cítil? Nechuť? Odpor?

Neměl žádné rozumné odpovědi, ale věřil svým instinktům. Uvědomil si, že v řádu roste zvrácenost a slabost. Avelyn – jedině Avelyn! – začal tu hnilobu, a teď se opatovi zdálo, že je více rozlezlá, než si představoval.

Ano, to je ono. Slábli a už se déle nemohli náležitě postavit temnotě a silám zla. Jako Jojonah a jeho bláznivé sympatie s obětovaným vesničanem, jenž zachránil tolik životů!

Ale ne De’Unnero, pomyslel si Markwart s úsměvem. Ten muž je silný a brilantní. Možná by mohl vyhovět jeho přání a nechat ho ulovit Avelyna a kameny. Kdyby mu zadal tento úkol, úspěch by byl zaručen.

Opat zavrtěl hlavou a připomněl si, že s ním má jiné plány. De’Unnero bude jeho nástupcem – to si v duchu slíbil.

Když uviděl jeho zranění, chtěl je vyléčit, jako by ho kámen duší zavolal a ukázal mu, co má dělat.

Markwartovi bylo všechno jasné. V duchu si poznamenal, že musí vychválit vesničana, který uhořel, možná vztyčit sochu, a pak šel do postele.

Zdravě spal.

# # #

Ze Sv. Mere-Abelle se vydalo několik průzkumníků do terénu a vrátilo se, aby nahlásilo, že v blízkosti opatství se nenacházejí žádná monstra. Za týden byla situace jasná: invazní síla powriů byla pryč a lodi odpluly – kam, to nikdo nevěděl. Gobliní armáda, obrovská síla, se rozdělila a jednotlivé skupiny běhaly náhodně od města k městu a plenily je.

Královi muži, armáda Honckého království, je sledovali a postupně ničili.

Ve Sv. Mere-Abelle však měly tyhle podle všeho dobré zprávy dalekosáhlejší následky.

„Bratři, musíme zjistit příčiny rozpadu nepřítele," řekl opat Markwart starším mnichům. „Musíme jít na Barbacan ověřit tu nahlášenou explozi."

„Věříš, že démon daktyl byl zničen," konstatoval mistr Jojonah.

„Věřím, že našemu nepříteli byla useknuta hlava," odpověděl Markwart. „Ale musíme znát pravdu."

„Expedice," prohlásil mistr De'Unnero.

Bratr Francis vyletěl z místnosti jako první, netrpělivý, až bude moci naplánovat výlet. Jako vždy chtěl potěšit opata.

KAPITOLA TŘETÍ

Nepolapitelný Roger

„Je tam,“ zaúpěla stará žena. „Já to dobře vím! Ubohé dítě!“

„Možná už je mrtev,“ řekl muž asi třiceti zim. „Bylo by to jenom milosrdné. Ubohé dítě.“

Skupina dvaceti vesničanů se krčila na kopci, necelé čtvrt míle severně od svého domova, Caer Tinelly, a pozorovala powrie a gobliny. Dříve toho dne byla ve městě také dvojice fomoriánských obrů, kteří nyní asi po venku honili uprchlíky.

„Neměl tam chodit, já jsem mu to říkala,“ prohlásila stará žena. „Jejich moc, příliš moc.“

Tomas Gingerwart se vědoucně pousmál. Tito lidé Rogera neznali. Pro ně to byl Roger Billingsbury, sirotek, kterého přijalo město. Když jeho rodiče zemřeli, uvažovalo se, že by ho měli poslat na jih do Palmarisu, třeba mnichům Sv. Kamene. Ale lidé z Caer Tinelly, svázaná komunita, se rozhodli ponechat si Rogera s tím, že mu všichni pomohou překonat zármutek a nemoc. Roger byl štíhlý a zjevně křehký. Jeho fyzický vývoj zastavila v jedenácti letech stejná horečka, která usmrtila jeho rodiče a dvě sestry.

To bylo před několika lety, ale pro lidi z vesnice byl Roger, jenž vypadal pořád skoro stejně, stále ten malý, ztracený kluk.

Tomas však věděl své. Mladíkovo druhé jméno už nebylo Billingsbury, ale Nepolapitelný, jméno, které něco znamenalo. Neexistovalo nic, co by neotevřel nebo kolem toho neproklouzl. Tomas si to připomínal, když se díval směrem k městu, protože se také trochu bál. Ale jenom trochu.

„Je jich tam celá řada,“ naříkala stará žena a ukazovala na město. Měla ostrý zrak, protože goblini skutečně na náměstí eskortovali otrhaně vyhlížející zajatce – lidi z jejich vesnice a sousedního

Padova, kteří nebyli dost rychlí nebo se neskryli dostatečně hluboko v lesích. Nyní monstra používala města jako tábory a zajaté lidi jako otroky.

Všichni uprchlíci chápali, jaký osud by potkal tyto zajatce, kdyby už neměli využití.

„Neměli byste se na ně dívat.“ Všichni ve skupině se jako jeden otočili k přicházejícímu Belsterovi O’Comelymu. „A jsme až příliš blízko městům. Chcete, aby nás pochytali všechny?“ I přes veškeré své úsilí, Belster, bývalý hospodský od Vyjícího měsíce v Dundalis, nemohl zostřit hlas. Přišel na jih s uprchlíky ze tří měst: Dundalis, Plevelné a Konce světa. Jeho společníci ze severu byli úplně jiní lidé než ti, kteří byli nedávno vyhnáni z Caer Tinelly a Padova, a než ti, kteří pocházeli z malých usedlostí při cestě do Palmarisu. Belsterova skupina, vycvičená tajemným hraničářem, známým jako Noční pták, nebyla ani zdaleka zubožená a ustrašená. Schovávali se před gobliny, ale když na to přišlo, lovili je spolu s powrii i obry.

„Půjdeme pro ně, jak jsem slíbil,“ pokračoval Belster. „Jenomže ne tak brzy. Mrtví jim nebudeme nic platní! Teď pojďte.“

„To opravdu nemůžeme nic udělat?“ řekla stará žena nazlobeně.

„Můžete se modlit, drahá paní,“ odpověděl Belster upřímně. „Modlit se za ně za všechny.“

Tomas souhlasně přikývl. A také se modlete za gobliny, pomyslel si, protože Roger se už určitě baví.

Belsterovi to neušlo a šel si s Tomasem promluvit.

„Přeješ si, abych udělal víc,“ řekl tiše, neboť si špatně vyložil jeho pohled. „A já taky. Ale mám na starost sto padesát lidí.“

„Teď už je to sto osmdesát, když počítáme ty z Caer Tinelly a okolí,“ opravil ho Tomas.

„A jenom padesát schopných boje, aby ostatní chránili,“ poznamenal Belster. „Jak bych mohl riskovat bojovníky při nájezdu na město, když je toho tolik v sázce?“

„Nepochybuji o tvé moudrosti, pane,“ řekl Tomas upřímně. „Slíbil jsi zaútočit, až bude správný čas, ale bojím se, že takový čas nikdy nenastane. Goblini jsou laxní, ale powriové ne. Jsou lstiví a vycvičení k válčení. Oni nikdy nepoleví v ostražitosti.“

„Co mám tedy dělat?“ zeptal se Belster.

„Držet se svých povinností. A tvou povinností je těch sto osmdesát, a ne ti, kteří už jsou v zajetí goblinů.“

Belster se na něj dlouho, bez jediného mrknutí oka díval a Tomas viděl v jeho očích bolest. Hospodský nechtěl, aby z jeho ochranné sítě proklouzl jediný člověk.

„Nelze zachránit všechny,“ řekl Tomas.

„Ale musím to zkusit.“

Tomas vrtěl hlavou ještě předtím, než to Belster dořekl. „Nepouštěj se do bláznivé hry,“ pokáral ho a Belster si poprvé uvědomil, že předešlý úšklebek tohoto muže nebyl posměšný, nebyla to reakce na jeho váhání. „Když otevřeně zaútočíme,“ pokračoval Tomas, „pak budeme poraženi. A bojím se, že se s tím monstra nespokojí, ale rozšíří pátrání po lesích, dokud všechny nenajdou a nezajmou – nebo nezabijí – v případě starých lidí a dětí, kteří nejsou užiteční.“

„Takže souhlasíš s mým rozhodnutím stáhnout se?“

„Neochotně. Stejně neochotně jako ty. Jsi moudrý muž a my máme štěstí, že jste přišli ze severu.“

Belster přijal kompliment, potřeboval podporu, nemohl si však pomoci, aby se nepodíval na okupované město. Bolelo ho srdce při pomyšlení, jaká muka musejí ti ubozí zajatci nyní zažívat.

# # #

Ještě někdo se díval na gobliny, kteří vedli otroky do temného lesa na kraji Caer Tinelly. Roger věděl, jak to ve městě chodí, lépe než kdo jiný. Od invaze tu byl skoro každou noc, pohyboval se ze stínu do stínu, naslouchal plánům goblinů a powriů v této oblasti a slyšel o větší válce, probíhající nedaleko na jihu. Víc než cokoliv jiného znal mazaný Roger nepřítele a věděl, kde je zranitelný. Když před úsvitem odcházíval z města, jeho drobné tělo bývalo obtěžkáno různými potřebami pro uprchlíky v blízkých lesích. Kradl tak opatrně, že monstra si ani nevšimla, že jsou okrádána.

Před třemi dny se mu podařilo dosáhnout svého nejzářivějšího úspěchu. Ukradl poníka, oblíbené zvíře vůdce powriů, a udělal to tak, aby vina padla na dva goblinské hlídače, kteří, jak Roger předtím vyčmuchal, shodou okolností tutéž noc hodovali na jiném koni.

Další ráno byli bez milosti oběšeni na náměstí – na to se Roger také díval.

Mladý muž věděl, že dnes je to jiné. Dnes chtěli goblini zabít jednoho zajatce. Před úsvitem je o tom slyšel mluvit, což ho přimělo zůstat déle. Goblini přistihli paní Kelso, jak si cpe do pusy suchary navíc, a vůdce powriů, ničema jménem Kos-kosio Begulne, nařídil, aby ji ráno pro výstrahu zabili.

Kácela venku stromy s ostatními zajatci, kteří nevěděli, že jí zbývá jen několik hodin života.

Roger byl za poslední týdny svědkem mnoha krutostí – viděl rozřezat lidi jenom proto, že se nějakému goblinovi nebo powriovi nelíbili. Vždy ale zavrtěl hlavou, odvrátil se a řekl si, že to není jeho starost.

Tohle však bylo jiné. Paní Kelso byla přítel, drahý přítel. Často ho krmila, když osiřel a běhal po ulicích Caer Tinelly. Léta přespával v její stodole, přestože její muž mu říkal, aby šel pryč, ale paní manžela vždy odvedla stranou, přes rameno mrkla na Rogera a pokývla ke stáji.

Byla to dobrá žena a Roger nemohl jen tak potřást hlavou a říct si, že to není jeho starost.

Ale co mohl dělat? Nebyl bojovník, a i kdyby byl, ve vesnici byli dva fomoriánští obři, více než sto goblinů, padesát powriů a v lese asi desetkrát víc monster než tady. Doufal, že ji z města dostane před úsvitem, ale když uslyšel, jaké s ní mají plány, zajatci už byli vzhůru, postaveni do řady a pod přísným dozorem powriů.

Jedno pěkně po druhém, připomněl si Roger. Každý zajatec byl připoután ke svým sousedům za kotníky pět stop dlouhými řetězy. Pro větší jistotu nebyly kvalitní okovy na žádném z nich stejné do páru. Roger odhadl, že by mu trvalo asi minutu otevřít je oba, a to jenom za předpokladu, že by paní Kelso a oba k ní připoutaní zajatci spolupracovali a zůstali v klidu.

Po chvíli se přiblížil powrie s kuší.

„Odvrácení pozornosti," mumlal si pro sebe mladý zloděj, probíhaje stíny okupovaného města. „Povolání do zbraně? Ne. Oheň?"

Zastavil se a zaměřil se na gobliny, kteří odpočívali na seně ve stáji Yosiho Hoosiera. Jeden z nich měl v puse dýmku a vyfukoval velké kroužky kouře.

„Miluju oheň," zašeptal Roger. Tiše jako kočka vklouzl do stáje – tak jako v předešlých letech – skrze rozbitou desku vzadu. Brzy se krčil v seně, jen několik stop od goblinů. Bezmála deset minut trpělivě čekal, dokud kuřák dýmku nevyklepal a nezačal si ji znovu ládovat.

Roger rád zakládal ohně – to bylo další z jeho mnoha nadání. Posunul se dozadu, aby ho nebylo slyšet, a křesl nad pár stébly slámy kamínkem o ocílku.

Potom se opatrně připlížil zpátky a hodil zapálenou slámu zhruba do místa, kam kuřák vyklepal dýmku.

A pak byl pryč, ještě než nosy goblinů pošimral první závan kouře.

Seno se vzňalo jako obří svíčka. Jak goblini křičeli!

„Útok!" ječeli jedni. „Nepřátelé! Nepřátelé!" křičeli druzí. Ale když se vydali na průzkum, zjistili, že jejich kamarádi bojují s plameny, a když mezi nimi uviděli goblina s dýmkou v puse, změnili názor.

Ti, kteří hlídali zajatce, nešli bojovat s ohněm, ale jejich pozornost byla rozptýlena dost na to, aby se Roger nepozorovaně dostal až k nim a schoval se za velký dub, do kterého paní Kelso lhostejně sekala. Lekla se, když na ni vykoukl, ale on ji i ostatní poblíž spěšně utišil.

„Rychle, poslouchejte mě," šeptl, přeplazil se okolo stromu a bez okolků se pustil do práce na zámcích, zatímco se jí díval do očí. „Stůjte klidně! Chtějí vás zabít! Slyšel jsem je!"

„Nemůžeš ji odvést! Zabijí nás všechny!" stěžoval si jeden muž hlasitě. Nato se ozvalo zavrčení od gobliních dozorců: „Pracovat!"

„Musíš nás vzít všechny," požadoval jiný.

„To nemohu udělat," odpověděl Roger. „Ale oni vás nezabijí a ani vás nebudou vinit."

„Jenže –" začal další, ale Roger ho ostrým pohledem umlčel.

„Až ji osvobodím, dám její okovy na támhleten stromek. A vy, až napočítáte do pěti, uděláte tohle…" a začal jim vysvětlovat svůj plán.

„Stupidní Grimy Snorts a jeho smradlavá dýmka,“ poznamenal jeden strážce, který si uvědomil, o co ve městě jde. „A ten hnusák Kos-kosio nám dneska večer nedá baštu navíc.“

Další se smáli. „Možná si pošmákneme na Grimym Snortsovi!“

„Démon!“ přišel výkřik, při kterém se goblini otočili. Uviděli řadu zajatců, která odhodila nástroje a snažila se utéci.

„Sakra!“ zařval jeden goblin, vrhl se k nejbližšímu zajatci a štítem ho srazil na zem.

„Démon!“ ječeli další, přesně tak, jak jim Roger nařídil. „Démon daktyl!“

„Proměnil ji ve strom!“ zakřičela jedna žena. Goblini se na ni zvědavě podívali, poškrábali se na hlavě a byli zmatení, protože řada zajatců byla roztažená na plnou délku řetězů a byla uchycena na jednom malém stromě.

„Strom?“ zeptal se jeden goblin.

„Hrome,“ zaklel druhý.

Pozornost tábora se přesunula od skomírajícího ohně ve stáji k rozruchu na okraji lesa. Mnoho goblinů tam běželo, spolu s tlupou powriů, vedenou nemilosrdným Kos-kosiem Begulnem.

„Co jsi viděl?“ zeptal se muže, který byl připoután napravo od paní Kelso a nyní byl nejblíž stromu.

„Démon,“ vyprskl muž.

„Démon?“ zopakoval Kos-kosio skepticky. „A jak vlastně vypadal?“

„Byl velký a černý,“ mumlal muž. „Byl to velký, okřídlený stín. Nevydržel jsem se dívat. Proměnil ubohou paní Kelso ve strom!“

„Paní Kelso?“ zopakoval powrie několikrát, dokud si nevzpomněl na tu ženu a na své plány s ní. Vrátil se Bestesbulzibar, démon daktyl, vůdce armády? Byl to signál, že démon daktyl je s ním a dohlíží na svou operaci?

Powrie zamrazilo, když si vzpomněl na osud předchozího velitele, goblina Gothry. Bestesbulzibar ho zaživa stáhl z kůže. To bylo v den, kdy byl Kos-kosio jmenován velitelem, a od začátku věděl, že má jenom dočasné velení.

Powrie velice pozorně prostudoval strom a snažil se marně vzpomenout, jestli už tam stál předtím. Opravdu se Bestesbulzibar vrátil, nebo to byl jenom trik?

„Prohledejte celou oblast!“ nařídil Kos-kosio svým nohsledům, a když s očima na stopkách obezřetně vyrazili, hulákal ještě hlasitěji, slibuje smrt každému, kdo by se flákal.

„A ty, lidský pse,“ řekl Kos-kosio muži, který byl nejblíž u stromu. „Zvedni svou smradlavou sekeru a poraz paní Kelso!“

Mužův zděšený výraz byl natolik přesvědčivý, že se na powriově ohavné tváři objevil široký úsměv.

# # #

Roger si uvědomil, že riskuje, když se vrací k městu, ale paní Kelso byla bezpečně na cestě za Tomasem a ostatními, a on tomu vzrušení nemohl odolat. Uvolněně se opřel o strom, když kolem procházeli dva goblini. Jakmile se hlídka vzdálila, přiblížil se ještě víc a vylezl na tentýž dub, kolem kterého proklouzl, když šel pro paní Kelso.

Potom se spokojeně díval. Lidé opět pracovali – dva muži, kteří předtím byli spojeni s paní Kelso, byli nyní připoutáni k sobě – powriové se vrátili do města a nechali gobliny hlídat lidi. Asi dvanáct jich poslali prohledat les.

Jo, tak to bylo perfektní, pochvaloval si Roger, protože se ještě nikdy takhle nebavil.

KAPITOLA ČTVRTÁ

U bran ráje

Noční pták ladně sklouzl ze cválajícího Tanečníka. Dostal se na zem v běhu, natahuje Jestřábí křídlo, zatímco Pony, která seděla za ním, se posunula v sedle dopředu, chytila uzdu a řídila Tanečníkův běh, neboť blátivá zem byla zrádná. Zkušeně koně stočila doleva kolem širokého pahorku, zatímco Elbryan běžel vpravo.

Než se Pony a Tanečník dostali na půl cesty okolo, uviděli tři gobliny, které honili. Dva z nich byli daleko vpředu a utíkali ke stromům, ale třetí se obrátil a běžel okolo pahorku z druhé strany. „Na něj!“ Pony se na Tanečníkovi přikrčila a vedla ho kolem kopečku do ostré zatáčky.

Tanečník se zastavil, když se goblin ze zatáčky vypotácel zpátky, svíraje šíp trčící mu z hrdla. Druhý šíp ho zasáhl do hrudi a složil do bláta.

„Dostali se ke stromům,“ oznámila Pony Elbryanovi, když se objevil v dohledu. „Zůstanou tam zalezlí.“

Hraničář poněkud zpomalil a souhlasně se podíval na les. Šel přímo k mrtvole a začal z ní vytahovat šípy. Potom se zvedl, rozhlédl se po krajině a po tváři mu přeběhl zvědavý výraz.

„Můžeme ten lesík objet,“ navrhla Pony. „Najít k nim nejlepší cestu a udeřit na ně.“ Zdálo se, že ji neposlouchá. „Elbryane?“

Stále se díval okolo, s otevřenou pusou a přemýšlivým výrazem.

„Elbryane?“ zeptala se znovu naléhavě.

„Tady to přece znám,“ řekl nepřítomně, přelétaje pohledem z místa na místo.

„Slatiny?“ zeptala se nevěřícně a obličej se jí zkroutil znechucením, když se rozhlédla po tom pustém kraji.

„Procházel jsem tudy na cestě zpět do Dundalis,“ vysvětlil. „Když jsem opustil elfy.“ Běžel ke skupině bříz a hledal zbytky svého starého tábořiště. „Ano,“ řekl vzrušeně. „Zde jsem jednu tichou noc spal. Komáři byli strašní,“ dodal s pousmáním.

„A co goblini?“ zeptala se a pokývla směrem ke vzdálené skupině stromů.

„Našel jsem zde gobliny, ale dál na východ, na okraji Slatin.“

„Já myslím *tyhle* gobliny,“ řekla přísně a ukázala dopředu.

Jen mávl rukou. Goblini pro něj nebyli v té chvíli důležití, ne nyní, když se stále více rozpomínal na dávno vykonanou cestu. Poodběhl a zahleděl se přes roztroušeně rostoucí keře a zvlněnou jílovitou zem na černomodrou siluetu vrcholků hor na západě, jež byly ve světle zapadajícího slunce stříbrně olemované.

„Zapomeň na gobliny,“ řekl náhle, vzal Tanečníka za uzdu a vedl ho stranou kolem lesíku, přímějším směrem k horám.

„Zapomeň?“ zopakovala užasle. „Naháníme ten kmen už dvacet mil, skoro přes polovinu Slatin. Po celém těle mě svědí snad tisíc komářích štípanců a smrad tohohle místa se za námi potáhne ještě rok! A ty po mně chceš, abych na ně prostě zapomněla?“

„Nejsou důležití,“ řekl, aniž by se na ni podíval. „Jsou poslední dva z třiceti. Když bylo zabito dvacet osm z nich, pochybuji, že v brzké době budou mít odvahu přiblížit se ke Konci světa.“

„Nepodceňuj jejich lstivost.“

„Zapomeň na ně,“ řekl znovu.

Sklonila hlavu a tiše zavrčela. Nemohla uvěřit tomu, že je Elbryan vede na západ, pryč od Lesní země, a že chce ty dva gobliny nechat jít. Ale věřila mu, a pokud to odhadla správně, byli blíž k západnímu okraji Slatin než východnímu. Čím dřív se dostanou z tohohle mizerného, hmyzem zamořeného místa, tím bude radši.

Chvíli pokračovali, dokud nezačalo zapadat slunce, a pak se Elbryan pustil do stavění tábora. Byli stále ve Slatinách, pořád je otravoval bzučící hmyz a k Ponyině nechuti byli stále blízko lesíku, kde se vytratili goblini. Opakovaně se na to snažila svého společníka upozornit, ale on ji neslyšel. „Musím jít k Orákulu,“ prohlásil.

Sledovala jeho pohled k patě obrovského stromu, kde byl z měkké půdy vytrhnutý kořen, čímž pod ním vznikla malá prohlubeň. „To je dobré místo na sezení, až se přiřítí goblini," opáčila kysele.

„Byli jenom dva."

„Ty pochybuješ, že si tady najdou přátele? Možná jsme postavili tábor s myšlenkou na klidnou noc, jenom abychom zjistili, že před úsvitem bojujeme s polovinou goblinské armády."

Neměl už co odpovědět. Kousal si dolní ret a díval se na strom, jehož dutina ho lákala. Cítil, že se musí dostat ke strýci Matherovi, a to brzy, než mu obrazy té dávno zapomenuté cesty zmizí z paměti.

„Běž a dělej, co musíš," pravila Pony, když na jeho tváři viděla opravdové dilema. „Ale dej mi kočičí oko. Tanečník a já půjdeme hledat nepřítele."

Elbryan si upřímně oddechl, když si pomalu sundával čelenku z hlavy a podával ji ženě. Byl to dar od Avelyna Desbrise, který si s Pony předávali podle potřeby. Stejně jej při Orákulu nemohl použít. Zkazilo by to celou náladu meditace, protože kámen zasazený v čelence, chrysoberyl, známý jako kočičí oko, dovoloval nositeli vidět v noci, i v jeskyni.

„Dlužíš mi za mé porozumění," oznámila mu Pony, když si dala čelenku na hlavu. Její tón a náhlý úsměv mu napověděly, co má na mysli, a v dalším okamžiku k němu přiskočila a vášnivě ho políbila.

„Později," řekla.

„Až nebudeme obklopeni gobliny a hmyzem," souhlasil.

Skočila do sedla, s mrknutím na Elbryana otočila Tanečníka a klusem odjela.

Elbryan se za ní díval s hlubokou láskou a respektem. Bylo to pro něho vyčerpávající období, kdy byly denně do krajnosti zkoušeny všechny jeho fyzické i duševní schopnosti. Každé rozhodnutí mohlo být tragické, každý jeho tah mohl poskytnout nepříteli výhodu. Byl rád, že má Pony, tak přemýšlivou, šikovnou a krásnou, po svém boku.

Když se ztratila z dohledu, povzdechl si, ale pak se obrátil ke svému úkolu: konstrukci správného odrazu Orákula a setkání se strýcem Matherem.

# # #

Pony netrvalo dlouho zjistit, že goblini se nevzdali a dokonce je začali sledovat. A stopy, na které narazila, když se obrátila zpátky, jí ukázaly, že opravdu našli nějaké přátele a nyní jich bylo asi dvanáct. Zadívala se dopředu, zpět k táboru, který byl nyní víc než míli daleko. Bude mít problém objet gobliny a dostat se k Elbryanovi včas.

„Orákulum," řekla, pak zavrtěla hlavou a zhluboka si povzdechla. Zastavila Tanečníka a vytáhla z váčku malachit. Vyndala nohy ze třmenů a vyslala své myšlenky ke kameni, vyvolávajíc jeho sílu. Pak se začala zvedat, pomalu, k noční obloze, doufajíc, že je dost tma na to, aby ji ostré goblinské oči neviděly.

Byla jen dvacet stop vysoko, když je uviděla, shluklé kolem dobře zakrytého ohně v hájku pár set yardů od ní. Neuložili se na noc. Byli vzhůru, vzrušeně čmárali do hlíny – pravděpodobně trasy k přiblížení nebo pro průzkum –, strkali se a hádali.

Pony nechtěla plýtvat magickou energií, a tak postupně opouštěla sílu malachitu a snesla se Tanečníkovi na hřbet. „Jsi připravený na zábavu?" zeptala se, vrátila malachit do váčku a vytáhla další dva kameny.

Tanečník jemně zařehtal a ona ho poplácala po šíji. Tenhle konkrétní trik ještě nikdy nezkusila, zvlášť ne, když s sebou měla koně, ale překypovala sebevědomím. Avelyn ji učil dobře, a vzhledem k jejímu novému chápání kamenů – které bylo daleko za hranicemi toho, co znala dřív – celým srdcem věřila, že je připravená.

Krokem Tanečníka nasměrovala ke goblinskému táboru, vyndala serpentin a začala shromaždovat jeho magii. V druhé ruce měla uzdu a rubín, možná ten nejsilnější kámen v jejím vlastnictví.

S pomocí kočičího oka opatrně vybírala cestu, aby mohla rychle a tvrdě zaútočit. Byli asi dvacet yardů daleko, když byl zvuk kopyt Tanečníka překryt hlasy hádajících se goblinů. Přes tyrkys sdělila koni své úmysly, pak ho pobídla do ostrého trysku a své vlastní myšlenky nechala padnout do serpentinu. Vztyčila okolo sebe a koně bíle zářící štít, takže to vypadalo, jako by oba spadli do kádě mléčně bílé tekutiny.

Pony měla jen několik vteřin na to, aby vyvolala štít, vyměnila si ruce na uzdě, zvedla rubín do výšky, uvolnila štít okolo něj a utvořila ochranou bublinu okolo své ruky.

Goblini hýkali a natahovali se pro zbraně, uskakovali a váleli se, když se do jejich středu vřítil kůň s jezdcem. Jeden z nich držel oštěp a byl připravený hodit.

Pony se o něj nestarala, protože neviděla nic než záři rubínu, neslyšela nic než vítr v uších, hučící narůstající sílu kamene.

Tanečník běžel přímo k ohni goblinů, pak se najednou se smýknutím zastavil a zvedl se na zadní. Goblini křičeli – někteří zaútočili, jiní utíkali.

Nedostali se ale dost daleko.

Pony uvolnila ničivou sílu rubínu – obrovskou ohnivou kouli, která explodovala z její ruky, pohlcujíc gobliny i stromy v ohnivém pekle.

Tanečník se znovu vzepjal, zaržál a divoce se vzpínal. Pony ho držela a konejšivě k němu mluvila, i když pochybovala, že kůň může něco přes burácení plamenů slyšet nebo v tom naprostém zmatku vnímat její uklidňující myšlenky. Pony přes kouř skoro neviděla, ale pobídla Tanečníka dopředu. Štít serpentinu byl natolik dobrý, že ani jeden z nich nepocítil sebemenší závan horka. Projeli okolo padlého goblina s oštěpem. Pony se se znechucením podívala na zčernalého tvora, který stále držel zuhelnatělý oštěp. Jeho hrudník žárem explodoval.

Brzy poté vyjeli z hájku do studené noci a vyčerpaná, kašiající Pony zrušila ochranný štít. „Orákulum," řekla znovu a s ohlédnutím na požár si opět povzdechla.

Věděla, že z té katastrofy nevyvázne žádný goblin.

Když se dostala zpět do tábora, našla Elbryana, jak stojí na jeho okraji a dívá se na asi míli vzdálený oheň. „Tvoje práce," prohlásil.

„Někdo se musel o gobliny postarat," odvětila a sklouzla z dosud rozrušeného koně. „A mělo by tě zajímat, že jich bylo víc."

Obdařil ji odzbrojujícím úsměvem. „Věřil jsem, že to lehce zvládneš."

„Zatímco sis hrál s Orákulem?"

Přestal se usmívat a zavrtěl hlavou. „Není to žádná hra," řekl vážně. „Je to hledání, které může zachránit celý svět."

„Dnes večer jsi velmi tajemný," poznamenala.

„Kdybys mě na chvíli přestala urážet a uvažovala nad tím, co jsem ti říkal o době, kdy jsem nebyl v Dundalis, začala bys to chápat."

Podívala se na něho, na hraničáře, na hraničáře cvičeného elfy.

„Juraviel?" zeptala se náhle, bez dechu, připomínajíc elfa, který byl Elbryanovým přítelem a učitelem.

„A jeho rod," řekl Elbryan, ukazuje bradou k západu. „Věřím, že jsem si vzpomněl na cestu zpět do Andur'Blough Inniness."

Pony si to jméno v duchu opakovala. Les Mraku, kde leží Caer'alfar, domov Touel'alfar, jemných okřídlených elfů Corony. Elbryan jí o tom místě hodně vyprávěl, ale na její žádosti se tam vydat vždy frustrovaně odpovídal, že si nemůže vzpomenout na cestu, že si elfové přejí soukromí a chrání se i před Nočním ptákem, vycvičeným v jejich domovině. Jestliže má nyní pravdu, jestliže je schopen najít cestu zpět k elfům, pak jí už jeho slova o nedůležitosti goblinů nezněla tak nesmyslně.

„Vyrazíme ráno," slíbil jí, vida její nedočkavý výraz. „Před úsvitem."

„Tanečník bude připraven," odpověděla a její modré oči zářily vzrušením.

Uchopil ji za ruku a vedl ji k malému stanu. „Máš nějaká kouzla na odehnání hmyzu?" zeptal se.

Chvíli nad tím uvažovala. „Ohnivá koule by nás na chvíli ochránila," odpověděla.

Podíval se zpět na východ, ke stále hořícímu lesíku, a pak se zašklebil a zavrtěl hlavou. Raději ať ho poštípe tisíc komárů.

Po zbytek noci je neobtěžovali žádní goblini, ani další den, kdy překročili západní hranici Slatin. Jakmile zem ztvrdla, oba jeli na Tanečníkovi a Elbryan ho popohnal do svižného tempa. Díky telepatickému spojení přes tyrkys Elbryan věděl, že Tanečník chce běžet, protože je k tomu zrozen. A tak cestovali rychle, tábořili jen krátce v nejtemnější části noci a hraničář trval na tom, že se vyhnou všem goblinům, obrům či jiným vyrušením. Nyní měl jediný cíl.

Cesta do údolí byla v jeho mysli jasná a Pony se s ním nehádala o moudrosti snahy získat podporu elfů v jejich pokračujícím boji.

A plynula z toho pro ni další výhoda. Slyšela od něho již spoustu kouzelných příběhů z dob jeho výcviku na hraničáře a opravdu chtěla elfí les navštívit.

Využila oddechu od boje i k jinému účelu.

„Jsi připraven na novou kariéru?“ zeptala se jednoho jasného rána, když Elbryan rušil tábor a stěžoval si, že zaspali a že už dávno měli být na cestě.

Překvapeně vzhlédl.

Zvedla váček s kameny, a když Elbryanův výraz poněkud zkysl, odhodlaně jím zatřásla. „Viděl jsi jejich sílu!“ protestovala.

„Já jsem válečník, ne kouzelník. A určitě ne mnich!“

„A já nejsem válečník?“ zeptala se lstivě. „Kolikrát jsem tě složila na zem?“

Elbryan se nemohl ubránit pousmání. Když byli děti, před příchodem goblinů do Dundalis, často spolu bojovali a Pony vždy vyhrála. A jednou, když ji chytil za vlasy, ho složila úderem do obličeje. Tato vzpomínka byla pro něho stále jasná, nejjasnější na dobu před invazí, před tím, než byli na mnoho let odloučeni a oba si mysleli, že ten druhý je mrtev.

Nyní byl Nočním ptákem, jedním z nejlepších válečníků na světě, a ona byla kouzelník, vytrénovaný Avelynem Desbrisem, mužem, jenž vládl magií nejlépe na světě.

„Musíš se to naučit,“ trvala na svém. „Alespoň trochu.“

„Zdá se, že ti to jde dobře samotné,“ odpověděl v obraně, i když byl v pokušení zkusit používat silné kameny. „Nebyli bychom oslabeni, kdybych měl nějaké kameny já?“

„To by záleželo na situaci. Kdybys byl zraněn, já bych mohla použít kámen duší k tvému uzdravení, ale co kdybych byla zraněna já? Kdo by mě uzdravil? Ty bys mě klidně nechal umřít a nic bys neudělal?“

Při tom pomyšlení se mu podlomila kolena. Nemohl uvěřit, že na to ještě nepomysleli. Nemaje žádné další námitky, řekl: „Musíme jet.“ Zvedl ruku, když začala protestovat. „Při každém jídle a přestávce mě budeš učit, obzvláště s kamenem duší,“ vysvětlil.

„Všechny naše hodiny, kdy budeme vzhůru, budou vyplněny učením a cestováním.“

Pony nad tím chvíli zauvažovala a pak souhlasně přikývla. S úsměvem se k němu přiblížila, zahákla mu prst za tuniku a svůdně našpulila rty. „Každou chvíli, kdy budeme vzhůru?“ zeptala se.

Elbryan nemohl najít dech, aby odpověděl. To bylo to, co na ní nejvíce miloval: její schopnost vyvést ho z rovnováhy, překvapit, zlákat ho tou nejjednodušší větou a náhodným pohybem. Pokaždé, když si myslel, že stojí pevně na zemi, Pony mu připomněla, že ta zem je nejistá asi jako bahno Slatin.

Věděl, že mají zpoždění, ale také věděl, že ještě chvíli nikam nepůjdou.

# # #

Nejvíce je uchvátila čistá majestátnost hor – jinak se to popsat nedalo. Šli po kamenitých stezkách, Elbryan je vedl a kontroloval cestu. Pony kráčela za ním, držíc Tanečníka za uzdu, přestože kůň, který byl telepaticky spojený s nimi oběma, by je následoval tak jako tak. Ani jeden nemluvil, protože zvuk hlasů se tady zdál nepatřičný, pokud by je nepozvedli ve zpěvu.

Velké hory se natahovaly svými bílými čepičkami k obloze. Kolem pluly mraky, někdy nad nimi, někdy pod nimi, a oni často procházeli přímo tím šedým oparem. Neustále foukal vítr, ale to pouze ještě více tlumilo zvuky. A tak šli a dívali se, ohromeni silou a krásou přírody.

Elbryan věděl, že jde správně, věděl, že se blíží ke svému zamýšlenému cíli. Toto místo, tak silné, tak ohromné, bylo cítit jako Andur’Blough Inniness.

Cesta se rozdělovala nalevo nahoru a napravo dolů okolo kamene. Elbryan šel doleva a naznačil Pony, aby šla doprava, maje za to, že se obě cesty brzy spojí. Pořád stoupal, když uslyšel Ponyin výkřik. Spěchal dolů, zkracuje si cestu přes nerovnou zem mezi stezkami. Skákal na kameny a zase dolů stejně jistě jako horská kočka. Co se naběhal po takovém terénu, když ho cvičili elfové!

Zpomalil, když uviděl Pony klidně stát s Tanečníkem po boku. Jakmile se k ní dostal a podíval se směrem, jímž hleděla, pochopil.

Pod nimi leželo údolí, ale bylo zakryto těžkou mlhou, neporušenou přikrývkou šedi.

„To nemůže být přirozené," pravila Pony. „Takový mrak jsem ještě nikdy neviděla."

„Andur'Blough Inniness," odpověděl Elbryan bez dechu, a když to dořekl, zvedly se mu koutky úst v úsměvu.

„Les Mraku," dodala Pony známý překlad elfích slov.

„Celý den a každý den je nad ním mrak," začal vysvětlovat Elbryan.

„Pak to tedy není moc veselé místo," přerušila ho.

Elbryan se na ni po straně podíval. „Ale je," odpověděl. „Když chceš, aby bylo."

Nyní byla na řadě ona, aby se na něj zvědavě podívala.

„Nevím, jak to mám vysvětlit. Odtud to vypadá jako šeď, ale pod tím to není takové. Pokrývka je iluzorní, a zároveň není."

„Co to má znamenat?"

Elbryan si zhluboka povzdechl a snažil se najít nějaké jiné vysvětlení. „Je to tam šedé, melancholické, ale také krásné. Ale jen, když chceš. Ti, kteří mají rádi slunce, si ho užijí dost."

„Ten šedý mrak je bez trhlin," poznamenala pochybovačně.

„Když se jedná o Touel'alfar, věci, které nějak vypadají, takové často nejsou."

Pony neušla vážnost, s jakou mluvil o elfech, a poněvadž jich několik potkala, rozuměla jeho respektu – i když je tak nemilovala a popravdě je shledávala trošku arogantními a otrlými. Když se však nyní podívala na Elbryana, viděla, že září. Byl potěšen. Ještě nikdy ho takového neviděla.

A zdroj toho potěšení a okouzlení ležel přímo pod nimi. Přestala se hádat a přijala jeho slova.

„Až do této chvíle jsem si neuvědomil, jak se mi stýská po mých dnech v Caer'alfar," řekl tiše. „Nebo jak moc mi chybí Belli'mar Juraviel, a dokonce i Tuntun, která mi v těch letech ztěžovala život."

Pony při zmínce o Tuntun zachmuřeně přikývla. Elfí žena obětovala svůj život v Aidě, aby zachránila Elbryana a Pony před jedním z obludných daktylových výtvorů, duchem muže uzavřeným v magmatu.

Elbryan se tiše zasmál a narušil tak vážnou náladu.

„Co je?“ zeptala se Pony.

„Mléčné kameny,“ odpověděl.

Zvědavě se na něho podívala. Řekl jí toho hodně o svých dnech s elfy, avšak o mléčných kamenech se zmínil jenom na okraj. Den po dni, týden po týdnu, měsíc po měsíci trávil mladý hraničář každé ráno s mléčnými kameny. Byly jako houby, přestože byly tvrdší a pevnější. Každý den byly umístěny do močálu, kde nasály tekutinu. Elbryanova práce spočívala ve vybírání kamenů z močálu a jejich nošení ke korytu, kde nyní ochucenou vodu vymačkal. Elfové ji pak použili k výrobě sladkého silného vína.

„Teplota mého jídla záležela na tom, jak rychle budu pracovat s kameny,“ pokračoval. „Sebral jsem košík, vrátil jsem se a tak pořád dokola. Mezitím mi elfové nachystali jídlo, jež bylo vždy horké.“

„Ale nebyl jsi dost rychlý a jedl jsi je studené,“ škádlila ho.

„Nejdříve ano,“ připustil se vší vážností. „Ale brzy jsem byl dost rychlý na to, abych si spálil jazyk.“

„Takže jsi jedl spoustu horkého jídla.“

Zavrtěl hlavou a pobaveně se usmál. „To ne. Protože tam vždycky byla Tuntun, líčila pasti a zpomalovala mě. Někdy jsem byl lstivější a jedl jsem horké jídlo. Mnohokrát jsem skončil zapadlý někde v keři, nohy omotané neviditelnými elfími provázky, a pozoroval jsem, jak se z mé polévky ztrácí pára.“ Nyní o tom mohl mluvit pobaveně, protože později poznal hodnotu těchto často drsných lekcí, které mu Touel’alfar dávali. Jak jen jeho paže zesílily z mačkání kamenů! A jak se jeho duch stal díky Tuntun nezdolný. Nyní se tomu mohl smát, ale její zacházení s ním ho mnohokrát dovedlo k výbuchům zlosti a jednou také k opravdovému boji – který prohrál. I přes to tvrdé zacházení a ponížení si uvědomil, že Tuntun, ve svém srdci, pro něj chtěla jenom to nejlepší. Nebyla jeho matkou ani sestrou, a v té době ani jeho přítelem. Byla jeho instruktorem a její metody byly nepopiratelně efektivní. Elbryan ji začal mít rád.

A nyní mu na ni zbyly jen vzpomínky.

„Krev Mathera,“ odfrkl si.

„Cože?“

„Tak mi říkala,“ vysvětlil. „A nejdříve to bylo tvrdě sarkastické.“

„Ale brzy jsi jí dokázal, že máš právo na ten titul," ozval se z mlhy nedaleko za nimi melodický hlas.

Elbryan ten hlas znal a Pony také. „Belli'mare!" zvolali najednou.

Belli'mar Juraviel odpověděl tím, že vyšel zpod mlžné přikrývky, mávaje jemnými křídly, aby lépe zdolal strmý svah. Oba lidé se pozastavili nad jeho krásou, zlatými vlasy, zlatýma očima, výraznými rysy a pružným tělem. Svou přítomností tomuhle místu ještě přidal na majestátnosti. Elbryan a Pony skoro slyšeli hudbu spolu s každým jeho krátkým poskočením, s každým úderem jeho průsvitných křídel. Jeho pohyby byly tancem harmonie, dokonalé rovnováhy, byly komplimentem přírodě samé.

„Mí přátelé," přivítal je elf vřele, přestože něco v jeho hlase znělo Elbryanovi divně. Juraviel s nimi původně vyrazil na Aidu jako zástupce elfů, ale vzdal se svého místa ve výpravě, aby zachránil uprchlíky.

Elbryan přešel k němu, stiskl si s ním ruce, ale úsměv mu dlouho nevydržel. Bude mu muset říci o osudu jeho přítelkyně, protože elfové nevěděli, že Tuntun jejich skupinu sledovala. Hraničář se ohlédl na svou společnici a jeho výraz jí odhalil jeho utrpení.

„Víš, že byl démon daktyl poražen?" zeptala se Pony, aby uvedla věci do pohybu.

Juraviel přikývl. „Ale svět stále zůstává nebezpečným místem. Daktyl byl poražen, ale jeho odkaz stále žije v armádě, která ničí civilizovaný svět vašeho rodu."

„Možná bychom si měli promluvit o těchto temných věcech dole v údolí," navrhl Elbryan. „Pod větvemi Caer'alfar je vždycky přítomna naděje." Chtěl vyrazit po svahu dolů, jenomže Juraviel ho pohybem ruky zastavil, a jeho náhle zachmuřený výraz napověděl, že o tomhle se nebude diskutovat.

„Promluvíme si zde," řekl elf tiše.

Elbryan se narovnal a dlouho si přítele prohlížel. Snažil se rozluštit emoce, skrývající se za tím neočekávaným prohlášením. Viděl na něm bolest a trochu hněv, ale ne o moc víc. Jako u všech elfů se v Juravielově očích zračila zvláštní kombinace nevinnosti a

moudrosti, mladistvosti a vysokého věku. Elbryan nic nezjistí, dokud se mu to Juraviel nerozhodne povědět sám.

„Zabili jsme mnoho goblinů a powriů, dokonce i obrů, na naší cestě zpět na jih," poznamenal hraničář. „Ale zdá se, že to není žádný pokrok."

„Porazit daktyla nebyla žádná maličkost," řekl Juraviel a na tvář se mu vrátil náznak úsměvu. „Bestesbulzibar spojil ty tři válkychtivé rasy dohromady. Naši… vaši nepřátelé nejsou nyní tak dobře organizovaní a bojují spolu navzájem skoro stejně tolik jako s lidmi."

Elbryan téměř ani neslyšel zbytek věty, poté co elf změnil své vyjádření tak, že jde pouze o nepřátele lidí. Pochopil, že Touel'alfar se nezúčastní boje, a to by mohlo být pro svět zlé.

„A co ti uprchlíci, které jsi doprovázel?" zeptala se Pony.

„Bezpečně jsem je dostal do údolí. Byli jsme obtěžováni přímo démonem daktylem – bylo to setkání, které bych nebyl přežil, kdyby Lady Dasslerond osobně nepřišla a nepostavila se mi po boku. Dostali jsme se do bezpečí a lidé byli dopraveni na jih. Jenom jim nyní schází několik vzpomínek."

Elbryan přikývl. Věděl, že elfové mají svou vlastní magii, která zahrnuje vymazávání směrů z paměti. Jemu to také udělali. Lady Dasslerond chtěla udržet tajemství umístění údolí za každou cenu. Možná to byl důvod, proč byl Juraviel rozčilen, možná Elbryan svým návratem porušil nějaké elfí pravidlo.

„Jsou asi tak v bezpečí jako každý v těchhle časech," poznamenala Pony.

„Ano," připustil elf. „Ale jsou ve větším bezpečí než předtím, díky úsilí Elbryana a Jilseponie a díky obětem kentaura Strážce a Avelyna Desbrise." Odmlčel se a povzdechl si. Podíval se hraničáři zpříma do očí. „A Tuntun z Caer'alfar."

„Ty víš?"

Juraviel s vážným výrazem přikývl. „Není nás mnoho. Naše komunita je spojena mnoha způsoby, které lidé nemohou pochopit. Věděli jsme o její smrti, když si ji sama uvědomila. Věřím, že zemřela hrdinsky."

„Zachránila nás oba," řekl Elbryan rychle. „A zachránila výpravu. Nebýt Tuntun, byli bychom s Pony ztraceni ještě předtím, než jsme se k daktylovi dostali."

Juraviel přikývl a vypadal, že ho ta odpověď uspokojila. Ve tváři se mu objevil mír. „Potom bude Tuntun žít navždy v písni."

Elbryan souhlasně pokývl, zavřel oči a představil si elfy shromážděné pod noční oblohou a zpívající o Tuntun.

„Měl bys mi povědět detaily její smrti," řekl Juraviel. „Ale později," dodal rychle a zvedl ruku dřív, než mohl hraničář pokračovat. „Nyní, obávám se, máme na práci něco jiného. Proč jste přišli?"

Obviňující tón otázky Elbryana zarazil. Proč přišli? Proč by ne, když si vzpomněl na cestu? Nikdy ho nenapadlo, že by zde nebyl vítán, zde na tomto místě, které považoval za svůj domov.

„Není to tvé místo, Noční ptáku," vysvětlil Juraviel a snažil se znít soucitně, přestože jeho slova Elbryana jenom ranila. „A přivést ji sem bez povolení Lady Dasslerond…"

„Povolení?" zvolal hraničář. „Po tom všem, co jsme sdíleli? Po všem, co jsem vám dal?"

„Byli jsme to my, kdo dával," opravil ho ihned Juraviel.

Elbryan se na chvíli zamyslel. Ano, elfové mu dali mnoho, vychovali ho z chlapce a vycvičili v hraničáře. Ale velkorysost byla vzájemná, uvědomil si, když uvažoval nad Juravielovým tónem. Elfové mu dali mnoho, to je pravda, ale on jim dal svůj život.

„Proč se mnou takto zacházíš?" zeptal se odměřeně. „Myslel jsem, že jsme přátelé. Tuntun dala svůj život za můj, za naši misi, a copak pro vás její úspěch nebyl stejně dobrý jako pro lidi?"

Juravielův přísný výraz, zvýrazněný jeho ostrými rysy, trochu změkl.

„Nosím Bouři," řekl Elbryan a vytáhl meč vykovaný ze stříbřitu elfy. „A Jestřábí křídlo," dodal, stahuje si z ramene luk, vyrobený z temného kapradí, rostliny, kterou elfové pěstovali a která obsahovala stříbřit. „Zbraně od Touel'alfar," pokračoval hraničář. „Tvůj vlastní otec pro mě vyrobil tento luk, pro lidského přítele a tvého studenta. A Bouři jsem si zasloužil, když jsem přemohl ducha strýce Mathera…"

Juraviel ho zastavil zvednutím ruky. „Už dost," poprosil. „Máš pravdu. Ale dnes to nic nemění. Proč jsi přišel, nepožádán, na místo, které musí zůstat utajené?"

„Přišel jsem se zeptat, zda mi váš lid může poskytnout pomoc."

Přes Juravielův obličej se přelil smutek. „Trpěli jsme."

„Lidé rovněž," odpověděl Elbryan. „Zemřelo více lidí než elfů, i kdybyste zemřeli všichni!"

„Nezemřelo mnoho našich," připustil Juraviel. „Ale smrt je jen jedním měřítkem utrpení. Démon daktyl byl v našem údolí. Lady Dasslerond ho sem musela vzít, aby ho porazila, když přišla zachránit mne a uprchlíky. Démon odešel, ale zanechal v našem domově jizvu, ránu v zemi, která se nehojí a rozšiřuje se, i přes všechno naše úsilí."

Elbryan se podíval na Pony a její výraz byl vážný. Nepotřeboval vysvětlovat důsledky.

„Na celém světě pro nás není žádné místo, kromě Andur'Blough Inniness," řekl střízlivě Juraviel. „Hniloba se rozšiřuje. Náš čas je u konce. Touel'alfar zmizí z tohoto světa a budeme jen pohádkou pro děti. Bude na nás vzpomínat jen pár lidí, kteří nás znali… jako ty."

„Vždy je naděje," odvětil Elbryan se staženým hrdlem. „Vždy existuje nějaký způsob."

„A také ho hledáme," souhlasil Juraviel. „Ale nyní jsou naše hranice zavřeny komukoliv, kdo je *n'Touel'alfar*. Kdybych sem nepřišel, kdybyste vstoupili do mlhy, byli byste se v ní udusili a zůstali mrtví na svahu."

Pony se překvapeně nadechla. „To není pravda," řekla. „Nezabili byste Nočního ptáka."

Ale Elbryan věděl své. Elfové žili podle jiných měřítek než lidé, a mnoho lidí je nechápalo. Pro ně nebyl důležitý nikdo, kdo nebyl jejich rasy, včetně těch, kteří byli vybráni a vycvičeni jako hraničáři. Byli to nejlepší spojenci na světě, riskovali vše, jak dokázal Juraviel, když doprovázel uprchlíky. Ale když byli ohroženi, byli nelítostní, a Elbryan nebyl překvapen možností existence smrtící pasti, kterou nastražili v těchto nebezpečných dnech na vetřelce.

„Já jsem *n'Touel'alfar*?" zeptal se a tvrdě se na Juraviela díval. V jeho očích byla vidět bolest a nesouhlas s jeho elfím přítelem.

„Na tom nezáleží,“ řekl elf. „Mlha rozlišuje jen fyzickou formu. Pro ni jsi člověk a nic víc. Pro ni jsi *n’Touel’alfar*.“

Elbryan chtěl pokračovat, chtěl vědět, co si o tom myslí jeho přítel. Ale uvědomil si, že na to nyní není čas. „Kdybych měl možnost, jak požádat o povolení vstupu nás obou, byl bych to udělal,“ řekl upřímně. „Ale vzpomněl jsem si na cestu, a tak jsem přišel. To je vše.“

Juraviel přikývl, uspokojen, a pak vyloudil úsměv. „Jsem rád, že jsi přišel,“ řekl radostně. „Rád tě zase vidím a je dobré vědět, že jste přežili výpravu na Aidu.“

„Víš o Avelynovi a Strážci?“

Juraviel přikývl. „Máme své způsoby, jak získávat informace. To je také způsob, jak jsem věděl, že se k hranicím údolí blíží dva zvědaví lidé. A podle zpráv přežily výbuch Barbacanu jen dvě osoby, Noční pták a Pony.“

„Škoda Avelyna,“ řekl Elbryan zasmušile. „Škoda Strážce.“

„Avelyn Desbris byl dobrý muž,“ souhlasil Juraviel. „A celý les opláče smrt Strážce. Jeho píseň byla jemná a jeho duch divoký. Často jsem seděl a naslouchal jeho hře na dudy, melodii v lese tak nádherné.“

Elbryan a Pony přikývli. Když byli ještě malí, v lepších a nevinnějších časech, někdy slyšeli melodii Strážcových dud, i když v té době neměli ani ponětí, kdo na ně hraje. Lidé z vesnic nazývali hráče Lesním duchem a nebáli se ho, neboť chápali, že žádný tvor, schopný hrát tak nezapomenutelně nádhernou hudbu, nemůže znamenat nějakou hrozbu.

„Ale dost,“ řekl Juraviel náhle a stáhl si ze zad malý batoh. „Přinesl jsem jídlo a *Questel ni’Touel*.“

„Bažiňák,“ přeložil Elbryan název elfího vína, vyráběného z vody scezené z mléčných kamenů. Někdy bylo vyměňováno s lidmi tajnými kanály pod jménem bažiňák. Byl to elfí vtip, který narážel jak na močál, odkud tekutina pocházela, tak na následný stav, který víno vyvolávalo u lidí.

„Pojďme založit tábor,“ řekl Juraviel. „Pryč z tohohle větru a schovat se před chladem blížící se noci. Pak se najíme a promluvíme si.“

Oba přátelé ochotně souhlasili a uvědomili si, jak byli rozrušení z hledání magického údolí. Nyní byla ta záležitost uzavřena a oni se mohli uvolnit, protože žádný nepřítel by se nepřiblížil k elfímu domovu.

Když se usadili k večeři, shledali, že Juraviel, když mluvil o jídle, ani trochu nepřeháněl. Přinesl lesní plody, velké a sladké, ovoce vypěstované elfy a chléb s příchutí vína. Juraviel toho neunesl mnoho, ale cestovatelé už měsíce tak dobře nejedli.

Víno také pomohlo, zmírňujíc nepříjemnou povahu jejich setkání. Všichni se na chvíli oprostili od myšlenek na pokračující bitvu a zapomněli, že jejich svět je plný obrů, powriů a goblinů. Mluvili o starých časech, o Elbryanově výcviku, o Ponyině životě v Palmarisu a její službě v královské armádě. Mluvili s lehkým srdcem, vyprávěli si zábavné historky a Juraviel hodně vzpomínal na Tuntun.

„Myslím, že budu mít pro píseň o ní mnoho materiálu," řekl elf tiše.

„Bude to bouřlivá válečná píseň?" zeptal se Elbryan. „Nebo píseň pro jemnou duši?"

Při pomyšlení na Tuntun popsanou jako něžnou duši se Juraviel usmál. „O Tuntun," zvolal dramaticky, vyskočil na nohy, ruce zvedl k nebi a začal spatra zpívat:

Ó jemná elfko, co bys o sobě napsala
Aby ses co nejlépe popsala?
Jaké verše splynou z tvých rtů do hraničářových čekajících uší?
Však od doby, kdys mu ponořila hlavu do vína, stěží něco slyší!

Pony zařvala smíchy, ale Elbryan se na elfa zle podíval.

„Co tě trápí, příteli?" zeptal se Juraviel.

„Jestli si to pamatuji dobře, byl jsi to ty, kdo mi ponořil hlavu do vína," odpověděl hraničář zachmuřeně.

Elf pokrčil rameny a usmál se. „Obávám se, že pak budu muset napsat jinou píseň," řekl klidně.

Elbryan už déle nedokázal nic předstírat a rovněž vyprskl smíchy.

Jejich smích, podporovaný bažiňákem, trval několik minut, až odumřel v příležitostné uchichtnutí. Následovalo hluboké ticho, kdy všichni tři seděli a nikdo nechtěl začít mluvit.

Nakonec Juraviel přeskočil oheň a zůstal stát před Elbryanem. „Měli byste jít na jihovýchod," vysvětlil. „Města mezi Dundalis a Palmarisem vás potřebují, a tam také vykonáte mnoho dobrého."

„Tam je nyní fronta?" zeptala se Pony.

„Jedna z nich. Na dalekém východě se bojuje, podél pobřeží, a také na severu v ledové zemi Alpinadoru, kde žije statečný hraničář Andacanavar. Ale bojím se, že Elbryan a Pony už nebudou ve větších bitvách mnoho znamenat, i když budou moci zvrátit rovnováhu v té které oblasti."

„V oblasti blíž k Andur'Blough Inniness," řekl Elbryan lstivě, protože měl podezření ohledně elfových motivů.

„Nebojíme se útoků goblinů či powriů," rychle odpověděl Juraviel. „Naše hranice jsou bezpečné. Je to jenom to temnější zlo, poskvrnění démonem daktylem…" Odmlčel se a jeho hlas se vytratil, nechávaje tu temnou myšlenku viset ve vzduchu.

„Ale vy byste měli jít do těch dvou měst," promluvil konečně. „Udělejte pro ty lidi to, co pro lidi z Dundalis, Plevelné a Konce světa, a celý region může být brzy osvobozen od odkazu démona daktyla."

Elbryan se podíval na Pony a oba elfovi přikývli. Elbryan ho poté dobře pozoroval, hledaje nevyřčené náznaky, které mu odhalí význam toho všeho. Znal Juraviela dobře a měl pocit, že ne všechny věci jsou tak, jak elf řekl.

„Vy dva jste formálně oddáni?" zeptal se elf náhle, čímž je překvapil.

Pony a Elbryan se na sebe podívali. „V našich srdcích," vysvětlil Elbryan.

„Nebyla k tomu příležitost," řekla Pony a pak s povzdechem dodala: „Měli jsme o to požádat Avelyna. Kdo jiný by se k tomu lépe hodil?"

„Jestli jste spojeni v srdcích, jste oddáni," rozhodl Juraviel. „Ale měl by být obřad, formální prohlášení pro přátele a příbuzné. Je to víc než zákon a víc než oslava. Je to prohlášení, učiněné otevřeně, o

důvěře a nehynoucí lásce, prohlášení k celému světu, že existuje víc než tělo a že láskaje hlubší než pouhá touha.“

„Jednoho dne,“ slíbil Elbryan, dívaje se na Pony, na jedinou ženu, kterou kdy mohl milovat. Pochopil vše, co Juraviel právě řekl.

„Dvě ceremonie,“ rozhodl Juraviel. „Jedna pro vaše lidské společníky a druhá pro Touel’alfar.“

„Proč by se o to elfové starali?“ zeptal se Elbryan s ostřím v hlase, které oba jeho společníky překvapilo.

„Proč bychom neměli?“ odpověděl Juraviel.

„Protože Touel’alfar se stará jenom o Touďalfar.“

Juraviel začal protestovat, ale pak uviděl tu past, a tak se jenom zasmál.

„Takže vám to není jedno,“ řekl Elbryan.

„Samozřejmě,“ připustil Juraviel. „A jsem rád, stejně jako lid Caer’alfar, že jste přežili výpravu na Aidu a našli jste se. Pro nás je vaše láska světlem v temném světě.“

„Já to věděl,“ řekl Elbryan.

„Věděl co?“ zeptali se jak Pony, tak Juraviel.

„Že já… tedy my,“ opravil se a ukázal na Pony, „nejsme *n’Touel’alfar*. Ne v očích Belli’mara Juraviela.“

Elf si zhluboka povzdechl. „Připouštím. Vzdávám se.“

„A vím ještě něco,“ pokračoval hraničář, usmívaje se od ucha k uchu.

„A to je co?“ zeptal se Juraviel, předstíraje nezájem. „Co víc ví moudrý Noční pták?“

„Vím, že Belli’mar Juraviel nás chce doprovázet na jihovýchod,“ odpověděl Elbryan.

Na to Juraviel vykulil oči. „O tom jsem neuvažoval!“

„Pak to co nejrychleji udělej,“ vyzval ho Elbryan, „protože všichni tři odjíždíme za úsvitu.“ Odvrátil se od ohně a zabalil se do deky. „Je čas spát,“ řekl Pony. „A je čas, aby náš přítel šel zpět do údolí a řekl Lady Dasslerond, že bude chvíli pryč.“

Pony, unavená z cesty a vína, nesmírně spokojená s jídlem, byla více než šťastná, když se mohla zachumlat do pokrývky.

Juraviel neřekl ani slovo a po dlouhou chvíli se nepohnul. Před ním už Elbryan a Pony hluboce spali, za ním tiše řehtal Tanečník. A pak byl elf pryč. Tiše vklouzl do tmy a běžel za svou paní.

I když byl tichý, vzbudil Pony, jejíž spánek byl naplněn špatnými sny. Cítila tíhu Elbryanovy silné paže, kterou ji objímal, a teplo jeho těla. Celý svět by pro ni v tomto objetí měl být hřejivý.

Ale nebyl.

Dlouhou chvíli ležela, a pak se probudil i Elbryan, jako by cítil její neklid.

„Co tě trápí?“ zeptal se jemně, přisunul se blíž a políbil ji na šíji.

Pony pojednou ztuhla a on to ucítil. Odtáhl se a posadil se. Proti hvězdné obloze byla vidět jeho silueta. „Jenom jsem se tě snažil uklidnit,“ omluvil se.

„Já vím,“ odpověděla.

„Tak proč se zlobíš?“

Pony nad tím zauvažovala. „Nezlobím se,“ rozhodla se. „Jenom se bojím.“

Nyní se hraničář zarazil a přemýšlel. Lehl si zpět k ní a díval se na hvězdy. Nikdy nezažil, že by se Pony bála – ne od té doby, kdy byl jejich domov srovnán se zemí –, a byl si jistý, že nemá strach z powriů a obrů nebo z démona daktyla. Uvažoval nad jejím napětím, když se jí dotkl. Nebyla na něj rozzlobená, ale…

„Byla jsi tichá, když Juraviel mluvil o svatbě,“ řekl.

„Nebylo toho moc, co bys už neřekl,“ odpověděla a podívala se na něj. „Sdílíme srdce a mysl.“

„Ale?“

Zamračila se.

„Bojíš se, že otěhotníš,“ řekl a ona se na něj překvapeně, ohromeně podívala.

„Jak to víš?“

„Právě jsi řekla, že sdílíme srdce,“ odvětil se smíchem.

Povzdechla si, dala mu ruku přes hrudník a políbila ho na tvář. „Když jsme spolu, cítím, že je svět nádherný,“ pravila. „Zapomenu na ztrátu Dundalis, Avelyna, Strážce a Tuntun. Svět se nezdá tak strašný a temný a všechna monstra utečou.“

„Ale kdybys byla těhotná, tak se ta monstra stanou znovu příliš skutečná,“ řekl.

„Máme jistou povinnost,“ vysvětlila. „Musíme toho mnoho udělat, s darem, který jsi dostal od elfů, a s darem, který jsem já dostala od Avelyna. Jak budu moci bojovat, jestliže budu těhotná? A jaký život by mělo naše dítě v této době?“

„Jak bych mohl bojovat, kdybys nebyla po mém boku?“ zeptal se a přejel jí prsty po tváři.

„Nikdy tě neodmítnu,“ řekla.

„Potom to tedy nesmím žádat,“ odpověděl upřímně. „Ale řekla jsi mi, že v měsíci jsou dny, kdy bychom neměli počít dítě.“

„Neměli bychom?“ zopakovala skepticky. „A jak to můžeme riskovat?“

Elbryan se nad tím zamyslel. „Ne, nemůžeme,“ rozhodl. „V sázce je příliš mnoho. Uděláme zde dohodu. Dokončíme naši práci, a až bude svět v pořádku, přesuneme svou pozornost k našim potřebám a naší rodině.“

Řekl to s takovou jednoduchostí a takovým optimismem, jako by ten pakt měl být dočasný, že se Pony usmála. Potom se k němu přitiskla, objala ho a věděla, že splní to, co slíbil, a že se budou milovat, až přijde čas.

Oba zdravě spali po zbytek noci.

Juraviel se vrátil do tábora, a když se Pony probudila, našla vše sbaleno a připraveno k odjezdu. Slunce už bylo na obloze, i když ještě nízko.

„Už jsme měli být na cestě,“ řekla ospale a protáhla se.

„Dal jsem vám jednu noc spánku,“ odvětil Juraviel, „protože pochybuji, že se v brzké době vyspíte.“

Pony se podívala na Elbryana, jenž ještě spal. Dlouhý a pokojný spánek bude nyní vzácný, stejně jako jiná potěšení.

Ale jenom chvíli, připomněla si odhodlaně.

KAPITOLA PÁTÁ

Hledání pravdy

Horský prstenec obklopující Barbacan ležel dvanáct set mil daleko od kamenných zdí Sv. Mere-Abelle, a to vzdušnou čarou. Po cestě, tedy pokud měl poutník to štěstí, že v těchto místech vůbec nějakou našel, se vzdálenost blížila dvěma tisícům mil. Byla to cesta, která by běžné karavaně trvala dvanáct týdnů – a to jenom, pokud by nedošlo k nějakým neočekávaným komplikacím a pokud by se ani na den nezastavila. Pravdou bylo, že každý obchodník, který by cestu plánoval, by počítal s třemi měsíci cesty a vzal by s sebou dost zlata na to, aby několikrát vyměnil koně. A pravdou také bylo, že v této nebezpečné době, kdy goblini a powriové volně pobíhali po jindy bezpečném Honckém království, by se o to žádný kupec, dokonce ani vojáci proslulé elitní Srdcové brigády nepokoušeli.

Jenže mniši ze Sv. Mere-Abelle nebyli žádní obchodníci nebo vojáci, měli magii, která jim zkrátí cestu a pro potenciálního nepřítele je učiní zcela neviditelnými. A i kdyby je nepřítel našel, díky magii představovali působivou sílu. Plán na takovou cestu z opatství už byl vypracován před mnoha staletími. Mniši byli kartografy Honckého království a také Lesní země, severního Behrenu, jižního Alpinadoru a západních okrajů Divočiny. Vznikly průvodce, udávající potřebné zásoby, doporučené magické kameny a nejrychlejší trasy. Tyto průvodce byly pravidelně aktualizovány, a tak nejdůležitějším úkolem bratra Francise v den po invazi powriů bylo najít správný svazek a převést čísla týkající se zásob na skupinu dvaceti pěti mnichů, o jejichž počtu rozhodl opat Markwart.

Druhý den po večerních modlitbách bratr Francis nahlásil opatovi a mistrům, že seznam je úplný a cesta naplánovaná. Bylo třeba

shromáždit zásoby – úkol, o kterém opata ujistil, že nezabere víc než dvě hodiny – a jmenovat mnichy na cestu.

„Povedu skupinu osobně," oznámil jim otec opat. Francis a mistři vydechli překvapením, tedy kromě mistra Jojonaha, jenž to tušil celou dobu. Markwart byl posedlý, jak Jojonah pochopil, a v takovém stavu nebyl schopen rozumného úsudku.

„Ale otče opate," začal namítat jeden mistr, „to není možné. Jsi vůdce Sv. Mere-Abelle a celé církve Abellikánů. Dávat v sázku tvou bezpečnost na tak riskantní cestě…"

„Riskovali bychom méně, kdybychom poslali samotného krále!" protestoval jiný mistr.

Markwart zvedl ruku a muže tak utišil. „Přemýšlel jsem o tom," odpověděl. „Je dobré, že půjdu – největší síla dobra se dá do bitvy se silou zla."

„Ale určitě nepůjdete ve svém těle," řekl mistr Jojonah, jenž už o této věci také velice dlouho přemýšlel. „Smím navrhnout bratra Francise jako vhodného nositele vašeho ducha?"

Markwart se na Jojonaha dlouho přísně díval. Zjevně byl tímto logickým návrhem překvapen. Díky telepatickému spojení pomocí kamene duší mezi dvěma těly nebude fyzická vzdálenost mnoho znamenat. Otec opat může vykonat celou cestu, nebo na ni dohlížet – duchem – bez toho, aby opustil komfort opatství.

„Bratře Francisi, nebyl bys poctěn takovou úlohou?" pokračoval mistr Jojonah.

Bratr Francis probodl mistra očima. Samozřejmě že by nebyl poctěn, což oba dobře chápali. Ovládnutí bylo něco příšerného a nic, co by si kdokoliv kdy přál. A co hůř, Francis věděl, že když bude sloužit opatovi jako nositel, zmenší to roli, kterou bude hrát na této cestě. Jak by mohl něco vést, když existuje možnost, že tam ani nebude, bude-li jeho duch vyhozen do prázdnoty, zatímco Markwart bude používat jeho tělo?

Bratr Francis se podíval z mistra Jojonaha na otce opata a potom na sedm mistrů. Všichni na něho hleděli s očekáváním. Jak by jen mohl takovou nabídku odmítnout? Znovu se rozzlobeně podíval na Jojonaha a bez mrknutí oka na něj zíral, i když přes zatnuté zuby

cedil: „Samozřejmě, bude to ta největší pocta, které by se kterýkoliv bratr mohl dočkat či si ji přát.“

„Tak dobře,“ řekl vítězný Jojonah a tleskl. Jedním tahem zabránil Markwartovi, aby vedl karavanu, a odkázal ambiciózního Francise na jeho místo. Jojonah nechtěl ochraňovat Markwarta před nebezpečím, to vůbec ne. Jenom se bál, co by lstivý opat mohl způsobit, kdyby byla cesta úspěšná. Více než několik dohadů ukazovalo na to, že Avelyn Desbris byl přítomen explozi na severu, a Jojonah se bál, že by Markwart mohl zakrýt pravdu vykalkulovanými lžemi, jež by se mu lépe hodily do krámu. Kdyby Markwart karavanu vedl, až by se dostala k Barbacanu, potom by také určil, co se tam stalo.

„Ale bojím se, že potom má práce bude zbytečná,“ dodal bratr Francis náhle a přerušil tak opata, který právě začínal mluvit.

Obrátily se na něj všechny oči.

„Naplánoval jsem cestu,“ vysvětlil Francis – improvizoval, jak si Jojonah a někteří další všimli. „Znám směr, jímž se musíme pustit, a vím, kolik nám má při každé zastávce ještě zbývat zásob. A také jsem dobrý v práci s kameny, což je nezbytné pro to, abychom se tam dostali za tři týdny, tak jak jsem to našel v průvodci.“

„Dvanáct dní,“ řekl opat Markwart, čímž si vysloužil pohledy všech a nevěřícné zalapání po dechu od Francise. „Náš časový plán je dvanáct dní,“ ujasnil opat.

„Ale…“ začal odpovídal bratr Francis, ovšem ponechával-li opatův tón nějaký prostor k diskusi, jeho pohled nikoliv, a mladý mnich moudře ztichl.

„A mistr Jojonah má pravdu a jeho nápad je docela rozumný,“ pokračoval Markwart. „Nepůjdu s vámi, ale budu vás pravidelně kontrolovat skrze ochotné oči bratra Francise.“

Jojonah byl tímto prohlášením potěšen. Obával se, že tvrdohlavý Markwart bude vzdorovat déle. Nebyl překvapen, že jeho doporučení bratra Francise jako nositele bylo přijato. Ambiciózní bratr byl jedním z mála, kterým opat věřil, protože od doby, co bratr Avelyn uprchl s kameny, se stal neuvěřitelně paranoidním.

„Jelikož misi nepovedu osobně, alespoň ne fyzicky," pokračoval Markwart, „musí jít jeden mistr." Jeho pohled putoval po místnosti, na chvíli se zastavil na De'Unnerovi a poté dopadl na Jojonaha.

Starý, statný mistr mu ten pohled vrátil s nevěřícným výrazem. Markwart si určitě nevybral jeho, modlil se. Byl jedním z nejstarších mistrů opatství a byl nejhůře fyzicky připravený na takovou dlouhou, těžkou cestu.

Markwart však pohledem neuhnul. „Mistr Jojonah, starší mistr Sv. Mere-Abelle, je logickou volbou," řekl nahlas. „Bude vůdce, jeho zástupcem bude jeden čekatel, poté bratr Francis a dalších dvaadvacet mnichů bude obsluhovat koně a vozy."

Jojonah se na opata dlouho tvrdě díval, když ostatní mistři začali diskutovat o tom, kteří mladší a silnější bratři se hodí na cestu. Jojonah se do téhle rozmluvy nezapojil, jenom seděl a přemýšlel. Nenáviděl opata. Markwart si ho nevybral z praktických důvodů. Jenom ho trestal za jeho přátelství s Avelynem a za jeho námitky proti mnoha jeho rozhodnutím, od úlohy opatství ve větší komunitě až k filozofickým diskusím o opravdové hodnotě kamenů a pravém významu víry. Markwart vyjádřil svou nespokojenost s Jojonahem už mnohokrát, a jednou dokonce pohrozil, že nechá Sbor opatů posoudit „Jojonahův kacířský způsob myšlení, který je stále zřejmější".

Jojonah v toto setkání skoro doufal, protože byl přesvědčen, že mnoho jiných opatů církve Abellikánů by vidělo věci jeho způsobem. Věděl však, jaký je to bluf, neboť opat sám se bál odsouzení Sborem. Po několik posledních let Markwart zcela záměrně omezoval kontakty s ostatními opatstvími, a vést spor o filozofických otázkách se zbytkem církve byla ta poslední věc, kterou chtěl.

Přesto se mistr Jojonah bál, že Markwart ho napadne ze zálohy, a nyní se zdálo, že ta chvíle přišla. Dvanáct set mil za dvanáct dní a za tu dobu se bude třeba několikrát vyhnout nebezpečí ve formě powriů, goblinů a obrů. A pak se bude skupina snažit týdny, možná měsíce, rozluštit hádanku na nehostinném Barbacanu, sužována počasím – podle knih bylo možné, aby tam přes noc voda zamrzla i v létě – a obklopena nepřáteli, možná i s démonem daktylem samotným mezi

nimi. Nevěděli, zda byl ten ďábel skutečně zničen. Všechno byly jen dohady.

Ambiciózní bratr Francis chtěl jít, ale pro mistra Jojonaha, jenž překročil už šestou dekádu svého života a netoužil už po moci či slávě, a rozhodně ne po dobrodružství, to bylo trestem a dost možná rozsudkem smrti.

Ale už se o tom nebude diskutovat. Dvaadvacet dalších bylo vybráno rychle podle jejich fyzických a magických schopností. Většina z nich byla studenty pátým či šestým rokem, v rozpuku života. Byla mezi nimi i dvojice čekatelů, studenti dvanáctého a desátého roku.

„A výběr tvého zástupce?“ zeptal se otec opat Jojonaha.

Mistr se zamyslel. Kdyby byl sobecký, byl by volbou bratr Braumin Herde, jeho blízký přítel a důvěrník. Ale Jojonah musel uvažovat v širších souvislostech. Kdyby karavanu potkalo neštěstí, což byla pravděpodobná možnost, a byli by oba zabiti, nezbyl by nikdo, kdo by oponoval opatu Markwartovi. Ostatní mistři, snad kromě mistra Engressa, byli až příliš zvyklí na výhody moci a bohatství, než aby se hádali s opatem, a ostatní čekatelé, a dokonce i studenti devátého roku, byli příliš ambiciózní, skoro stejně jako bratr Francis.

Tedy kromě jednoho.

„Musí to být čekatel?“ zeptal se.

„Nemohu postrádat dalšího mistra,“ řekl rychle opat. Jeho tón, plný překvapení a přiostřený hněvem, Jojonahovi prozradil, že očekával, že si vybere Braumina Herdeho.

„Myslel jsem na jednoho z vrstevníků bratra Francise,“ vysvětlil mistr Jojonah.

„Další student devátého roku?“ zeptal se Markwart skepticky.

„Ale už jsme vybrali dva čekatele,“ upozornil mistr Engress. „Nebude se jim líbit už to, že třetí v pořadí bude student devátým rokem.“

„Ale přijmou to, protože tento student bude sloužit jako nositel opata,“ řekl rychle další mistr a sklonil před Markwartem uctivě hlavu.

Mistr Jojonah odolal tomu, aby k němu přeběhl a uhodil ho.

„Ale dát jim studenta devátého roku i jako druhého ve vedení…“ pokračoval mistr Engress, ne aby se hádal, jelikož to neměl v povaze, ale prostě jenom proto, aby byl nějaký oponent.

Markwart se podíval na mistra, který se postavil za rozhodnutí, že Francis bude třetí v pořadí, a lehce přikývl. Byl to pohyb, který si sám ani neuvědomil, ale který dal Jojonahovi odpověď.

„Koho jsi chtěl jmenovat?“ zeptal se opat.

Mistr Jojonah nezávazně pokrčil rameny. Stejně to byla akademická diskuse, poněvadž opat už se rozhodl, že druhý v pořadí nebude v žádném případě student devátým rokem. Otec opat nyní jenom hledal potenciální nepřátele v klášteře, další spiklence z malé skupiny mistra Jojonaha.

„Jenom jsem doufal, že mne bude moci doprovázet bratr Braumin Herde,“ improvizoval Jojonah. „Je to přítel a také ho považuji za svého chráněnce.“

Samolibý výraz otce opata se vytratil, nyní se jen zmateně mračil.

„Co tedy pak…“ začal se ptát jeden mistr. „Bratr Herde není můj vrstevník, je to čekatel,“ přerušil je bratr Francis.

Jojonah zkusil ten nejlepší popletený pohled, na jaký se vzmohl. „Opravdu?“

Několik mistrů začalo mluvit najednou a mnoho z nich se vyjadřovalo v tom smyslu, že mistrovi už měkne mozek.

„Chtěl jsi Herdeho?“ řekl opat hlasitě a utišil tak hluk.

Jojonah se zazubil a zaraženě přikývl. „Takže on je studentem desátého roku.“ Předstíral rozpaky. „Roky běží tak rychle a splývají do sebe.“

Přikývnutí a úsměvy okolo stolu mistrovi napověděly, že se z úzkých dostal dobře. Nebyl však nadšen, že on a bratr Herde se vydají na dalekou cestu a ke smrtelnému nebezpečí.

# # #

Bratr Braumin Herde byl pohledný muž s krátkými černými vlnitými vlasy, výraznými rysy, tmavýma, bystrýma očima a obličejem, který vždy halil stín rašících vousů, nehledě na to, jak často se holil. Nebyl vysoký, ale měl široká ramena a vzpřímený postoj, což mu dávalo pevný vzhled. Bylo mu asi třicet a třetinu

života strávil v Sv. Mere-Abelle. Jeho jedinou láskou byl Bůh, čehož mnoho místních žen jistě litovalo.

Podíval se oběma směry chodby v horní části opatství, pak zacouval do komnaty a potichu za sebou zavřel dveře. „Měl bych se vydat na tu cestu," pronesl sytým, zvučným hlasem a otočil se k Jojonahovi. „Léty práce jsem si vysloužil místo v karavaně na Barbacan."

„Po mém boku, anebo Markwartově?" opáčil Jojonah.

„Mohl jste si vybrat druhého, a to poté, co byli ostatní už vybráni," odpověděl Braumin Herde. „A vybral jste si mne, přestože vím, že jste si chtěl vybrat jiného."

Jojonah se na něj zmateně podíval.

„Slyšel jsem to. Nemohl jste zapomenout, že jsem čekatelem, protože vy sám jste mi dával vysvědčení," argumentoval Braumin. „Chtěl jste si vybrat bratra Viscentiho."

Jojonah byl překvapen, jak rychle se informace o schůzce rozšířily. Pozorně bratra Braumina studoval a nikdy ještě v jeho tváři neviděl tolik bolesti a vzteku. Braumin Herde byl silný a fyzicky statný. Jeho široký hrudník přecházel v úzký pás. Nebylo na něm nic měkkého. Vypadalo to, jako by byl vytesán z kamene. Nikdo ve Sv. Mere-Abelle se mu nemohl silou rovnat. Mistr Jojonah ho však dobře znal, jeho povahu a soucitné srdce, a chápal, že tento muž není bojovníkem. Přes svou sílu nevynikal v tréninku bojových umění, což rozčilovalo mistra De'Unnera, který v něm spatřoval velký potenciál. K De'Unnerově zklamání byl bratr Braumin jemná duše a Jojonah se neobával, že by nyní dal průchod svému vzteku.

„Ty jsi byl mou první volbou," odpověděl mistr upřímně. „Musel jsem však uvážit důsledky toho, že tě jmenuji. Cesta na Barbacan je plná nebezpečí a nemáme ani tu nejmenší představu, co tam najdeme, až se tam dostaneme."

Braumin si zhluboka povzdechl a jeho ramena poklesla. „Já se nebojím," odpověděl.

„Ale já ano," odvětil Jojonah. „To, čemu jsme začali věřit, nesmí zemřít s námi na cestě do Divočiny."

Tváří v tvář logickým argumentům a Jojonahově upřímnému znepokojení nemohlo Brauminovo zklamání vydržet. „Musíme se ujistit, že to bratr Viscenti a ostatní chápou," souhlasil.

Jojonah přikývl. Dlouho tiše stáli a uvažovali nad nebezpečným směrem, který nabrali. Jestliže se opat dozví, co je v jejich srdcích, pokud si uvědomí, že tito dva a další si myslí, že jeho vedení kláštera je chybné a že se dokonce začali ptát na směr, kterým se ubírá celá církev Abellikánů, pak by je bez váhání označil za kacíře a veřejně je umučil k smrti – což v často kruté historii církve nebylo ničím ojedinělým.

„Co když to je bratr Avelyn?" zeptal se Braumin Herde. „Co když ho najdeme naživu?"

Mistr Jojonah se bezradně pousmál. „Naše příkazy budou nepochybně přivést ho zpět v řetězech," odpověděl. „Obávám se, že otec opat nestrpí, aby žil, a nebude mít klid do té doby, dokud se ty kameny, co Avelyn vzal, nevrátí do Sv. Mere-Abelle."

„A přivedeme ho zpět?"

Znovu bezradný úsměv. „Nevím, jestli ho dokážeme chytit, i když budeme chtít. Nikdy jsi neměl to potěšení vidět bratra Avelyna při práci s magickými kameny. Jestliže zjistíme, že to byl on, kdo způsobil explozi hory, jestliže zničil daktyla a je stále živ, pak je mi nás líto, pokusíme-li se s ním bojovat."

„Dvacet pět mnichů?" zeptal se Braumin Herde pochybovačně.

„Nikdy nepodceňuj bratra Avelyna," odpověděl Jojonah příkře. „Ale to se stejně nestane," dodal rychle. „Modlím se, abychom ho našli. Jak rád bych ho znovu viděl!"

„To by způsobilo konflikt," řekl Braumin. „Jestliže je naživu, pak se musíme přidat buď k němu, nebo k opatu Markwartovi."

Mistr Jojonah zavřel oči. Uvědomil si pravdu ve slovech mladého mnicha. Jojonah, Herde a menší měrou několik dalších nebyli spokojeni s opatovým vedením, ale kdyby se postavili na stranu Avelyna, jenž byl označován za kacíře a jenž tak zřejmě bude formálně nazván i Sborem opatů, který se má sejít později v tomto roce, pak by stáli proti celé církvi. Jojonah, jenž věřil ve správnost svého postoje, nepochyboval, že mnoho dalších mnichů, nejenom ze

Sv. Mere-Abelle, by se k němu připojilo. Ale opravdu chce rozdělit církev? Chce začít válku?

A kdyby byl Avelyn naživu, jak by se svým nejlepším svědomím mohl jít proti němu, nebo přehlížet, co proti němu dělají ostatní? Bratr Avelyn nebyl žádný kacíř. Ve skutečnosti byl pravým opakem něčeho takového. Avelynův zločin proti opatovi a církvi byl ten, že jim nastavil zrcadlo, ukázal jim pravdu o jejich činech, jež byly měřeny příkazy víry. A bratřím, nejvíce Markwartovi, se nelíbilo, co v tom zrcadle uviděli. Vůbec ne.

„Věřím, že na Barbacanu to byl bratr Avelyn," řekl Jojonah. „Jen on se mohl postavit démonu daktylovi. Ale musíme zjistit, kdo z nich přežil."

„Máme důkazy, že daktyl už není," odvětil Braumin. „Armáda monster ztratila směr a soudržnost. Powriové a goblini už nejsou podle všech zpráv spojenci, a my sami jsme viděli nekoordinovanost jejich útoku."

„Pak je tedy možná daktyl zraněn. My půjdeme a dokončíme tento úkol."

„Nebo je zničen, a my najdeme bratra Avelyna," řekl zachmuřeně Braumin.

„Jestliže je daktyl mrtev a práce na Barbacanu dokončena, je pravděpodobné, že Avelyn už bude dost daleko od toho proklatého místa."

„Doufejme," řekl Braumin. „Nejsme ještě připraveni na to, abychom šli proti opatovi."

Toto poslední prohlášení Jojonaha překvapilo a zarazilo. On a Herde nikdy nemluvili o tom, že půjdou proti opatovi. Důsledkem jejich rozhovorů bylo, že si budou držet víru v to, jak by se měla církev chovat, a prosadí tuto víru před Sborem opatů. Ale nikdy nemluvili o tom, ani to nenaznačili, že půjdou proti opatovi nebo proti církvi.

Braumin Herde zachytil jeho myšlenky a trochu se svého přímého postoje zalekl.

Jojonah se znovu pousmál. Vzpomněl si na sebe, když byl mladší, právě takový jako Herde, a myslel si, že změní svět. Moudrost, anebo možná jenom únava, ho naučila, že tomu tak není.

Jojonah nechtěl změnit svět ani církev, možná jenom trochu na obou místech. Ale bude následovat své srdce a ctít slib, který dal Sv. Mere-Abelle před tolika dekádami, slib o zbožnosti, důstojnosti a chudobě. Nyní říkal pravdu mladým studentům, kteří chtěli naslouchat, ale nepřál si a ani nezamýšlel, aby se církev rozdělila.

Toho se obával.

A tak mistr Jojonah, jemná duše, opravdový přítel Avelyna, doufal, že ten je mrtev.

„Odjíždíme zítra ráno," řekl. „Běž za bratrem Viscentim a připomeň mu vše, o čem jsme spolu my tři mluvili. Řekni mu, ať pilně studuje a drží se pevně pravdy. Popros ho, ať vždy pomůže věřícím i nevěřícím a uzdraví rány přátel i nepřátel. Vyzvi ho, aby se vždy postavil proti nespravedlnosti. Dobro nakonec vyhraje pravdivostí svých slov, a ne máváním mečem, třebaže dosáhnout vítězství může trvat staletí."

Braumin Herde chvíli uvažoval nad moudrostí těch slov, potom se uklonil a obrátil se k odchodu.

„A připrav se dobře na cestu," dodal hlasitě Jojonah, než Herde otevřel dveře. „Bratr Francis mluví za opata, a nepochybuj o loajalitě těch dalších dvaceti dvou. Drž svůj temperament pevně na uzdě, jinak budeme mít problémy ještě předtím, než opustíme civilizovaný svět."

Herde se znovu uklonil, a když se narovnával, přikývl, ujišťuje tak svého učitele, že bude dbát jeho příkazu.

Mistr Jojonah o tom ani na chvíli nepochyboval, protože Herde, zároveň prudký a jemný, byl disciplinovaný. Věděl, že udělá správnou věc, ale obával se, co bude tou správnou věcí, najdou-li bratra Avelyna živého.

# # #

„Víš, jaké mám podezření a co očekávám," řekl otec opat Markwart ostře.

„Jsem ochotným nositelem, otče opate," řekl bratr Francis a sklopil oči. „Cestu do mého těla najdete, kdykoliv si budete přát."

„Jako kdybys mě mohl zastavit," vychloubal se starý opat. Věděl však, že ta slova jsou prázdná, protože ovládnutí, i s jeho novými

znalostmi, bylo těžké – tím těžší, že nositelem měl být muž, který je znalý magie. „Ale je to o něčem víc," pokračoval. „Chápeš, jaký je účel naší výpravy?"

„Zjistit, zda byl daktyl zničen," odpověděl mladší mnich bez zaváhání. „Nebo zjistit, jestli vůbec existoval."

„Samozřejmě," odsekl netrpělivý Markwart. „Jenomže o to nejde. Jdete na Barbacan, abyste zjistili osud démona, to je pravda, ale je důležitější zjistit, kde je Avelyn Desbris."

Bratr Francis svraštil čelo, poněvadž byl zmatený. Věděl, že církev hledá Avelyna, věděl, že existuje podezření, že se Avelyn podílel na explozi na severu, ale nikdy si nemyslel, že otec opat postaví důležitost hledání Avelyna nad osud démona daktyla.

„Démon daktyl ohrožuje životy snad tisíců lidí," připustil otec opat. „Utrpení způsobené povstáním té bestie je opravdu strašné a politováníhodné. Ale démon daktyl už se objevil dříve a objeví se znovu – cyklus utrpení je osudem lidstva. Jenomže hrozba bratra Avelyna může být mnohem trvalejší a ničivější. Jeho činy a jeho kacířství ohrožují základy našeho milovaného řádu Abellikánů."

Francis však stále vypadal pochybovačně.

„Z několika málo zpráv o jeho útěku se zdá, že Avelyn maskuje své kacířství krásnými slovy a charitou," pokračoval Markwart a frustrovaně zvýšil hlas. „Popírá důležitost starobylých tradic bez pochopení jejich hodnoty a nezbytnosti pro přežití církve."

„Omluvte mě, otče opate," řekl bratr Francis potichu, „ale myslel jsem, že Avelyn až příliš lpěl na tradici. Myslel jsem, že jeho chyby jsou jinde, že byl tak oddán starým rituálům, že neviděl pravdu a realitu moderní církve."

Markwart máchl kostnatou rukou, otočil se a kousaje si ret se snažil najít nějakou cestu z této logické pasti. „To je pravda," souhlasil, pak se prudce otočil, čímž přiměl bratra Francise o krok couvnout. „V některých ohledech byl bratr Avelyn tak oddán tradici, až se to zdálo nelidské. Víš, že ho ani nezajímalo, že ani nezaplakal, když jeho vlastní matka zemřela?"

Francisovy oči se rozšířily.

„Je to pravda," pokračoval Markwart. „Byl tak posedlý svými sliby, že smrt matky pro něj nebyla důležitá. Ale nenech se zmást.

Nemysli si, že jeho činy byly pouze duchovní hodnoty. Byly výsledkem ambicí, což se prokázalo, když zavraždil mistra Sihertona a ukradl kameny. Avelyn je nebezpečný všem v řádu, a on, ne daktyl, je první naší starostí.“

Bratr Francis nad tím chvilku přemýšlel a potom přikývl. „Chápu, otče opate.“

„Opravdu?“ odpověděl Markwart takovým tónem, že o sobě začal Francis pochybovat. „Chápeš, co musíš udělat, jestliže potkáš bratra Avelyna Desbrise?“

„Je nás dvacet pět silných –“ začal mladý mnich.

„Ale nepočítej s podporou dvaceti pěti,“ varoval ho Markwart.

To také bratra Francise zarazilo. „Ale i tak,“ řekl váhavě, „je nás dost na to, abychom jeho a kameny přivedli zpět do kláštera.“

„Ne.“ Přímost, s jakou opat odpověděl, ho znovu usadila.

„Ale –“

„Jestliže narazíš na bratra Avelyna,“ vysvětloval opat zachmuřeně, „jestliže jen zachytíš nejslabší náznak jeho pachu, vrátíš mi, co bylo ukradeno, spolu se zprávou o jeho skonu. Když to bude možné, přineseš mi jeho hlavu.“

Bratr Francis se narovnal. Nebyl laskavý muž a ve svém ročníku by měl vyšší postavení, kdyby se nebyl zapletl do několika výtržností. Ale nikdy od opata neočekával takovýto rozkaz. Byl to však slepě loajální a ambiciózní mnich a nikdy by nedovolil svému svědomí, aby se mu pletlo do plnění rozkazů. „Nezklamu,“ řekl. „Mistr Jojonah a já…“

„Na Jojonaha si dávej pozor,“ přerušil ho opat. „A na bratra Braumina Herdeho také. Jsou ve vedení na cestě k Barbacanu a při pátrání po démonu daktylovi. Tam, kde se bude jednat o Avelyna Desbrise, mluví za opata bratr Francis, a slovo opatovo je nezpochybnitelným zákonem.“

Bratr Francis se hluboce uklonil, a když uviděl mávnutí opatovy ruky, otočil se a odešel z komnaty, plný očekávání, plný možností.

# # #

Byla hluboká noc, když si bratr Braumin razil cestu přes horní podlaží staré budovy. Přestože jeho poslání bylo životně důležité –

už dal bratru Viscentimu vědět, že dorazí –, šel oklikou, dlouhou chodbou, která vedla podél přímořské zdi, odkud bylo vidět na celý záliv Všech svatých. Na venkovní zdi nebyly žádné pochodně a v přístavu také nikdo nebyl, a tak se bratrovi naskytl nezkažený pohled na miliony hvězd zářících nad temnými vodami Mirianiku. Narodil se příliš pozdě, myslel si, když se díval ze střílen na oblohu, poněvadž zmeškal cestu na Pimaninicuit, rovníkový ostrov, na jehož březích mniši Sv. Mere-Abelle sbírali svaté kameny. Taková cesta se konala každých šest generací, každé sto sedmdesát tři roky.

Braumin Herde by ani neměl vědět takové detaily, protože nebyl ještě mistrem, ale Jojonah mu pověděl o poslední cestě, o tom, jak bratři Avelyn, Quintall, Thagraine a Pellimar pluli na palubě najaté lodi, na *Vánku.* Následná destrukce lodi po dopravení mnichů zpět zcela obrátila bratra Avelyna proti církvi. Teď, když se mladý mnich díval ven, snažil se představit si, jak to vypadalo – všechny ty balisty a katapulty, obrovskou energii kruhových kamenů, vypuštěnou na jedinou loď. Braumin viděl hněv Sv. Mere-Abelle obrácený proti invazi powriů. Otřásl se při pomyšlení, že všechna ta síla byla namířena proti jedné jediné lodi a nic netušící posádce.

Jaká to musela být osudová noc. Kdyby se Avelyn o tom nedozvěděl, zůstal by oddaným služebníkem opata Markwarta? A jestliže sehrál bratr Avelyn významnou úlohu v patrně důležitých událostech na severu, jak by mohla temnota zasáhnout svět, kdyby byl zůstal v opatství?

Bratr Braumin si prsty prohrábl vlasy. Všechno má nějaký důvod a účel, říkávala mu jeho matka. V případě bratra Avelyna to znělo jako pravda.

Odvrátil se od střílny a šel dál. Tiše, avšak rychle se pohyboval chodbou. Většina mnichů už spala – od mladších to bylo vyžadováno a starším doporučováno, i když studenti devátým a desátým rokem se zařizovali, jak chtěli, když měli co na práci – jako například čtení pasáží ze starých knih nebo konspirování proti opatu Markwartovi. Braumin se také chtěl dostat do postele. Vstává před úsvitem a brzy poté bude na dlouhé, nebezpečné cestě.

Přikývl, když zahlédl skulinou pode dveřmi cely bratra Viscentiho světlo. Lehce zaklepal. Nechtěl probudit nikoho v

okolních celách, ani na sebe přitáhnout pozornost, jak stojí u dveří tohoto muže.

Dveře se otevřely a Braumin proklouzl dovnitř.

Bratr Viscenti Marlboro, hubený, malý, s tmavýma očima a věčným strništěm na tváři, za svým přítelem rychle zavřel.

A už si mnul ruce. Bratr Viscenti byl pravděpodobně nejnervóznější osobou, kterou kdy potkal. Vždy si mnul ruce a vždy skláněl hlavu, jako by čekal ránu.

„Oba budete pryč a oba budete mrtví," řekl náhle Viscenti ostře. Svým pisklavým hlasem připomínal veverku.

„Budeme pryč," souhlasil Braumin. „Ale jenom na měsíc, nanejvýš dva."

„Pokud se to opatovi povede, už se nevrátíte," poznamenal Viscenti, přikrčil se, otočil se a dal si prst na rty, jako by jenom kvůli mluvení o opatovi mohl vtrhnout do dveří oddíl stráží.

Braumin Herde se ani nesnažil zakrýt své pobavení. „Kdyby se nám otec opat chtěl postavit otevřeně, už by to dávno udělal. Nás se nebojí."

„Bojí se Avelyna," řekl Viscenti.

„Nenávidí Avelyna, protože ukradl kameny," opravil ho Braumin. „A to nemluvím o vraždě mistra Sihertona. Otec opat kvůli té krádeži ztratil reputaci. Jestliže zemře předtím, než budou kameny vráceny, pak bude v budoucnosti jeho vedení považováno za selhání. Toho se bojí, ne nějaké revoluce."

Bratr Viscenti už to slyšel dřív, a tak zvedl ruce nahoru na znamení toho, že se vzdává, přešel ke stolu a sedl si na něj.

„Ale nijak nezlehčuji nebezpečí, které nám hrozí," řekl Braumin Herde, sedaje si na okraj postele. „Ani bychom neměli zlehčovat váhu odpovědnosti, která v tom případě padne na tvá ramena, příteli."

Pohled bratra Viscentiho byl plný hrůzy. „Máš spojence," připomněl mu Braumin Herde.

Viscenti si odfrkl. „Pár noviců z prvního a druhého ročníku?"

„Kteří vyrostou ve studenty devátého a desátého ročníku," odpověděl Braumin ostře. „Kteří dosáhnou statusu čekatelů, a ty, když budeš dost chytrý, se staneš mistrem."

„Pod záštitou otce opata Markwarta,“ odsekl bratr Viscenti sarkasticky, „který ví, že jsem tvůj a Jojonahův přítel.“

„Ale otec opat o tom nerozhoduje,“ odpověděl Braumin. „Ne sám. O tvém vzestupu se rozhoduje během tvého studia a je předpověděn dlouho dopředu. Kdyby se proti tomu opat postavil, šeptalo by se o tom v mnoha opatstvích a mistři by s tím také nesouhlasili. Ne, on ti nemůže upřít tvou pozici.“

„Ale rozhoduje o umístění,“ hádal se bratr Viscenti. „Může mě poslat do Sv. Rontelmore, do horkých písků Entelu nebo ještě hůř, může mě umístit jako kaplana k Pobřežní stráži, doprostřed zálivu, na osamělou Pireth Dancard!“

Braumin Herde ani nemrkl, jenom pokrčil rameny, jako by takové možnosti nebyly důležité. „A tam budeš udržovat svou víru,“ vysvětlil tiše. „Tam budeš uchovávat naději pro řád Abellikánů, živou ve svém srdci.“

Bratr Viscenti si znovu zamnul ruce, vstal a začal rázovat po místnosti. Musel se spokojit s odpovědí svého přítele, protože oni o svém osudu nerozhodovali. Zdálo se mu však, že svět se točí příliš rychle, že ho události unášejí s sebou a on nemá čas promyslet si další pohyb.

„Co budu dělat, když se nevrátíte?“ zeptal se vážně.

„Uchováš ve svém srdci pravdu. Budeš pokračovat v rozmluvách s mladšími mnichy, kteří sdílejí naše názory, budeš bojovat s tlaky v jejich myslích, aby se řídili tím, co se dozvědí, jak se budou posouvat po žebříčku řádu nahoru. To je vše, co od nás kdy chtěl mistr Jojonah. To je vše, co by po nás chtěl bratr Avelyn.“

Bratr Viscenti se zastavil a dlouze, ostře se na Braumina Herdeho zadíval. Uvědomil si, že tento muž má pravdu, protože oni všichni měli v sobě něco z Avelynova postoje.

„Zbožnost, důstojnost, chudoba,“ recitoval Braumin Herde svůj slib. Když bratr Viscenti přikývl, dodal jedno slovo, které tajně přidal mistr Jojonah: „Charita.“

# # #

Když se karavana šesti vozů vyvalila z brány Sv. Mere-Abelle, neprovázely ji žádné fanfáry, žádná veřejná oznámení. Čtyři vozy

vezly po pěti mniších, další, který byl plný zásob, měl jen dva řidiče. Druhý v řadě byl také obstaráván dvěma mnichy a vezl mistra Jojonaha, mapy a knihy.

Tři mniši vzadu na čtvrtém voze, včetně bratra Braumina Herdeho a druhého čekatele, pracovali s kameny, většinou křemeny, přestože jeden z nich držel i hematit. Používali křemen, kámen dalekého pohledu, aby prozkoumali oblast před karavanou, a kdyby něco vypadalo jen trochu podezřele, čekatel by použil hematit, proklouzl duchem na ono místo a lépe obhlédl situaci. Tito tři byli ušima a očima karavany, vedli ji pryč od problémů. Kdyby selhali, určitě by došlo na boj, možná dlouho před tím, než by opustili civilizované území Honckého království.

Jeli celé dopoledne severozápadní cestou k Amvoy, malému přístavu u obrovského zálivu Masur Delaval, který ležel naproti Palmarisu. Normálně by taková velká karavana cestovala na jihozápad, k Ursalu a mostům přes velkou řeku, protože neexistovaly dostatečně velké lodě, které by je najednou dostaly do Palmarisu. Ale mniši měli své vlastní metody. Jejich cesta na Barbacan bude co nejpřímější, a magické kameny to umožňovaly.

Koně, dva na jeden vůz, byli brzy vyčerpaní. Někteří dýchali tak těžce, jako by byli blízko k smrti, poněvadž každý z nich měl uzdu s tyrkysem, skrze který mniši komunikovali se zvířaty a nutili je k většímu výkonu. V poledne si poprvé odpočinuli na poli u cesty, kde měli sjednané setkání. Polovina mnichů se dala do práce na kolech vozů, další připravovali jídlo a tři z nich vyslali své oči skrze kameny, vyhlížejíce smluvený kontakt. Církev byla dobře připravená na takovéto cesty, protože okolo cest v království bylo mnoho spojenců – pastoři malých kongregací, misionáři a tak podobně. Předchozího dne několik mistrů Sv. Mere-Abelle, vybavených mapami od bratra Francise, použilo hematit, aby kontaktovalo strategicky umístěné spojence a informovalo je o jejich povinnostech.

Do hodiny bylo přivedeno na pole dvanáct čerstvých koní. Mistr Jojonah poznal mnicha vedoucího průvod, muže, který opustil klášter po dvanácti letech svého pobytu. Jojonah ho pozoroval zpoza plachty

svého vozu a nešel ho pozdravit, protože familiárnost by vedla k otázkám, na které by Jojonah nemohl odpovědět.

Mnich ke své cti nezůstal déle než těch pár minut, co jemu a jeho pěti pomocníkům zabrala výměna koní.

Zanedlouho byla spřežení zapražená, zásoby znovu sbaleny a karavana se opět dala do pohybu. O něco později, odpoledne, sjela z cesty, stočila se více na sever a za chvíli se dostala na dohled Masur Delaval. Měli za sebou už víc než sedmdesát mil. Na jihu ležel Amvoy a dvacet mil přes vodu, mimo jejich dohled, Palmaris, druhé největší město v království.

„Dobře se najezte a naberte sílu," nařídil všem mistr Jojonah. Všichni mniši pochopili – toto bude nejtěžší zkouška cesty, tedy alespoň dokud za sebou nebudou mít Lesní zemi.

Uběhla hodina, a přestože to byl veškerý čas, který jim poskytoval itinerář bratra Francise, mistr Jojonah nenaznačil, že by už měli jet.

Bratr Francis přišel k němu do vozu. „Je čas," řekl mladší mnich tiše, ale pevně.

„Ještě hodinu," odpověděl mistr.

Bratr Francis potřásl hlavou a začal rozmotávat svitek, ale Jojonah ho zastavil.

„Já vím, co se tam píše."

„Pak tedy víte –"

„Vím, že když budeme na půl cesty přes vodu a někdo z nás zeslábne, ztratíme vůz, anebo také všechny," přerušil ho Jojonah.

„Jantar neklade tak vysoké požadavky," přel se bratr Francis.

„Ne, pokud jde jen jeden člověk sám po vodě," souhlasil mistr. „Ale při takové zátěži?"

„Je nás dvacet pět."

„A stejný počet nás bude, až se dostaneme na západní břeh," řekl Jojonah přísně.

Bratr Francis slabě zavrčel a otočil se na podpatku k odchodu.

„Pojedeme dlouho do noci," řekl mu Jojonah. „Diamant nám bude svítit na cestu, a tak doženeme čas, který strávíme zde."

„A světlem na sebe budeme upoutávat pozornost?" zeptal se Francis kysele.

„Možná,“ odpověděl Jojonah. „Ale podle mě je to menší riziko než překračovat Masur Delaval s unavenými bratry.“

Bratr Francis zúžil oči, zatnul čelist a poté vystřelil pryč. Skoro přitom porazil bratra Braumina Herdeho, jenž stoupal po schůdkách do vozu.

„Nejdeme podle jeho časového plánu,“ vysvětlil Jojonah suše, když jeho přítel vstoupil.

„Přirozeně to nahlásí otci opatovi,“ řekl Braumin.

„Je to, jako by byl Markwart s námi,“ řekl Jojonah s velkým povzdechem. „Jaké štěstí.“

Jeho škleb se změnil v pousmání, které přešlo ve smích, když se Braumin Herde také zasmál.

Francis před vozem to všechno slyšel.

O hodinu později, jakmile našli vhodné místo na břehu řeky a slunce zapadalo, se znovu pohnuli. Nyní mistr Jojonah, nejzkušenější a nejsilnější v práci s kameny, vedl. Vedle něj byli dva novicové a vpředu jen jeden řidič. Osmnáct z dvaceti pěti mnichů, všichni kromě řidičů a jednoho, který nadále dělal průzkum s křemenem, bylo rozděleno mezi šest vozů, tři u každého, ruku v ruce okolo jantaru. Spojili své síly, vyslali energii ke kameni a vyvolali jeho magii. Jantar se používal k chození po vodě, a když se každý vůz dostal do vody, nepotopil se, koňská kopyta a kola se lehce dotýkala hladiny.

Osmnáct mnichů se ponořilo do hlubokého meditačního transu. Řidiči tvrdě pracovali, poněvadž se museli vyrovnávat s proudem. Ale tato část cesty byla lehká. Jízda probíhala hladce.

O dvě hodiny později našel Jojonahův řidič, jenž používal diamant, svah na západním břehu a vyjel s vozem na souš. Oznámil to mistrovi, Jojonah vyšel z transu a ven z vozu, aby se protáhl. Přitom pozoroval, jak ostatní vozy vyjíždějí z vody. Na jihu, mnoho mil daleko, byla vidět světla Palmarisu. Na severozápadě byla jen temnota noci.

„Semkneme naši řadu na noční jízdu,“ instruoval je mistr. „Mezi zadkem jednoho vozu a druhým vozem nebude víc než jedna koňská délka. S tyrkysem zacházejte opatrně a najezte se za jízdy. Pojedeme dlouho do noci, dokud to vydrží koně, ale pojedeme v klidu. Než se utábořím, chci ujet dvacet mil.“

Pak skupinu, kromě bratra Francise, propustil. „Kdy budeme měnit koně?“ zeptal se mladého mnicha.

„Až odpoledne. Asi si vezmeme dvanáct nových koní výměnou už jen za šest, kteří ještě někdy budou schopni utáhnout vůz.“

„Když to tak musí být,“ řekl mistr Jojonah a šel zpátky ke svému vozu, upřímně lituje, že koně musejí tak dřít.

KAPITOLA ŠESTÁ

Podcenění

Pomyslel si, jak je velmi zvláštní, že jsou hlídky powriů na předměstí Caer Tinelly tak pozdě v noci. Obvykle se všichni stáhli zpět do města brzy po západu slunce. Zvlášť goblini rádi využívali roušky noci k nepravostem. V zajištěném městě hráli hazardní hry, pili a postrkovali se, dokud nevypukla nějaká rvačka.

To však bylo předtím, než byla paní Kelso jako proměněna ve strom, což monstra přisuzovala svému bohu, démonu daktylovi. Nyní se stala snaživějšími, čistě pro případ, že by se objevil daktyl osobně a chtěl je zkontrolovat.

Roger se usmíval – byl velice rád, že jeho lež způsobila monstrům tolik starostí. A o stráže se moc nezajímal. Přišel do města z daleka, tak také půjde dovnitř. Stráže ho sice zpomalí, ale ne tak, jak si myslí.

Dva powriové stáli zcela klidně – jeden měl ruce v kapsách a druhý kouřil dýmku. Roger si všiml, že jejich čepice jsou i v tlumeném světle jasně rudé. Tohle jsou určitě veteráni. Powriům se říkalo krvavé čepice, pro jejich zvyk namáčet si své barety, často vyrobené z lidské kůže, do krve nepřátel. O barety se starali speciálními oleji, které zachovávaly barvu krve, a každá nová obět jen zjasnila jejich červeň. A tak mohlo být postavení powriů snadno rozpoznáno podle barvy jejich baretu.

Roger byl tím, co barva baretů naznačovala, ohromen, ale ne zastrašen. Když si uvědomil, jak často si tihle dva namáčeli barety, byl ještě více odhodlán. V jeho úvahách tato malá diverzní akce alespoň trochu pomstí ty zabité. Mezi powrii hořel nízký oheň a dvanáct stop od sebe rozmístili v půlkruhu tři pochodně. Roger se dostal za půlkruh, pohybuje se tiše jako mrak po obloze. Když prošel

okolo pochodní, měl před sebou město otevřené, ale obrátil se na dvojici a vklouzl za živý plot poblíž. Chvíli tam čekal, jestli ho powriové nezpozorovali. Neviděl nikde další. Pak se přeplazil kolem keřů ke své oběti.

„Taky bych si potáhl," poznamenal jeden z powriů a z kapsy vytáhl vlastní dýmku.

Když jeho ruka vyklouzla z kapsy, Rogerovy prsty hned vklouzly dovnitř.

„Napěchuj mi," řekl trpaslík, podávaje dýmku svému společníkovi. Druhý trpaslík ji vzal, vyndal váček, zatímco první si dal ruku zpět do kapsy – právě když mu z ní vyklouzla Rogerova ruka s dvěma zlatými osmihrannými mincemi Návětrných ostrovů.

Roger se široce usmíval, když si trpaslík bral zpátky svou dýmku druhou rukou, a tím otevřel i druhou kapsu.

# # #

„Jsi si jistý?" zeptal se Belster O'Comely podesáté.

„Sám jsem je viděl," odpověděl Jansen Bridges. „Ani ne před hodinou."

„Jsou velcí?"

„Mohli by sníst chlapa a ještě by jim v břichu zůstalo místo na jeho ženu."

Belster se zvedl z padlého kmene a přešel na jižní okraj malé louky, která uprchlíkům sloužila jako tábor.

„Kolik jich je ve městě?" zeptal se Jansen.

„Jenom Roger," odpověděl Belster.

„Chodí tam každou noc," řekl Jansen jaksi posměšně. Jansen přišel ze severu s Belsterovou skupinou a nikdy neměl Rogera rád.

„Jo, a my všichni jíme to, co přinese!" odsekl Belster a otočil se, aby si muže změřil.

Uvědomil si, že Jansenův tón byl spíše způsoben frustrací, a ne vztekem na Rogera, takže to nechal být.

„Jestli se někdo může přes ně dostat, pak je to Roger," pokračoval Belster a mluvil k sobě stejně jako k Jansenovi.

„V to všichni doufáme," řekl Jansen. „Ale nemůžeme čekat, abychom se o tom přesvědčili. Odsuneme se pět mil, aspoň dokud nezjistíme, jak nebezpečné jsou ty posily."

Belster nad tím chvíli uvažoval a poté souhlasně přikývl. „Běž a řekni to Tomasovi," nařídil. „Bude-li souhlasit, dáme se na pochod."

Jansen Bridges přikývl, vyrazil přes louku a zanechal Belstera jeho myšlenkám.

Belster si uvědomil, že z toho začíná být unavený. Začíná být unavený ze skrývání se v lese a z powriů. Býval úspěšným hospodským v Palmarisu, ve městě, které nazýval domovem od pěti let, když se tam se svými rodiči přestěhoval z Ursalu. Žil v tom prosperujícím městě víc než třicet let, nejdříve pracoval se svým otcem, stavitelem, a pak měl svou vlastní hospodu. Pak mu zemřela matka, o rok později i otec, a až tehdy se dozvěděl o jeho dluhu, o dědictví, které zanechal na bedrech svého jediného syna.

Belster přišel o hospodu a byl stále zadlužen, a to tak moc, že buď musel souhlasit se splátkami, nebo jít hnít do vězení.

A tak si našel třetí možnost. Sbalil si svých několik věcí a utekl na sever, do Lesní země, do místa zvaného Dundalis, nového města vystavěného na základech osady, která byla zničena gobliny jen několik let předtím.

V Dundalis našel domov a otevřel si novou hospodu U Vyjícího měsíce. Neměl mnoho zákazníků – Lesní země nebyla hustě osídlená a jediní hosté byli obchodníci z karavan –, ale on mnoho peněz nepotřeboval.

Potom se však goblini vrátili, s powrii a obry. A tak se Belster stal znovu uprchlíkem, jenže tentokrát bylo v sázce mnohem víc.

Ohlédl se zpět na tmavý les, směrem ke Caer Tinelle, přestože město bylo daleko a nebylo vidět. Jejich skupina si nemohla dovolit ztratil Rogera, to věděl. Mladý muž se stal pro utečence legendou, byl něco jako jejich vůdce, třebaže mezi nimi skoro nikdy nebyl a ještě méně často s nimi mluvil. Od té chvíle, kdy Roger odvážně osvobodil paní Kelso, se jeho status ještě zvýšil. Kdyby byl Roger nyní chycen a zabit, poklesla by morálka.

„Co víš?" přišla otázka. Belster se otočil a uviděl za sebou stát Restona Medowse, jednoho z uprchlíků z Dundalis.

„Roger je ve městě,“ řekl Belster.

„Jansen nám to řekl,“ odvětil Reston zachmuřeně. „A taky nám řekl o posilách. Obávám se, že Roger bude muset potvrdit svou pověst, ne-li víc.“

„Už se Tomas vyjádřil?“

Reston přikývl. „Vyrazíme do hodiny.“

Belster se poškrábal na tváři. „Vezmi dvojici tvých nejlepších zvědů a běžte do Caer Tinelly,“ řekl. „A snažte se zjistit, co se Rogerovi stalo.“

„Ty si myslíš, že se tam dostaneme a zachráníme ho?“ zeptal se Reston nevěřícně.

Belster to chápal. Nebylo mnoho lidí, kteří by stáli o setkání s Kos-kosiem Begulnem a jeho tvrdými powrii. „Chci jenom zjistit jeho osud, nic víc,“ vysvětlil statný muž. „Jestli byl Roger zajat nebo zabit, musíme si vymyslet působivou historku o jeho zmizení.“

Reston zvědavě naklonil hlavu.

„Pro ně,“ dokončil Belster, ukazuje bradou na tábor. „Nezlomilo nás, když Noční pták, Pony a Avelyn odešli na Barbacan, ale jak bychom nesli, kdybychom věděli, že byli zavražděni?“

Reston porozuměl. „Potřebují ho.“

„Potřebují věřit, že Roger pracuje pro jejich svobodu,“ odpověděl Belster.

Muž opět přikývl a šel najít dva vhodné zvědy. Belster zase osaměl, zíraje do lesa. Ano, byl z toho unaven, ze všeho, ale nejvíc ze zodpovědnosti. Cítil se jako otec sto osmdesáti dětí, a jedno z nich, jež rádo riskovalo, mu cuchalo nervy.

Belster opravdu doufal, že se bezpečně vrátí.

# # #

Roger se začal stahovat. Když se vracel ke keři, zpozoroval svinuté lano, které otroci používali na tahání kmenů. Nemohl odolat. Přehodil lano okolo kmene statného stromu a potom s sebou vzal oba konce zpět ke dvojici pokuřujících powriů.

Brzy nato byl zpět v lese. Rozhodl se, že při odchodu půjde zase tudy a trošku je vyplaší. Jestli se mezitím nebudou moc hýbat, což je u powriů obvyklé, tak budou mít menší problém, a Roger si užije

trošku legrace, až ho začnou pronásledovat, přitom utáhnou smyčky, které umístil okolo jejich nohou, a natáhnou se na zem.

Možná že by dokonce mohl ukrást jednu jejich čepici, než se vyprostí.

Už o tom však nepřemýšlel. Město bylo v dohledu, tiché a temné. Viděl několik goblinů, ale i hlavní budova, kde se obvykle hrály karty, byla úplně tichá. Roger znovu zauvažoval nad svou lstí s daktylem a paní Kelso. Monstra se chovala co nejvzorněji, zděšena možnou přítomností svého nic neodpouštějícího pána.

Roger si skoro přál, aby si byl vymyslel k vysvětlení zmizení paní Kelso něco jiného.

Ale na to už je pozdě, řekl si a šel do města. Dnes v noci bude opatrný – místo probíhání od budovy k budově a vybírání kapes – a často také přidávání věcí menší hodnoty z majetku jiných monster, jenom aby viděl, jak se perou – půjde rovnou ke spižírně. Dá si dobré jídlo a vezme něco pro lidi v lese.

Dveře byly zamčené a okolo kliky byl těžký řetěz, zajištěný těžkým visacím zámkem.

Kde to vzali? přemýšlel Roger, třel si bradu a rozhlížel se. A proč se s tím obtěžovali?

Se znuděným povzdechem vytáhl zpoza ucha malý paklíč, vsunul jej do zámku a ohnul se, aby lépe slyšel svou práci. Několik otočení a cvaknutí, a zámek se otevřel. Roger jej sundal a začal rozmotávat řetězy. Zarazil se však a uvažoval nad tím, co dělá. Když o tom přemýšlel, shledal, že nemá takový hlad.

Rozhlédl se, snaže se z toho ticha určit míru ostražitosti města. Možná by si mohl užít nějakou legraci, pak se vrátit a nabrat jídlo.

Vzal zámek s pevným krátkým řetězem a nechal dveře zavřené.

Stálo při něm štěstí, protože než ušel dva kroky, zaslechl za sebou zavrčení. Přiskočil zpět ke dveřím, sehnul se a přiložil k nim ucho.

Zpoza dveří vycházelo vrčení a mručení a pak, s náhlou zuřivostí, díky které se Roger okamžitě vztyčil, hlasité, rozzlobené štěknutí.

Mladík utíkal a zapadl za další budovu. Schoval zámek a řetěz – byly moc hlasité – pod uvolněné prkno a lehce, tiše vylezl na střechu.

Přes otevřené prostranství rychle přecházel ke spíži powrie a s každým krokem nadával. „Na co tady vrčíš?“ brblal skřípavým

hlasem. Natáhl se po dveřích, ale zarazil se a poškrábal se na hlavě, když si všiml, že něco chybí.

„K čertu," zamumlal Roger, když viděl, jak powrie odbíhá směrem, odkud přišel. Rogerova normální taktika byla sedět a čekat, ale nyní mu jeho instinkty říkaly, aby odtud rychle zmizel. Spustil se po straně budovy a odpelášil do tmy. Za ním vzplály pochodně a nocí se rozléhaly výkřiky o zloději.

Přeskakoval ze střechy na střechu, lezl po zdech a pak se schoval v ohradě na severozápadním okraji města. Sehnutý šel mezi kravami, snažil se je nerozrušit, jemně se jich dotýkal, šeptal a nabádal je k tichosti.

Klidně by se přes ně dostal. Krávy se o něj nezajímaly.

Ale nebyly tu jen krávy.

Kdyby nebyl Roger tak zaujat probouzejícími se powrii a gobliny, uvědomil by si, že tohle je farma Rosina Delavala a že Rosin má býka, nejzlejší zvíře v Caer Tinelle. Rosin obvykle držel býka daleko od krav, protože je často zraňoval, a také ho nechtěl pustit k jejich mléku. Ale powriové je neoddělili, protože měli ze zraněných zvířat radost a bavili se vyváděním goblinů, které poslali pro mléko nebo pro krávu na porážku.

Roger, dívaje se více přes rameno než před sebe, šel mezi kravami a jemně je odstrkoval. Když se dotkl další, všiml si, že tahle je nějaká silnější a nechce uhnout.

Znovu zatlačil, ale pak ztuhl a podíval se na zvíře.

Býk, celé dva tisíce liber, napůl spal a Roger, který si pomyslel, že napůl není dost, pomalu, tiše ustoupil. Narazil do krávy a ta zabučela na protest.

Býk zafrkal a pohodil rohatou hlavou.

Roger letěl pryč, přímo za otáčejícího se býka. Pohyboval se zároveň s ním. Na chvíli ho napadlo, že by býkovi zamotal hlavu natolik, že by padl na zem. Ale býk byl rychlejší, otáčel se a rohy brzy mířily na Rogera.

Ten zvolil jedinou možnou cestu. Rychle skočil zvířeti na hřbet.

Věděl, že by neměl křičet, ale stejně řval. Býk vyhazoval, supěl a sekal kopyty do země, jak byl rozzuřený. Motal se, skákal, skláněl hlavu a smýkal se, až Rogera málem shodil.

Mladík se však nějak udržel a býk se zatím dostal k protějšímu konci ohrady, za kterou ležel jen temný les. To bylo dobré, protože na opačné straně byli všude goblini a powriové, křičeli a ukazovali na ohradu.

Býk se rozběhl, pak se najednou zastavil, skočil doprava a hned zase doleva. Roger se držel zuby nehty, dokonce ho chytil zajeden roh. Při druhém skoku býk ztratil rovnováhu a Roger, který přemýšlel rychle, uviděl svou šanci. Skrčil jednu nohu pod sebe a táhl za roh býkovi hlavu ještě více do strany. Býk se svalil a Roger odskočil. Klopýtl, ale záhy už běžel a dosáhl ohrady dřív, než se býk zvedl.

Býk přiklusal k ohradě a Roger, i když viděl, jak k němu běží goblini, se zastavil, aby mu řekl, že mu mohl zlomit jeho tlustý krk, a luskl prsty býkovi přímo před čenichem.

Býk zafrkal, sekl nohou do země a sklopil hlavu.

Rogerovi spadla brada. „Ty mi nemůžeš rozumět," zaprotestoval.

Bylo to však diskutabilní, protože býk zaútočil na ohradu.

Roger vystřelil do lesa. Býk kopal, narážel hlavou do ohrady a vyrážel polena do vzduchu.

A najednou byl volný a vyběhl na louku za ohradou. Goblini se blížili z obou stran a zčistajasna se býk ocitl na Rogerově straně.

„Ajíí!" zapištěl jeden goblin. Protože oproti svým pomalejším společníkům přemýšlel rychle, popadl jiného goblina a hodil ho býkovi do cesty.

Nešťastník byl vmžiku ve vzduchu a udělal dvojité salto, než tvrdě přistál na zemi. Plazil se pryč, snaže se nesténat a neudělat nic, co by přitáhlo býkovu pozornost, protože rozzuřené zvíře pronásledovalo zbytek utíkajících goblinů.

Roger to pozoroval z nedalekého stromu s upřímným pobavením. Jeho smích se změnil v soucitné zaúpění, když býk bodl jednoho goblina do nohy a roh vyšel kolenem na druhé straně. Pak jej býk vytáhl a goblin mu padl okolo krku. Býk běžel dál a goblin mu poskakoval na krku, dokud nespadl. Jenže býk ještě neskončil. Otočil se a rozdupal goblina dřív, než ten se mohl odplížit.

Roger se posunul po větvi a přeskočil na další strom, míře na sever, k táboru.

„Příští noc," slíbil si a vzpomněl si zas na zámek a řetěz. Možná že vymyslí nějakou lest. I když se nedostal do spíže, a přestože se utkal s býkem, optimistický Roger považoval noc za úspěch. S lehkým srdcem sklouzl ze stromu a vydal se směrem ke dvěma powriům. Zahlédl je z dálky, jak sedí na zemi a snaží se vyvléknout nohy z lana. Pohyb ve městě je rozrušil a lano je chytilo. Tak se to alespoň zdálo.

Roger litoval, že o to přišel. Uspokojilo ho, když uviděl v prachu ležet dvě dýmky a když slyšel nadávky. Jeho srdce poskočilo ještě výš, když šel do lesa.

Ale pak uslyšel štěkot.

„Co?" podivil se a zastavil, aby prostudoval ten zvuk. Neměl žádné zkušenosti s loveckými psy, a tak nevěděl, že tak oznamují jeho stopu. Z nepřestávajícího zvuku však věděl, že se přibližují, a tak vylezl na velký, osamocený dub a zíral do tmy.

Na jihu uviděl světla pochodní. „Tvrdohlavci," zamumlal si, potřásl hlavou a byl si jist, že ho monstra v temném lese nikdy nenajdou.

Začal lézt dolů, ale změnil směr, když zezdola uslyšel štěkot. Uviděl čtyři tvary. Roger už viděl psy předtím, ale ti byli malí a příjemní, vždy mávali ocasem a chtěli si hrát. Patřili Rosinovi. Ale tihle mu připadali jako úplně jiný druh. Tón jejich štěkotu nebyl přátelský, ale výhružný a hluboký. Ve tmě mnoho neviděl, ale podle štěkání poznal, že tito psi jsou mnohem větší než ti Rosinovi.

„Kde je sebrali?" zamumlal si, poněvadž psi byli ve městě novou posilou. Rozhlédl se okolo stromu, kudy by mohl utéct.

Okamžitě ho však napadlo, že slézt znamená nechat se sežrat. Musel se spolehnout na své štěstí, a tak vylezl až nahoru v naději, že ho psi ztratí z dohledu a přestanou se o něj zajímat.

Ale neznal výcvik těchto zvířat. Psi zůstávali u paty stromu, štěkali a škrábali o kmen. Jeden skákal nahoru.

Roger se netrpělivě podíval na jih a uviděl, že světla následují zvuk. Musí psy umlčet nebo se odtud dostat pryč.

Nevěděl, kde začít. Měl jen jednu zbraň, malý nůž vhodný tak na otvírání zámků, a ne pro boj, ale i kdyby měl meč, nechtělo by se mu

postavit se psům. Poškrábal se na hlavě a rozhlédl se. Proč si jen vybral tenhle strom, tak vzdálený od ostatních?

Protože nerozuměl nepříteli.

„Podcenil jsem je," nadával si, když powriové vstoupili na palouk za dubem. Za chvíli byl strom obklíčen powrii, mezi nimiž byl i usmívající se Kos-kosio Begulne. Roger slyšel, jak mu ostatní gratulují ke psům – byli to psi pocházející z Craggothu.

Roger pochopil, že byl přelstěn.

„Pojď dolů," zařval vůdce na strom. „Jo, my tě vidíme, tak pojď dolů, nebo pod tebou ten strom zapálím! A pak nechám mé psy sežrat to, co z tebe zbude," dodal lišácky.

Roger věděl, že Kos-kosio nelže. S rezignovaným pokrčením ramen sklouzl na nejnižší větve a díval se na vůdce powriů.

„Dolů!" nařídil Kos-kosio, jeho hlas byl přísný a hrozivý.

Roger se pochybovačně podíval na zuřivé psy.

„Líbí se ti moji pejsánci?" zeptal se powrie. „Chováme je na Juliantech na chytání krys, jako jsi ty." Kos-kosio pokynul několika ostatním a ti šli rychle ke psům, dali jim škrticí obojky a odtáhli je pryč, což nebyl lehký úkol, když byli tak rozrušení. Roger se na ně dobře podíval a ve světle pochodně uviděl, že psi opravdu nepřipomínají Rosinova zvířata. Měli velké hlavy a hrudníky, mohutné svaly, dlouhé běhy, krátkou hnědočernou srst a jejich oči ve tmě rudě svítily jako pekelné plameny. Vypadali, že se uklidnili, ale Roger se nemohl přimět k pohybu.

„Dolů!" řekl Kos-kosio znovu. „Vyzývám tě naposled."

Roger lehce seskočil na zem před vůdce powriů. „Roger Billingsbury k vašim službám, dobrý trpaslíku," řekl s úklonou.

„Říkají mu Nepolapitelný Roger," řekl jeden powrie. Roger přikývl a usmál se. Vzal to jako kompliment. Kos-kosio Begulne ho jedním silným úderem srazil na zem.

KAPITOLA SEDMÁ

Dlouhý noční boj

Jejich cesta probíhala až překvapivě bez událostí. Na jižním okraji Slatin narazili na pár goblinů, zbavili se jich však s typickou efektivností – tři střely z Juravielova luku, blesk od Pony, a Elbryan s Tanečníkem rozdupali těch několik, kteří se odtrhli od hlavní, k záhubě odsouzené skupiny a snažili se upláchnout. Když pak elf a hraničář, oba výborní stopaři, prozkoumali okolí, nenašli nic, co by naznačovalo, že je okolo víc monster. Pro tuto chvíli byl boj u konce.

Věci se ještě více uklidnily, když za sebou nechali Slatiny a přešli do Honckého království, na jih od Lesní země. Severozápadní kout království nebyl hustě osídlen a vinula se tudy jen jedna stezka, která mohla být považována za cestu. Spojovala se s hlavní cestou, vedoucí z Palmarisu do Plevelné. Powriové a goblini zjevně v tomto regionu nenacházeli žádnou zálibu, protože tam po nich nebyla ani stopa.

Brzy se trojice dostala dál na jih, do více osídlené oblasti, a přecházela přes pole, která byla ohraničená živými ploty a kamennými zídkami. Také přibylo cest. Na všech bylo mnoho stop powriů, goblinů a obrů a hlubokých kolejí po naložených vozech a válečných strojích.

„Padov," vysvětlila Pony a ukázala na oblak kouře stoupající v dálce za kopcem. Byla v této oblasti jenom párkrát, ale i z těch krátkých projížděk to zde znala lépe než její společníci. Když invazní armáda poprvé přišla do tří měst na severu, Pony cestovala na jih, aby varovala lidi z Padova a jejich sousedy před blížícím se nebezpečím.

„Okupovaný monstry," prohlásil hraničář, neboť bylo nepravděpodobné, že jsou ve městech ještě nějací lidé, soudě z

množství stop na cestách. A kouř nepocházel z hořící osady, nebyl to ten černý, hustý dým ze zapálených domů, ale spíše kouř z krbů.

„Sousední města na tom asi budou stejně," řekl Belli'mar Juraviel. „Vypadá to, že naši nepřátelé jsou tu dobře usazení a chtějí zůstat."

„Caer Tinella," poznamenala Pony po dalším uvažování. „Další město v řadě je Caer Tinella." Podívala se zpátky na sever, protože skupina sešla z hlavní cesty, která vedla mezi Palmarisem a Plevelnou. Kráčeli lesem a přišli ze západu, pod úrovní Caer Tinelly, nejsevernějšího města v Honckém království, a tím pádem nejbližšího města ke třem vesnicím v Lesní zemi.

„A za Caer Tinellou?" zeptal se Elbryan.

„Cesta zpět domů," odpověděla Pony.

„Měli bychom tedy začít na severu," prohlásil hraničář. „Objedeme Caer Tinellu a uvidíme, co se děje, pak se vrátíme k Padovu a budeme bojovat."

„Pravděpodobně najdeš bitvu už za tím kopcem," prohodil Juraviel.

„Naším prvním úkolem je najít uprchlíky, jestli tu nějací jsou," odvětil Elbryan, a nebylo to poprvé, co se o tom zmínil. Neřekl nic nahlas, ale doufal, že najde Belstera O'Comelyho a jeho lidi mezi skupinami odporu v oblasti.

Podíval se na Pony. Uviděl úsměv na její tváři a poznal, že ona chápe důvody skrývající se za naléhavostí v jeho hlase a že cítí to samé. Bude dobré být zas mezi spojenci, kterým může věřit. Když ji Elbryan pobídl, vyšplhala se za něj na hřbet Tanečníka.

„Město je přímo na cestě?" zeptal se Juraviel.

„Obě," odpověděla Pony. „Padov je na jihu a Caer Tinella leží jen několik mil na sever."

„Ale obejdeme Caer Tinellu ze západu," vysvětlil Elbryan. „Je možné, že skupiny odporu budou tábořit dál na severu, kde není tolik polí a cest a les je hustší."

„Jeďte na západ," souhlasil Juraviel, hledě na severní cestu. „Já půjdu blíž ke Caer Tinelle, abych zjistil sílu našeho nepřítele."

Elbryan, který se o svého drobného přítele bál, začal protestovat, ale zarazil se, když si uvědomil neviditelnost Touel'alfar. Belli'mar

Juraviel se mohl zezadu připlížit k tomu nejopatrnějšímu jelenovi a dvakrát ho pohladit, než by si jelen vůbec uvědomil, že tam elf je.

Juraviel by ho stejně neposlouchal, to Elbryan věděl z jeho vychytralého výrazu. Potvrdilo se to, když na ně elf mrkl a dodal: „A jeho slabosti.“

A pak byl pryč, vklouzl do stínu, sám stínem.

# # #

„Řekneš mi vše, co chci vědět,“ slíbil Kos-kosio Begulne. Roger se posadil zpříma a vyloudil na tváři odzbrojující úsměv.

Kos-kosio vystřelil hlavou dopředu, dal Rogerovi hlavičku, přerazil mu nos a svalil ho na záda.

Roger zaprskal a snažil se odvalit, ale lana držela jeho ruce pevně za opěradlem židle a on se neměl jak zapřít. Náhle u něj byla dvojice powriů a tvrdě ho vytáhla nahoru.

„Však ty mi to povíš,“ prohlásil Kos-kosio. Zle se usmál, zvedl drsnou ruku a luskl prsty.

Ten zvuk otřásal Rogerovými nervy. Jen zamručel, když přišel další powrie, jenž na krátkém vodítku vedl toho největšího, nejzlejšího psa, jakého kdy Roger viděl. Pes se po něm natahoval, vrčel, cenil zuby a cvakal jimi.

„Psi z Craggothu hodně žerou,“ řekl šklebící se Kos-kosio. „A teď, chlapečku, už mi máš co říct?“

Roger se několikrát zhluboka nadechl, snažil se uklidnit a nepanikařit. Powriové chtěli vědět, kde je tábor uprchlíků, což bylo něco, o čem byl rozhodnut, že neprozradí, ať bude mučení jakkoliv strašné.

„Příliš dlouho,“ řekl Kos-kosio a luskl prsty. Powrie pustil vodítko, pes zaútočil a skočil Rogerovi po krku.

Roger se vrhl dozadu, ale pes ho následoval a zuby mu dosáhl na tvář.

„Nenechte psa, aby ho zabil,“ nařídil Kos-kosio ostatním. „Jenom ať ho to bolí. On bude mluvit, o tom nepochybuju.“ A poněvadž měl vůdce ještě jiné starosti, opustil místnost, i když by se určitě rád díval.

Pro ubohého Rogera se celý svět stal krví a cvakajícími čelistmi.

# # #

Belster O'Comely se díval na blížící se pochodně s největším strachem, jaký zažil od opuštění Dundalis. Podle navrátivších se průzkumníků powriové zajali Rogera, a nyní se v lese objevil velký počet monster, která se vydala na sever. To Belstera vedlo k domněnce, že Roger byl přinucen je zradit. Možná měl Jansen pravdu, když neschvaloval jeho noční výlety.

Neexistoval žádný způsob, jak by skoro dvě stě uprchlíků, z nichž mnoho bylo starých a nemocných, mohlo uniknout před takovou silou, uvědomil si Belster, a tak jim zbývala jen jedna možnost: ti, kteří jsou toho schopni, půjdou bojovat s powrii do lesa a zaměstnají je taktikou udeř a uteč, dokud se nemohoucí nedostanou daleko odtud.

Belster tím nebyl moc nadšen, ani Tomas a další vůdcové uprchlíků. Když zaútočí na zorganizovanou skupinu monster, bude je to stát mnoho a pravděpodobně to bude znamenat konec odporu v oblasti. Belster měl podezření, že kdokoliv, kdo přežije, se bude muset přesunout na jih, pokusit se o nebezpečný manévr a proklouznout mezi monstry do Palmarisu. O něčem takovém uvažovali v předcházejících týdnech už mnohokrát, a vždy se rozhodli, že je to příliš nebezpečné. Na monstra nebyl z Palmarisu vyvíjen dostatečný tlak – jejich řady byly silné a dobře usazené.

Ale hospodský si myslel, že k tomu stejně dojde, a věděl, že jeho hlavním úkolem je dostat ty, kteří nemohou bojovat, z cesty monstrům. Útěk do Palmarisu by obnášel mnoho nebezpečí, ale léto nevydrží věčně a mnoho starých a mladých by nepřežilo studené zimní noci.

Belster odehnal tyto myšlenky s hlubokým povzdechem. Musel se soustředit na nadcházející události, na vedení bitvy. Jeho lučištníci se již přesunuli na východ a západ od přibližující se masy monster.

„Východní skupina je připravená zaútočit," pravil Tomas Gingerwart a přešel k hospodskému.

„Rychle udeří a hned se stáhnou," připomněl Belster.

„A ti na západě budou muset udeřit brzy poté, co se monstra otočí na východ," odpověděl Tomas správně.

Belster přikývl. „A potom přijde naše práce, nekritičtější moment ze všech. Musíme posoudit sílu nepřítele a rozhodnout, jestli jsou dost slabí a dezorganizovaní pro plný útok. Jestli ano, pošleme naše bojovníky přímo na ně a východní a západní skupině dáme signál, aby je sevřely jako vlčí čelisti.“

„A jestliže ne,“ přerušil ho Tomas, protože už to všechno jednou slyšel, „ti na západě budou utíkat do lesa a ti na východě se vrhnou na Kos-kosia zezadu.“

„Zatímco ty, já a naši společníci půjdeme k ostatním a vydáme se na dlouhou cestu na jih,“ dokončil Belster a jeho tón naznačoval, že tato možnost se mu nelíbí.

„To bys začal najednou?“ zeptal se Tomas trošku překvapeně. Myslel, že zůstanou přes noc v lese a počkají na ráno, aby si naplánovali další kroky.

„Jestli chceme jít na jih – a jestli na nás jde armáda, nemáme moc na výběr –, bude určitě lepší, když to uděláme, dokud monstra budou zaměstnána lukostřelci,“ rozhodl Belster.

„Pak jim to musíme říct,“ odpověděl Tomas. „Až skončí s útokem, musí vědět, kde nás najdou.“

Belster nad tím chvíli uvažoval a pak s vážným výrazem zavrtěl hlavou. „Pokud se ve strachu obrátí rovnou na jih, budou je pronásledovat, a tím pádem i nás,“ uvažoval. „Už jim bylo řečeno, že po útoku mají utéct do lesa. Však oni si odtud najdou cestu, ať už se rozhodnou jít kamkoliv.“ To byla ta nejtěžši slova, jaká kdy pronesl. Věděl, že má pravdu, ale měl pocit, jako by opouštěl kamarády.

Tomasova první reakce vypadala na protest, ale rychle se ovládl, když uviděl Belsterův bolestný výraz, a kvůli tomu o tom chvíli přemýšlel v širších souvislostech. Shledal, že musí s tímto rozhodnutím souhlasit, pochopil, že ať už bude situace lukostřelců jakkoliv obtížná, Belsterova stahující se skupina to nebude mít o nic snazší, poněvadž ta bude muset přejít míle země, hemžící se monstry.

Z jihu přiběhl další muž.

„Powriové a goblini s sebou mají čtyři obry,“ nahlásil. „Právě přešli potok Arnesun.“

Belster zavřel oči, cítil se opravdu unavený. Čtyři obři, ze kterých každý může zabít polovinu válečníků. A co hůř, obři mohou salvy šípů opětovat vrháním kamenů či kopí o velikosti kmene stromu.

„Neměli bychom změnit plán?“ zeptal se Tomas.

Belster věděl, že na to je příliš pozdě. „Ne,“ pravil vážně. „Pošlete východní skupinu do akce. Nechť je provází Bůh.“

Tomas pokývl průzkumníkovi a muž odběhl. Za deset minut les na jihu vybuchl výkřiky, svistotem šípů a rachotem balvanů, které házeli obři.

# # #

„Powriové, goblini a obři,“ líčil Juraviel Elbryanovi a Pony, když se k nim připojil severozápadně od Caer Tinelly. „Velká síla mířící na sever. Zdá se, že vytáhli do boje.“

Elbryan a Pony se na sebe starostlivě podívali. Snadno se dovtípili, proti komu monstra táhnou.

„Naskoč si,“ řekl Elbryan, natahuje k elfovi ruku.

„Tři na Tanečníka?“ zeptal se Juraviel pochybovačně. „Je to nejlepší kůň na světě, o tom nepochybuji, ale tři je moc.“

„Tak utíkej, příteli,“ pobídl Elbryan elfa. „Najdi místo, kde se v bitvě nejlépe uplatníš.“

Juraviel byl vmžiku pryč, probíhaje lesem.

„A drž hlavu nízko!“ zakřičel za ním Elbryan.

„Ty také, Noční ptáku,“ přišla vzdálená odpověď.

Hraničář se otočil k Pony. Měl ve tváři ten bojovný výraz plný odhodlání, který tak dobře znala. „Jsi s kameny připravená?“

„Vždy,“ odpověděla zachmuřeně a žasla nad jeho proměnou. Během pár vteřin se z Elbryana stal Noční pták. „Jen si pamatuj, co jsem tě naučila s hematitem.“

Usmál se, když se obrátil zpět dopředu a pobídl obrovského hřebce do běhu. Pony vytáhla diamant, vyvolala jeho magickou energii, aby osvítila cestu, a jak jeli, sňala si čelenku s kočičím okem z hlavy a nasadila ji Elbryanovi. Potom nechala zmizet světlo diamantu. Noční pták povede Tanečníka telepaticky přes magický tyrkys. Bylo to, jako by kůň mohl vidět jeho očima. I tak však hraničář shledal, že terén je těžký, s hustými keři a stromy. Prostupné

cesty ho vždy vedly dál na západ, a ne rovnou na sever. Byl to tedy Juraviel, jenž postupoval příměji než jezdci, protože stromy pro něj nebyly překážkou, kdo se dostal na doslech bitvy první. Brzy nato uviděl monstra uhánějící na východ, zjevně někoho pronásledovala.

„Obři," zamumlal si elf zachmuřeně, když uviděl obrovité postavy. Díval se, jak jeden z nich hodil těžký kámen mezi stromy a polámal větve.

Ze stromu spadl muž. Tlupa goblinů a obr vyrazili k němu, zatímco další monstra pokračovala v pronásledování.

Juraviel se rozhlédl, doufaje, že se na scéně objeví Noční pták a Pony. Jak by sám mohl jít proti takové síle?

Hned však odehnal takové myšlenky. Ať už může udělat cokoliv, musí to zkusit. Nemohl tam jen nehybně stát a dívat se, jak toho muže zabijí. Vylezl na strom a běžel po pevné větvi.

Muž byl stále naživu, hlavu měl svěšenou a sténal. Zaútočil na něj goblin s ostnatým kyjem.

Juraviel ho prvním šípem zasáhl do ledviny.

„Hrome!" zahýkal goblin. „Dostal jsem to!"

Juravielův druhý šíp ho zasáhl do krku. Goblin se svalil, chroptěl a držel se za smrtelnou ránu.

Elf se nedíval, protože znal obrovu taktiku. A hned také na strom, kde před chvilkou stál, dopadl těžký kámen.

Elf – daleko na dalším stromě – se hlasitě zachichotal. To obři nesnášeli. „Velký a stupidní, to není dobré!" zazpíval Juraviel a doprovodil své prohlášení šípem, který se zabodl obrovi do obličeje.

I když byla střela dokonalá, neměla velký fyzický účinek a obr šíp smetl rukou, jako kdyby to byl jenom nějaký bodavý hmyz. Mělo to však psychologický význam. Obr zařval a slepě zaútočil, porážeje stromy, a nařídil goblinům, aby ho následovali.

Elf utíkal, skákal po vysokých větvích a občas se zastavil, křičel na své pronásledovatele posměšky nebo vystřelil šíp, když byla příležitost, jen aby ho neztratili. Pochyboval o tom, že by zabil obra nebo že by dobře zaměřil goblina, ale spočítal si, že když ho bude pronásledovat tucet goblinů a obr, slušně tím v boji přispěje.

Elfovy citlivé uši brzy opět zachytily zvuky bitvy, ale nyní byla daleko na severu, nebo spíše on a jeho pronásledovatelé byli daleko na jihu, blíž ke Caer Tinelle než k místu, kde spadl ten muž.

Juraviel je hodlal nechat hnát se za ním celou noc, bude-li to nutné, okolo Caer Tinelly celou cestu až k Padovu.

# # #

„Moc dobře," pochválil Elbryan, když uviděl druhou skupinu lidských lučištníků postupovat na východ, za armádu monster.

Pony se na něj zvědavě podívala.

„Tuhle taktiku znám," vysvětlil. „Zaútočí střídavě z obou stran, aby zmátli nepřítele." Zeširoka se usmál.

„Já ji také znám," souhlasila Pony. „A stejně tak –"

„Belster O'Comely," usoudil hraničář. „Doufejme."

„Pojďme se podívat, kde se budeme hodit," dodala Pony a kopla Tanečníka do slabin. Velký hřebec se rozběhl, valil se po stezce a blížil se k druhé vlně Belsterovy armády. Elbryan vedl Tanečníka na jih od opozičních sil – kromě jedné skupiny, která z nějakého důvodu pádila na jih. Zastavil za hustou stěnou borovic, sklouzl z koně a podal Pony otěže.

„Zůstaň v bezpečí," zašeptal, natáhl se a dotkl se její ruky. K jeho překvapení mu podala malý diamant.

„Nemohu ho použít, aniž bych na sebe upoutala moc pozornosti," vysvětlila.

„Ale jestli se dostanou blízko –" začal protestovat.

„Vzpomínáš na ten hájek ve Slatinách?" odpověděla vyrovnaně. „Tehdy byli blízko."

Představa toho masakru utišila hraničářovy obavy. Jestli se monstra dostanou k Pony, bude to jejich smůla, ne její.

„Vezmi diamant a označ mi cíle," vysvětlila. „Když můžeš používat hematit, můžeš použít i diamant. Vyvolání magie každého kamene je stejné. Posviť na skupinu powriů a potom uteč."

Elbryan ji pevněji chytil za ruku, stáhl ji na stranu, stoupl si na špičky a políbil ji. „Pro štěstí," řekl a odběhl.

„Na později," odpověděla rošťácky, když byl Elbryan z dohledu. Sotvaže však pronesla ta slova, vzpomněla si na jejich úmluvu a

frustrovaně si povzdechla. Ta válka se začínala na její vkus moc protahovat.

Elbryanovi se to také nelíbilo. S kočičím okem viděl ve tmě dobře, ale když uslyšel Ponyinu škádlivou poznámku, málem zakopl o pařez.

Nadechl se, odehnal představy, jež ta slova vyvolala, a zaměřil se na přítomnost a na nastávající situaci. Potom běžel, orientuje se podle zvuků bitvy, a blížil se k místu boje. Adrenalin mu proudil v žilách. Byl skoro v transu, byl ztělesněním válečníka s dokonalou rovnováhou a vybroušenými smysly, které získal při *bi'nelle dasada*, svém ranním tanci.

Nyní byl Nočním ptákem, válečníkem vycvičeným elfy. Zdálo se, že i jeho krok se změnil, stal se lehčím, svižnějším.

Brzy byl dostatečně blízko na to, aby uviděl pohyb bojovníků, jak lidských, tak monster. Musel si připomínat, že oni, na rozdíl od něho s kamenem, nevidí daleko a že powriové a goblini jsou za hranicí světla svých pochodní slepí. A ti, kteří nenesli pochodně, si museli cestu k nepříteli hledat i po hmatu. Hraničář se díval, odhadoval situaci a snažil se nesmát trapnosti toho všeho, protože lidé a powriové pobíhali blízko sebe, aniž si to uvědomovali.

Věděl, že je čas najít si uplatnění. Zahlédl dvojici goblinů u paty stromu, kteří se dívali na západ, směrem, odkud proběhl další útok. Viděl je jasně, ale oni, nemajíce žádný zdroj světla, neviděli jeho. Tiše a rychle k nim běžel a pak skočil přímo mezi ně. Sekl mečem doleva, doprava, obrátil se zpět doleva a vší silou bodl.

Vytrhl meč, otočil se na druhou stranu a našel goblina na kolenou, jak se drží za břicho a vrávorá po prvním úderu. Bouře mu setnula ošklivou hlavu z ramen.

Noční pták běžel dál přes trávu a občas vylezl na stromy, aby lépe viděl scénu před sebou. Vždy se snažil zachovat si představu, kde zhruba čeká Pony, kdyby potřeboval její pomoc.

# # #

Vteřiny připadaly netrpělivé Pony jako minuty. Seděla tiše na Tanečníkovi ve skrytu větví borovic. Často zaslechla nedaleko

pohyb, ale nevěděla, zda je to člověk nebo powrie či snad jen jelen vyděšený zvuky bitvy.

Celou tu dobu prsty třela vybrané kameny: grafit, magnetit, silný rubín, ochranný malachit a serpentin.

„Pospěš si, Elbryane," zašeptala, dychtíc dostat se do bitvy a zbavit se tak své typické nervozity. Takhle pro ni bitvy vždy začínaly – tedy kromě těch neočekávaných –, potila se, žaludek se jí svíral a byla nedočkavá. První úder ji od toho osvobodil, bylo to tak vždy, když adrenalin začal kolovat jejím tělem.

Uslyšela pohyb nedaleko vpředu a uviděla obrovskou siluetu. Nepotřebovala diamant, aby robustního tvora poznala. Zvedla grafit, kámen blesku, a začala vyvolávat jeho energii. Chvíli váhala, nechala energii narůstat, nechala obra s jeho spojenci shromáždit se na okraji malého, řídce zarostlého dolíku.

Pořád čekala – pochybovala, že by její blesk zabil mnoho nepřátel, a jistě by nezničil obra. Kdyby uvolnila magii, její pozice by byla prozrazena a dostala by se do těžké bitky. Možná se jí naskytne lepší příležitost.

Ale obr zavrčel a hodil kámen na západ, na skupinu lidí, která se rychle přibližovala, a tak bylo rozhodnuto. Goblini a powriové hýkali radostí, domnívajíce se, že vlákali tuto malou skupinu do pasti a rychle ji přemohou.

Pak přišel oslepující zásah bílé energie. Několik goblinů a dvojice powriů letěla na zem. Obr byl zasažen tak silně, že zavrávoral dozadu a vyvrátil malý strom.

A co bylo nejdůležitější, alespoň z Ponyina pohledu, lidská skupina byla varována, odhalila plnou sílu číhajícího nepřítele.

Její pozice však byla také prozrazena. V údolíčku mezi ní a monstry vyskočily plameny, protože blesk zapálil stromy, které nyní hořely jako pochodně. Obr, jehož blesk spíše rozzuřil než zranil, se na ni hned zaměřil, sahaje do obrovského vaku pro další balvan.

Pony napadlo vypustit další blesk, jenže používání grafitu bylo obzvláště vyčerpávající a ona věděla, že tentokrát by se musela víc soustředit. Nervózně ohmatávala kameny a jenom se modlila, aby se obr balvanem netrefil, když viděla, jak zvedá ruce.

Objevilo se další světlo, jasné a bílé, diamant, který osvítil obra a powrie zezadu. Záblesk trval jen vteřinu či dvě, ale poskytl jí jasnější obraz nepřítele a na chvíli vyrušil obra.

To byl všechen čas, který potřebovala. Vytáhla magnetit. Zaměřila se na magii kamene a viděla skrze jeho magnetickou sílu. Uviděla meče powriů a sponu na pásku jednoho z trpaslíků. Jasně si vybavila obraz obra ve světle diamantu, zvláště jeho zdvižené ruce, ve kterých držel kámen.

Obr měl železné rukavice.

Pony se zaměřila na energii magnetitu a odstranila kovové vlivy kromě jedné obrovy rukavice. Vyvolala magii kamene a nechala jej letět mnohokrát větší rychlostí, než létaly Elbryanovy smrtící šípy.

Obr si už nevšímal světla za ním, znovu zvedl ruce s kamenem a chtěl jej hodit na původce blesku, kterého neviděl. Najednou však jeho pravé zápěstí explodovalo v mučivé bolesti, ztratil sílu a pustil kámen, který mu narazil do ramene a neškodně spadl na zem.

Pohmožděninu ramene skoro necítil, protože jeho ruka byla úplně zničená. Dva prsty visely jenom na kůži a další byl prostě pryč.

Obr klopýtl dozadu, oslepen překvapením a agónií.

Pak do něj znovu udeřil blesk, který ho složil na zem. Nebyl skoro při smyslech, ale slyšel své společníky, jak utíkají pryč.

Pony vyvedla Tanečníka zpod borovic do údolí. Za jízdy vytáhla meč a nesetkala se s žádným odporem, když dojela k naříkajícímu obrovi.

Zabila ho rychle.

# # #

Noční pták, důvěřuje Ponyiným schopnostem a úsudku, nezůstal, poté co označil cíl diamantovým světlem. Postupoval tmou dál na sever, přímo přes linie monster a lidí.

Uviděl skupinu lidí, jak se plazí kapradím, a na větvích nad nimi dvojici goblinů, kteří třímali hrozivé oštěpy a dívali se do kapradí, hledajíce mezeru pro čistý úder.

Jestřábí křídlo se zvedlo a o zlomek vteřiny později jeden z nich spadl do podrostu.

„Huh?“ podivil se jeho společník a otočil se, aby se podíval, proč jeho společník skočil pryč.

Druhá hraničářova střela ho zasáhla do spánku a i on padl mrtev k zemi.

Lidé v kapradí začali utíkat, poněvadž nevěděli, co kolem nich padá.

Noční pták rychle vyrazil k nim. Jeden muž slyšel, jak se blíží, a zvedl se s nataženým lukem. „Cože?“ zeptal se nevěřícně a pak zašeptal: „Noční pták.“

„Následujte mě,“ nařídil jim hraničář. „Tma není překážkou. Povedu vás.“

„Je to Noční pták,“ prohlásil další muž.

„Kdo?“ zeptal se jiný.

„Přítel,“ vysvětlil rychle ten první a malá skupina pěti mužů a tří žen se vydala za hraničářem.

Elbryan brzy uviděl další hlouček spojenců, jak se krčí ve tmě, a dovedl svou skupinu k nim. Najednou měl dvacet lidí a vedl je najít nepřítele. Znal realitu boje v nočním lese a výhodu, již mu poskytovalo kočičí oko. Kolem něj zuřila bitva, vzduchem létaly naslepo vystřelené šípy, nikdo nikoho neviděl a bylo obtížné rozlišit nepřítele od spojence, i když jste o něho zakopli. Někde v dálce se ozval výkřik – řezavý hlas powrie, následovaný obrovskou explozí – a Noční pták věděl, že se další nešťastný nepřítel dostal do cesty Pony.

Kousl se do rtu a přemáhal nutkání běžet zpět a podívat se, jestli je jeho láska v pořádku. Musel v ni mít důvěru, musel si neustále připomínat, že ona ví, jak bojovat, ve dne či v noci, a že vládne jak mečem, tak magií.

V opačném směru vypukl další boj. Skupina goblinů se valila na severní konec toho, co zbylo z lidské linie. Tentokrát nebyl výsledek moc jasný, ozývaly se výkřiky spojenců i nepřátel. Bitka přitáhla více bojovníků, rozšířila se po lese, až byl plný hluku, a lidé a monstra pobíhali sem a tam. Hraničář zanechal svou skupinu v obranné pozici a vydal se na obchůzku. Když potkal nějaké lidi, poslal je k čekající skupině, a jejich počet se brzy vyšplhal na víc než

třicet. Když se přiblížili nepřátelé, Elbryan je osvítil diamantem, díky čemuž je lukostřelci snadno dostali.

Jakmile bylo nejbližší okolí vyčištěno od monster, skupina se znovu dala do pohybu. Noční pták seřadil bojovníky do sevřené formace, aby se dotýkali a mohli se navzájem vést.

Na několika místech hlouběji v lese se rozsvítily pochodně, ze tmy se ozývaly výkřiky a nebyly vidět žádné jasné bojové linie. Ale ti s hraničářem zůstávali klidní, pohybovali se v organizované, semknuté formaci, zatímco neúnavný Noční pták okolo nich kroužil a vedl je. Více než jednou zahlédl nepřítele v keřích, ale svou sílu držel v tajnosti, protože ji nechtěl odhalit. Ještě ne.

Brzy zvuky bitvy odumřely a noční les byl tichý. V dálce hořela pochodeň. Noční pták věděl, že jsou to powriové, nafoukanci, kteří věří, že bitva už skončila. Šel k nejbližšímu svému vojákovi a vyzval ho, aby rozhlásil, že čas úderu se blíží.

Potom je opět postavil do obranné pozice a sám šel pryč. Znal taktiku powriů – ten s pochodní bude středem formace a ostatní budou rozmístěni okolo něj. Pochodeň byla ještě dvě stě stop daleko, když narazil na první z nich – dvojici goblinů skrčených u nízkých bříz.

Využívaje všech svých schopností, proklouzl kolem nich a obešel je zezadu. Pomyslel na to, že by je osvítil, aby je lukostřelci mohli zabít, ale rozhodl se jinak. Dával přednost jednomu rozhodujícímu úderu. Přiblížil se k nim sám.

Jednou rukou zakryl ústa goblina nalevo a zabořil meč do plic toho napravo. Nechal Bouři spadnout spolu s mrtvým goblinem, chytil nyní volnou pravačkou druhého za vlasy a levačku mu vsunul pod bradu. Než mohl goblin začít křičet, zahákl ho a trhl.

Goblin neměl ani šanci vypísknout, jediným zvukem bylo prasknutí jeho krční páteře – klidně to mohla být suchá větévka, na kterou někdo stoupl.

Hraničář sebral Bouři, šel hlouběji do středu nepřátelské formace a zkoumal ji. Byla přesně taková, jak předpokládal. Spočítal je a poté se potichu vrátil ke svým čekajícím bojovníkům.

„Jsou tam monstra," vysvětlil. „Tři powriové u pochodně."

„Tak nám je ukaž a my to vyřídíme,“ řekl jeden válečník a jeho slova se ozvala také z mnoha jiných úst.

„Je to past,“ vysvětlil hraničář, „víc powriů a goblinů čeká ve tmě a za stromy je dvojice obrů.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se jeden muž poraženým tónem.

Hraničář se na všechny podíval a usmíval se. Mysleli si, že jsou poraženi – to bylo z jejich výrazů zjevné. Ale Noční pták, jenž bojoval s monstry celou cestu z Barbacanu, věděl své. „Nejdřív zabijeme obry,“ vysvětlil klidně.

# # #

Belster a Tomas se dívali a poslouchali ze vzdáleného kopce. Hospodský si co chvíli nervózně třel ruce a snažil se uhodnout, co se tam dole děje. Má stáhnout své síly? Má pokračovat v bitvě?

A může? Plány se zdály logické, lehce proveditelné, a také zrušitelné, bylo-li by třeba. Pravdou však bylo, že bitvy takto nefungovaly, obzvláště ve tmě a zmatku noci.

Vedle něho Tomas bojoval s týmž dilematem. Byl tvrdý, zocelený v boji, ale i když nenáviděl monstra, nechtěl je zatáhnout do delšího konfliktu. To by byla hloupost.

Jenže ani on nevěděl, co se tam dole děje. Slyšel občasné výkřiky – častěji monster než lidí – a viděl záblesky světla. Dva záblesky, oslnivé a náhlé, zaujaly jeho a Belsterovu pozornost, protože to nebylo světlo pochodní. Belster zaručeně poznal magické blesky.

Problém byl v tom, že ani jeden z nich nevěděl, z čí strany magie pochází. Jejich malá skupina neměla v držení žádné kameny, a i kdyby ano, nevěděli by, jak je použít. Ale stejně tak monstra nikdy nevládla takovou magií.

„Musíme se rozhodnout, a to rychle,“ poznamenal Tomas nervózně.

„Jansen Bridges by se měl brzy vrátit,“ odpověděl Belster. „Musíme vědět, kdo použil magii.“

„Už jsme ji dlouho neviděli,“ pokračoval Tomas. „Možná že jejímu nositeli došla síla nebo je mrtev.“

„Ale kdo?“

„Nejspíš Roger," odpověděl Tomas. „On má vždy v rukávu nějaký trik."

Belster si tím nebyl jist, přestože myšlenka na to, že Roger má nějakou magii, nebyla pro něj nová. Legenda o Rogerovi byla zřejmě přehnaná, ale jeho výpravy byly opravdu ohromující.

„Zavolej je zpátky," rozhodl Tomas. „Zapal signální ohně a vyšli posly. Bitva skončila."

„Ale Jansen –"

„Nemáme čas čekat," přerušil ho Tomas pevně. „Zavolej je zpět."

Belster pokrčil rameny a nemohl nesouhlasit, ale dřív než stačili dát signál k ústupu, na kopec se přiřítil muž.

„Noční pták!" zakřičel na ně. „Noční pták a Avelyn Desbris!"

Belster mu vyběhl naproti. „Jsi si jistý?"

„Viděl jsem ho," odpověděl Jansen a zprudka oddechoval, jak se snažil popadnout dech. „Musel to být on, protože nikdo jiný se nepohybuje s takovou ladností. Viděl jsem ho zabít goblina, a jak krásně! Meč napravo, nalevo." Mával rukou, napodobuje pohyb.

„O kom to mluví?" zeptal se zvědavě Tomas.

„O hraničáři," odpověděl Belster. „A Avelyn?" zeptal se Jansena. „Mluvil jsi s Avelynem?"

„Musel to být on," odvětil Jansen. „Blesk, utíkající powriové a padající obři. Vrátili se k nám!"

„Až příliš mnoho předpokladů," řekl pragmatický Tomas a k Belsterovi dodal: „Máme naději, že jeho pozorování je pravdivé? Jestli se mýlí –"

„Pak jsme, zdá se, aspoň našli spojence. Silné spojence," odpověděl Belster. „Ale zapalme pochodně. Ať se přeskupíme a vidíme, kolik nás je." Belster zamířil nedočkavě z kopce dolů a tiše doufal, že jeho staří přátelé z Dundalis se vrátili na pomoc.

# # #

Jejich výrazy byly zmatené, někteří přikyvovali dychtivě, jiní váhavě a další se jen pochybovačně rozhlíželi po ostatních.

„Světlo pochodně označuje střed obranné pozice powriů," vysvětloval spěšně Noční pták. „Cesta je nám otevřená, když budeme

tiší a dost chytří. Musíme udeřit tvrdě, najisto a být připraveni na útoky odjinud.“

„Střed?“ zopakoval jeden muž pochybovačně.

„Střed obranného kruhu powriů,“ objasnil hraničář. „Malá skupina uprostřed velkého kruhu.“

„Když ale zaútočíme na střed, potom se octneme v obklíčení,“ odpověděl muž a okolo něj se ozvalo souhlasné mručení.

„Když je zasáhneme tvrdě ve středu a zabijeme obry, tak ostatní, zvlášť goblini, se na nás neodváží zaútočit,“ opáčil hraničář s důvěrou.

„Ty pochodně jsou návnada,“ hádal se muž a zvedl přitom hlas, až mu hraničář a několik dalších museli naznačit, aby se ztišil.

„Pochodně opravdu mají přilákat nepřítele,“ připustil Noční pták. „Ale ti mají být odhaleni na okraji toho kruhu. Jestliže se pohneme bez dalších průtahů, cesta je otevřená až ke středu. Naši nepřátelé neočekávají tak silný útok.“

Muž se začal znovu hádat, ale ti blízko něj, kteří plánu začínali věřit, ho umlčeli, než mohl začít.

„Běžte tiše po třech,“ vysvětlil hraničář. „Pak utvoříme sevřený kruh okolo středu a zabijeme je, než přijde posila.“

Mnozí si stále vyměňovali pochybovačné pohledy.

„Bojuji s powrii už mnoho měsíců a tohle je jejich taktika,“ vysvětlil hraničář.

Jeho tón, plný absolutní důvěry, dodal odvahy těm nejblíž, a ti pak povzbudivě kývali na ty za nimi.

Skupina se vydala na cestu, s Nočním ptákem daleko vepředu. Šel zpět na místo, kde zabil dva gobliny, a ulevilo se mu, že našel jejich těla tam, kde je zanechal, a že v okolí nejsou žádné nové stopy. Síla nepřátel nebyla tak velká a v kruhu nebylo moc monster, poněvadž když se podíval napravo a nalevo, neviděl další.

Vedl svoje vojáky přímo dovnitř a nechal je roztáhnout se sotva třicet stop od powriů. Dva obři tam stále byli, opírali se o velký dub, splývajíce s jeho stínem, mimo světlo.

Hraničář se tiše vydal k nim. Šel podél řady svých bojovníků, naznačuje jim, ať jsou všichni připraveni, a pevně sevřel diamant.

Daleko nalevo od trojice trpaslíků našel nízkou větev. Pomalu na ni vylezl, přenášeje váhu tak, aby neskřípala, a postupoval ke kmeni.

Blížil se k obrům.

Soustředil se na kámen, zvyšoval jeho energii, ale ještě ji nevypustil.

Pokračoval, až se mu ruka třásla od toho, jak se energie chtěla uvolnit.

Rozběhl po větvi a Powriové při tom zvuku zvedli hlavy.

A pak se, stejně jako obři, odvrátili, oslepeni náhlým výbuchem bílé záře, jasnější než den. Noční pták spěchal nad ohromené powrie a vrhl se na bližšího obra, který měl hlavu ve stejné výšce jako on. Věděl, že mnohokrát nesekne. V běhu chytil Bouři oběma rukama, pak se náhle zastavil a veškerou silou ťal dolů. Ostří, zanechávajíc za sebou šmouhu bílého světla, skoro neviditelného v záři diamantu, projelo obrovým čelem a vniklo do mozku. Obr se s řevem chytil za hlavu a padl naznak.

Druhý obr přispěchal, jen aby se setkal se sprškou šípů.

Noční pták změnil směr a spěchal nahoru po stromě.

Všude kolem se s pokřikem vyrojili powriové a goblini, takže lukostřelci museli zamířit na nové blížící se cíle.

Zbylý obr ze sebe setřásl šípy a pevně popadl strom, maje v úmyslu vyrvat jej ze země a zabít hraničáře, tu mizernou krysu, která mu právě smrtelně ranila bratra. Podíval se nahoru, řval bolestí a vztekem, a pak ztichl, když uviděl, že se na něj hraničář dívá a má nasazený šíp ve svém podivně vypadajícím luku.

Noční pták měl Jestřábí křídlo natažené naplno. Musel vydržet se zatnutými svaly, pažemi napínajícími luk a nohama obemknutýma kolem větve a kmene, dokud se obr nedostal přímo pod něho a nevzhlédl.

Potom vypustil šíp, který se zavrtal obrovi do obličeje tak hluboko, až nebyl vidět.

Obr bezmocně rozhodil rukama, padl na kolena vedle svého bratra a umřel, zatímco se jeho bratr stále zmítal v prachu.

Noční pták se nedíval. Šplhal nahoru, vědom si toho, jak je v této nízké pozici lehce zranitelný. Z vyšší větve potom sledoval bitvu a

opatrně si vybíral, kdy střílet. Složil dobře ukrytou dvojici monster, kterou jeho společníci ze země nemohli vidět.

„Schovat se!“ zavolal o něco později a opustil sílu diamantu. Oblast zůstala temná, až na jednu dohořívající pochodeň na zemi.

Noční pták zavřel oči, pak je pomalu otevřel, aby si zvykly na jiné světlo a opět využily kočičí oko. Okamžitě si uvědomil, že monstra nejsou poražená, poněvadž se tvrdohlavě blížilo několik skupin, hlavně z jihu. Musel se rychle rozhodnout. Element překvapení byl pryč a nepřítel stále počtem převyšoval jeho třicetičlenný oddíl.

„Běžte na sever,“ zavolal dolů co nejtišeji. „Zůstaňte spolu za každou cenu. Připojím se k vám, jak budu moci.“

Jeho vojáci proklouzli pryč křovím a on obrátil svou pozornost k jihu, ke skupinám monster. Myslel na to, že je nějak zbrzdí. Odvede je třeba zpět na jih, když ho budou honit.

Ale pak se podíval za jejich řady a spatřil modře žhnoucí siluetu ženy na koni.

„Utíkejte!“ zakřičel na lidi. „Utíkejte o život!“ Začal šplhat na strom a už neměl strach ani z kuší powriů.

Pony pobídla koně vpřed, důvěřujíc jeho smyslům. Přejela přes dvojici ohromených powriů – kteří zahýkali a dali se do jejího pronásledování – a zesílila štít serpentinu.

Byli všude kolem a řičeli radostí.

A pak, mrknutím oka, všichni hořeli a stromy také.

Používala světlo tak, aby viděla na cestu, jela skrz požár a snažila se udržet ochranný štít. Nevěřícně zamrkala, když míjela obrovský dub na okraji plamenů, protože z něj právě slézal Noční pták, seskakuje chvatně z větve na větev.

Pony navedla Tanečníka pod nejnižší větev a hraničář padl na zem před ni a svalil se do kotrmelce, aby uhasil pár plamínků. „Mohla jsi mě varovat!“ zanadával. Z kožené tuniky mu stoupaly proužky dýmu.

„Noc je teplá,“ zasmála se Pony. Navedla Tanečníka přímo k Elbryanovi a nabídla mu ruku. Vzal ji – jakmile se dotkli prsty, okamžitě se octl v ochranném štítu –, vyskočil za ni a klusali pryč, jistí si tím, že monstra je už nebudou pronásledovat.

„Měla bys být víc opatrná, kde vybuchneš,“ řekl hraničář.

„A ty by sis měl dávat větší pozor na to, kde se schováváš,“ odsekla.

„Jsou i jiné možnosti než kameny,“ hádal se.

„Pak mě nauč mečový tanec,“ řekla bez zaváhání.

Hraničář toho nechal, protože věděl, že s Pony nebude mít nikdy poslední slovo.

KAPITOLA OSMÁ

Zásah svědomí

Na louce asi dvacet mil východně od Padova karavana ze Sv. Mere-Abelle naposledy vyměnila koně. Mnich Pembleton, jenž přivedl čerstvá zvířata, také přinesl zprávy, které vůdcové karavany neuvítali.

„Musíme tedy jet dál na východ," usoudil bratr Braumin Herde, hledě na severozápad, jejich zamýšleným směrem, jako by očekával, že se odtamtud přivalí armáda monster.

Bratr Francis se na Braumina nebezpečně podíval. Mladý ambiciózní mnich bral každou změnu kursu osobně.

„Uklidni se, bratře Francisi," požádal ho mistr Jojonah, vida, jak si kouše ret. „Slyšel jsi dobrého mnicha Pembletona. Území mezi Padovem a Lesní zemí se hemží nepřáteli."

„Můžeme se před nimi schovat," přel se Francis.

„A za jakou magickou cenu? A s jakým zpožděním?" Jojonah si povzdechl a bratr Francis zavrčel a odvrátil se. Když to bylo domluveno, Jojonah se otočil zpět k Pembletonovi, velkému, kulatému muži s hustým vousem a huňatým obočím. „Řekni nám víc, dobrý Pembletone," pobídl ho. „Znáš kraj mnohem lépe než my."

„Kam jedete?" zeptal se mnich.

„To nemohu říci," odvětil mistr Jojonah. „Potřebuješ vědět jen tolik, že se musíme dostat přes Lesní zemi na sever."

Mnich si zamnul zarostlou bradu. „Existuje cesta, která vás povede na sever, ale přes východní oblast Lesní země, ne západní, jak jste měli původně v plánu. Je to dobrá cesta, i když málo používaná."

„A jsou zprávy, zda jsou tam powriové a goblini?“ zeptal se bratr Braumin.

Mnich pokrčil rameny. „Žádné zprávy,“ připustil. „Zdá se, že monstra přišla ze severozápadu a prohnala se přes Lesní zemi okolo tří měst, Dundalis, Plevelné a Konce světa. Odtud se vydala na jih, ale ne na východ, co jsem slyšel.

Vypadá to jako rozumná objížďka,“ dodal mnich nadějně, „protože na východě není nic, co by monstra zajímalo. Žádná města a jen velmi málo usedlostí.“

Potom se ke skupině připojil jeden mladší mnich. Přinesl s sebou brašnu plnou map a plánů, které z ní vylézaly. Bratr Francis mu ji okamžitě vytrhl z rukou.

„Děkuji ti, bratře Dellmane,“ řekl mistr Jojonah klidně vylekanému mladšímu mnichovi a naznačil mu, aby se vrátil k ostatním.

Bratr Francis zatím procházel mapy a nakonec jednu vytáhl. Opatrně ji rozvinul a položil na pařez. Ostatní se kolem něj shromáždili.

„Naše trasa vedla přímo přes Plevelnou,“ řekl bratr Francis a ukázal prstem cestu na mapě.

„Pak tedy očekávejte, že budete bojovat na každém kroku,“ odpověděl mnich Pembleton upřímně. „Plevelná je nyní sídlem powriů. A také je tam mnoho obrů.“

„A kde je ta východní cesta?“ zeptal se mistr Jojonah.

Mnich přistoupil k mapě, chvíli ji studoval, pak přejel prstem od jejich současné pozice na východ, pak na sever přes užší východní území Lesní země a rovnou do jižního Alpinadoru. „Samozřejmě že se můžete obrátit zpátky na západ, ještě než se dostanete z Lesní země, a obejít ta tři města.“

„Jaký terén nás čeká?“ zeptal se mistr Jojonah. „Byl jsi tam někdy?“

„Jednou,“ odvětil mnich. „Když přestavovali Dundalis po gobliním nájezdu – to bylo před několika lety. Je tam všude les, na kopcích – odtud jméno toho kraje.“

„Les, který není vhodný pro cestování s vozy,“ řekl bratr Braumin.

„Není to tak hrozné,“ odvětil mnich. „Je to starý les, s velkými, tmavými stromy, a není tam mnoho podrostu, kromě bílého mechu. Toho je tam hodně.“

„Bílého mechu?“ Zraky všech se obrátily na tazatele, bratra Francise, neboť byli překvapeni, že o tom nic neví. Francis se setkal s tázavým pohledem mistra Jojonaha a znovu výhružně zúžil oči. „Žádné staré svazky o tom nemluvily,“ odpověděl na nevyřčenou otázku.

„Je to nízké a bílé,“ vysvětlil Pembleton. „Vaši koně s tím nebudou mít problém, i když se o to trochu budou zachytávat kola. Ale jinak je baldachýn stromů příliš hustý, aby pod ním něco rostlo. Dostanete se skrz a nezáleží na tom, kde se stočíte na západ.“

„Pojedeme podle původního plánu,“ odpověděl bratr Francis přísně.

„Promiň, dobrý bratře,“ řekl Pembleton s úklonou. „Nikdy jsem neřekl, že ne. Jenom jsem vás varoval.“

„A za to jsme ti moc vděčni,“ řekl mu mistr Jojonah, přestože se díval přímo na Francise. „Nyní se ptám, kterou cestu by sis vybral ty, když znáš terén lépe?“

Pembleton se poškrábal ve vousu a dlouho se rozmýšlel nad možnostmi.

„Šel bych na východ,“ řekl. „A potom na sever, přímo na Alpinador. Zem to není moc osídlená, ale zjistíte, že barbaři, kteří u cesty žijí, jsou srdeční, třebaže vám asi moc nepomohou.“

Mistr Jojonah přikývl. Bratr Francis začal protestovat.

„Půjdete nyní prosím k řidičům a řeknete jim, jak se dostanou na tu východní cestu?“ pobídl mistr Jojonah muže. „Musíme vyrazit.“

Mnich se opět uklonil a odešel. Párkrát se přitom ohlédl.

„Otec opat –“ začal bratr Francis.

„Tu není,“ přerušil ho ihned mistr Jojonah. „A i kdyby tady byl, souhlasil by s touto novou trasou. Potlač svou pýchu, bratře. Je zcela nevhodná pro někoho tvého postavení a výcviku.“

Bratr Francis se chtěl hádat, jenže jeho slova se ztratila ve výbuchu absolutního vzteku, ještě než mu přešla přes rty. Rychle smotal mapu, přičemž ji na mnoha místech zmačkal – to bylo prvně,

co ho ostatní viděli zacházet tak hrubě s některou z map –, a odkráčel.

„Jde kontaktovat otce opata," hádal Braumin Herde.

Mistr Jojonah se nad tou myšlenkou zasmál, protože si byl jist, že jeho volba je správná a že bratr Francis je pouze zaslepen pýchou a vztekem a nevidí dál.

Karavana se brzy dala do pohybu a dostala se na východní cestu bez incidentů. Bratr Francis se ze svého vozu nevynořil po zbytek dne a bratři, cestující s ním, se od něj klidili pryč. Podle nich to v něm pěkně kypělo.

„V některých situacích se můžeme na opata Markwarta spolehnout," zašeptal mistr Jojonah Brauminovi a lišácky na něj mrkl.

Mladší mnich se usmál. Vždy ho potěšilo, když byl Francis odkázán na své místo.

Jak jim mnich Pembleton řekl, cesta byla snadná a čistá. Mniši prohledávající oblast s křemeny nehlásili žádnou aktivitu, jenom divoký les. Mistr Jojonah nařídil, aby postupovali v klidu. Nemohli si dovolit hnát koně na pokraj jejich sil, protože už je nebudou měnit celou cestu na Barbacan a zpět k mnichovi Pembletonovi, kde je vymění za koně, které mu právě svěřili do péče.

Tedy za předpokladu, že Pembletonova víska přežije několik dalších týdnů. Vzhledem ke zprávám, že monstra jsou nedaleko, se za to mohli jenom modlit.

Cestovali dlouho do noci a mistr Jojonah se dokonce odvážil svítit jim na cestu diamantem. Utábořili se přímo na cestě a vozy postavili do kruhu. O koně bylo dobře postaráno, byla jim vyčištěna kopyta a zkontrolovány podkovy, byli vytřeni do sucha a odvedeni na nedalekou louku. Okolo nich stálo více stráží než u vozů.

Další den postupovali také snadno, ale jejich nová trasa byla mnohem delší a nemohli dodržet svůj časový plán bez toho, aby namáhali koně. Bratr Francis přiběhl do vozu Jojonaha, aby mu to řekl.

„A co když je budeme ždímat natolik, že nebudou moci pokračovat?" hádal se mistr.

„Existuje jeden způsob," odpověděl bratr Francis vyrovnaně.

Mistr Jojonah věděl, o čem mluví. Ve starých svazcích narazil Francis na kombinaci magických kamenů, která mohla vzít životní sílu jednomu zvířeti a dát ji jinému. Jojonah to považoval za opravdu barbarské a doufal, že o tom ani nikdy nebude muset diskutovat. Také doufal, že karavana pojede na čas a to mu poskytne možnost odmítnout Francise, protože věděl, že ambiciózní, netrpělivý bratr bude určitě chtít tuto kombinaci zkusit, i kdyby to měl být jen zážitek z cesty, a ne nutnost. Nyní, když byl postaven před realitu delší cesty, podíval se na Braumina, který jen pokrčil rameny, neboť ani on na to neměl co říct. Nakonec Jojonah zvedl ruce v porážce. „Postarej se o to," nařídil bratru Francisovi.

Mnich přikývl a nemohl přitom zakrýt úsměv.

Během hodiny přilákali mniši pod Francisovým dohledem s využitím tyrkysu a hematitu ke karavaně několik jelenů. Nešťastná zvířata byla přivázána vedle koní a znovu na ně byla použita tato kombinace kamenů, která z nich vytáhla životní sílu a dala ji koňům.

Jeleni byli zanecháni na cestě, dva byli mrtví a tři nemohli ani stát. Mistr Jojonah se za nimi ohlédl s upřímným soucitem. Musel si stále připomínat naléhavost mise a fakt, že mnoho lidí a zvířat by trpělo více, kdyby nenašli odpovědi a monstra by neodešla.

Ale pohled na vysátá zvířata na cestě ho rozesmutnil. Řád Abellikánů by neměl praktikovat takové temné věci.

Přivedli více jelenů a v jedné chvíli i medvěda, který byl telepaticky pod kontrolou, tudíž nehrozilo žádné nebezpečí. Než zapadlo slunce, urazili koně osvěžovaní stále novou energií víc než šedesát mil a karavana pak jela ještě dlouho do noci.

Jelikož v okolí bylo plno divoké zvěře a žádná monstra, nikdo nepochyboval, že splní časový plán.

# # #

„Jenom goblini!" prohlásil jeden muž a praštil korbelem piva o dubový stůl, až upadlo kovové ucho a zlatavý mok se rozstříkl kolem. Muž byl obrovský a silný, na hrudi a pažích se mu dmuly svaly a měl husté vlasy a vousy. Ale na shromáždění lidí z Tol Hengoru skoro nevyčníval, protože všichni byli takoví. Byli zoceleni nehostinným klimatem jižního Alpinadoru.

„Nejméně stovka goblinů,“ řekl další muž. „A mají s sebou dva obry.“

„A ty stupidní trpaslíky,“ dodal další. „Jsou hnusní jako řiť starého psiska, ale tužší než vyvařená bota!“

„Ale co, však my je rozdrtíme!“ slíbil první muž a při každém slově vrčel.

Dveře hospody se otevřely a všichni se otočili, aby se podívali na muže, jenž byl vysoký i na místní poměry. Bylo mu asi šedesát zim, ale stál zpříma jako dvacetiletý a tělo měl jako vytesané z kamene. Šeptalo se, že byl poznamenán „vílí magií“, a v určitém smyslu to byla pravda. Měl dlouhé plavé vlasy pod ramena, bradku a oči modré jako jižní obloha. V tu chvíli přestaly veškeré hádky.

„Viděls je?“ zeptal se jeden muž. Podle těch, kteří nově příchozího, hraničáře Andacanavara znali, to byla hloupá otázka.

Přešel k dlouhému stolu a přikývl, pak vytáhl velký dvojsečný meč a položil krví potřísněnou čepel na stůl.

„Ale zbylo taky něco pro nás?“ zeptal se muž s výbuchem smíchu, ke kterému se všichni připojili.

Všichni kromě jednoho.

„Až moc,“ řekl Andacanavar zachmuřeně a celá místnost ztichla.

„Jenom goblini!“ zopakoval ten, jenž předtím rozlil pivo.

„Goblini, obři a powriové,“ opravil ho hraničář.

„Kolik obrů?“ ozvalo se z druhého konce místnosti.

„Bylo jich sedm,“ odpověděl hraničář a zvedl si meč před oči. „Teď je jich pět.“

„To není tak moc,“ řekli dva muži jednohlasně.

„Příliš mnoho,“ řekl znovu Andacanavar, tentokrát silněji. „Když nám budou jejich menší spojenci zaměstnávat válečníky, těch pět zničí Tol Hengor.“

Nervózní pohledy se setkávaly se vzteklými, protože pyšní seveřané nevěděli, jak odpovědět. Respektovali Andacanavara – nikdy je nezradil. Za několik posledních měsíců, když probíhala invaze na moři a na zemi, bylo mnoho měst v Alpinadoru zničeno. Ale když tam byl neúnavný Andacanavar, tak se lidé měli dobře.

„Co tedy budeme dělat?“ zeptal se muž jménem Bruinhelde, starosta Tol Hengoru, naklonil se přes stůl a zíral na hraničáře.

Pokynul ženě stojící u stěny sněmovního stanu, ta vzala hadr a šla k hraničáři.

„Vezmeš lidi na západ,“ vysvětlil hraničář, podal ženě meč a ona jej začala čistit.

„A budeme se schovávat v lese jako ženy a děti?“ zařval muž, který rozlil pivo, a vyskočil ze židle. Už toho hodně vypil, klopýtl a někdo ho usadil zpět.

„Budu se snažit pokračovat v útocích na obry,“ vysvětlil hraničář. „Jestli je porazím nebo je odvedu pryč, ty a tví válečníci zaútočíte a dobudete Tol Hengor zpět.“

„Nechci opustit svůj domov,“ odpověděl Bruinhelde a pak se odmlčel. Celá místnost ztichla. On byl vůdce, ten titul získal v boji, a kmen se bude řídit jeho slovy, ať už Andacanavar navrhne cokoliv. „Ale věřím ti, můj starý příteli,“ dodal a dal mu ruku na rameno. „Udeříme rychle a tvrdě. Bylo by lepší, kdyby se sem ty stvůry nedostaly. A jestli se dostanou, budu je chtít vyhnat co nejdřív, protože se nerad zdržuju ve vlhkém lese, v mém věku.“ To poslední řekl s mrknutím, protože byl o patnáct let mladší než Andacanavar a bylo známo, že nomádský hraničář žije téměř výhradně v lese.

Hraničář pokývl nejdříve vůdci a vzápětí všem ostatním. Vzal od ženy hadr, pomalu dokončil čistění meče a poté jej zvedl, aby viděl, jak září. Byl to elfí meč. Jmenoval se Ledolam a byl největším předmětem vyrobeným ze stříbřitu. V jeho silných pažích porážel na jedno máchnutí malé stromy. Hraničář jej zasunul zpět do pochvy, pokývl Bruinheldeovi a byl pryč.

# # #

Mistr Jojonah a Braumin Herde stáli na hřebenu a shlíželi na malou vesnici s několika kamennými domky, ležící v širokém, mělkém údolí. Slunce bylo nízko na západě a vysílalo do údolí dlouhé stíny.

„Došli jsem dál, než jsme mysleli,“ usoudil bratr.

„Alpinadorané,“ souhlasil mistr Jojonah. „Buď jsme přešli přes Lesní zemi, anebo se tito barbaři usadili daleko za jejich očekávanou jižní hranicí.“

„Hádal bych, že to bude ta první možnost,“ odvětil bratr Braumin. „Bratr Baijuis, který umí používat sextant, souhlasí.“

„Magie používaná na divokou zvěř je efektivní, jakkoliv je to nemorální,“ řekl mistr suše.

Bratr Braumin se na něho úkosem podíval a studoval ho. Také s kradením životní síly nevinné zvěři nesouhlasil, ale netrápilo ho to tolik jako mistra Jojonaha.

„Dokonce i tvrdohlavý Francis připouští, že jsme už dohnali čas, který jsme objížďkou ztratili,“ pokračoval Jojonah. „Ačkoli se s námi už nehádal, když otec opat souhlasil s naší cestou.“

„Bratr Francis zřídka potřebuje podporu a logiku, když nesouhlasí,“ poznamenal Braumin Herde a jeho nadřízený se tomu zasmál. „Nyní plánuje nový kurs, a to s překvapivě stejným zápalem, s jakým plánoval ten původní.“

„Není to tak překvapivé,“ odpověděl mistr Jojonah a ztišil hlas do šepotu, když uviděl přicházet dva mladší mnichy. „Bratr Francis udělá cokoliv, jen aby zapůsobil na otce opata.“

Bratr Braumin se zachichotal, ale jeho úsměv zmizel, když uviděl příchozí a jejich vážný výraz.

„Promiňte, že vyrušujeme, mistře Jojonahu,“ řekl jeden z mnichů, bratr Dellman. Oba mladí mniši se ukláněli.

„Ano,“ pobídl je mistr netrpělivě, protože mu bylo jasné, že něco je špatně. „Co je?“

„Skupina monster,“ vysvětlil bratr Dellman. „Jdou ze západu, směrem k vesnici.“

„Bratr Francis trvá na tom, že se jim snadno vyhneme,“ řekl druhý mnich. „A to také můžeme, ale to necháme ty vesničany jen tak povraždit?“

Mistr Jojonah se otočil na Braumina, který vrtěl hlavou, jako by ho každý pohyb bolel. „Instrukce opata Markwarta byly jasné a nekompromisní,“ řekl čekatel. „Nemáme se do ničeho plést, dokud nesplníme náš úkol na Barbacanu.“

Jojonah se podíval dolů na vesnici, na šedý kouř líně stoupající z komínů. Představil si, jak se ten kouř může již brzy změnit v černý dým z hořících domů a lidé, děti budou pobíhat a křičet bolestí a strachem.

A pak děsivě zemřou.

„Co je ve tvém srdci, bratře Dellmane?“ zeptal se mistr nečekaně.

„Jsem loajální otci opatu Markwartovi,“ odpověděl mnich bez zaváhání a rezolutně narovnal ramena.

„Neptal jsem se, jak bys postupoval, kdybys mohl rozhodovat sám,“ vysvětlil mistr Jojonah. „Jenom jsem se zeptal, co je ve tvém srdci. Co by měli mniši ze Sv. Mere-Abelle dělat, když se dostanou do takové situace?“

Dellman začal odpovídat, že by bojoval pro lid z vesnice, ale pak se zmateně zarazil. Potom začal znovu, a jeho logika ho navedla k mluvení o důležitějším úkolu pro dobro celého světa. Ale pak se znovu zarazil a frustrovaně mručel.

„Řád Abellikánů má dlouhou tradici v obraně těch, kteří se nemohou bránit sami,“ řekl mladý mnich. „V naší vlastní oblasti náš klášter mnohokrát přivítal lid z vesnic v čase nebezpečí, ať už to byla invaze powriů, nebo bouře.“

„Ale co to větší dobro?“ zeptal se mistr Jojonah a zarazil tak mnicha, než se mohl ještě více rozpovídat.

Nepřišla žádná odpověď, a tak na to šel Jojonah odjinud.

„Kolik odhadujete, že je tam dole lidí?“ zeptal se.

„Třicet,“ odpověděl bratr Braumin. „Možná padesát.“

„Stojí padesát životů za to, abychom pozdrželi naši misi a vzali na sebe nebezpečí, zasáhneme-li?“

Znovu bylo ticho. Dva mladší mniši po sobě neustále pokukovali, oba chtěli, aby ten druhý rozumně odpověděl.

„Víme, jak se k tomu staví otec opat Markwart,“ poznamenal bratr Braumin.

„Otec opat by trval na tom, že nemají tu cenu,“ řekl mistr Jojonah rovnou. „A také by tento názor tvrdě prosadil.“

„A my jsme loajální opatu Markwartovi,“ řekl bratr Dellman a myslel si, že tak rychle ukončí tuto debatu.

Ale mistr Jojonah se jen tak nechtěl vzdát. Nechtěl, aby se mniši zříkali zodpovědnosti za rozhodnutí, jež se týkalo jádra řádu Abellikánů a jádra jeho nelibosti vůči Markwartovi. „Jsme loajální k principům církve,“ opravil. „Ne k lidem.“

„Otec opat reprezentuje tyto principy,“ přel se bratr Dellman.

„V to bychom měli doufat,“ řekl mistr Jojonah. Bratr Braumin se na něj znovu podíval a byl zvědav, kam jeho otázky povedou.

„A co říkáš ty, bratře Braumine?“ zeptal se mistr přímo. „Už sloužíš církvi více než deset let. Co ti říkají principy naší církve v této situaci? Stojí podle těchto principů padesát životů za to, abychom riskovali neúspěch většího dobra?“

Braumin se narovnal, upřímně překvapen, že ho Jojonah nutí veřejně odhalit, co je v jeho srdci. Jeho myšlenky se vrátily zpět do Sv. Mere-Abelle, k bitvě s powrii, k rolníkovi, kterého ovládl otec opat a poslal ho na smrt. Ten čin sloužil k většímu dobru – mnoho powriů bylo zničeno –, ale v Brauminových ústech zůstávala dost nepříjemná pachuť a v srdci studená temnota.

„Tak ano?“ tlačil na něj mistr.

„Ano, stojí za to,“ odpověděl bratr upřímně. „Jeden život stojí za ten risk. Máme před sebou nebezpečný úkol a dlouhou cestu a neměli bychom vyhledávat nebezpečí, ale když nám je Bůh předloží, máme svatou povinnost zapojit se do obrany nevinných.“

Oba mladší mniši jednohlasně vydechli, překvapeni těmi slovy, a zároveň se jim ulevilo.

„A vy dva,“ zeptal se jich mistr Jojonah. „Jak se na to díváte?“

„Chtěl bych zachránit vesnici,“ odpověděl bratr Dellman. „Nebo je alespoň varovat před blížícím se nájezdem.“ Druhý mnich souhlasně přikývl.

Jojonah zaujal přemýšlivou pózu a vážil rizika. „Jsou v oblasti ještě jiná monstra?“ zeptal se.

Dva mniši se na sebe zvědavě podívali a jen pokrčili rameny.

„A jak jsou silní ti, kteří přicházejí?“ pokračoval mistr Jojonah.

Znovu nic.

„Musím znát odpovědi na tyhle otázky, a to rychle,“ vysvětlil mistr. „Jinak se budeme muset řídit rozhodnutím opata, jít dál a nechat vesničany jejich osudu. Běžte,“ pobídl je, odháněje je jako zatoulané psy. „Běžte k těm s křemeny, zjistěte odpovědi a rychle se ke mně vraťte.“

Mladí mniši se uklonili a odspěchali.

„Riskuješ,“ poznamenal Braumin Herde, jakmile byla dvojice pryč. „Riskuješ více sebe než naši misi.“

„A co bych riskoval pro mou duši, kdybych to nechal být?“ zeptal se Jojonah. Na to bratr Braumin neměl co říci.

„Ale i tak,“ pokračoval mladý mnich. „Jestli se otec opat…“

„Otec opat tu není,“ připomněl mu mistr Jojonah.

„Ale bude tu, jestli bratr Francis odhalí tvůj plán zasáhnout proti těm monstrům.“

„S bratrem Francisem si poradím,“ ujistil ho mistr Jojonah. „A s otcem opatem také, jestli si najde cestu do jeho těla.“ Jeho tón ukazoval, že debata je u konce, a Braumin se i přes své obavy smál, když mistr Jojonah odhodlaně kráčel před ním. Mistr, jeho mentor, zaujal postoj. Občas, když už se volání srdce nedá přeslechnout, si musí člověk postavit hlavu.

# # #

Noc byla temná. Měsíc byl v úplňku, ale halila jej hustá, hrozivá bouřková mračna. Příhodná noc, vzhledem k monstrům blížícím se k Tol Hengoru. Skoro dvousetčlenná banda převálcovala už dvě vesnice a neměla důvod nevěřit, že s touto to dopadne stejně. Přišli do západního konce údolí v jejich obvyklé půlkruhové formaci. Goblini tvořili čelní štít a každý druhý nesl pochodeň. Powriové a obři byli uvnitř, připraveni podpořit obě křídla nebo vyrazit vpřed. Přestože procházeli mezi dvěma hřebeny a neměli dostatečné krytí, léčky se nebáli. Lidé z Alpinadoru nebyli lukostřelci, a i kdyby válečníci z této vesnice zdokonalili svůj boj na dálku, jejich počet – podle zpráv průzkumníků ne víc než tři tucty – by nestačil. Navíc obři, kteří vydrželi mnoho zásahů šípem, by na útok reagovali házením obrovských kamenů a obrátili by léčku proti nepřátelům. Ne, vůdcové powriů věděli, že lidé z Alpinadoru jsou nebezpeční v boji zblízka, a ne v taktice udeř a uteč. A tak si monstra radši vybrala tuto formaci, než aby riskovala rozdělení skupiny na menší tlupy.

S touhle nebetyčnou sebedůvěrou sunuli powriové svou kombinovanou armádu širokým údolím. Všichni se třásli na lidskou krev, powriové si chtěli znovu namočit své barety, aby získaly ještě krvavější barvu.

Nemohli pochopit sílu, která proti nim povstala v podobě mnichů ze Sv. Mere-Abelle. Dvanáct jich leželo na každé straně údolí. Bratr

Francis vedl ty na severní straně, bratr Braumin ty na jihu. Mistr Jojonah seděl daleko od Brauminovy skupiny a tiskl si hematit, nejvšestranněji využitelný z kamenů, k srdci. Jako první se ponořil do magie a jeho duch odplul do noci.

Jeho první úkol byl lehký. Duch letěl obrovskou rychlostí k západnímu konci údolí, setkal se s armádou, odhadl její sílu a podíval se na její formaci. Vrátil se nejprve k bratru Francisovi a pak k bratru Brauminovi, aby jim předal informace. Pak byl Jojonah znovu pryč, u skupiny přibližujících se monster.

Nyní přišel těžší úkol: proniknout do jejich armády. Byl neviditelný a tichý. Letěl kolem goblinů do centrální skupiny a šel po těle powrie. Ale pak si to moudře rozmyslel. Powriové, jak uváděly dávné spisy, byli odolní vůči magii a obzvláště ovládnutí. Byli tvrdí, inteligentní a měli pevnou vůli.

Mistr Jojonah však nechtěl jít do těla goblina. Něco by sice způsobit mohl, ale určitě nic závažného. Goblini byli nepředvídatelní, a tak by nikdo nebyl překvapen, kdyby se jeden obrátil proti všem. A goblin by proti powriovi či obrovi nic nezmohl.

A tak mu zbývala jen jedna možnost. Věděl, že se vydává na zcela neprobádané území. Nikdy nečetl o ovládnutí obra a věděl o nich jen málo – jen že mají špatný charakter a jsou nesmírně zdatní v boji.

Jeho duch se opatrně přesunul za skupinu fomoriánů. Jeden, vskutku obrovský, vypadal, že skupinu kontroluje; řval na ostatní a komandoval je.

Jojonah zvažoval svou taktiku. Nikdo z nich, dokonce ani vůdce, nevypadal moc inteligentně, ale jeden stál vysloveně na opačném konci spektra – velký netvor, který v mírném klusu pohazoval hlavou a hihňal se tomu, jak mu pleskají pysky.

Jojonahův duch vklouzl do obrova podvědomí.

Hu? reagovala obrova vůle.

Dej mi své tělo! požadoval Jojonah telepaticky.

Hu?

Tvé tělo! nařídila vůle mnicha. *Dej mi ho! Vypadni!*

„Ne!“ zařval vyděšený obr nahlas, a jeho vůle se zapřela o Jojonahovu a instinktivněji chtěla vypudit.

Víš, kdo jsem? Jojonah se snažil obra uklidnit dřív, než jeho společníci zjistí, že je něco špatně. *Kdybys to chápal, tak bys mě neodmítal, ty blázne!*

He?

Jsem tvůj bůh, přemlouval ho Jojonahův duch. *Jsem Bestesbulzibar, démon daktyl, a přišel jsem na pomoc při zabíjení lidí. Ty nejsi poctěn, že jsem si vybral tvé tělo jako nositele?*

Hu? zeptal se znovu obrův duch, ale tentokrát byl jeho tón trochu jiný.

Běž pryč, nařídil Jojonah, když vycítil slabost, *nebo si najdu jiného nositele a zničím tě.*

„Ano, ano můj pane," řekl obr nahlas.

Ticho! nařídil Jojonah.

„Ano, ano, můj pane," opakoval obr ještě hlasitěji.

Jojonah, nyní částečně spojen, slyšel ta slova obrovýma ušima a také slyšel, jak se kolem něj shromažďují další a ptají se, co se děje.

Obr, přesvědčen, že je to opravdu démon daktyl, se snažil spolupracovat, ale nevěděl, jak má své tělo opustit. Jojonah věděl, že musí pracovat rychle, poněvadž i když byl nositel ochoten, nebylo to snadné. Padl hlouběji do hematitu a použil jeho magii k proniknutí do obrova mozku. Obrovo podvědomí instinktivně bojovalo, ale když ho nepodporovalo obrovo vědomí, mělo jen málo síly.

Jojonah ucítil úder, když ho vůdce poslal k zemi.

„Zavři hubu!" nařídil.

„Hu, jo, pane," odpověděl Jojonah. Ty těžké ruce a klouby byly divným zážitkem, když se snažil mluvit a zároveň vstát ze země. Dostal další ránu, a tak svěsil hlavu. „Budu zticha," řekl tiše.

Zdálo se, že vůdci to pro tuhle chvíli stačilo, a skupina se pohnula zpět na své místo ve formaci, nemajíc ani potuchy, že mezi ně pronikl vetřelec.

# # #

Dvanáct mnichů na každé straně údolí stálo v řadě, ruku v ruce, čtvrtý a desátý drželi grafit. Bratr Francis, vůdce obou skupin, držel malý diamant. Mistr Jojonah ho chtěl tímhle ústupkem uklidnit.

Mniši udeří tvrdě a jistě. Jakékoliv pochybení by je mohlo stát mnoho.

Francis nechal projít čelní štít tvořený gobliny. Klíčem k vítězství, jak se všichni shodli, bylo zničit rychle powrie a zranit obry tak, že už nebudou chtít bojovat. Když zničí jejich vůdce, zbabělí goblinové se dají na útěk.

Francis měl jako jediný v řadě otevřené oči, zbytek se ponořil do magie grafitu. Uviděl procházet gobliny jen dvacet yardů daleko a už zpozoroval siluety obrů. Zhluboka se nadechl, vyvolal sílu diamantu a vyslal krátký signál k Brauminovi.

„Teď, bratři," zašeptal. „Je čas." A pak i on padl do společné magie a vyslal řadou svou energii ke grafitu.

Bratr Braumin řekl své skupině skoro totéž.

O vteřinu později vyšlehl z ruky čtvrtého mnicha ve Francisově řadě blesk, potom odnaproti a poté od desátého mnicha, zase následovaný bleskem odnaproti. Blesky stále pokračovaly a každý z mnichů postupně přispíval ke společné energii. Mnoho mladších mnichů ani neumělo používat takové kameny, ale jejich mentální spojení se staršími studenty umožňovalo, aby přidali svou energii.

Celé údolí se otřásalo hromovými ranami a při každém blesku bylo možné zahlédnout méně monster.

Ve středu nepřátelské formace pobíhali otřesení powriové a znovu a znovu padali. Obři, větší cíle, dostali víc zásahů, ale jejich velká těla lépe odolávala. Čtyři z pěti po prvním úderu stále stáli a jenom jeden byl na zemi – a to jenom proto, že na něho spadl strom.

Největší obr, ignoruje uvězněného křičícího společníka, ukázal na severní svah a chtěl dát příkaz k házení kamenů. Ale jeho záměr a výraz se rychle změnily, protože obr vedle něj zvedl kámen a udeřil ho do hlavy.

Mistr Jojonah ucítil protest ducha obra, jehož ovládl. *Zabiju ho a my budeme vůdcem!* improvizoval telepaticky. To hloupého obra uklidnilo. Ale i když se obr snažil, tak nevěděl, jak se vzdát těla. A tak se obr smál, když Jojonah nařídil rukám, aby vůdce bily znovu a znovu, dokud ho nesrazily omráčeného na zem.

Dva zbývající obři zahýkali a šli po něm.

Jojonah si přitiskl kámen na prsa a veškerou silou jej hodil do tváře nejbližšímu útočníkovi. Druhý ho obratně zasáhl kladivem, a přitom jak oba zaklopýtali, udupali jednoho powrie.

Hej, protestoval ovládnutý duch a Jojonah ucítil, že tvor tomu začíná rozumět. *Hej!*

Obr se opět pustil do boje o své tělo. A poté přišla druhá salva blesků.

Jojonah ho přinutil běžet do cesty blesku. Pak, když ucítil na hrudi spalující výboj energie, vrátil tělo vlastníkovi a jeho duch vyletěl do výše, aby se na tu scénu podíval.

Největší obr, jemuž z hlavy crčela krev, se nějak dostal na nohy – jenom aby ho zasáhl další blesk a pak další. Obr padl na zem, vyprchala z něj všechna síla a čekal, až si ho vezme smrt.

Blesky pokračovaly, každý další slabší než ten předchozí, protože mnichové ztráceli sílu. Ale to nevadilo, protože z armády zbyla jen polovina goblinů, tucet powriů a jeden obr, a ti všichni byli tak zaskočeni a zničení, že ani nepomýšleli na to, že by v bitvě pokračovali. Utíkali zpět na západ a jejich cestu lemovaly upuštěné pochodně.

Při svém ústupu procházeli kolem ještě jednoho nenápadného pozorovatele, který přišel, aby tiše útočil na formaci zezadu. Kdokoliv, kdo se přiblížil k hraničáři a jeho obrovskému meči, měl smůlu. A když Andacanavar zjistil, že jeden obr je naživu, zaútočil na něj a sérií mocných ran ho usmrtil dřív, než si netvor vůbec uvědomil, že tam je člověk.

Když se v údolí rozhostilo ticho, bratr Francis vedl mnichy tiše naproti, aby se připojili ke svým společníkům. Celá skupina šla přes jižní hřeben zpět k vozům a mistru Jojonahovi, kde rychle zformovala karavanu a vyrazila pryč, protože nechtěla být objevena ani monstry, ani Alpinadorany.

Andacanavar to pozoroval se směsicí naděje a zmatku.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Setkání starých přátel

„Takže je to pravda!“ zvolal podsaditý muž, když uviděl Elbryana a Pony, jak vcházejí do tábora hned za navrátivšími se lukostřelci.

„Belstere, můj starý příteli,“ odpověděl hraničář. „Je dobré vidět, že se ti daří.“

„To tedy ano!“ prohlásil vesele Belster. „I když nám trochu scházely zásoby.“ Jak mluvil, pohladil se po velkém břiše.

Jak Pony, tak Elbryan se zasmáli – ta poznámka ukazovala, že Belster O’Comely má ve svých prioritách jasno.

„A kde je můj další přítel?“ zeptal se Belster. „Ten, jehož apetit se vyrovná mému?“

Elbryan se zachmuřil a podíval se na Pony, jež vypadala ještě sklíčeněji.

„Ale zprávy z lesa mluvily o magii kamenů velké síly!“ protestoval Belster. „Magii, kterou používal jen Šílený mnich. Neříkejte mi, že dnes v noci zemřel! Jaká tragédie!“

„Avelyn odešel z tohoto života,“ řekl Elbryan zamračeně. „Ale ne dnes v noci. Zemřel v Aidě, když zničil démona daktyla.“

„Ale zprávy z lesa…“ zamumlal Belster, jako by se snažil logikou popřít hraničářova slova.

„Zprávy byly pravdivé, ale týkají se Pony,“ vysvětlil Elbryan a dal jí ruku na ramena. „To ona používala kameny.“ Otočil se ke své lásce a pozvedl druhou ruku, aby ji pohladil po zlatých kadeřích. „Avelyn ji to naučil dobře.“

„Jak se zdá, tak ano,“ poznamenal Belster.

Hraničář se odtáhl od ženy, zaujal rozhodnou pózu a pohlédl na Belstera. „A Pony je připravena pokračovat v práci tam, kde Avelyn

přestal," prohlásil. „V zakouřených jeskyních Aidy Avelyn zničil démona daktyla a zvrátil vývoj války, když zničil sílu, která spojovala naše nepřátele. Nyní je na nás, abychom ten úkol dokončili, abychom zbavili naši zemi těch stvůr."

Všem okolo se náhle hraničář zdál vyšší a Belster se vědoucně usmál. Toto byl šarm Elbryana, mystického Nočního ptáka. Belster si uvědomoval, že hraničář je bude inspirovat k dalším bitvám, povede je jako jednotnou, soustředěnou sílu a udeří na každou slabost v řadách nepřítele.

I přes zprávy o Avelynovi, i přes vzrůstající strach o Rogera se Belsterovi svět zdál jasnější.

Výsledek bitvy byl uspokojivý. Les byl poset těly mrtvých goblinů, powriů a několika obrů. Šest mužů bylo zraněno, jeden těžce, tři další chyběli a předpokládalo se, že jsou mrtví. Ti, kteří přinesli nejhůř raněného, neočekávali, že přežije noc – vlastně ho přinesli zpět jen proto, aby se rozloučil s rodinou a byl řádně pohřben.

Pony šla s hematitem k němu a pracovala bez oddechu hodinu za hodinou, dobrovolně obětujíc všechnu svou energii.

„Ona ho zachrání," oznámil Belster Elbryanovi o chvíli později, když ho s Tomasem Gingerwartem našli, jak otírá Tanečníka a čistí mu kopyta. „Určitě," opakoval hospodský znovu a znovu, evidentně se snaže o tom sám sebe přesvědčit.

„Shamus Tucker je dobrý muž," dodal Tomas. „Nezaslouží si takový osud."

Elbryan zpozoroval, že když mluví, dívá se přímo na něj, téměř vyčítavě. Zdálo se, že považuje Ponyinu práci se zraněným mužem za nějaký test.

„Pony udělá všechno, co bude možné," odpověděl hraničář prostě. „Je silná skoro jako Avelyn, ale použila většinu své energie v bitvě a bojím se, že nemá už moc, co by mohla dát Shamusovi. Až se postarám o Tanečníka, půjdu a uvidím, jestli můžu být nápomocen."

„Napřed se postaráte o koně?" Už nebylo pochyb, že ho Tomas obviňuje.

„Dělám to, co mi Pony nařídila," odpověděl hraničář klidně. „Chtěla začít hojicí proces sama, protože o samotě je její soustředění

větší a tím pádem má lepší spojení se zraněným. Věřím jejímu úsudku, a ty bys měl taky.“

Tomas se narovnal, podíval se na hraničáře a nepřesvědčivě přikývl.

Nervózní Belster si odkašlal a šťouchl do svého tvrdohlavého společníka. „Nemysli si, že nejsme vděční, Elbryane –“ začal se omlouvat.

Hraničářův smích ho zarazil a překvapil. Podíval se na Tomase, který byl očividně naštvaný, poněvadž si myslel, že se mu hraničář vysmívá.

„Jak dlouho už takto žijeme?“ zeptal se Elbryan Belstera. „Kolik měsíců už jsme strávili v lesích? Jak dlouho už utíkáme a bojujeme?“

„Příliš mnoho,“ odpověděl Belster.

„Ano,“ souhlasil hraničář. „A za tu dobu jsem toho mnoho pochopil. Vím, proč jste nedůvěřivý, pane Gingerwarte,“ pronesl bez obalu, odvraceje se od Tanečníka čelem k muži. „Předtím než jsme se tu objevili, byl jste jeden z vůdců skupiny.“

„Naznačujete, že nevidím vyšší dobro?“ zeptal se Tomas. „Věříte, že bych postavil svou touhu po moci nad –“

„Mluvím pravdu,“ přerušil ho Elbryan. „To je vše.“

Tomas se po tom prohlášení skoro udusil.

„Jste plný strachu, a to je moc dobře,“ pokračoval Elbryan a otočil se zpátky ke koni. „Kdokoliv s vaší zodpovědností musí být velice opatrný, když cítí nějakou změnu, byť třeba k lepšímu. V sázce je příliš mnoho.“

Belster se spokojeně usmíval, když viděl, jak se Tomasův výraz mění. Hraničářovy jednoduché argumenty, upřímnost a nezáludnost byly opravdu odzbrojující. Tomase přešel vztek a uvolnil se.

„Pochopte však,“ pokračoval Elbryan, „že já a Pony nejsme vaši nepřátelé, a dokonce ani rivalové. Pomůžeme. Náš cíl je stejný jako váš. Musíme se zbavit daktylovy armády stejně tak, jako jsme se zbavili jeho.“

Tomas přikývl, ale zdálo se, že je zmatený.

„Bude ten muž žít?“ zeptal se Belster.

„Pony vypadala optimisticky,“ odpověděl hraničář. „Její práce s hematitem nemá daleko do zázraku.“

„Pak tedy doufejme,“ řekl Tomas upřímně.

Hraničář brzy dokončil péči o Tanečníka a vyhledal Pony se zraněným. Našel je pod přístřeškem. Muž spal a pravidelně dýchal. Pony také spala, ležela přímo přes muže a v ruce ještě držela kámen. Elbryan chtěl vzít hematit a zkusit na Shamusovi své hojení, ale pak si pomyslel, že spánek je také dobrý lékař.

Trochu Pony pohnul, aby ji uložil pohodlněji, a potom je opustil. Šel zpět k Tanečníkovi, maje v úmyslu se u něj uložit. Ke své úlevě shledal, že tam na něj čeká Belli’mar Juraviel.

„Vedl jsem malou skupinu nepřátel do Caer Tinelly,“ vysvětlil elf zachmuřeným hlasem. „A tam jsem našel stovku powriů, stejně goblinů a několik dalších obrů, přichystaných připojit se k honičce.“

„Víc obrů?“ opakoval hraničář nevěřícně, protože nebylo obvyklé, aby jich na jednom místě bylo tolik. Ničivý potenciál takové síly mu vzal dech. „Myslíš, že půjdou na Palmaris?“

Juraviel jen zavrtěl hlavou. „Spíš používají města jako základny ke kratším výpadům,“ hádal. „Ale měli bychom Caer Tinellu dobře pozorovat. Vůdce je powrie velkého věhlasu. Dokonce i obři se před ním klaní. Za celou dobu, co jsem strávil ve stínech města, jsem neslyšel jediné křivé slůvko namířené proti němu, a to ani když začaly přicházet zprávy z lesa.“

„Pak jsme jim tedy moc neublížili,“ poznamenal hraničář.

„Ublížili jsme jim,“ odpověděl Juraviel, „a to je může rozzuřit. Měli bychom sledovat jih. Další armáda, která půjde na naše přátele, bude obrovská. Tím jsem si jist.“

Elbryan se instinktivně podíval na jih, jako by očekával, že se mezi stromy bude prodírat horda monster.

„A také je tu další věc,“ pokračoval Juraviel, „která se týká jednoho zajatce.“

„Pochopil jsem, že powriové zajali mnoho lidí v mnoha městech,“ odpověděl Elbryan.

„Ale tenhle je jiný,“ vysvětlil Juraviel. „Tenhle ví o našich přátelích v lese, kteří si ho velmi považují, asi tak, jako si tebe považují lidé z Dundalis.“

# # #

Na okraji louky, skryt za hustými větvemi borovice, se Belster díval zvědavě na hraničáře. Tomas vedle něj byl neklidnější a pouze hospodského neustálé prosby zabránily tomu, aby je oba prozradil.

Elbryan mluvil sám se sebou, přestože měl Belster podezření, že to jenom tak vypadá. Hraničář se díval na strom, na zjevně prázdnou větev, a konverzoval, i když neslyšeli slova.

„Není tvůj přítel tak trochu blázen?“ zašeptal Tomas Belsterovi do ucha.

Belster rezolutně zavrtěl hlavou. „Celý svět je bláznivý,“ odpověděl.

Příliš nahlas.

Elbryan se otočil a Belster, věda, že hra skončila, vyvedl Tomase zpoza borovice. „Á, Elbryane,“ řekl mohutný muž. „Tady jsi. Všude jsme tě hledali.“

„Nebylo tak těžké mne najít,“ odpověděl hraničář vyrovnaně s podezřením. „Šel jsem za Pony – váš přítel odpočívá a vypadá to, že se uzdraví – a potom zpět sem k Tanečníkovi.“

„K Tanečníkovi a…“ pobídl ho Belster a pokývl na strom.

Hraničář klidně stál a neodpovídal. Nebyl si jist, jak Tomas bude reagovat na Juraviela. Belster už elfy viděl během doby, kdy bojovali na severu.

„No tak,“ pokračoval Belster, „znám tě dobře a nemyslím, že bys mluvil sám se sebou.“

To bys tedy se mnou měl sedět u Orákula, pomyslel si hraničář a zasmál se.

„Přivedl jsi přítele, nemýlím-li se,“ řekl Belster. „Přítele, jehož schopnosti nám velmi pomohly.“

Elbryan jim naznačil, aby se k němu připojili, a Belli’mar Juraviel, jenž zachytil znamení, seskočil z větve a použil svá křídla, aby lehce přistál vedle svého přítele.

Tomas skoro vyskočil z bot. „Co to, u všech hromů, je?“ zahučel.

„To je elf,“ vysvětlil klidně Belster. „Touel’alfar,“ dodal Elbryan.

„Belli’mar Juraviel, k vašim službám,“ představil se elf s hlubokou úklonou.

Velký muž jen ztumpachověle přikývl a kousal se do rtu.

„No tak,“ řekl mu Belster. „Povídal jsem ti o elfech, kteří s námi bojovali v Dundalis. Říkal jsem ti o karavaně katapultů, kde Avelyn skoro vybuchl, a o elfech, kteří stříleli na nepřátele ze stromů.“

„Já… já jsem jen nečekal…“ koktal Tomas.

Elbryan se podíval na Juraviela, který vypadal, že je tou typickou reakcí až znuděný.

Tomas se s hlasitým povzdechem uklidnil.

„Juraviel byl v Caer Tinelle –“ začal vysvětlovat Elbryan.

„Požádal bych o to, kdyby tam už nebyl,“ přerušil ho Belster netrpělivě. „Máme strach o jednoho z nás, říkáme mu Nepolapitelný Roger. Tuto noc šel do města, těsně před tím, než se za námi vydala monstra.“

„Jejich pochod na naše pozice začal buď jako pátrání po něm, anebo už ho měli,“ dodal Tomas.

„To druhé,“ informoval je Elbryan. „Juraviel ho viděl.“

„Je živý?“ zeptali se oba a jejich tón prozrazoval, že mají vážně starost.

„Docela ano,“ odvětil elf. „Je zraněný, ne však těžce. Nemohl jsem se dostat blízko. Powriové ho dobře hlídají.“

„Roger jim je trnem v patě od chvíle, co přitáhli,“ vysvětlil Tomas.

Belster jim potom vyprávěl o Rogerovi, o jeho žertících, o tom, jak své noční nájezdy hází na gobliny, a o osvobození paní Kelso.

„Budeš se muset činit, Noční ptáku,“ řekl Tomas zachmuřeně, „jestli máš nahradit Rogera.“

„Nahradit?“ zvolal hraničář. „Mluvíte o něm, jako by už byl mrtvý.“

„Ve spárech Kos-kosia Begulneho už může být,“ odpověděl Tomas.

Elbryan se podíval na Juraviela a vyměnil si s ním úsměv. „Uvidíme,“ řekl.

Belster si málem poskočil radostí, stále mohl doufat.

# # #

Elbryan byl překvapen, když vstal a našel Pony vzhůru, jak na něj čeká. Východní obloha se zjasňovala, brzy přijde úsvit.

„Čekal bych, že po tvém úsilí s kameny prospíš celý den," řekl.

„To bych také udělala, kdyby dnešek nebyl tak důležitý."

Chvíli se tvářil zmateně, než si všiml jejího postoje a meče u boku. „Chceš se naučit mečový tanec," hádal.

„Souhlasil jsi."

Jeho nedostatek nadšení byl jasně vidět. „Musím se postarat o mnoho věcí," vysvětlil. „Roger, důležitá osoba pro tyhle lidi, je zajatcem v Caer Tinelle, a musím zjistit, kdo je schopen boje."

„Takže nebudeš dnes ráno cvičit?" zeptala se, a on věděl, že ho svou logikou dostala.

„Kde je Juraviel?"

„Byl pryč, když jsem se probudila. Ale není pryč každé ráno?"

„Pravděpodobně sám cvičí. Anebo šel na průzkum. Mnozí z Touel'alfar dávají přednost téhle části dne, před úsvitem."

„Já také. Je to nejlepší doba pro *bi'nelle dasada*."

Elbryan už se nemohl dál bránit. „Pojď," řekl. „Musíme najít místo, kde začneme."

Vedl ji temným lesem na malý palouk, kde byla rovná zem a žádné keře.

„Viděl jsem tě bojovat," vysvětlil, „ale nikdy jsem neměl možnost posoudit tvůj styl. Pár útoků a krytí by mělo stačit." Naznačil ji, aby vstoupila na palouk a předvedla se.

Zvědavě se na něho podívala. „Neměli bychom si sundat šaty?" zeptala se lišácky.

Frustrovaně si povzdechl. „Budeš mě pořád škádlit?" zeptal se bezmocně.

„Škádlit?" odpověděla nevinně. „Viděla jsem tě při mečovém tanci a –"

„Jsme tu, abychom si hráli, nebo abychom se učili?" zeptal se rázně.

„Neškádlila jsem tě," odvětila stejně odhodlaně. „Jen chci, abys měl o mě trochu zájem, zatímco se povlečou týdny války." Pak vystoupila na louku, tasila meč a přikrčila se.

Vtom ji však Elbryan chytil za rameno, otočil ji a vážně se na ni podíval. „Nebyla to moje volba," řekl tiše. „A ani tvá. Bylo to nezbytné rozhodnutí, když jsme uvážili situaci, a toleruji je. Ale

nelíbí se mi. Vůbec ne. Nemusíš se bát, že bych se o tebe nezajímal, lásko. Celé mé srdce patří tobě.“ Sklonil se k ní a políbil ji, nedovolil však, aby se z toho polibku stalo něco vášnivějšího.

„Přijde náš čas,“ slíbila mu, když skončilo jejich objetí. „Čas a místo pro nás dva, kdy nebudeme muset bojovat za lepší svět. Čas, kdy budeš moci být Elbryanem Wyndonem, ne Nočním ptákem, čas, kdy nám naše láska přinese děti.“

Dlouho tak stáli, dívali se na sebe a těšili se z přítomnosti toho druhého. Nakonec se nad východním horizontem objevilo slunce a prolomilo ten okamžik.

„Ukaž se,“ pobídl ji a ustoupil.

Pony se opět přikrčila, dlouho se rovnala a mentálně připravovala. Pak spustila svou rutinu útoku a obrany, její meč se zkušeně míhal ve vzduchu. Strávila u Králových mužů roky pilováním těchto pohybů a nyní byl její šerm skutečně působivý.

Byl to však typický způsob boje běžný po celé zemi, styl, který goblinové a powriové napodobili.

Když skončila, otočila se, a její obličej byl červený z námahy, ale zářil pýchou.

Elbryan šel k ní a vytáhl Bouři. „Udeř na tu větev,“ vyzval ji, ukazuje na nízkou větev asi tři stopy od nich.

Pony postoupila o dva kroky dopředu, zvedla meč do výšky a pak popoběhla vpřed.

Zastavila se uprostřed seku, když ji Bouře předehnala a zabodla se do větve. Udělala celý krok, než se Elbryan vůbec pohnul, a přitom ji tak lehce předstihl.

„Výpad,“ vysvětlil, udržuje pózu – tělo natažené, pravice přímo vpřed, levá paže za ramenem. Náhle se stáhl a ve vteřině byl opět v obranné póze. „Tvé bodání a sekání je velmi dobré, ale musíš přidat na výpadu, na tom náhlém bodnutí, které žádný protivník nebude očekávat a nebude se mu moci bránit.“

Odpověděla tím, že se vyrovnala přesně podle něho – kolena pokrčená a nohy kolmo od sebe. Náhle vykročila pravou nohou, spustila levou ruku, natáhla pravou a skoro dokonale napodobila jeho úder.

Hraničář se nesnažil skrýt své překvapení ani uznání. „Studovala jsi mě," řekl.

„Vždy," odpověděla a znovu se postavila do obrany.

„A je to skoro správně," poznamenal, čímž urazil její pýchu.

„Skoro?"

„Tvé tělo vedlo," ujasnil. „Ale má to být meč, co tě táhne dopředu."

Skepticky se podívala na ostří. „Nerozumím."

„Porozumíš," řekl s pousmáním. „Teď pojď. Musíme si najít lepší místo pro mečový tanec."

Brzy našli vhodnou louku a Elbryan se šel připravit stranou, ponechávaje Pony při svlékání jistou míru soukromí. Setkali se na louce se svými zbraněmi. Hraničář vedl tanec a Pony ho následovala.

Dlouho se na ni díval a obdivoval její plynulost a krásu. Byl překvapen, jak rychle to pochopila. Potom se ponořil do svého meditativního transu, své vlastní rutiny, a nechal své tělo prostoupit písní *bi'nelle dasada*.

Pony se chvíli snažila udržet s ním krok, ale pak se jen dívala, ohromena tou krásou, souhrou svalů a přenášením rovnováhy.

Když skončili, byli pokrytí potem a šimral je jemný vánek. Stáli, dívali se na sebe a zdálo se, že oba dosáhli podobného stupně intimity jako při milování.

Elbryan se natáhl a jemně ji pohladil po tváři. „Každé ráno," řekl. „Ale ujisti se, aby se o tom nedozvěděl Juraviel."

„Bojíš se jeho reakce?"

„Nevím, zda by souhlasil," přitakal. „Tohle je jeden z nejvznešenějších rituálů Touel'alfar a jenom oni mají právo to sdílet."

„Juraviel připustil, že jsi *n'Touel'alfar*," připomněla mu.

„A necítím žádnou vinu," odpověděl přesvědčivě. „Budu tě učit – jenom chci, aby to bylo mé rozhodnutí."

„Abys ochránil Juraviela," hádala.

„Běž a obleč se," řekl s úsměvem. „Myslím, že před sebou máme dlouhý, namáhavý den."

Pony šla zpět ke keři na okraji louky, spokojená s ranní prací, i když byla vyčerpaná. Celé týdny se chtěla začít učit mečový tanec, a když měla první zkušenost za sebou, rozhodně jí nelitovala.

Nějak jí to připadalo podobné výcviku s magickými kameny, jako dar, růst, který ji více přibližuje k Bohu.

Část druhá

HIERARCHICKÁ STUPNICE

Strýci Mathere, znovu jsem překvapen houževnatostí lidí v zoufalých situacích. Stejně jako v Dundalis, našel jsem zde skupinu lidí, kteří chtějí bojovat a jsou připraveni zemřít – muže a ženy, děti a starší lidi, kteří by měli trávit dny vyprávěním příhod z dávno zašlých časů. Viděl jsem příšerné utrpení, a přesto jsem skoro nikdy neslyšel stížnosti – jiné než kručení žaludků z nedostatku jídla.

A s tímto utrpením přichází obětavost, která je inspirující a hřeje u srdce. Stejně jako to bylo s Paulsonem, Cricem a Chipmunkem, kteří položili své životy v bitvě, která nebyla jejich, jako s ušlechtilým Strážcem, jenž by si určitě byl vybral jinou cestu, je to nyní s Belsterem, Tomasem, Rogerem a dalšími.

Mám obavy kvůli nezamýšlené rivalitě mezi vůdci této skupiny a mnou. Když jsem vedl bojovníky zpět do tábora po našem velkém vítězství, vycítil jsem u Tomase opravdové napětí. On byl až do mého příjezdu jeden z vůdců téhle lesní skupiny, možná tím nejsilnějším hlasem. Klidná konverzace to rychle zhojila, protože Tomas je moudrý muž s roky zkušeností. Jakmile byl ujištěn, že máme stejný cíl – prospěch lidí pod jeho ochranou – už nebyla žádná rivalita.

Ale bojím se dalšího člena, kterého jsem ještě neviděl, neposedného mladíka jménem Roger. Podle Belstera je mladý a pyšný, a nikdy neměl mezi uprchlíky nejistou pozici. Už uvažoval o Belsterovi a lidech ze severu jako o rivalech. Co si pomyslí, až se setká s Pony a se mnou? Jak bude reagovat, až uvidí respekt k nám, zvlášť od těch, kteří nás znají ze severu, nebo od těch, kteří nás následovali v bitvě v lese?

Ve skutečnosti, strýci Mathere, považuji za ironické, že mě tito lidé mají za hrdinu. Když totiž vidím jejich tváře, výrazy žen a mužů, kteří byli možná poprvé v životě podrobeni takové zkoušce, vidím opravdové hrdinství.

Něco takového nemůže být poměřováno kvalitou zbraní a výcviku. Jsem větším hrdinou než žena, jež vlastním tělem chrání děti, nebo farmář, jenž vyměnil pluh za meč, aby bránil svou komunitu, jen proto, že jsem byl vycvičen elfy a mám zbraně velké síly? Jsem větším hrdinou, protože mé šance na výhru v bitvě jsou větší?

Myslím, že ne, neboť hrdinství je měřeno silou srdce, a ne silou paží. Je to znak vědomých rozhodnutí, nesobeckosti, ochoty vše obětovat jenom proto, že těm, kteří vás budou následovat, se povede lépe. Myslím, že hrdinství se rodí v komunitě, z pocitu, že člověk patří k něčemu většímu, než je jeho vlastní smrtelná schránka. Má kořeny ve víře: v Boha, nebo jenom přesvědčení, že lidé jsou silnější dohromady než jednotlivě.

Pro mne je tato houževnatost neuvěřitelná, tato vnitřní síla, ten lidský duch. A když to obdivuji, uvědomuji si, že tuto válku nemůžeme prohrát, že nakonec, i kdyby to mělo být za tisíc let, vyhrajeme. Protože oni nás nemohou zabít. Nemohou zabít tu houževnatost. Nemohou zabít tu vnitřní sílu, strýci Mathere.

Nemohou zabít lidského ducha.

Dívám se do tváří žen a mužů, dětí, příliš mladých na takové zkoušky, a jejich prarodičů, příliš starých pro takový boj, a vím, že je to pravda.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA DESÁTÁ

Nejsvatější místo

Terén se v poledne dalšího dne po bitvě v údolí stal obtížnějším. Mistr Jojonah se snažil zvednout morálku svých společníků tím, že jim připomínal, jaké vykonali dobro a že zabránili utrpení. Ale všichni mniši byli z noční akce unaveni a nebyli moc schopni používat magii, která by se dnes v tomto terénu hodila.

Jedinou věcí, o níž se nedalo diskutovat, bylo použití křemene na prozkoumávání krajiny. I když byli mniši vyčerpaní, nemohli si v tomto divokém kraji dovolit polevit v ostražitosti. Mistr Jojonah ukončil jízdu brzy, ještě před západem slunce, a vyzval bratry ke spánku, aby nabrali sil a mohli zítra zdolávat cestu s větší vervou.

„Měli bychom více síly na cestu," řekl jedovatě bratr Francis mistrovi, a jako vždy se postavil vedle něj, jako kdyby ho neustále po očku hlídal, „kdybychom se nepletli do problémů, které nejsou naše."

„Zdálo se mi, že ses pobavil ničením monster stejně jako každý," odpověděl mistr. „Jak můžeš pochybovat o rozumnosti našeho jednání?"

„Nepopírám potěšení z ničení nepřátel mého Boha," odpověděl bratr Francis.

Po tom prohlášení mistr Jojonah zvedl obočí.

„Ale," pokračoval bratr Francis, než mohl statný mistr něco říct, „vím, co otec opat Markwart nařídil."

„A to je vše, na čem záleží?"

„Ano."

Mistr Jojonah jen tiše zavrčel nad bratrovou slepou vírou, chybou převládající v řádu Abellikánů, chybou, kterou se on sám tolik let proviňoval. Mistr Jojonah, jako všichni mistři a čekatelé Sv. Mere-

Abelle, věděl, že loď najatá k dopravě bratrů na Pimaninicuit nikdy ze zálivu Všech svatých neodpluje a že všichni na palubě budou zavražděni. Jako ostatní – kromě Avelyna Desbrise – to přijal jako menší zlo, protože mniši prostě nemohli dopustit, aby někdo věděl o poloze Pimaninicuitu. A také věděl, jak bylo bratru Pellimarovi pomoženo zemřít na infekci, kterou si z výpravy přivezl – ačkoli by ho pomoc v podobě kamene duší určitě zachránila –, protože nedržel zavřenou pusu o tom, co se týkalo této důležité cesty. Ale opět, Pellimarova smrt se jevila jako menší zlo.

Když se podíval na své někdejší rozhodnutí, nemohl bratra Francise obviňovat. „Minulé noci jsme zachránili mnoho rodin," připomněl. „A toho nemohu litovat. Naší misi to neuškodilo."

„Promiňte, mistře Jojonahu," ozvalo se zpoza vozu.

Oba muži se otočili a uviděli opatrně přicházet tři mladší mnichy. Mezi nimi byl i bratr Dellman.

„Zpozoroval jsem v oblasti něčí přítomnost," vysvětloval bratr Dellman. „Není to goblin ani žádné jiné monstrum," dodal rychle, když uviděl náhlou, horečnou reakci. „Sleduje nás nějaký muž."

Mistr Jojonah se opřel. Nebyl nijak znepokojen a zabýval se pozorováním mladého mnicha, jenž doručil zprávu. Bratr Dellman pracoval tvrději než kdokoliv jiný v karavaně. Jojonahovi se líbil potenciál, který viděl v jeho očích, v idealistickém postoji.

„Muž?" opakoval bratr Francis, když viděl, že mistr Jojonah se nechystá odpovědět. „Z církve? Z Palmarisu? Z vesnice?" štěkal netrpělivě. I on si všiml Dellmanovy práce, ale nebyl si jist jeho motivy. „Kdo je to a odkud přišel?"

„Zjevně z Alpinadoru," odvětil bratr Dellman. „Obrovský chlap s dlouhými světlými vlasy."

„Bezpochyby z nějaké vesnice," řekl bratr Francis přímo mistrovi. „Možná že jste předběhl událostem, mistře Jojonahu," dodal krátce.

„Je to muž," odpověděl starší mnich. „Jenom muž. Možná se snaží zjistit, kdo jsme a proč jsme zachránili vesnici. Pošleme ho pryč a tím to skončí."

„A co když je to zvěd, vyslaný, aby odhalil naše slabosti? Alpinador se nikdy nestavěl jako spojenec církve Abellikánů. Musím vám připomínat tragédii Fuldebarrow?“

„Nemusíš mně připomínat nic,“ odpověděl mistr Jojonah přísně, ale bratr Francis měl pravdu. Fuldebarrow bylo město v Alpinadoru, větší než to z předchozí noci, kde opatství Sv. Kamene z Palmarisu otevřelo misii. Skoro rok šlo všechno dobře, ale pak misionáři zřejmě řekli nebo udělali něco, co barbary rozzuřilo. Nejspíš nějak urazili jednoho z bohů seveřanů. Žádný z mnichů nebyl nalezen – alespoň ne fyzicky. Sv. Kámen se obrátil na Sv. Mere-Abelle pro pomoc při vyšetřováni a s použitím magie kamenů duší se zjistilo, že mniši byli brutálně popraveni.

To se ovšem stalo před sto lety, a posílání misionářů na území pohanů bylo vždy nebezpečné.

„Zbavme se toho zvěda,“ řekl bratr Francis a zvedl se na nohy. „Já –“

„Ty neuděláš nic,“ přerušil ho mistr Jojonah.

Bratr Francis se narovnal, jako by dostal facku. „Je zajímavé, že jsem se před bitvou o vesnici nemohl spojit s opatem Markwartem,“ poznamenal a z jeho záludného pohledu Jojonahovým směrem bylo jasné, co naznačuje. „Na vzdálenosti nemá záležet.“

„Možná nejsi v práci s kameny tak silný, jak si myslíš,“ řekl mistr Jojonah suše. Oba však věděli své. Oba věděli, že mistr použil sluneční kámen, kámen antimagie, a znemožnil Francisovi získat opatovu podporu proti myšlence bránit alpinadorskou vesnici.

„Co s tím stínem tedy budeme dělat?“ dožadoval se bratr Francis.

„Co by?“ bylo vše, co mohl Jojonah říci.

„Ví o nás, a tím se stal hrozbou,“ naléhal dál Francis. „Jestli je to zvěd, jak věřím, potom na nás pošle armádu, a to, že ho teď necháme žít, už nebude vypadat tak milosrdně, až za naši velkorysost desítky mužů zaplatí životem.“ Odmlčel se a Jojonahovi se zdálo, že ho ta vyhlídka skoro těší, jako by právě sám sebe přesvědčil, že bude lepší nechat toho muže naživu.

„A i kdyby to nebyl zvěd,“ pokračoval mnich, „stále zůstává hrozbou. Co když ho zajmou powriové. Pochybujete snad o tom, že by nás prozradil, kdyby doufal v milost?“

Mistr Jojonah se podíval na tři mladší mnichy, kteří vyplašeně zírali na přiostřující se výměnu názorů.

„Bylo by asi lepší, kdybyste nás nyní opustili," pobídl je mistr. „A ty, bratře Dellmane, jsi odvedl dobrou práci. Vrať se zpátky ke kamenům, a tentokrát použij kámen duší, abys mohl našeho přítele lépe pozorovat."

„Nezvaný a nechtěný," mumlal si pro sebe bratr Francis, když tři mniši odcházeli a míjeli se s přicházejícím Brauminem Herdem.

„Nepodceňujte Alpinadorany," pronesl Braumin, když došel blíž. „Nebýt kamene duší, nikdy bychom nevěděli, že nás sleduje, protože právě teď je jenom padesát yardů od tábora."

„Zvědové jsou v tomto dobří," poznamenal bratr Francis, načež se Jojonah s Brauminem kysele zatvářili.

„Co si o něm myslíš?" zeptal se Jojonah Herdeho.

„Hádám, že je z vesnice, ale nepřikládám tomu takový neblahý význam jako zde můj bratr."

„Naše mise je příliš důležitá na to, abychom mohli polevit v pozornosti," hádal se Francis.

„Ano, to je," souhlasil Jojonah. Podíval se zpříma na bratra Braumina. „Ovládni ho," nařídil mu. „Přesvědči ho, že má zmizet, a kdyby to selhalo, odejdi s jeho tělem pryč. Nechej ho nabýt vědomí daleko v Lesní zemi, aby byl vyčerpaný a moc brzy se nevrátil."

Bratr Braumin se uklonil a vyrazil pryč. Nebyl nadšen vyhlídkou na ovládnutí, ale ulevilo se mu, že Francis nemůže vykonat to, co zamýšlel. Necestoval tolik mil jen proto, aby se účastnil vraždy člověka.

Nejdřív šel k bratru Dellmanovi a řekl mu, že mohou ustat v práci s křemenem a že nemá dál pátrat s kamenem duší – ovládnutí bylo dost těžké i bez toho, aby se tam motal ještě další duch. Pak šel do svého vozu a připravil se.

# # #

Andacanavar se krčil v křoví. Byl si jist, že je pro mnichy neviditelný. Tedy aspoň co se týkalo fyzického vidění, protože neměl žádné zkušenosti s magií, kromě té Touel'alfar, a neměl ani ponětí o potenciálu kruhových kamenů.

Byl ale vnímavý k okolí, a tak vycítil i neurčitou přítomnost kolem sebe, přítomnost někoho, kdo ho sleduje.

Ten pocit zesílil, když se duch bratra Braumina Herdeho přiblížil a když do něj chtěl vstoupit!

Andacanavar se rozhlédl, prohledávaje očima každý stín, každý možný úkryt. Věděl, že není sám, jenomže jeho fyzické smysly nic neobjevily.

Nic.

Útok zesílil. Hraničář málem nechtěně vykřikl. Ucítil, jak se ho jiná vůle snaží vytlačit z těla.

Andacanavar se účastnil společných shromáždění Touel'alfar, spojení celé elfí komunity v jedinou harmonii. To bylo krásné, bylo to sdílení myslí, nejintimnější zkušenost. Ale tohle…

Znovu skoro vykřikl, ale ovládl se, protože mu bylo jasné, že druhá mysl nejspíš chce, aby křičel a vzdal se svého těla.

Pátral ve svém nitru, snaže se najít něco konkrétního, něco identifikovatelného. Vzpomněl si na společnou elfí píseň, na sto duší splynutých v harmonii. Jenže tohle…

Tohle bylo znásilnění.

Padl na zem, tiše vrčel a bojoval tím jediným způsobem, který znal. Postavil kolem sebe zeď čirého vzteku, rudou bariéru, která ho chránila. Plně kontroloval svou mysl, a to na všech úrovních. Použil disciplínu *bi'nelle dasada*, mečového tance, používanou v létech výcviku u elfů. A skrze své pevné odhodlání, sílu vůle, našel svého duchovního nepřítele, cizí vůli. V hlavě se mu objevila mapa jeho myšlenek a na ní viděl narušitelovy stopy.

Nepřítel, vůle bratra Braumina, se mu brzy ukázal, a pak se najednou střetli v rovné bitvě vůlí, již bez momentu překvapení. Bratr Braumin, disciplinovaný a cvičený s kameny, bojoval dobře, jenže hraničář byl daleko silnější a mnich byl brzy vyhnán a stahoval se.

Andacanavar byl touto zkušeností, touto neznámou magií, opravdu otřesený, ale se svou typickou odvahou si nenechal ujít příležitost. Cítil kanál, cestu, kterou za sebou zanechal prchající duch, a tak poslal své myšlenky za ním.

Brzy byl v táboře mnichů a pak v jednom voze. Tam seděl narušitel, muž, mnich asi třiceti zim, ponořen v hluboké meditaci.

Hraničář bez zaváhání pokračoval po mentální cestě, následuje ducha rovnou do těla, a obnovil boj. Bojiště bylo obtížné, byl to terén známější nepříteli, ale hraničář pokračoval ve svém úsilí a soustředil svou vůli. Dočasně ho zpomalila jedna myšlenka: kdyby ovládl toto tělo, zanechá své otevřené k narušení?

Neměl se to jak dozvědět a jeho zaváhání skoro zhatilo boj.

Ale poté, se stejnou odhodlaností, která ho přenesla přes všechny ty zkoušky neodpouštějící země Alpinadoru, zatlačil na mnichovu mysl, vypuzoval ji a zabíral její místo.

# # #

Nebyl to dobrý pocit, bylo to divné a připadalo mu to špatné. I přes vědomí, že chrání svou duši, že má zodpovědnost k obyvatelům Alpinadoru, nemohl se zbavit viny. Ovládnutí jiného těla, ať už z jakýchkoliv důvodů, urazilo jeho smysl pro dobré a špatné.

Ale vytrval a našel jistou úlevu v malém hladkém šedém kameni ve své neznámé ruce. Tenhleten kámen byl kanálem, cestou, a když jej nyní měl ve své moci, byl si jistý, že uzavřel vstup do svého těla. Aklimatizoval se na novou schránku, přesunul se ve vozu dozadu a díval se na tábor. Chvilku tam zůstal. Zdravilo ho mnoho mnichů – jak byl rád, že ho elfové naučili jazyk Honckého království! Potom, se vzrůstající důvěrou, se odvážil vyjít z vozu a vydat se mezi cizince.

Neměl moc práce s určováním postavení. V této skupině bylo založeno na věku, v jehož odhadování byl dost dobrý. Z úcty, se kterou se k němu chovali ostatní mnichové, pochopil, že je v těle nějakého váženého mnicha.

„Mistr Jojonah si s tebou přeje mluvit," řekl jeden mladý muž a další to po chvíli potvrdil, ale Andacanavar neměl možnost zjistit, kdo je ten tajemný Jojonah. A tak se dál potuloval po táboře a sbíral informace. Brzy si uvědomil, že je pronásledován – ne člověkem, ale duchem. Duch se snažil dostat zpátky dovnitř, a přestože Andacanavar odrážel útoky, začínal být unavený a věděl, že už to dlouho nevydrží.

Pak uviděl staršího muže a pomyslel si, že to bude vůdce skupiny, možná ten, o kterém mluvili. Vedle něj byl rozhněvaně se tvářící mnich asi ve stejném věku jako ten, kterého ovládal.

„Už jsi skončil?“ zeptal se mistr Jojonah a šel k němu.

„Ano, mistře Jojonahu,“ odpověděl Andacanavar s jistým respektem, doufaje, že jeho tón a odhad mužovy identity bude správný.

„A zbavili jsme se již toho zvěda?“ zeptal se ostře mladší mnich.

Andacanavar odolal pokušení udeřit ho do obličeje. Dlouho a tvrdě se díval na mnicha a záměrně ignoroval otázku, protože doufal, že dvojice se vyjádří dál.

„Bratře Braumine?“ zeptal se Jojonah. „Ten Alpinadoran je pryč?“

„A co bys chtěl, abych udělal?“ zeptal se hraničář přísně a podíval se na mladšího mnicha, protože bylo evidentní, že on a ten, kterého ovládl, se nemají rádi.

„To je irelevantní,“ odpověděl bratr Francis a úkosem vrhl pohled na Jojonaha.

„Protože jsi neměl moc času na to, abys ho odtud odvedl, předpokládám, že jsi ho přesvědčil, aby odešel,“ pravil mistr klidně.

„Možná že bychom ho měli pozvat, aby se k nám připojil,“ odvážil se odpovědět Andacanavar. „Bezpochyby zná zemi a mohl by být dobrým průvodcem.“ Při řeči se díval na Francise a poznal jeho narůstající podezření, neboť bratr měl ve tváři výraz překvapení až zděšení.

„O tom jsem uvažoval,“ připustil mistr Jojonah, nevšímaje si výrazu svého horkokrevného společníka. „Ale musíme se chovat podle nařízení otce opata.“

Bratr Francis zafrkal.

„Kdybychom ho přivedli, začal by se vyptávat,“ pokračoval mistr Jojonah a zcela Francise ignoroval, což hraničáři napovědělo, že je na drzosti mladšího mnicha zvyklý.

„Nemůžeme si dovolit dát mu odpovědi,“ pokračoval Jojonah. „Projdeme Alpinadorem rychle a raději nebudeme do naší mise zatahovat nikoho ze seveřanů. Nebudeme otevírat staré rány mezi barbary a naší církví.“

Andacanavar se nevyjadřoval, ale byl rád, když slyšel, že nejsou nepřátelé.

„Běž zpět a dohlédni na toho průzkumníka," nařídil mistr, „a ujisti se, že se řídí tvým návrhem odejít."

„Já to udělám," přerušil je bratr Francis.

Hraničář moudře zadržel svou první reakci, která by byla prudká, naléhavá, snad až zoufalá. Neměl chuť bojovat s dalším duchem. „Jsem schopen dokončit úkol, jejž jsem dostal, mistře," řekl klidně.

Mnichův výraz mu napověděl, že uklouzl, poněvadž toto oslovení náleželo pouze staršímu mnichovi. Francis se ze vzteklého přes zmateného změnil na nevěřícného a přísně se díval na hraničáře v mnichově těle. Andacanavar, snaže se zakrýt svou chybu, se otočil k mistrovi, ale na jeho tváři uviděl stejně pochybovačný výraz.

„Dej mi ten kámen, bratře," řekl mistr Jojonah.

Andacanavar zaváhal a zvážil důsledky. Dostane se do vlastního těla bez kamene? Použije jej mistr k tomu, aby odhalil pravdu?

Jako by čekající duch vycítil jeho zaváhání, opět zaútočil. Hraničář věděl, že je čas odejít.

Mistr Jojonah a bratr Francis skočili dopředu, aby zachytili tělo bratra Braumina, když zvrátil oči a podlomily se mu nohy. Bratr Francis chytil hematit a vytáhl mu jej z ruky.

Ale Andacanavar neměl potíže najít své tělo a vstoupit do něj. Ihned vstal a přemýšlel, kde se schovat před očima duchů.

V táboře se zatím bratr Braumin uklidnil, potom se ohnul a s rukama na kolenou lapal po dechu.

„Co se stalo?" zeptal se mistr Jojonah.

„Jak můžeš selhat proti někomu, kdo není vůbec trénovaný –" začal se ptát Francis, ale Jojonah ho pohledem zarazil.

„Silný," poznamenal bratr Braumin mezi nádechy. „Má silnou vůli a rychlé myšlenky."

„Opravdu?" řekl bratr Francis suše.

„Zkus to sám," vyštěkl na něj bratr Braumin. „Prospěje ti poznat, co je skromnost."

„A už dost!" zvolal mistr Jojonah. Snížil hlas, protože se okolo nich shromáždili ostatní. „Co ses dozvěděl?" zeptal se Braumina.

Mladý mnich pokrčil rameny. „Obávám se, že on se dozvěděl ode mne.“

„Skvělé,“ poznamenal sarkasticky Francis.

„A co?“ dožadoval se mistr Jojonah.

Bratr Braumin však znovu pokrčil rameny.

„Připravte koně,“ nařídil Jojonah. „Musíme odtud.“

„Najdu toho zvěda,“ nabídl se Francis.

„Najdeme ho společně,“ opravil ho mistr. „Jestliže porazil bratra Braumina, nedělej si iluze, že ty bys ho přemohl.“

Bratr Francis zuřil, snaže se najít nějakou odpověď. Otočil se, jako by chtěl odejít.

„Připojíš se?“ zeptal se Jojonah přímo.

„Není třeba,“ ozval se zvučný hlas a všichni mniši se jako jeden otočili, aby se podívali na Alpinadorana, sebejistě kráčejícího do tábora. Na mnichy na stráži se ani nepodíval. „Nemám náladu na další boj s duchy. Proč si nepromluvíme otevřeně jako muži.“

Jojonah s Francisem si vyměnili nevěřícné pohledy, ale když se otočili k Brauminovi, jedinému, kdo už měl s hraničářem skutečně nějaký kontakt, shledali, že není překvapen. Nevypadal však ani potěšeně.

„Je to čestný muž,“ řekl mistr Jojonah. „Souhlasíš?“

Bratr Braumin byl až příliš zaměstnán na to, aby odpověděl. Díval se na hraničáře. Sdíleli takřka pudovou nenávist. Svedli intimní boj a viděli duši toho druhého. Andacanavar si byl jist, že mnich mu chtěl ublížit, a Brauminovi bitva přinesla jen stud.

A tak stáli, zírali na sebe a všichni ostatní je tak nechali.

Nakonec se z toho Braumin dostal, připomněl si, že tento muž se jenom bránil. Postupně se jeho výraz uvolnil, a pak přikývl. „Můj pokus přesvědčit tě se zdál jako bezpečnější cesta,“ omluvil se. „Pro tebe nejvíc ze všech.“

„Bojování s obry shledávám příjemnějším než to, co jsi mi chtěl udělat,“ odpověděl hraničář, ale i on přikývl na znamení odpuštění a obrátil svou pozornost k Jojonahovi.

„Jmenuji se Andacanavar,“ řekl. „A má země je pod vašima nohama. Mám mnoho titulů, ale můžete mě považovat za ochránce Alpinadoru.“

„Vznosný titul,“ poznamenal bratr Francis.

Hraničář poznámku přešel. Shledal zajímavým, že se mu líbí více ten druhý mladý mnich, který se snažil ukrást jeho tělo, než tenhle. A zcela jistě ho více respektoval. „Nejsem žádný zvěd,“ začal, „na mých motivech není nic zlého. Sledoval jsem vás z údolí, protože jsem viděl vaši sílu, a nemohu vás nechat procházet se tu volně. Taková síla, kterou jste předvedli, by mohla být pro mé lidi pohromou.“

„Nejsme nepřátelé Alpinadoru,“ odpověděl klidným hlasem mistr Jojonah.

„To už vím,“ řekl Andacanavar. „A tak jsem k vám přišel otevřeně, přišel jsem do vašeho tábora jako přítel, možná spojenec, se zbraní na zádech.“

„Nežádali jsme žádnou pomoc,“ řekl bratr Francis příkře, čímž si od Jojonaha vysloužil nevraživý pohled.

„Já jsem mistr Jojonah,“ přerušil ho rychle starší mnich, který chtěl problematickému Francisovi zavřít ústa, „ze Sv. Mere-Abelle.“

„Znám váš domov,“ řekl hraničář. „Povídá se, že je to obrovská pevnost.“

„Pověsti nelžou,“ odpověděl bratr Francis tvrdě. „A každý z nás dobře ovládá bojová umění.“

„Když to říkáš,“ souhlasil hraničář a obrátil se zpět na Jojonaha, jenž se zdál mnohem rozumnější. „Víte, že jsem mezi vás přišel v jeho těle,“ vysvětlil. „A když jsem v něm byl, seznal jsem, že chcete projít mou zemí. Možná že bych vám mohl pomoct. Nikdo nezná cestu lépe než Andacanavar.“

„Andacanavar Skromný?“ prohodil bratr Francis. „Je to také jeden z tvých titulů?“

„Poslyš, ty opravdu nejdeš pro urážku daleko,“ odpověděl hraničář. „Možná bys měl být opatrnější, jinak ti někdo vyřízne jazyk.“

Bratr Francis byl příliš pyšný, než aby si nechal takto vyhrožovat, a slepě se vrhl dopředu.

Hraničář vybuchl v pohyb rychleji, než některý z mnichů stačil vykřiknout. Zpoza opasku vytáhl malou sekyrku a naklonil se do strany, aby ji mohl hodit spodem. Rotující sekyra proletěla přímo

mezi nohama vylekaného Francise a zabořila se do boku vozu asi dvacet stop za ním.

Ohromený mnich i všichni ostatní se otočili, aby posoudili hod, a pak se obrátili zpět k hraničáři, každý s výrazem většího respektu.

„Mohl jsem ji hodit trochu výš," řekl hraničář s mrknutím. „A pak bys mluvil trochu vyšším hlasem."

Bratr Francis se ovládl, aby se netřásl vztekem a strachem zároveň. Obličej mu však náhle zbělal a odhalil tak jeho pravé emoce.

„Odstup, bratře Francisi," štěkl mistr Jojonah.

Francis se podíval na staršího muže a odpověděl na Andacanavarův lišácký úsměv rozhněvaným pohledem. Nato se vrátil zpět na místo, předstíraje frustrovaný vztek, přestože ve skutečnosti – a všichni to věděli – byl rád, že mistr Jojonah zasáhl.

„Víte, také mám trochu tréninku v bojovém umění," vysvětlil hraničář. „Ale doufám v to, že si své schopnosti schovám jen pro powrie, obry a podobně. Vaše církev a mí lidé nejsou přáteli – a nevidím důvod to teď měnit –, ale jsou-li vašimi nepřáteli powriové, pak je Andacanavar vaším spojencem. Jestli chcete mou pomoc, pak vás provedu mou zemí tou nejbezpečnější, nejrychlejší cestou. Jestli nechcete, řekněte to hned a já odejdu." Podíval se lišácky na bratra Braumina a zasmál se. „A věžte, že můžu dojít daleko sám a nepotřebuji k tomu žádné pobízení." Mladý mnich se hluboce zarděl.

Mistr Jojonah pohlédl na své dva společníky a, jak předpokládal, našel v jejich tvářích dvě rozdílné odpovědi. Věděl, že konečné rozhodnutí spočívá na něm. Obrátil se k obrovskému cizinci. „Ale nemohu ti říci cíl naší cesty."

„A kdo se ptá?" odvětil usmívající se Andacanavar. „Jdete na severozápad a chcete opustit mou zemi. Jestliže se tohoto kursu chcete držet, ukážu vám nejsnazší cestu."

„A když se ho nechceme držet?" přerušil je bratr Francis. Podíval se zlobně na mistra Jojonaha, dávaje mu jasně najevo, jaký je jeho postoj k cizinci.

„Ale vy se ho přece chcete držet," odpověděl hraničář, nepřestávaje se usmívat. „Myslím, že jdete na Barbacan, na horu Aida."

Protože byli velmi disciplinovaní, ani jeden z trojice mnichů nedal najevo, že jeho dohad je správný, jenže otevřená ústa mnohých mladších mnichů mu potvrdila, že má pravdu.

„To je jen tvůj dohad?“ zeptal se Jojonah klidně a pomyslel si, že to hraničář musel slyšet, když byl v těle bratra Braumina. Andacanavar se stával čím dál nebezpečnějším. Nadával si, neboť možná bude muset poslechnout bratra Francise a zabít ho. „A nic než dohad?“

„To je můj závěr,“ objasnil Andacanavar. „Jestliže chcete zezadu napadnout monstra, která útočí na vaši zemi, tak se nacházíte moc daleko na severovýchodě. To byste se byli museli stočit zpět na západ dřív, než jste vkročili do Alpinadoru. Ale s vaší magií byste takovou chybu neudělali. A tak se mi zdá, že míříte na Barbacan. Chcete vědět o té explozi tam, o velkém mraku šedého kouře, který halil zemi více než týden a přinesl popel až sem.“

Jojonahovy obavy se změnily ve zvědavost. „Takže tam opravdu došlo k explozi?“ zeptal se, i přes svůj strach, že tím odhalí další informace.

Vedle něj se bratr Francis skoro udusil zlostí.

„Ó ano, byla to největší exploze, kterou jsem za celý svůj život viděl!“ potvrdil hraničář. „Otřásla mi zemí pod nohama, přestože jsem stál stovky mil daleko. K nebi se zvedla hora mračen.“

Mistr Jojonah strávil to potvrzení a potom se ocitl před velkým dilematem. Prohlášení otce opata Markwarta o takovýchto událostech bylo jasné, ale Jojonah ve svém srdci věděl, že ten muž není nepřítel a že by jim velmi pomohl. Rozhlédl se po své skupině – všichni mniši se totiž kolem nich shromáždili – a nakonec se podíval na bratra Francise, jenž bude samozřejmě dělat problémy.

„Nahlédl jsem do jeho nitra,“ řekl bratr Braumin po dlouhé, nepříjemné chvíli ticha.

„Víc, než by se mi líbilo,“ poznamenal hraničář suše.

„Mně se to také nelíbilo,“ odpověděl bratr Braumin s pousmáním. Odložil stranou svůj osobní konflikt s tím mužem, věda, že je stejně nesmyslný, obrátil se k mistru Jojonahovi a řekl: „Nechť nás vede Alpinadorem.“

„Ví toho příliš!“ hádal se Francis.

„Ví víc než my!“ odsekl Braumin.

„Otec opat –“ začal Francis výhružně.

„Otec opat to nemohl předvídat,“ přerušil ho rychle Braumin. „Andacanavar je dobrý muž, silný spojenec a zná cestu. Cestu, kterou bychom my mohli snadno ztratit,“ dodal hlasitě, aby ho všichni slyšeli. „Jedna chybná zatáčka v horách nás může porazit nebo nás stát týden cesty zpět.“

Bratr Francis začal odpovídat, ale mistr Jojonah zvedl ruku na znamení, že už slyšel dost. Cítil se staře. Protřel si rukama obličej, podíval se na své dva společníky a pak na hraničáře. „Najez se s námi, Andacanavare z Alpinadoru,“ pobídl ho. „Nepotvrdím náš cíl, ale říkám ti pravdu, když tvrdím, že musíme opustit tvou zemi na severozápadě, a to co možná nejdříve.“

„Týden těžké jízdy,“ řekl hraničář.

Mistr Jojonah přikývl, přestože věděl, že s pomocí magie to zvládnou za polovinu času.

# # #

V poledne toho dne už Jojonah neměl naprosto žádné pochybnosti o moudrosti rozhodnutí nechat hraničáře vést karavanu. Cesta zůstávala drsná, západní Alpinador byl nehostinný, země kamenů a rozeklaných hor, avšak hraničář věděl kudy jít, znal každou stezku, každičkou překážku. Mniši, po dlouhém odpočinku, zlehčovali cestu magií, snižovali hmotnost vozů malachity, odstraňovali sutinu z cesty blesky a také vábili divoká zvířata.

Andacanavarovi chvíli trvalo, než si toho všiml. Nejdřív přemýšlel nad tím, jak je mniši lákají, ale když za sebou karavana nechala dva jeleny, polomrtvé vyčerpáním, byl skutečně zmatený – a vůbec nebyl šťastný.

„Jak říkáte tomuhle?“ zeptal se bratra Braumina, když se k němu mnich připojil.

„Používáme energii divokých zvířat,“ vysvětlil mnich zcela upřímně. „Jako potravu pro naše koně.“

„A pak je necháte zemřít?“ zeptal se hraničář.

Bratr Braumin bezmocně pokrčil rameny. „Co máme dělat?“

Hraničář si povzdechl a snažil se zkrotit svůj vztek. Vytáhl z pochvy vzadu na opasku širokou dýku, sehnul se, metodicky zabil oba jeleny, pak poklekl do prachu a pomodlil se za jejich ducha.

„Vezmi ho," nařídil Brauminovi, zatímco vzal většího jelena za nohy a hodil si ho na ramena.

Brzy nato dohnali vozy a Andacanavar hodil mršinu před Jojonahovo spřežení. Mistr zastavil a šel k muži.

„Vezmete si jejich životní energii a necháte je zemřít?" obvinil ho hraničář.

„Je to nepříjemná nutnost," připustil mistr.

„Není to tak nutné," řekl hraničář. „Když je musíte zabít, tak je použijte, všechny, jinak ta zvířata urážíte."

„Nejsme lovci," odpověděl mistr Jojonah. Podíval se na bratra Francise, který se pohnul, aby se k nim připojil.

„Ukážu vám, jak je stáhnout a vykuchat," nabídl hraničář.

„Na to nemáme čas!" protestoval bratr Francis.

Mistr Jojonah se kousl do rtu, nevěda, jak pokračovat dál. Chtěl bratru Francisovi vynadat – nemohli si dovolit ztratit cenného průvodce –, ale bál se, že škoda už byla nadělána.

„Buď si najdete čas, anebo už nezabijete ani jedno zvíře," odpověděl hraničář.

„Jsou to snad tvá zvířata?" zeptal se bratr Francis pochybovačně.

„Jste v mé zemi, to už jsem vám řekl," odpověděl hraničář, „a tak je ochraňuji." Otočil se přímo na Jojonaha. „Ne, nezabráním vám v lovení, to také dělám. Ale když si vezmete zvíře, nemůžete ho nechat ležet v prachu cesty. To je urážka, krutost proti všem zásadám slušnosti."

„Dostáváme lekci o krutosti od barbara," řekl bratr Francis s frknutím.

„Když potřebujete lekci, berte ji, když se nabízí," odpověděl Andacanavar.

„Nepotřebujeme jídlo ani kůže," odpověděl mistr Jojonah klidně. „Ale energie je pro naše koně životně důležitá. Jestli nevydrží k cíli a zpět, jsme ztraceni."

„A je nutné, abyste si z každého zvířete brali tolik, aby nemělo dost na přežití?" zeptal se hraničář.

„Jak můžeme vědět, kdy přestat?“

„Myslím, že bych vám to mohl ukázat.“

Mistr Jojonah se široce usmál. Nikdy se mu nelíbilo zabíjení těchto nevinných zvířat. „Můj příteli Andacanavare,“ řekl, „kdybys nás mohl instruovat, jak dokončit tuto misi bez zanechávání mrtvé zvěře na cestě, pak bych ti byl do smrti vděčný.“

„Několik jelenů také,“ odpověděl hraničář. „A pokud jde o tyhle, co jste už zabili, vězte, že dnes večer se dobře najíte a že kůže určitě využijete, až se dostanete dál na sever, protože i v létě tam večer fouká mrazivý vítr.“

Andacanavar pak ukázal mnichům, jak stáhnout a vykuchat jelena. O chvíli později se karavana dala znovu do pohybu a bylo přivábeno několik čerstvých jelenů. Hraničář každé zvíře pozorně sledoval, a jakmile uviděl, že zvíře slábne, zavolal, aby zastavili převádění energie, a pak zvíře, unavené, ale živé, odběhlo zpět do lesa.

Pouze Francis dával najevo jistou nelibost, avšak Jojonah a Braumin byli přesvědčeni, že i jemu se ulevilo.

„Je to zajímavý trik,“ řekl hraničář Jojonahovi. „Ale pomohlo by, kdybyste přivolali pár losů. Ti by dodali vašim koňům energii!“

„Los?“

„Velký jelen,“ vysvětlil hraničář s pokřiveným úsměvem.

„Už jsme přivedli nějaké velké…“ začal vysvětlovat mistr Jojonah, ale Andacanavar ho přerušil.

„Větší,“ řekl, seskočil z vozu a zmizel v keřích.

„Čiperný starý muž,“ poznamenal bratr Braumin.

Hraničář se k vozům vrátil o hodinu později. „Řekněte vašim přátelům, co vycházejí z těla ven, aby se šli podívat tamtím směrem,“ řekl, ukazuje na mělké údolíčko na západě. „Ať se dívají po něčem velkém a tmavém s parohy dvakrát rozložitějšími, než je člověk vysoký.“

Jojonah s Brauminem si vyměnili pochybovačné pohledy.

„Jen jim to řekněte,“ trval Andacanavar na svém. „Uvidíte, jestli lžu.“

O chvíli později se objevil obrovský los kontrolovaný kameny a oba mnichové se v duchu omluvili za své pochyby.

A jak koně běželi, když zanechali vyčerpaného losa na cestě!

Jeli po celý den. Večer se všichni mniši shromáždili okolo ohňů a poslouchali hraničářovy zkazky o životě na severu. Andacanavar si je svým bodrým vystupováním a živým vyprávěním získal. Dokonce ani bratr Francis nevyhrožoval tím, že se spojí s otcem opatem, aby si stěžoval.

A tak když večer čtvrtého dne společné cesty hraničář oznámil, že odchází, na karavanu padly chmury.

„Neměli byste být tak zoufalí," řekl jim. „Ukážu vám cestu na Barba…" Zarazil se a usmál se. „Tedy jestli tam máte namířeno."

„Nemohu to potvrdit," řekl mistr Jojonah a také se usmíval. Měl k Andacanavarovi naprostou důvěru, poznal, jaký je v nitru, a věděl, že sdílejí stejnou víru. Samozřejmě že věděl, kam jedou – kam jinam by také jeli?

„Přímá a jistá cesta," pokračoval hraničář, „a když vám nebudou stát v cestě powriové a obři, brzy se tam dostanete."

„Ale mé mapy ukazují, že náš cíl je mnoho mil za západní hranicí Alpinadoru," poznamenal bratr Francis, teď už uctivějším tónem. „Obávám se, že je před námi dlouhá cesta."

Andacanavar natáhl ruku a bratr Francis mu podal mapu regionu. Hraničář zvedl obočí, poněvadž byla velmi detailní a přesná.

„Vaše mapy jsou správné," souhlasil. „Ale hranici Alpinadoru jsme překročili již předevčírem, než jsme se utábořili na noc. Hlavy vzhůru, už tam brzy budete. I když já bych nechtěl jít na místo, o kterém se říká, že je domovem démona." Potom se kousl do prstu, krví nakreslil na mapu cestu a udělal X v místě, kde se právě nacházeli.

Dal mapu zpět Francisovi, s poslední hlubokou úklonou je opustil a rychle vběhl do nízkého podrostu. Celou dobu se smál.

„Kdyby nevypadal tak, jak vypadá, myslel bych si, že je elf," poznamenal Braumin Herde. „Kdyby tedy existovali nějací elfové."

Mnichy povzbudila hraničářova poslední slova, týkající se jejich současné pozice. Snědli večeři – opět báječnou zvěřinu –, odříkali večerní modlitby, prospali se a před úsvitem se vydali znovu na cestu.

Země byla drsná – již ne tak hornatá, ale více zalesněná. Podle krví vyznačené trasy na mapě se však brzy dostali na širokou cestu. Všechny vozy se zastavily a vůdci karavany se vydali na průzkum.

„Tento průsek udělala armáda monster při svém postupu na jih," hádal mistr Jojonah.

„Pak bychom se tedy měli dostat přímo ke zdroji této armády," řekl bratr Braumin.

„Je to nebezpečné," poznamenal bratr Francis a díval se okolo. „Nejsme tu krytí."

„Ale bezpochyby je to ta nejrychlejší cesta," odvětil bratr Braumin.

Mistr Jojonah se zamyslel jen na chvíli a uvažoval hlavně nad tím, že je sem navedl Andacanavar. „Ať duchové prozkoumají cestu," nařídil. „Jak naši koně, tak vozy by už potřebovali pohodlnou cestu."

Bratr Francis rozdal všechny křemeny a hematity a poslal mnichy daleko všemi směry, zda nenarazí na nepřátelský tábor.

Ani po dalších dvou dnech jízdy ještě nenarazili na jediné monstrum, přestože za sebou nechali víc než sto mil. Nyní už viděli vysoké hory obklopující Barbacan a měli obavy, jak přes ně dostanou vozy.

Cesta však pokračovala k úpatí hor a pak přímo do nich. Vedla širokým průsmykem. Bylo znepokojující tam tábořit, ale kolem nebyla žádná monstra a ani moc divé zvěře. Krajina se zdála podivně mrtvá a děsivě tichá. V poledne dalšího dne již dohlédli konce hor a ve výhledu dál jim překážel jediný hřeben. Mistr Jojonah dal zastavit a zavolal bratry Francise a Braumina.

„Měli bychom tam jít duchem," poznamenal Francis.

Byl to dobrý návrh, jenže mistr stejně potřásl hlavou. Měl pocit, že to, co leží před nimi, je důležité, a cítil, že by to měli vidět i fyzicky. Začal lézt.

Čekatelé a mladší mniši ho následovali.

Když mistr Jojonah překonal poslední bariéru a dostal se do místa, odkud uviděl široké údolí, které tvořilo srdce Barbacanu, naplnily ho smíšené pocity. Mniši se rozestoupili a ohromeně zírali na výjev totální zkázy. Tam, kde byl les, se nyní rozkládalo moře

popela plné pařezů a zuhelnatělých kmenů. Celé údolí bylo šedé a pusté a vzduch páchl sírou. Mnichům to připadalo jako předběžná ukázka konce světa nebo náhled na to, co jejich církev popisovala jako peklo. Nejvíce otřeseni byli mladší mniši, z nichž někteří vykřikli.

Počáteční zoufalství se však změnilo v zachmuřené přijetí skutečnosti a do jejich myslí se vloudily jiné, pozitivní myšlenky. Mohlo cokoliv přežít takový výbuch? Možná měli pravdu, když si mysleli, že hlava armády byla oddělena od těla, neboť toto místo nazýval daktyl svým domovem, a jestliže tady v době exploze byl, nemohl přežít.

Dokonce i bratr Francis byl ohromen natolik, že se dlouho nevzmohl ani na slovo. Pak se přesunul k Jojonahovi.

„Můžeme tento obraz zkázy brát jako dostačující důkaz, že byl daktyl zničen?“ zeptal se mistr.

Francis se podíval dolů, do údolí vyplněného popelem. Nebylo těžké určit zdroj exploze: hora stojící uprostřed popela, z níž stále vycházel kouř. „Nevěřím, že to bylo přirozené,“ řekl.

„Jsou tu vulkány,“ opáčil mistr Jojonah.

„Ale právě nyní?“ zapochyboval bratr Francis. „Nemůžeme si přece myslet, že sopka vybuchla právě ve vhodné chvíli a právě tady?“

„Pochybuješ o božím zásahu?“ zeptal se mistr. Pronesl to vážně, i když i on měl značné pochyby. V řádu byli fanatikové, kteří očekávali, že Bůh vztyčí palec a rozmáčkne všechny oponenty církve ihned, jakmile se objeví. Jojonah slyšel jednoho mladého mnicha, stojícího na zdi během útoku powriů na opatství, jak volá Boha, aby zasáhl. Jojonah také v Boha věřil, ale myslel na něj jako na analogii se silou dobra. Věřil, že dobro vždy zvítězí, protože dobro je silnější než zlo. Podezříval Francise, že to cítí stejně, neboť mladý bratr byl i přes své nedostatky myslitelem, trochu intelektuálem, který vždy podporoval víru logikou.

Francis se na mistra lstivě díval. „Bůh byl na naší straně,“ řekl. „V našich zbraních, v naší síle a v magii, která rozdrtila nepřítele. Ale tohle…“ řekl a dramaticky rozpřáhl ruce, když si prohlížel zdevastované údolí. „Tohle je možná prací Boha, ale bylo to

vykonáno rukou božího člověka anebo je to výsledek přehnaného vyvolávání síly země démonem daktylem.“

„Asi to bude ta poslední množnost,“ řekl mistr Jojonah, ač doufal v něco jiného. Doufal, že tady sehrál svou roli bratr Avelyn.

Bratr Braumin, který se k nim připojil, slyšel poslední komentáře a nyní zíral na Francise, překvapen jeho reakcí. Se zmateným výrazem se obrátil na mistra Jojonaha, který se usmál a přikývl, neboť on nebyl tak překvapený. V té chvíli objevil Francisovy kvality, shledal, že na něm je přece něco, co se mu líbí. Chvíli se odmlčel a přemýšlel, jestli by se Francis nedal obrátit novým směrem.

„Ať už se tady stalo cokoliv, vyšlo to z té hory,“ usoudil bratr Francis. „Jmenuje se Aida.“

Jeho dva společníci se na něj zvědavě podívali.

„Tak ji pojmenovali Alpinadorani,“ vysvětlil. „A to jméno je na mnoha starých mapách, které jsem studoval. Aida, osamělá hora, obklopená jinými v kruhu, doupě démona.“

„Nebude snadné se tam dostat,“ poznamenal Braumin.

„Mohli jsme očekávat něco jiného?“ zeptal se Francis se smíchem.

Druzí dva mniši se na sebe opět podívali a jen pokrčili rameny. Zdálo se, že exploze zbavila svět démona a možná také zbavila bratra Francise jeho vnitřních démonů.

Nechali to však být a radši považovali jeho dobrou náladu za požehnání. Mohli jen doufat, že potrvá.

Cesta přes pole popela nebyla zdaleka tak těžká, jak se obávali. Na mnoha místech bylo popela mnoho, ale na jiných byl odvanut větry. Jak se blížili k hoře, vůdce karavany učinil příšerný objev.

Jeho výkřik způsobil, že se mniši dali do běhu. Podél klikaté cesty našli v popelu ležící těla.

„Powriové,“ oznámil bratr Braumin, když je šel prohlednout. „A goblin.“

„A tohle byl obr,“ řekl další mnich, ukazuje na obrovskou nohu trčící ven z popela.

„Naši nepřátelé zde tedy byli,“ poznamenal Jojonah. „Byli,“ zdůraznil bratr Francis.

Pokračovali k úpatí hory a postavili tam vozy do kruhu. Mistr nařídil polovině mnichů zbudovat tábor a druhé začít s prohledáváním okolí, aby zjistila, jak se dostat do hory nebo na ni. Mniši s pochodněmi a jediným diamantem vstoupili do jeskyně plné zákrut a pomalu si razili cestu do Aidy. Vrátili se ani ne za hodinu se zprávou, že tunel náhle končí, blokován sesutým kamenem.

„Není pochyb, že se to zřítilo po explozi," řekl bratr Dellman Jojonahovi.

„Doufejme, že ne všechny tunely se zřítily," odvětil mistr, snaže se, aby v jeho hlase byla jistá naděje. Když se totiž díval na vybuchlou Aidu, musel si dodávat optimismu.

Bratr Dellman vedl pak svou skupinu do druhého tunelu, a když i ten náhle skončil závalem, mladý neúnavný mnich se vydal do třetího.

„Je slibný," poznamenal Braumin k Jojonahovi, když mladý mnich vyrazil potřetí na cestu.

„Má srdce," souhlasil mistr.

„A víru. Velkou víru, jinak by neplnil své úkoly s takovým odhodláním."

„Je někdo více odhodlaný než bratr Francis?" připomněl mistr.

Oba muži se podívali na Francise, jenž byl zabrán do map, kam zakresloval detaily Barbacanu.

„Bratr Francis má také víru," rozhodl Braumin. „Jenom sleduje své vlastní bludné cesty. Ale možná najde lepší směr. Zdá se, že ho trochu napravilo setkání s tím ctihodným Alpinadoranem."

Mistr Jojonah ale neodpověděl, jenom na Francise zíral. Opravdu se zdálo, že se o něj otřel Andacanavarův radostný duch, ale Jojonah nepočítal s tím, že by se bratr Francis změnil.

„Kde budeme hledat dál, pokud nenajdeme cestu do hory tunely?" zeptal se bratr Braumin. „A když na vrcholku nenajdeme žádné cenné informace?"

„Pak budeme hledat s hematitem," odpověděl mistr.

„Myslel jsem, že to uděláme jako první."

Mistr Jojonah přikývl, protože on si rovněž předtím myslel, že bude nejjednodušší prozkoumat horu pomocí kamene duší. Změnil však názor, když zvážil zkušenost bratra Braumina s hraničářem.

Jojonah si nemohl být jistý, zda se zde nepohybuje duch démona, a když Alpinadoran, nevzdělaný v magii, dokázal použít spojení duchů a dostat se do těla jednoho z nich, co by pak mohl udělat démon daktyl?

„Použijeme všechen náš rozum a naše těla," odvětil starší mnich Brauminovi. „Jestliže ani to nebude stačit, použijeme kámen duší."

Mladší muž, který mistru Jojonahovi plně důvěřoval, se s tím spokojil. „Kdy se bratr Francis spojí s opatem?" zeptal se.

„Poprosil jsem ho, aby počkal do rána," vysvětlil mistr Jojonah. „Nemyslím, že je moudré otevírat kanály pro duchy na tomto opuštěném místě."

To bratru Brauminovi vysvětlilo mnoho, a když se zamyslel nad náladou bratra Francise, nechal to být. Položil Jojonahovi ruku na rameno a pak odešel, protože měl ještě mnoho práce.

Po třech hodinách strávených v táboře se mniši začali obávat o osud bratra Dellmana a jeho pátrací skupiny. Po další hodině se mistr Jojonah rozhodl, že zkusí použít hematit.

Zrovna k tomu chtěl dát příkaz, když mniši na západní straně tábora zvolali, že vidí světlo.

Mistr Jojonah je také brzy spatřil. Viděl jediného mnicha, jak vychází z tunelu u úpatí Aidy a rychle se vrací do tábora.

„Bratr Dellman," sdělil Braumin Jojonahovi, když uviděl mnicha běžícího plnou rychlostí po svahu, jak ztrácí rovnováhu a málem padá.

„Sevřete se do kruhu a připravte se na nepřítele!" zvolal mistr Jojonah.

Mniši se pohybovali, jak to měli nacvičeno, připravovali kameny a dávali je určeným lidem. Další si připínali zbraně a jiní šli zajistit koně.

Bratr Dellman vklopýtal do tábora, lapaje po dechu.

„Kde jsou ostatní?" zeptal se ho okamžitě mistr Jojonah.

„Pořád… tam," odpověděl Dellman.

„Jsou naživu?"

Mladý mnich se narovnal, zhluboka dýchal a uklidňoval se. Když se podíval zpět na Jojonaha, mistrovy obavy se zmenšily. „Jsou

naživu,“ řekl klidně. „Není tam žádné nebezpečí, tedy pokud se skála nepohne.“

„Tak proč jsi tady?“ zeptal se Jojonah. „A proč jsi tak rozrušený?“

„Něco, někoho jsme tam našli,“ odpověděl bratr. „Muž, nebo napůl muž a napůl kůň.“

„Kentaur?“ zeptal se Braumin.

Dellman pokrčil rameny, protože ten název ještě nikdy neslyšel.

„Kentaur má tělo muže – trup, ramena, paže a hlavu,“ vysvětlil Francis. „Ale od pasu doluje to kůň.“

„Kentaur,“ souhlasil Dellman. „Byl v jeskyni, když na něj padla hora. Tuny a tuny kamene.“

„Vykopali jste ho?“ zeptal se mistr Jojonah.

„Nevíme, kde začít,“ odpověděl Dellman.

„Ubohý tvor,“ poznamenal Braumin.

„Pak ho tedy nechte v jeho hrobě,“ řekl Francis lhostejně a znovu připomínal toho starého Francise. Jojonahovi ani Brauminovi to neušlo a jen rezignovaně pokrčili rameny.

„Ale bratře Francisi,“ protestoval Dellman, „on není mrtvý!“

„Ale říkal jsi –“ začal mistr Jojonah.

„Tuny,“ dokončil za něj Dellman. „On by měl být mrtvý! Měl! Nic nemohlo přežít ten výbuch. A vypadá, jako by měl být mrtvý, je celý rozlámaný a tak. Ale ten tvor žije. Otevřel oči a prosil mě, ať ho zabiju!“

Tři starší mniši stáli s otevřenou pusou, zatímco mladší si mezi sebou vzrušeně šeptali.

„A udělal jsi to?“ zeptal se Jojonah za dlouhou chvíli.

„Nemohl jsem,“ odvětil bratr Dellman a vypadal tou myšlenkou zděšen. „Určitě má velké bolesti, o tom nepochybuju, ale nemohl jsem ukončit jeho život.“

„Bůh nám nedává víc, než kolik můžeme unést,“ zarecitoval bratr Francis.

Mistr Jojonah se na něj úkosem kysele podíval. Někdy mu to neznělo jinak než jako fráze, kterou církev omlouvala to, že rolníci žijí v bídě a mniši v přepychu.

Ale uvědomil si, že to byla diskuse na někdy jindy, a tak to nekomentoval. „Udělal jsi dobře," řekl Dellmanovi. „Ostatní zůstali s kentaurem?"

„Se Strážcem," odpověděl Dellman.

„Cože?"

„Se Strážcem," zopakoval mnich. „Tak se kentaur jmenuje. Nechal jsem ostatní s ním, aby mu poskytli největší pohodlí, jaké dokážou."

„Tak tam tedy pojďme a uvidíme, co se dá dělat," pravil mistr. Bratru Brauminovi nařídil, aby vzal s sebou všechny kameny, kromě duplikátů. „Bratře Francisi," zavolal nahlas, aby ho ostatní slyšeli, „ty budeš hlídat vozy."

Nyní byl na řadě Francis, aby mu vrátil kyselý pohled, ale mistr Jojonah si toho nevšímal. Už naznačoval bratru Dellmanovi, aby se vydali na cestu a podívali se na Strážce, to nesmrtelné stvoření.

Cesta nebyla dlouhá a Dellman nasadil takové tempo, že Jojonah za chvíli sípal a lapal po dechu. Potom uviděli další pochodně. Jojonah přešel okolo mladších mnichů a poklekl před zkrouceným, zraněným tělem.

„Měl bys být mrtev," řekl, aby zakryl hrůzu z toho, co vidí. Bylo vidět jenom kentaurův trup, polovinu jeho koňského těla a zbytek byl pohřben pod obrovským kusem skály, který zavalil chodbu. Tvor byl zvláštně zohnut dozadu a oči upíral na kámen, který ho zavalil. Tam, kde míval svaly, už žádné nebyly, jako by je tělo kvůli nedostatku jídla spálilo. Mistr Jojonah se přiblížil velmi blízko, sehnul se, nakolik mu to jeho statná postava dovolila, a soucitně si kentaura prohlížel.

„Jenže já se cítím jako mrtvý," odpověděl Strážce roztřeseným hlasem, odrážejícím jeho muka. „Nebo k tomu aspoň směřuju. Nemůžete pochopit mou bolest." Dokázal otočit hlavu, aby se podíval na nově příchozího, a potom se pousmál.

„Co vidíš?" zeptal se ho mistr.

„Máš syna?" zeptal se Strážce.

Mistr Jojonah se ohlédl přes rameno na bratra Braumina, který bezradně ukázal dlaně. Proč by se ten tvor, na tomhle místě a za těchto okolností, ptal na něco takového, bylo nad jeho chápání.

„Ne,“ odvětil mistr Jojonah prostě. „Ani dceru. Mé srdce patří Bohu, a žádné ženě.“

Kentaur se usmál. „Ani nevíš, o co jsi přišel,“ řekl s lišáckým mrknutím.

„Proč ses na to ptal?“ vyzvídal mistr, pochybuje, že je to náhoda.

„Připomínáš mi jednoho, kterého jsem znal,“ odpověděl Strážce a jeho tón odhalil vzpomínky na starého přítele.

„Byl to mnich?“ zeptal se Jojonah naléhavěji.

„Šílený mnich, což sám připouštěl,“ odpověděl kentaur. „Trochu moc pil, ale byl to dobrý muž – nebo stále je, jestli se z tohohle proklatého místa dostal.“

„A znal jsi jeho jméno?“

„Byl to můj vlastní bratr,“ pokračoval kentaur a mluvil více k sobě než k ostatním. Zdálo se, že je v deliriu a na nějakém vzdáleném místě.

„Jeho jméno?“ připomněl bratr Braumin dost hlasitě, přiblížil se k němu a sklonil se nad jeho obličejem.

„Avelyn,“ řekl kentaur. „Avelyn Desbris. Nejlepší člověk, jakého znám.“

„Musí být zachráněn za každou cenu,“ přišel zpoza nich hlas. Všichni mniši se otočili a uviděli na konci řady stát bratra Francise se zářícím diamantem v ruce.

„Bylo ti nařízeno, abys velel ochraně vozů,“ napomenul ho mistr Jojonah.

„Od Jojonaha nepřijímám žádné rozkazy,“ odvětil muž, a Jojonah si uvědomil, že otec opat Markwart si vzal Francisovo tělo a je mezi nimi. „Musíme ho odtud dostat,“ pokračoval a díval se na obrovský kamenný blok.

„Nejsi dost velký na to, abys to zvedl,“ řekl Strážce suše. „Ani já jsem nebyl dost velký na to, abych to udržel, zatímco mí přátelé utíkali.“

„Tvůj přítel Avelyn?“ zeptal se Markwart netrpělivě.

„Mí další přátelé,“ odpověděl kentaur. Zarazil se a udělal grimasu, protože když se na muže otočil, skála se pohnula. „Ne, vy to nezvednete.“

„Uvidíme,“ řekl otec opat. „Proč jsi stále naživu?“

„To nevím.“

„Možná že jsi nesmrtelný,“ pronesl Markwart a jeho tón byl jaksi úskočný a obviňující. Prošel kolem ostatních k Jojonahovi a sehnul se nad tvorem.

„To je zajímavá myšlenka,“ odpověděl Strážce. „Vždycky se o mně říkalo, že mám silnou vůli. Možná že jen odmítám umřít.“

Markwart nebyl pobaven.

„Můj otec – ten umřel,“ vyprávěl kentaur. „A moje maminka taky, asi tak před dvaceti lety. Zasáhl ji blesk – to je ale divný způsob smrti! Takže si myslím, že nejsem nesmrtelný.“

„Jenomže co když si do tvého těla našel cestu nesmrtelný duch,“ tlačil na něj dál Markwart.

„Nejsou snad všichni duchové nesmrtelní,“ odvážil se je přerušit mistr Jojonah.

Markwartův pohled ukončil diskusi dříve, než mohla začít. „Někteří,“ řekl vyrovnaně a mluvil jak ke Strážci, tak Jojonahovi, „mohou vstoupit do těla, mohou je udržovat naživu a zmírňovat mu bolest.“

„Jediným duchem zde je ten můj, a taky je ve mně trochu bažiňáku,“ ujistil ho kentaur s mrknutím. „A o trošku víc bažiňáku by jistě ulehčilo mé bolesti, jestli tedy nějaký máte.“

Markwartův výraz se ani trochu nezměnil.

„Já nevím, proč nejsem mrtev,“ vysvětlil Strážce vážně. „Myslel jsem, že jsem, když mi skála ohnula nohy a spadla. A je jisté, že můj žaludek mi týden říkal, že mám umřít.“

Otec opat však už neposlouchal. Do ruky mu vklouzl kámen, malý, avšak účinný granát, kámen používaný k odhalení magie, a už ho používal k prozkoumání tvora chyceného v pasti. Našel svou odpověď skoro ihned.

„Máš okolo sebe magii,“ oznámil Strážci.

„To, anebo štěstí,“ řekl Jojonah.

„Spíš smůlu,“ poznamenal kentaur.

„Magie,“ řekl otec opat znovu rozhodně. „Na tvé pravé paži.“

Strážce musel vynaložit velice mnoho sil, aby otočil hlavu a podíval se na svou pravou paži. „Ó, u zatraceného démona daktyla a jeho sester,“ zavrčel, když spatřil červenou pásku, kus látky, který

kolem něj ovázal Elbryan. „A hraničář si myslel, že mi tím prokazuje laskavost. Dva měsíce utrpení, dva měsíce hladu, a ta zatracená věc mě nechce nechat umřít!“

„Co je to?“ zeptal se mistr Jojonah.

„Hojicí elfí páska,“ vysvětlil Strážce. „Zdá se, že hojí mé rány tak rychle, jak mi je ta zatracená hora působí! A dokonce mě neskolí ani nedostatek jídla a vody!“

„Elfí?“ vydechl bratr Braumin, vyjadřuje pocity všech přihlížejících. Strážce rozluštil jejich výrazy a byl překvapen, že oni jsou překvapení.

„Neříkejte mi, že nevěříte v elfy?“ řekl. „A ani v kentaury? A co takhle powriové a obři?“

„Dost,“ utnul ho otec opat. „Už jsme to pochopili. Jenom jsme nikdy nepotkali elfa a doteď ani kentaura.“

„Pak se váš svět stal lepším místem,“ řekl Strážce a znovu mrkl, přestože jeho mrknutí skončilo v bolestivé grimase.

Markwart poté povstal a zřetelně naznačil, aby ho ostatní následovali. Šli z doslechu kentaura. „Nebude to lehký úkol, dostat ho ven,“ řekl.

„Je to nemožné,“ poznamenal bratr Braumin.

„Můžeme ten kámen zvednout pomocí malachitu,“ hádal mistr Jojonah. „Ale bojím se, že všechna naše síla nebude stačit na to, abychom překonali tuto překážku.“

„Více se bojím toho, že až zvedneme kámen, tlak se sníží a z kentaura se povalí krev tak rychle, že mu nepomůže ani elfí páska, ani my,“ řekl otec opat.

„Ale musíme to zkusit,“ řekl bratr Braumin.

„Samozřejmě,“ souhlasil otec opat. „Je příliš cenným zajatcem, velkým zdrojem informací – nejen kvůli tomu, co se tady stalo, ale i kvůli osudu bratra Avelyna –, než abychom ho nechali zemřít.“

„Myslel jsem spíš na soucit,“ odvážil se dodat bratr Braumin.

„Já vím, že ano,“ řekl otec opat. „Ale naučíš se.“

Potom odkráčel a naznačil ostatním, aby ho následovali. Bratr Braumin a mistr Jojonah se po sobě podívali, ale neměli na výběr.

Na nařízení otce opata, který už byl z ovládání unavený, nikdo nic nepodnikal až do večera dalšího dne, kdy byli všichni odpočatí,

jak fyzicky, tak psychicky. Opat, který se mezitím vzdálil, si pak znovu vzal Francisovo tělo a vedl procesí, svíraje hematit a malachit.

Všichni mniši z karavany, kromě mistra Jojonaha, který také držel hematit, se spojili kamenem duší a vpustili svou kombinovanou energii do malachitu. Když dosáhla vrcholu, otec opat ji uvolnil a namířil na kamenný blok nad Strážcem.

Až pak si mistr Jojonah uvědomil, jak moc otec opat riskoval – riskoval mnichy z karavany, a ne sebe, protože jeho tělo pohodlně sedělo v Sv. Mere-Abelle. Když kámen zasténal přenášením tlaku, chodbou se valilo mnoho menších kamenů a prachu a Jojonah se bál, že se tunel zavalí. Měli chodbu trochu podepřít, ale fakt, že to neudělali, jenom zdůraznil zoufalost, s jakou chtěl Markwart najít Avelyna Desbrise.

Mniši tlačili dál a kámen se pohnul. Strážce vykřikl a začal se zmítat v křečích, ale Jojonah byl rychle u něj, vzal ho pod rameny a tahal vší silou.

Ke svému zděšení shledal, že ho nemůže sám zvednout. I když byl kentaur podvyživený, vážil více než čtyři sta liber. A tak vstoupil Jojonah do hematitu, ne aby hojil jeho rány, jak měli v plánu, ale aby vstoupil do myšlenek ostatních mnichů, aby půjčili nějakou energii kentaurovi a on ho mohl vyprostit.

Pak se to stalo riskantní, protože Jojonah se bál, že kámen spadne zpět, ale Markwart, tak silný s kameny, vedl mnichy k tomu, aby nadzvedli i kentaura.

Jojonah ho vytáhl, padl zpět do hematitu a vrhl se na kentaurovy rány. Skoro si ani neuvědomoval pohyb, když ho Markwart a ostatní popadli a spolu s kentaurem ho rychle táhli ven z nestabilního tunelu.

A pak už mistr Jojonah ve svém úsilí zachránit tvora nebyl sám, když se k němu připojili duchové Markwarta, bratra Braumina a dalších.

O více než pět hodin později ležel mistr Jojonah na zemi u Aidy, úplně vyčerpaný, a vedle něho bratr Braumin. Spali a probudili se dalšího rána, jenom aby shledali, že nad nimi stojí bratr Francis – tentokrát opravdový.

„Kde je kentaur?“ zeptal se Jojonah.

„Odpočívá. Je mu lépe, než jsme doufali," odvětil bratr Francis. „Nakrmili jsme ho – nejdříve opatrně –, ale potom snědl libry masa, asi tak polovinu zásob zvěřiny, a vypil galony vody. Magie pásky musí být mocná, protože už vypadá silněji."

Mistr Jojonah přikývl s upřímnou úlevou.

„A také jsme našli cestu na horu," dodal bratr Francis.

„A je to stále potřeba?"

„Budeš překvapen, co jsme našli v popelu," pravil bratr přísně.

Mistr zadržel svou otázku a dlouhou chvíli si muže měřil pohledem. Ať už bratr během cesty udělal jakýkoliv pokrok, nyní byl zcela vymazán – pravděpodobně návštěvou opata Markwarta. Jeho výraz byl opět chladný, v očích už neměl smích. Staral se jen o práci.

„Obávám se, že si musím chvíli odpočinout," pronesl Jojonah nakonec. „Promluvím dnes se Strážcem a zítra vylezu na Aidu."

„Není čas," odpověděl bratr Francis. „A nikdo nemá mluvit s kentaurem, dokud se nevrátíme do Sv. Mere-Abelle."

Jojonah se ani nemusel ptát, odkud přišel tenhle příkaz. A také lépe porozuměl změně nálady bratra Francise. Když poprvé uviděli rozbitý Barbacan, Francis prohlásil, že devastace byla způsobena buď božím mužem, anebo přehnanou démonovou magií. Nyní se zdálo jasné, že v tom byl zapojen bratr Avelyn, a Jojonah nepochyboval, že otec opat Francisovi objasnil, že Avelyn nebyl boží muž.

„Musíme jít na horu dnes," pokračoval bratr Francis. „Pokud nemůžeš jít, půjde místo tebe bratr Braumin. Až skončí naše povinnost, vyrazíme znovu na cestu."

„Bude už tma, až se vrátíme dolů," řekl bratr Braumin.

„Pojedeme dnem i nocí, dokud se nevrátíme do Sv. Mere-Abelle," odpověděl bratr Francis.

To mistru Jojonahovi připadalo trochu hloupé. Odpovědi byly zde, anebo blízko. Jet zpět do kláštera nedávalo smysl – tedy pokud neuvažoval nad opatovou nedůvěrou k němu. Objevení očitého svědka změnilo vše a Markwart nechtěl nechat Jojonaha kontrolovat situaci. Jojonah se podíval Braumina. Oba uvažovali, jestli nepřišel čas postavit se opatovi a církvi.

Mistr Jojonah lehce zavrtěl hlavou. Nemohou vyhrát.

Neudivilo ho, ale rozhodně ho zarmoutilo, že když se vrátil k vozům, našel Strážce v řetězech. Kentaurova obnovená životní síla ho však překvapila a dala mu naději.

„Možná byste mi alespoň mohli dát dudy," prosil kentaur.

Mistr Jojonah sledoval Strážcův toužebný pohled k zaprášeným dudám, které ležely na sedadle blízkého vozu. Začal něco říkat, ale bratr Francis ho umlčel.

„Bude mít jídlo, bude léčen, ale nic víc," vysvětlil mnich. „A jakmile se uzdraví, bude mu odebrána ta páska."

„No, Avelyn byl o moc lepší než vy všichni dohromady," poznamenal Strážce, zavřel oči, začal si broukat a zamumlal: „Zloději."

Mistr Jojonah, dívaje se stále na Francise, šel, zvedl dudy a podal je kentaurovi.

Strážce se na něj s respektem podíval, přikývl a začal hrát nezapomenutelně krásnou hudbu, jež chytila všechny mnichy, kromě tvrdohlavého Francise. Všichni poslouchali.

Mistr Jojonah nějak v sobě našel sílu k tomu, aby doprovodil bratra Francise a ostatní na Aidu. Vršek hory tvořila široká černá miska – popel a láva ztvrdly, a tak ji mniši mohli snadno přejít.

Bratr Francis je vedl přímo na místo objevu. Ze země trčela zkamenělá ruka se sevřenými prsty, jako by něco držela.

Mistr Jojonah se ohnul a pozorně si prohlížel paži a ruku. Znal je! Nějak věděl, kdo to byl, nějak cítil dobro tohoto místa, auru míru a božské síly.

„Bratr Avelyn," vydechl.

Za ním skoro všichni málem spadli.

„To je jenom tvůj dohad," odpověděl bratr Francis. „Zdá se, že Avelyn byl spojencem daktyla a byl zničen zároveň s ním."

Tak zjevná lež Jojonaha zasáhla. Vstal, otočil se k bratru Francisovi a skoro ho uhodil.

Ale Jojonah svou ruku zadržel. Uvědomil si, že otec opat dál povede kampaň lží o Avelynovi, protože kdyby vešlo ve známost, že Avelyn položil život v boji za zničení démona daktyla, což Jojonah věděl, potom by se ukázalo, že mnohé Markwartovy výroky byly nepravdivé a jeho pozice v církvi by byla ohrožena. A to byl také

důvod, proč byla konverzace s kentaurem omezena, dokud nebude zpět v opatství, pod Markwartovou kontrolou.

Mistr Jojonah se přinutil ke klidu. Boj teprve začínal a nyní nebyl čas vést jej otevřeně.

„Co myslíte, že držel?“ zeptal se bratr Francis.

Jojonah se podíval zpět na paži a pokrčil rameny.

„Je okolo něj něco málo magie,“ vysvětlil bratr Francis. „Asi nějaké kameny – to uvidíme, až tělo vykopeme –, ale ne takové síly, jakou Avelyn ukradl.“

Vykopat tělo. Ta myšlenka se Jojonahovi příčila. Tohleto místo by mělo být označeno za svaté, jako místo obnovení víry a hledání charakteru. Chtěl na Francise křičet, uhodit ho do úst za to, že z nich vůbec mohl vypustit něco tak rouhavého. Ale znovu si připomněl, že to není vhodný způsob ani místo, jak začít bitvu.

„Kámen okolo jeho ruky je tvrdý,“ řekl. „Bude těžké jej rozbít.“

„Máme grafit,“ připomněl mu bratr Francis.

„A jestli je pod tělem trhlina, tak při takovém násilném vniknutí pravděpodobně všechny kameny spadnou a už je nikdy neuvidíme.“

Přes Francisův obličej se mihl výraz paniky. „A co tedy navrhuješ?“ zeptal se ostře.

„Hledat s hematitem a granátem,“ odpověděl mistr. „Nemělo by být těžké určit, jestli má tento muž nějaké kameny a kde jsou. Dej do trhliny okolo paže diamant a vpluj tam duchem.“

Bratr Francis, nechápaje závažnější důvody, které by opat mohl mít ke zničení tohoto svatého místa, se na chvilku zamyslel a pak přikývl.

Také souhlasil s tím, že ho může mistr doprovodit, protože otec opat byl příliš vyčerpán, než aby se v brzké době vrátil do jeho těla, a Jojonah byl jediný, kdo mohl identifikovat bratra Avelyna. Francis ho viděl jen několikrát, neboť Avelyn opustil opatství krátce poté, co do něj Francis vstoupil.

Brzy nato byla identita potvrzena, a také to, že v blízkosti muže je sluneční kámen, přestože mistr Jojonah cítil i přítomnost obrovského krystalu ametystu. O tom ale nic Francisovi neřekl a nedalo mu práci mladého mnicha přesvědčit, že jenom sluneční kámen nestojí za ty potíže, risk a ztrátu času při vykopávání těla.

Pak Avelyna opustili.

Mistr Jojonah odcházel poslední, díval se na paži a vzpomínal na mladého mnicha, který ho toho tolik naučil.

Když se dostali zpět do tábora, dal Brauminovi diamant, pošeptal mu příkazy a pobídl ho, aby neprodleně šel na posvátné místo. „Zdržím bratra Francise, dokud se nevrátíš.“

Bratr Braumin, jenž tomu docela nerozuměl, si z Jojonahova tónu uvědomil důležitost té cesty, přikývl a otočil se k odchodu.

„A bratře Braumine,“ zadržel ho ještě mistr a obrátil ho k sobě. „Vezmi s sebou bratra Dellmana. Také musí vidět toho muže a to místo.“

Bratr Francis byl naštvaný, když zjistil, že se opozdí, protože se u jednoho vozu zlomilo kolo.

A tak se vydali na cestu až před úsvitem. Kentaur, který vypadal zdráv – i když se mu ani Francis zatím neodvážil sundat pásku –, hrál na dudy a běžel za vozem bratra Francise, přikovaný k jeho konstrukci. Hlídalo ho několik mnichů.

Bratr Braumin, Dellman a mistr Jojonah nepromluvili té noci a ani celý další den jediné slovo, protože ten obraz, který setrvá v jejich mysli po zbytek jejich životů, je připravil o řeč a protože byli ponořeni v hluboké rozjímání o jejich víře a poslání.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Nepolapitelný Roger, předpokládám

Roger mrkal v agónii a zakousl se do dřeva, jež si dal mezi zuby. Utrhl si rukáv z košile, ovázal si jej pevně okolo nohy přímo pod kolenem a udělal uzel okolo dalšího kusu dřeva. Nyní otáčel dřevem a utahoval turniket.

Několikrát málem omdlel. Potácel se na pokraji bezvědomí. Kdyby omdlel, určitě by vykrvácel, protože kousnutí od psa z Craggothu bylo hluboké a krev tryskala všude kolem.

Nakonec se krvácení milosrdně zastavilo a Roger, jemuž bylo zima a byl pokrytý studeným potem, se opřel o stěnu své cely. Toto místo znal dobře. Byl to sklep ve středu města. Věděl, že existuje jen jedna cesta ven – padací dveře nad ním. Podíval se na ně. Prosvítaly jimi sluneční paprsky. Bylo pozdě odpoledne a pomyslel si, že se pokusí osvobodit, až bude noc.

Ale vzápětí si uvědomil bláznivost svého nápadu. V tuto noc nepůjde nikam, protože nemá ani dost síly na to, aby se odlepil od stěny. Smál se, když padl na podlahu. Prospal celou noc a spal by ještě déle, kdyby se dveře jeho vězení neotevřely a dovnitř nevtrhlo světlo úsvitu.

Roger zavrčel a snažil se narovnat.

Na žebříku se objevil powrie a následoval ho další – Kos-kosio Begulne. Trpaslík se postavil přímo před Rogera a vytáhl ho na nohy. Mrskl jím na stěnu.

Roger zavrávoral, ale udržel rovnováhu, protože si uvědomil, že kdyby spadl, trpaslík by ho znovu zvedl, tentokrát asi surověji.

„Kdo používá magii?“ zeptal se Kos-kosio, chytil Rogera za košili a mrštil jím na zem. Držel mu obličej přímo u svého, a tak

Roger viděl jeho kožnatou, vrásčitou, odpornou tvář. Cítil jeho horký dech.

„Magii?“ divil se Roger.

„Přiveďte psy!“ zvolal Kos-kosio Begulne.

Roger při zvuku štěkání zasténal.

„Kdo používá magii?“ zeptal se znovu vůdce powriů. „Kolik jich je a kolik mají kamenů?“

„Kamenů?“ opakoval Roger. „Nevím nic o nějakých kamenech a magii.“

Seshora se ozvalo další štěknutí.

„Přísahám,“ dodal Roger horečně. „Mohl bych lhát a někoho jmenovat, a ty bys nevěděl, jestli mluvím pravdu, dokud bys tu osobu nenašel. Jenomže já o žádné magii nic nevím!“

Kos-kosio držel Rogera ještě dlouhou chvíli a vrčel přitom – Roger se bál, že mu prostě jenom tak ukousne nos. Ale pak ho powrie hodil zpět ke stěně a vrhl se k žebříku, přesvědčen jednoduchou logikou Rogerovy obrany. „Svažte ho!“ zařval. „Škrticím uzlem. Chceme přece, aby se tady našim hostům líbilo!“

Roger si nebyl úplně jist, co Kos-kosio zamýšlí, ale úsměv dalšího powrie, který sálal zlem, ho nenechával na pochybách, že to nebude nic pěkného. Trpaslík vytáhl tenké lano a přistoupil k němu.

Roger se vrhl na podlahu. Trpaslík ho kopl do břicha, obrátil ho na ně a pak mu dal ruce za záda.

„A dejte ty zatracený psy pryč,“ nařídil Kos-kosio dalšímu powriovi, který se právě objevil na vršku žebříku a vedl na vodítku psa. „Je to jen slabý člověk, už moc bolesti nevydrží.“ Kos-kosio se ohlédl ze spodních příček žebříku a setkal se s Rogerovým pohledem. „Chci si s ním trochu pohrát, než ho nechám umřít.“

„To mám ale štěstí,“ zamumlal si Roger a za trest ho trpaslík svázal ještě pevněji.

Škrticí uzel – jak to Kos-kosio Begulne nazval – spočíval v ďábelském kroucení lana. Rogerovy paže byly svázány za zády, ohnuty v loktech, takže se skoro dotýkaly krku. Potom mu bylo lano přehozeno přes ramena, uvázáno okolo jeho slabin, znovu vedeno přes záda a přehozeno přes hrdlo. Bylo to tak promyšlené, že

sebemenší pohyb mu působil bolest ve slabinách, ale také se mu nedostávalo vzduchu.

„Tak, ty lidský zloději, uvidíme, jak se z toho dostaneš ven.“ Powrie se smál, upevnil na zeď louč a zapálil ji. Pak vylezl po žebříku nahoru, volaje na své kamarády. „Kos-kosio nechce, aby nám utekl!“

„Tedy zamknout nadvakrát?“ zeptal se jeden z trpaslíků nahoře.

„Nadvakrát,“ potvrdil powrie na žebříku. „A pak na dveře posaďte psa! A přiveďte někoho, kdo tady bude sedět a hlídat. Nechci zmeškat večeři jen proto, že se budu dívat na toho smradlavýho člověka!“

„Přestaň nadávat,“ odpověděl další trpaslík a zavřel padací dveře. Roger pozorně poslouchal, jak na ně umísťují řetězy a zámky. Pozoroval powrie, který lezl po žebříku dolů.

Jedna chyba, nadal v duchu Kos-kosiovi. *Nechal jsi ho, aby si nechal zbraň.*

Powrie šel přímo k Rogerovi. „Jenom klidně lež,“ nařídil mu a pak, aby zdůraznil svá slova, ho kopl do žeber.

Trpaslík se zasmál, přesunul se pod hořící louč a sedl si. Sundal si krvavý baret, točil jím na prstě a nechal Rogera, aby ho dobře viděl, jako by mu sliboval, že jeho krev jej také brzy zbarví. Poté si dal ruce za hlavu, zavřel oči a opřel se o zeď.

Roger strávil dlouhou chvíli tím, že se dával dohromady. Bojoval s nevolností a bolestí a snažil se přijít na to, jak se dostat z lana. To bude ta lehčí část, řekl si, protože i kdyby to dokázal, i kdyby vzal trpaslíkovi zbraň a zabil ho, co bude dělat pak? Padací dveře byly zamčené a ani si nechtěl připomínat, co na nich leží.

Ten úkol se zdál skličující, ale Roger se přinutil uklidnit se a soustředit.

Pozdě odpoledne se vyměnily stráže. Druhý powrie dal Rogerovi napít a najíst – skoro ho přitom zadusil – a pak si sedl na totéž místo jako ten předchozí.

Asi za hodinu už chrápal.

Roger byl rozhodnut, že už nechce strávit další noc jako Kos-kosiův host, a tak se připravil k akci. Krůček za krůčkem, musel si připomínat, když si opíral rameno o stěnu. Musel se nastavit ve

správném úhlu, aby většinu práce udělala jeho váha, a ne síla. Podíval se na strážce, aby se ujistil, že spí, zavřel oči a připravil se.

Odtáhl se od zdi, vrhl se proti ní a narazil do ní paží. Uslyšel, jak se mu vykloubilo rameno, a tělem mu proběhla vlna bolesti. Odehnal ji, a když měl rameno vyhozené z kloubu, lano se uvolnilo natolik, že už z něj lehce vyklouzl.

Za několik vteřin ležel na zemi a lapal po dechu. O něco později si dalším nárazem na stěnu vrazil rameno zpět – byl to dobrý trik, který roky zdokonaloval. Poté se znovu uklidnil, nechal odeznít bolest, zvedl lano a šel ke spícímu powriovi.

„Hej, co je," zaprotestoval powrie za chvíli, když otevřel oči a uviděl, jak před ním stojí Roger a drží jeho meč. „A co s tím chceš dělat?" zeptal se, vytáhl se na nohy a z boty vylovil nůž. Jak Roger, tak powrie si byli vědomi toho, že Roger se nemůže postavit powriovi zocelenému z mnoha bitev.

Roger poskočil dozadu na své dobré noze a padl daleko na stěnu. Powrie s vrčením zaútočil.

Když zvedl ruku, uvědomil si, že má okolo zápěstí lano, uvázané ke kořeni vyčnívajícímu z hliněné stěny, u níž seděl.

„Co?" vyhrkl powrie, když se lano utáhlo, strhlo mu paži přímo mezi nohy a přemetem ho poslalo na záda.

Roger přešel k němu.

„Co?" zařval znovu powrie, než mu jílec meče dopadl na lebku. Powrie nadával, snaže se osvobodit a chytit Rogera druhou rukou.

Roger ho dál bil, dokud trpaslík nezůstal nehybně ležet. Pak se skoro svalil v bezvědomí.

„Na to není čas," připomněl si a zvedl se na nohy.

Powrie se zavrtěl. Roger ho znovu uhodil.

„Na to není čas," řekl ještě jednou a zavrtěl hlavou nad trpaslíkovou odolností.

Dál už to bylo komplikovanější. Roger si procházel celý scénář, snažil se přijít na všechny překážky a na všechno, co bude k jejich zdolání potřebovat. Vzal z trpaslíkovy ruky dýku a sebral mu pásek. Potom ho lépe zajistil. Přešel k žebříku a snažil se odhadnout sílu dveří. V jejich středu byl silný pojící trám. Roger zvětšil malou mezeru mezi ním a prkny a protáhl jí lano. Pak začal útočit na

samotná prkna, snaže se je uvolnit. V jedné chvíli uslyšel zavrčení psa a musel přestat, dokud se zvíře neuklidnilo.

A tak pomalu postupoval. Na chvíli musel přestat, protože ho noha bolela natolik, že už na žebříku nemohl vydržet. A musel se znovu zdržet, protože powrie se probudil, takže ho musel opět uhodit. Poté se vrátil k práci a konečně uvolnil desky na dveřích.

Přišla jeho chvíle a on doufal, že v tento kritický moment neomdlí bolestí.

Šel zpět k trpaslíkovi a sebral další potřeby. Znovu si přehrával scénář. Ještě jedenkrát překontroloval svou výbavu – krátký meč, dýka, opasek, kožené trpaslíkovy tkaničky a také jedna z jeho páchnoucích bot – a potom se pohnul po žebříku nahoru. Trochu zatlačil na prkna, protože se snažil zjistit, kde je pes. Samozřejmě věděl, že kdyby tam zvířat bylo víc nebo kdyby tam byli nějací powriové, hra by byla brzy u konce, ale rozhodl se, že to musí zkusit. Neměl co ztratit, Kos-kosio by ho stejně nikdy nepustil a Roger o svém zajetí neměl žádné iluze – až se vůdce rozhodne, že už ho nepotřebuje, bude umučen k smrti.

Přehodil lano přes trám zprava doleva, ale když si uvědomil, že pes je víc nalevo, musel změnit směr. Slezl dolů a dovlekl omámeného powrie nalevo vedle žebříku.

Vzápětí stál zase na žebříku pode dveřmi, třel si ruce a říkal si, že načasování musí být perfektní. S využitím třísek z hrubě opracovaného dřeva umístil smyčku pod pravé prkno. Vzal botu a volnou rukou skrze smyčku zatlačil na pravé prkno. Odsunul je natolik, aby pes, kterého šramot vzbudí, mohl dírou zaútočit.

A také zaútočil. Čelisti semkl kolem boty, kterou si dal Roger před obličej. Když se zakousl, Roger, drže druhý konec boty v obou rukou, trhl a vtáhl tak psa dovnitř.

Past, kterou předtím nastavil, pracovala dokonale – lano se zachytilo okolo psova krku a jedné nohy. A tak padali dolů.

Roger dopadl bolestivě v kotrmelci. Náhlé trhnutí nadzvedlo powrie na druhém konci na kolena a pes zůstal viset na konci lana, jen zadníma nohama se otíral o zem.

Pes kousal do boty, mával hlavou ze strany na stranu a vůbec si nevšímal, že visí. Roger byl ve vteřině u něj, okolo čelisti mu omotal tkaničku a zavázal ji.

„Teď štěkej," škádlil ho a cvrnkl mu do nosu. Naposled zkontroloval powrie, uhodil ho do hlavy a vrhl se k žebříku.

Venku bylo ticho, ale když si uvědomil bolest v noze, pomyslel si, že se asi přes malý otvor nedostane. A tak dal ven ruce a přejel jimi podél řetězů, až nahmatal zámky. Jako vždy, potěšen svou chytrostí, uchopil úzkou část sponky z opasku powrie a dal se do práce.

# # #

Noční pták počkal na signální zapískání a pak se přesunul ke stromu, kde byl usazen jeho přítel. Z tohoto místa viděli Caer Tinellu. Juravielův odhad počtu monster se hraničáři zdál přesný.

„Napadá tě, kde by ho mohli držet?" zeptal se.

„Řekl jsem, že jsem je slyšel o něm mluvit, ne že jsem ho viděl," odvětil elf. „Může být v kterékoliv budově, ale pravděpodobně už bude mrtvý, když uvážím události včerejšího večera."

Noční pták se chtěl přít, ale zůstal zticha, protože věděl, že z logického hlediska nemůže s Juravielem nesouhlasit. Uběhl celý den – nemohli riskovat jít do Caer Tinelly za světla – a to poskytlo Koskosiovi spoustu času na to, aby si promyslel všechno, co se stalo v lese, a aby z toho vinil svého cenného zajatce.

„Měli jsme tam jít přímo," řekl Juraviel. „Hned, jak skončila bitva. Ještě tři hodiny byla tma."

„Pony se musela postarat o raněné," odpověděl hraničář.

„Stejně tu není," připomněl mu elf. Noční pták doufal, že se k nim připojí, ale Pony byla stále vyčerpána z používání magie. Po jejich ranním mečovém tanci spala celý den a asi prospí i celou noc.

„Ale tohle ano," odpověděl hraničář a vytáhl hematit. „Roger to možná bude potřebovat."

„Spíš bude potřebovat pohřeb," řekl elf suše.

Hraničáři se ten sarkasmus nelíbil, ale znovu na to nic neřekl, pouze Juraviela vyzval, aby je vedl dál.

Elf se okamžitě vytratil a o několik vteřin později se Elbryan na písknutí přesunul na další pozici, kde strávili nějaký čas. Pozorovali, jak skupina powriů a obrů vychází z města směrem na západ.

„Čím méně jich tam zůstalo, tím lépe," poznamenal Juraviel nyní šeptem.

Hraničář přikývl a naznačil elfovi, aby šel s ním. Oba měli připravené luky. Došli k ohradě, pak ke stodole na severovýchodním okraji města. Když vevnitř uslyšeli hlasy, ztuhli na místě. Byli to goblini, stěžující si na práci a na nějaký rozbitý řetěz.

„Mohl by být tam," řekl Juraviel tiše.

Hraničář si nemyslel, že vůdce powriů s takovou reputací by byl takový blázen, že by nechal zajatce na okraji města, ale chtěl si nechat otevřenou cestu z Caer Tinelly, a tak brnkl na tětivu a pokynul ke stodole.

Juraviel je vedl okolo ní a kolem dveří ve výši hraničářovy hlavy, odkud se házelo seno kravám. Dveře však neměly kliky, a tak jim dvojice nevěnovala pozornost – tedy dokud se neotevřely, nebouchly Nočního ptáka do ramen a Juravielovi nepromáchly přímo nad hlavou. Goblin, který je otevřel, si neuvědomil, že cestu blokuje člověk, ani nevěděl, že venku někdo je, dokud Juraviel nezvedl luk a nestřelil ho mezi oči. Pak elf, třepotaje křídly, vskočil dovnitř. Chytil rychle umírajícího goblina za otrhanou tuniku a jemně ho uložil na zem.

Noční pták se s vrčením konečně dostal přes dveře, jenom aby uviděl Juraviela, jak si dává prst na rty a ukazuje dovnitř.

Hraničář se zklidnil a rozhlédl se. Uviděl jednoho goblina, jak pracuje na řetězu. Mohli tam být ovšem i další, protože stodola byla plná zákoutí, žoků a stájí, byly tam vozy a tak dále. Opřel Jestřábí křídlo o stěnu, tasil Bouři a pomalu vyrazil. Tiše jako kočka na lovu se dostal za goblina s řetězem.

„Potřebuješ pomoc?" zeptal se.

Goblin se otočil a vytřeštil oči.

Seknutí meče ukončilo jeho život.

Ve stodole však skutečně byl další goblin, který doslova vyletěl z blízké stáje a snažil se okolo hraničáře proběhnout. Klopýtl a trhl sebou, když ho zasáhl šíp, pak klopýtl znovu a skoro padl na kolena.

Zpomalil natolik, že ho Noční pták dohnal, vzal ho za hlavu, ruku mu dal na ústa a stáhl ho na zem.

„Kde je vězeň?“ zašeptal mu do ucha.

Goblin se vrtěl a snažil se vykřiknout, ale Noční pták ho chytil pevněji a trhl mu hlavou dozadu a dopředu. Nato se vedle něj objevil Juraviel a opřel šíp o tvorovo čelo. Goblin se okamžitě uklidnil.

„Když vykřikneš, umřeš,“ slíbil hraničář a pomalu odtáhl ruku.

„To bolí! To bolí!“ skučel goblin a dva přátelé o tom nepochybovali, protože měl jeden Juravielův šíp zabořený hluboko v rameni a druhý ve stehně. Hraničář mu dal znovu ruku na pusu.

„Zajatec,“ řekl a odtáhl ruku. „Kde je zajatec?“

„Kos-kosio Begulne má mnoho zajatců,“ odsekl goblin. „Nový zajatec,“ objasnil hraničář. „Ten, kterého Kos-kosio nejvíc nenávidí.“

„Hnusný šíp hnusného elfa!“

„Řekni mi to,“ zavrčel hraničář, „nebo do tebe můj přítel zabodne ještě jeden nebo dva!“

„V zemi,“ zapištěl goblin. „V díře v zemi!“

„Pohřbený?“ zeptal se hraničář netrpělivě. „Zabil ho Kos-kosio?“

„Ne pohřbený,“ odpověděl goblin. „Ještě není mrtvý. Je to místnost, díra v zemi.“

Hraničář, jenž už hádanku rozluštil, se podíval na Juraviela. „Sklad jídla,“ vysvětlil. „Také jsme to v Dundalis dělali, když jsem byl malý.“

„Sklep,“ souhlasil elf a pak se oba obrátili ke svému zajatci.

„Kde je ta díra?“ zeptal se Noční pták a zatřásl goblinem.

Goblin zavrtěl hlavou. Hraničář zesílil sevření. „Řekneš mi to…“ začal vyhrožovat, avšak Juraviel, hledící z malého okna u dveří stodoly, ho přerušil.

„Je málo času,“ varoval elf. „Powriové jsou vzhůru.“

„Máš poslední šanci,“ řekl Noční pták goblinovi. „Kde je ta díra?“

Ale goblin se bál Kos-kosia víc než čehokoliv, co by mu mohli udělat tito dva. Zavrtěl se a začal křičet, a když mu dal hraničář ruku před ústa, kousl ho a snažil se dostat pryč. Nemohl se však z hraničářova pevného sevření vytrhnout, a tak znovu kousl, znovu křičel.

Máchnutí Juravielova krátkého meče to ukončilo – tvor klesl mrtev k zemi.

„A jak teď najdeme Rogera?“ zeptal se Noční pták.

„Ten goblin by nám víc neřekl, ani kdyby něco věděl,“ odpověděl elf. „Věděl, že ho zabijeme hned, jak dostaneme tu informaci.“

Hraničář se na svého společníka zvědavě podíval. „I kdybychom mu slíbili život?“ zeptal se.

„Pak bychom lhali,“ odpověděl Juraviel vyrovnaně. „Nemluv mi o slitování s gobliny, Noční ptáku. Nestrpím, aby žili. A ani ty, který jsi přežil masakr Dundalis a všechny hrůzy od té doby.“

Noční pták se podíval na mrtvého goblina. Juraviel měl pravdu, jenže nějak se to změnilo, když ho zajali a chtěli informace. Goblini byli příšerní, zlí a bez slitování. Žili, aby ničili a útočili na lidi na potkání – na všechny lidi, zvlášť děti –, pokud věřili, že mohou vyhrát.

Hraničář nikdy necítil vinu, když je zabíjel, ale kdyby dal slovo na to, že ho nezabije, kdyby dostal informace…

Byla to nepříjemná myšlenka, ale uvědomil si, že to musí počkat na jindy, když se přesunul k oknu. Juraviel nelhal. Skupina powriů a dalších monster šla městem na sever. Hraničář měl pocit, že někoho hledají.

„Co děláš?“ zeptal se elfa, když uviděl, jak skáče po stáji a bere louče i s jejich držadly.

Juraviel se nenamáhal s odpovědí. Pomocí lana upevnil držadla na kus dřeva, to dal do roviny s oknem a louče zabořil do sena.

„Diverzní akce pro cestu ven,“ hádal hraničář.

„Kdybychom tudy šli,“ dodal elf.

Noční pták jenom přikývl a dál už o tom neuvažoval. Svému příteli věřil. Prošli stejnou cestou, kterou přišli, a opatrně za sebou zavřeli dveře. Proplížili se k přednímu konci budovy a vykoukli zpoza rohu. Bylo tam mnoho nepřátel, převážně powriové, kteří nesli zapálené pochodně.

„Není to zrovna slibné,“ řekl hraničář, ale uviděl cestu vedoucí do středu města. Používal kočičí oko a vedl je. Pohybovali se od domu k domu a pak zahnuli do úzké uličky. Na dalším nároží narazili na osamoceného powrie.

Noční pták sekl mečem dolů a zabořil jej nepříteli přímo do krku. Juraviel trpaslíka bodl pod žebro, směrem nahoru, aby tvora připravil o dech. I přes jejich sehraný, dokonalý útok trpaslík dokázal zakřičet.

Oba společníci se nervózně rozhlédli. „Rychle pojď," pobídl elf přítele.

Šli poměrně rychle, hraničář se díval spíš pod sebe, pátraje po něčem, co by připomínalo sklep, zatímco Juraviel pobíhal ze strany na stranu a díval se po monstrech. A tak byl Noční pták překvapen, když nad sebou uslyšel hlas.

„Hledáte něco?"

Hraničář zvedl zrak a současně také meč, zarazil se však v máchnutí, když si uvědomil, že to nemluví ani powrie, ani obr, ale malý, hubený člověk, který se vyklání ze střechy. Hraničář ho rychle prohlédl, zpozoroval ránu na noze, modřiny na obličeji a na jedné paži, která byla vidět. I přes tuto zjevnou bolest se tam muž držel lehce a s jistotou. Na tuto hádanku existovaly jen dvě odpovědi a hraničáři se zdálo nepravděpodobné, že by se nějaký člověk spojil s powrii.

„Nepolapitelný Roger, předpokládám," řekl Noční pták tiše.

„Vidím, že můj věhlas roste," odpověděl muž.

„Musíme jít," poznamenal nervózní Juraviel, jenž vyšel ze stínů. Stačil jeden pohled na elfa a Roger ztratil rovnováhu a spadl ze střechy. Měl otevřenou pusu a rozšířené oči. Dopadl by tvrdě na zem, ale Noční pták ho zachytil a jemně ho postavil na nohy.

„Co je to?" vydechl Roger.

„Odpovědi musí počkat," řekl hraničář přísně.

„Musíme být rychlí," vysvětlil Juraviel. „Monstra okolo nás stahují kruh. Prohledávají každý dům."

„Nechytili by mě," prohlásil Roger se sebedůvěrou.

„Mnoho powriů," řekl elf, „s pochodněmi, které noc promění v den."

„Nechytili by mě," zopakoval Roger.

„Mají obry, aby se dívali na střechy," dodal Juraviel.

„Nechytili by mě," trval stále na svém neotřesitelný zloděj a luskl prsty ve vzduchu.

Do noci se ozval štěkot.

„A mají psy,“ poznamenal hraničář.

„Tak to jo,“ vzdal se Roger rychle. „Dostaňte mě odtud!“

A tak vyrazili zpět uličkou, ale bylo zjevné, že se Roger nemůže rychle pohybovat, sotva se držel na nohou. Noční pták ho chytil pod rameny a podepřel ho.

„Chci hůlku,“ poprosil Roger.

Hraničář však zavrtěl hlavou, protože si uvědomil, že by to nepomohlo. Náhle se přikrčil, Rogera stáhl s sebou a hodil si ho na záda.

„Veď nás,“ pobídl elfa. „A plnou rychlostí.“

Elf doběhl k rohu, rozhlédl se, přeběhl k dalšímu domu a pak k dalšímu. Uslyšeli výkřik, rezonující hlas obra, a přestože si nemohli být jistí, zda monstrum křičí něco o nich, Juraviel a hraničář za ním se slepě rozběhli. Ale Juraviel za běhu nasadil šíp, a když se blížili ke stodole, zpomalil, zamířil a vystřelil. Šíp proletěl oknem vedle dveří, uvolnil desku, již tam Juraviel umístil, a shodil louče na slámu. Než proběhli okolo rohu stodoly, světlo uvnitř zesílilo. Když se dostali k ohradě, z okna vyšlehly plameny a už olizovaly střechu.

Proběhli okolo ohrady a brzy byli v lese. Hraničář běžel vepředu, co mu nohy stačily, i přes váhu muže na jeho zádech. V Caer Tinelle slyšeli divoký rej, obry, powrie a gobliny, jak pobíhají a vykřikují rozkazy, převážně týkající se vody. Další ale honili uprchlíka. Záhy uslyšeli vrčení psů, kteří jim šli po stopě.

„Utíkej přímo k našim,“ nařídil Juraviel. „Zbavím se těch dotěrných psů.“

„To nebude tak jednoduché,“ vydechl Roger, zmítající se na hraničářových zádech.

„Ne pro někoho, kdo má křídla,“ odpověděl elf s mrknutím, přestože to Roger ze své pozice nemohl vidět.

Juraviel je opustil a hraničář běžel, aby se ztratil v nočním lese. Elf chvilku čekal, díval se za svým utíkajícím přítelem a poslouchal vytí psů. Vybral si vysoký, široký dub, kolem kterého nerostly keře. Chodil okolo stromu, aby zanechal silnou pachovou stopu, a pak se křídly zvedl na nízkou větev, dotýkaje se cestou kůry, opět zanechávaje souvislou stopu. Poté se vznesl na další větev a další a

byl na půl cesty, když se přiblížil první pes. Čmuchal a vyl, pak se předními tlapama opřel o kmen a vzrušeně štěkal.

Juraviel na něj zavolal, škádlil ho a potom do země těsně vedle něj vstřelil šíp.

Přišli další psi přivolaní vytím a obíhali strom.

Elf se posunul výš, až na vrchol stromu, na větve, které ho unesly jen tak tak. Na okamžik se zastavil, podíval se dolů a kolem sebe na koruny stromů. Když si byl úplně jist, že psi zůstanou u označeného stromu, přesunul se pomocí křídel na jiný strom – i když to byl na elfa poměrně dlouhý let. Nemohl se zastavit a odpočívat, a tak letěl k dalšímu stromu a tak dále, dokud štěkání nezaniklo v dáli. Pak slezl, protože si křídla potřebovala odpočinout, a zlehka běžel lesem.

Později, když se dostal na dohled lidského tábora, uviděl, že hraničář a Roger se tam bezpečně dostali. Kolem páru se shromáždilo mnoho lidí a poslouchalo vyprávění o záchraně – či útěku, jak to popisoval Roger. Juraviel, spokojený s výsledkem mise, se stáhl do lesa a našel si borovici, kde se uložil na noc.

Když se probudil, byl překvapen, že Elbryan a Pony už jsou vzhůru a pryč.

Usmál se, protože si pomyslel, že milenci potřebují trochu soukromí.

Nebyl tak daleko od pravdy, pro Elbryana a Pony to bylo intimní ráno – ale ne tak, jak si to představoval. Byli na tajné louce, kde cvičili *bi'nelle dasada.*

To ráno, a každé další, pokaždé když tancovali, Pony následovala hraničáře o trochu déle. Bude to trvat roky, než dosáhne jeho dokonalosti, ale dávala do toho srdce a každý den se zlepšovala – každý den byl její útok rychlejší, její míření jistější.

Jak šel čas, hraničář zpozoroval v tanci změnu, jemnou, ale konečnou. Nejdříve měl starosti s tím, že když bude Pony učit tančit, zneužije tak daru Touel'alfar, ale pak si uvědomil, že je to nádherné. Každý den se doplňovali víc a víc, cítili pohyby toho druhého.

Jejich tanec byl krásný, bylo to spojení duší a srdcí a také víry.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Neočekávaní hosté

To přece nemůže být pravda! To vůbec nedává smysl! říkal si otec opat Dobrinion Calislas ze Sv. Kamene v Palmarisu. I přes zprávy důvěryhodných mnichů musel sám sebe logicky přesvědčovat, že ho v kapli skutečně čeká otec opat Markwart ze Sv. Mere-Abelle.

„Markwart je příliš starý na to, aby cestoval sem, do Palmarisu," řekl nahlas, přestože tam nebyl nikdo, kdo by ho slyšel. Pohrával si s róbou, když sestupoval po schodech ze svých soukromých komnat. „A jistě by mi dal vědět dlouho předem. Takoví lidé jen tak nechodí po venku!

A takoví lidé by neměli přicházet neohlášení!" dodal. Neměl Markwarta v lásce. Ti dva se už roky hádali kvůli kanonizaci jednoho bývalého mnicha Sv. Kamene. I když byli v církvi druzí za Sv. Mere-Abelle, měli nedostatek svatých vzešlých z jejich kláštera a opat se to snažil napravit. Opat Markwart se stavěl proti od té chvíle, co se objevilo jméno bratra Allabarneta.

Dobrinionův hlas nabral na výšce, když dokončil své myšlenky, a otevřel dveře kaple. Zčervenal, protože se bál, že ho muž, který před ním stál, slyšel.

A byl to opravdu Markwart – to nyní věděl bezpochyby. Potkal ho asi tucetkrát, a přestože ho už dekádu neviděl, poznal ho. Podíval se na jeho družinu a snažil se to pochopit. V kapli byli jen tři další mniši a jeden z nich byl z jeho kláštera. Další dva, oba mladí, jeden štíhlý a nervózní, druhý silný s válcovitým hrudníkem, stáli blízko opata. Byli v obranném postoji a zdálo se, že jsou to spíš opatovi osobní strážci než pouhý doprovod. Kdykoliv předtím, když otec opat cestoval, přijel s velkou družinou, čítající ne méně než padesát mnichů, z nichž mnoho bylo mistrů. Tihle nebyli ani čekatelé.

„Otče opate,“ řekl a poklonil se.

„Zdravím tě, opate Dobrinione,“ odvětil Markwart svým nosovým hlasem. „Odpusť, že jsem tak vpadl do vašeho krásného opatství.“

„Ovšem,“ bylo všechno, co ze sebe frustrovaný Dobrinion mohl dostat.

„Jsem tu, abych se zde setkal s karavanou,“ vysvětlil otec opat, „která sem přijede.“

Karavana ze Sv. Mere-Abelle takhle daleko? A já o tom nic nevím? pomyslel si Dobrinion.

„Vede ji mistr Jojonah,“ řekl Markwart. „Pamatuješ si na něj, byli jste cvičeni spolu.“

„Byl asi o tři roky mladší než já,“ odpověděl otec Dobrinion. Potkal Jojonaha i poté, jednou s ním pil celou noc, spolu se sokolím mužem Sihertonem.

„Jsou v karavaně ještě další mistři?“ zeptal se. „Například mistr Siherton?“

„Mistr Siherton je mrtev,“ řekl otec opat vyrovnaně. „Byl zavražděn.“

„Powriové?“ odvážil se zeptat otec Dobrinion, přestože se z Markwartova tónu zdálo, že o tom už nechce mluvit.

„Ne,“ řekl Markwart. „Ale dost už o tom, je to už dávno. Jojonah je jediným mistrem v karavaně a má s sebou tři čekatele. Je jich dvacet pět a mají s sebou zajímavého zajatce. Žádám soukromí pro mě a mé mnichy a také pro zajatce.“

„Udělám vše, co budu moci…“ začal odpovídal opat Dobrinion.

„Jsem si jistý, že ano,“ přerušil ho Markwart. „Ať někdo důvěryhodný instruuje tyto dva ohledně ubytování. Asi tady nebudeme dlouho, ne více než týden.“ Jeho obličej zvážněl. Přiblížil se k Dobrinionovi a začal mluvit výhružným tónem. „Musím mít jistotu, že nebudeš zasahovat.“

Opat Dobrinion ho překvapeně studoval. Bylo zcela proti etiketě církve, aby Sv. Mere-Abelle podnikalo cokoliv v této oblasti bez jeho vědomí. Čeho se týkala ta tajemná mise a z jakého důvodu nebyl informován? A co ten zajatec? Otec opat ho mohl hematitem kontaktovat mnohem dřív!

Dobrinion však dobře potlačil svůj vztek. Toto byl otec opat a celé království se zmítalo ve válce. „Budeme konat to, co nám bude nařízeno," ujistil svého nadřízeného a znovu sklonil hlavu. „Sv. Kámen je vám k službám."

„Zaberu tvé komnaty, dokud tady budu," řekl otec opat. „Mí mniši ti pomohou přestěhovat tvé nejnutnější věci."

Dobrinion jako by dostal facku. Byl opatem Sv. Kamene po tři dekády, což nebyla žádná maličkost. Bylo to třetí největší opatství církve. A protože leželo na okraji civilizovaných zemí, nebylo v této oblasti respektovanější kongregace. Za třicet let jeho úřadování ho nikdo neotravoval – Sv. Mere-Abelle se zabývalo kameny a obecnou doktrínou církve, Sv. Honce bylo příliš zapleteno do královské politiky. A tak byl jediným jeho rivalem v boji o moc baron Rochefort Bildeborough, který však byl tichý a skromný a navíc byl stejně jako jeho předchůdce Dobrinionovým přítelem.

Dalo se s ním lehce vycházet, pokud měl zajištěn svůj luxus. I když válka dorazila do Palmarisu, předal obranu města kapitánovi městské gardy s tím, aby vše hlásil opatovi, zatímco on střežil svůj palác – pevnost Větrov.

A tak opat Dobrinion nebyl zvyklý na to, aby s ním někdo takto mluvil. Ale znovu si vzpomněl na své místo v hierarchii Abellikánů, na pyramidu, jejímž vrcholkem byl otec opat. „Jak říkáš," odpověděl, znovu se uklonil a chystal se k odchodu.

„A možná že budeme mít čas a promluvíme si o té záležitosti s bratrem Allabarnetem," řekl otec opat, než Dobrinion vyšel z místnosti.

Dobrinion se zastavil. Uvědomil si, že mu byla hozena návnada, něco, co bude záviset na jeho spolupráci. Jeho první myšlenkou bylo hodit ji zpět, ale pak si to rozmyslel. Už měl svá léta, a přestože nebyl tak starý jako Markwart, bál se, že ho otec opat přežije. Podle jeho soudu mu zbývalo v životě dosáhnout už jen jednoho – zajistit, že bratr Allabarnet bude kanonizován, a to bylo bez podpory opata Markwarta nemožné.

# # #

„Sv. Kámen?“ zeptal se nevěřícně bratr Braumin, vyjadřuje tak i pocity mistra Jojonaha, když bratr Francis ohlásil jejich nový cíl.

„Otec opat nechce ztrácet drahocenný čas, aby promluvil s kentaurem,“ pokračoval bratr Francis. „Setkáme se v Palmarisu. Vlastně už byl na cestě tam, když mne kontaktoval, a myslím, že už dorazil.“

„Jsi si tím jist?“ zeptal se mistr Jojonah klidně. „Opravdu to byl otec opat, kdo tě o té změně informoval?“

„Naznačuješ, že se mi do mysli mohl dostat někdo jiný?“ zavrčel mladý mnich.

„Jenom vím, že jsme byli v sídle démona,“ vysvětlil mistr a znovu si dal práci, aby jeho tón nebyl obviňující. Jestliže otec opat opravdu přišel za Francisem, pak neměli jinou možnost než ho následovat.

„Byl to otec opat,“ řekl bratr Francis pevně. „Uklidnilo by tě, kdybych ho kontaktoval znovu? Možná bych mu mohl půjčit své tělo, aby ti to řekl osobně.“

„Dost, bratře,“ řekl mistr Jojonah a mávl rukou na znamení, že se vzdává. „Nepochybuji o tvém úsudku, jenom jsem se chtěl ujistit.“

„Jsem si jist.“

„To jsi už řekl,“ odpověděl mistr Jojonah. „A naším cílem je tedy Sv. Kámen. Už jsi určil kurs?“

„Ostatní pracují s mapami,“ odpověděl bratr Francis. „Není to daleko, a až přejedeme Lesní zemi, pojedeme rychle, protože cesta je dobrá.“

„Cesta plná monster,“ řekl bratr Braumin suše. „Zprávy mluví o mnoha bojích.“

„Pojedeme tak rychle a tiše, že nás ani nezpozorují,“ řekl bratr Francis.

Mistr Jojonah jenom přikývl. Jestliže otec opat chce, aby jeli do Palmarisu, tak tam pojedou, a to přes všechny překážky. Podle něj však ta největší překážka čeká na konci cesty, v osobě samotného otce opata.

Se svou typickou efektivností bratr Francis dokončil plánování kursu a karavana se vydala na cestu. Za několik dní za sebou nechali Lesní zemi, a přestože na cestě potkali několik monster, ta ani

nepostřehla, že kolem nich projeli. Nebo si to uvědomila až příliš pozdě, když už byli pryč.

# # #

„Karavana mnichů," vysvětlil Roger. Mladý muž už se cítil dobře, protože Pony použila hematit na vyléčení kousnutí od psů. Skoro jí ani nepoděkoval, jenom zavrčel a po dvou hodinách její práce odešel. Od té doby ho neviděli po čtyři dny. „Znám mnichy a jsem si tím jist!"

Elbryan a Pony si vyměnili zachmuřené pohledy. Oba si pomysleli, že je to kvůli Avelynovi a kamenům.

„Jeli rychle, tak rychle a hladce," pokračoval Roger. „Pochybuji, že Kos-kosio vůbec věděl, že tu jsou – anebo, když to zjistil, tak už byli moc daleko na to, aby s tím něco dělal. Už musí být napůl cesty do Palmarisu."

Elbryan o tom začal pochybovat, neboť Roger tu karavanu viděl teprve před pár hodinami. Hraničář však mlčel, protože věděl, že ať už je odhad rychlosti správný nebo ne, Roger věří tomu, co říká.

„Škoda že jsme to nevěděli dřív," řekl Belster. „Jakou pomoc by nám mohli nabídnout? Přinejmenším by vzali naše nejvíc nemocné do většího bezpečí na jihu."

„Nevěděli byste to vůbec, kdybych nebyl ve střehu," odpověděl Roger dotčeně, protože vzal Belsterovu poznámku jako urážku. „Jak to, že velký Noční pták o nich nic neví? Nebo ta žena, když je čarodějnice?"

„Už dost, Rogere," řekl Elbryan. „Belster si jenom zoufal nad realitou a nechtěl tě obviňovat. Je to opravdu škoda, že jsme propásli takové silné spojence, poněvadž jestli jeli tak rychle, jak říkáš – a nepochybuji o tom," dodal rychle, když uviděl Rogerův kyselý výraz, „pak byli silní v magii." Hraničář to myslel vážně jen napůl. Přestože by byl rád, kdyby vzali s sebou nemocné, nebyl si jist, jestli by se ukázali jako spojenci – alespoň pro něj a pro Pony.

„Jeli rychleji, než byste věřili," odpověděl Roger. „Ani nemůžu popsat tu rychlost. Nohy jejich koní byly rozmazané a jeden muž vzadu u vozu se pohyboval tak rychle, až se mi zdálo, že je to napůl člověk a napůl kůň."

To zaujalo všechny z Dundalis, všechny, kdo znali Lesního ducha, bojovali s ním bok po boku a poslouchali uklidňující hudbu jeho dud. Elbryan a Pony se zarazili, ale potom potřásli hlavou. Jak věřili, viděli Strážcův konec.

„Jsi si jist, že karavana pořád jela?“ zeptal se hraničář.

„Teď jsou už napůl cesty do Palmarisu,“ odpověděl Roger.

„Pak se o nás tedy nezajímali,“ pomyslel si Elbryan, ačkoli v duchu si slíbil, že bude opatrný. Jestliže jela karavana na sever a hledala Avelyna s kameny, jestliže sbírala informace skrze magii, on a Pony už mohou být považováni za psance.

# # #

Karavana dorazila do Sv. Kamene bez fanfár, bez přijetí. Opat Dobrinion tam ani nebyl, aby je přivítal. To potěšilo opata Markwarta, který je čekal u zadní brány opatství spolu se svými dvěma strážci.

Mistra Jojonaha ani nepřekvapilo, když je spatřil. Byli to bratři Youseff a Dandelion, trénovaní, aby nahradili bratra Quintalla – bratra Spravedlnost. Ze všech studentů Sv. Mere-Abelle si Markwart musel vybrat právě tyto dva. Jojonah je neměl vůbec rád. Bratr Youseff byl z Youmaneffu, rodiště Avelyna, ale tím všechna podobnost mezi nimi končila. Byl malý a štíhlý, ohnivý bojovník, který měl v aréně vždycky výhodu, protože se neštítil ničeho. Jeho společník bratr Dandelion, jenž strávil v klášteře teprve dva roky, byl fyzickým opakem malého muže, byl to velký medvěd s pažemi širokými jako stehno. Bratr Dandelion musel být často zadržován, protože jednou získal výhodu, ale pokračoval v boji až k bodu, kdy oponentovi způsobil zranění. Ve dnech zdravého rozumu by takovýto čin vedl k vyloučení, ale v těchto temných časech se otec opat Markwart takovému zápalu smál. Markwart mnohokrát odmítl Jojonahovy stížnosti na bratra Dandeliona a ujišťoval ho, že se pro takového muže místo najde.

Mistr Jojonah často přemýšlel, jak Dandelion nebo Youseff prošli vyčerpávajícím procesem přijetí do kláštera. Každý ročník sestával z dvaceti pěti vybraných až z dvou tisíc uchazečů a Jojonah

nepochyboval, že mnozí z nich se pro klášter hodili víc, měli lepší charakter, inteligenci a mnohem více zbožnosti.

Ale oba tito mniši byli podporováni otcem opatem osobně. „Syn drahého přítele," říkával otec opat Markwart o Dandelionovi, ale Jojonah věděl své. Bratr Dandelion byl vybrán kvůli své síle, to bylo vše. Byl náhradou za Quintalla, za jednoho ze strážců opata.

A co se týkalo Youseffa, opat vysvětlil, že Youmaneff ztratil své zastoupení v klášteře, když bratr Avelyn odešel. To se muselo napravit, aby si opatství nad malým městem udrželo kontrolu.

Mistr Jojonah mohl jen potřást hlavou a povzdechnout si. To vše bylo mimo jeho vliv.

Karavana došla na nádvoří, všem mnichům byly ukázány jejich cely, oddělené od cel bratrů Sv. Kamene. Mistr Jojonah měl tichý pokoj v rohu budovy, kde byl separován od ostatních, obzvláště od bratra Braumina, který bydlel až na druhé straně opatství. Nejblíže Jojonahovi byl Francis – aby na něj dával pozor.

A přesto, ještě tu noc, se dokázal dostat z Francisova dosahu a setkat se s bratrem Brauminem na triforiu, dekorovaném balkoně, asi dvacet stop nad podlahou kaple.

„Myslím, že je v nižších kobkách," vysvětlil mistr Jojonah a hladil sochu bratra Allabarneta, kterého zde mniši nazývali bratrem Sadařem. Jojonah cítil lásku, vloženou do tohoto díla, které, jak si následně uvědomil, bylo opravdovým dílem Boha.

„Bezpochyby v řetězech," souhlasil bratr Braumin. „Na ramenech otce opata bude ležet velký hřích, jestli s tím udatným kentaurem bude špatně zacházet."

Mistr Jojonah ho energickým mávnutím ruky umlčel. Nemohli si dovolit, aby je přistihli, jak takto mluví o otci opatovi.

„Ptal ses?" zeptal se bratr Braumin.

„Otec opat mi moc neříká," odpověděl Jojonah. „Ví, kde je mé srdce, přestože mé činy proti němu nestojí. Mám se s ním setkat zítra za úsvitu."

„Abyste si promluvili o Strážci?"

Jojonah potřásl hlavou. „O tom pochybuji. Věřím, že budeme mluvit o mém odjezdu, protože otec opat naznačil, že odjedu před karavanou."

Bratr Braumin zachytil v mistrově hlase obavy a okamžitě pomyslel na nebezpečné lokaje otce opata. Chce opat nechat zabít mistra Jojonaha na cestě? Tahle myšlenka bratra Braumina urazila, protože se mu zdála směšná. Ale pokusit by se o to mohl, na to nesmí zapomínat. Neřekl to ani nahlas, ale věděl, že si to Jojonah uvědomuje.

„Co si ode mne přeješ?“ zeptal se bratr Braumin.

Mistr Jojonah se zasmál a zvedl v obraně ruce. „Zůstaň na dobré cestě, příteli. Udrž si v srdci pravdu. Zdá se, že toho před námi o mnoho více není. Nesouhlasím s tím, kam se řád ubírá, avšak otec opat není sám. Ti, kdo následují současný směr, mají převahu nad námi, kteří věříme, že církev zbloudila.“

„Naše řady se rozrůstají,“ řekl bratr Braumin odhodlaně. Ve světle toho, co našel na vybuchlé Aidě, věřil všemu, co říkal. Ten obraz Avelynovy paže, deroucí se skrz kámen, svázal všechna slova dohromady, všechna vyprávění o Avelynovi a všechny náznaky, že církev sešla z pravé cesty. To, že viděl Avelynův hrob, dalo jeho životu směr a ten směr ho asi přivede do konfliktu s vedením církve – do boje, na který byl připraven. Odhodlaně se narovnal a s důvěrou dodal: „Protože my následujeme Boha.“

Mistr Jojonah nemohl s prostou logikou toho prohlášení nesouhlasit. Nakonec převáží dobro a pravda – musel tomu věřit, protože to bylo základem jeho víry. Kolik století však uběhne, než se církev obrátí správným směrem, a kolik utrpení k tomu bude třeba?

„Uchovej si v srdci pravdu,“ řekl znovu Brauminovi. „Tiše povídej, ne o opatovi či ostatních, ale o Avelynovi, a jen těm, kteří sdílejí jeho přesvědčení.“

„Jestliže bude kentaur vězněn, může to zajít ještě dál,“ hádal bratr Braumin. „Otec opat nás může přinutit, abychom se mu postavili otevřeně anebo abychom byli až do smrti zticha.“

„Existují různé stupně ticha, bratře,“ odpověděl mistr Jojonah. „Běž do své komnaty a neboj se o mne. Jsem v míru.“

Bratr Braumin se na svého mistra, drahého přítele, dlouho díval, pak se hluboce uklonil, políbil mu ruku, otočil se a odešel.

Mistr Jojonah strávil další hodinu na tichém triforiu, díval se na sochy svatých, na novou sochu bratra Allabarneta, který před více

než stoletím sázel jabloně v hraničních oblastech, aby pomohl osadníkům. Kanonizace bratra Allabarneta byla podporována opatem Dobrinionem, který jí chtěl dosáhnout ještě před svou smrtí.

Mistr Jojonah znal vyprávění o laskavém Allabaraetovi a myslel si, že by si to opravdu zasloužil. Ale když zauvažoval nad současným stavem církve, vyprávění o dobrotě a laskavosti se pravděpodobně obrátí proti němu.

# # #

Obavy mistra Jojonaha o Strážce se ukázaly správnými, poněvadž kentaur byl v nižších katakombách Sv. Kamene, v temnotě a vlhku, připoután ke zdi. Byl stále otupělý ze závalu a vyčerpaný z běhu na jih, kdy ho mnichové očarovali, aby běžel rychleji. Nemohl fyzicky vzdorovat.

A ani psychicky. Opat Markwart ho zastihl, když byl nepozorný. Přišel k němu s hematitem už první noci.

Beze slova se ponořil do síly kamene duší, vyprostil svou mysl z okovů těla a napadl kentaurovu mysl.

Strážcovy oči se rozšířily, když to narušení ucítil. Zmítal se v řetězech, ale ty nepovolily. Mentálně se bránil – nebo se alespoň snažil, protože nevěděl, kde začít.

Markwart, ten odporný stařec, byl v jeho mysli a probíral se jeho vzpomínkami.

„Řekni mi o Avelynovi," poručil Markwart nahlas, a přestože Strážce nechtěl odpovědět, už jenom zmínka o Avelynovi vyvolávala obrazy v jeho mysli, které se týkaly cesty na Aidu, Pony a Elbryana, Belli'mara Juraviela a Tuntun, Tanečníka a všech ostatních, kteří v Dundalis bojovali s monstry.

Pak postupně začal kontrolovat své myšlenky, ale to už se otec opat dozvěděl příliš mnoho. Avelyn byl mrtvý a kameny byly pryč, ale ti dva, Elbryan a Pony, přežili devastaci Aidy, neboť opustili tunel, kde byl uvězněný kentaur. Markwart se na ně zaměřil a zjistil, že oba pocházejí z malého města v Lesní zemi, z Dundalis. Oba však žili mnoho let mimo ně.

Pony, Jilseponie Aultová, žila v Palmarisu.

„Bídáku!" zařval kentaur, když se prolomilo mentální spojení.

„Mohl jsi mi toho mnoho říct snazší cestou,“ odpověděl otec opat.

„Tobě?“ vyštěkl kentaur. „Avelyn o tobě říkal pravdu, pravdu o celé vaší smradlavé církvi!“

„Kde žila ta žena, Jilseponie, v Palmarisu?“

„Říkáte si boží muži, ale žádný dobrý bůh by vaše činy neschvaloval,“ pokračoval Strážce. „Vzal sis něco ode mě a zaplatíš za to.“

„A co ti štíhlí tvorové?“ optal se otec opat Markwart klidně.

„Touel’alfar?“ Strážce na něj plivl.

Markwart zvedl další kámen, grafit, a výbojem elektřiny srazil kentaura na zeď.

„Jsou snadné způsoby a těžké způsoby,“ řekl klidně. „Využiju kterékoliv z nich.“

Šel k oblouku, který vedl do katakomb. „Znovu se mnou budeš mluvit,“ pohrozil mu. Jak Markwart, tak Strážce chápali omezení této výhrůžky. Kentaur měl silnou vůli a znovu už se nedá překvapit. Markwart se jen tak lehce do jeho mysli nedostane.

Ale Strážce se bál, že už mu prozradil příliš mnoho.

# # #

„Ty ani nemůžeš pochopit důležitost toho všeho!“ křičel otec opat na opata Dobriniona, když stáli v jeho studovně – byl to však otec opat, kdo seděl za jeho dubovým stolem.

„Palmaris je velké město,“ řekl opat Dobrinion klidně, pokoušeje se ho uklidnit. Markwart mu toho mnoho neřekl, jenom že potřebuje informace o mladé ženě, asi okolo dvaceti let, která se jmenuje Pony anebo Jilseponie. „Neznám nikoho, kdo se jmenuje Pony – kromě jednoho stájníka, kterému se tak přezdívá.“

„Tak Jilseponie?“

Opat Dobrinion bezmocně pokrčil rameny.

„Přišla ze severu,“ naléhal na něj Markwart, ačkoli toho nechtěl nebezpečnému Dobrinionovi mnoho odhalit. „Sirotek.“

To už opatovi něco říkalo. „A můžu vědět, jak vypadá?“ zeptal se, snaže se zakrýt, že někoho takového zná.

Markwart ženu popsal, protože mu Strážce dal dobrý obraz – husté zlaté vlasy, velké oči, plné rty.

„Co je?“ zeptal se Markwart, protože v Dobrinionově obličeji zachytil záblesk poznání.

„Možná že nic,“ připustil opat. „Existovala jedna dívka, říkali jí Jill – která přišla ze severu, osiřelá kvůli goblinímu nájezdu. Ale to bylo před více než deseti lety.“

„A co se s ní stalo?“

„Oddal jsem ji s Connorem Bildeboroughem, synovcem barona Palmarisu,“ vysvětlil opat Dobrinion. „Ale nedopadlo to a dívka byla pro své odmítnutí ženichových práv prohlášena za psance. Byla poslána do služby v armádě,“ prohlásil Dobrinion a myslel, že tím to snad ukončí. Doufal v to, protože ho zoufalé, tajemné chování opata Markwarta vůbec netěšilo.

Otec opat se odvrátil, třel si rukou bradu a přitom si uvědomil, že se už mnoho dní neholil. Žena byla v armádě – to odpovídalo kentaurovým vzpomínkám.

Jednotlivé kousky začaly zapadat do sebe.

Markwart, a ne Dobrinion, zůstal ve studovně, když domluvili. Poté přišel bratr Francis. Otec opat mu dal jednoduché rozkazy: držet všechny z dosahu kentaura a jeho udržovat vyčerpaného. Později odpoledne se měli setkat v kobce a pokračovat ve výslechu.

Když Francis odešel, vešel mistr Jojonah. „Musíme si promluvit o tvém zacházení s kentaurem,“ řekl, aniž by formálně pozdravil svého nadřízeného.

Otec opat si odfrkl. „Kentaur tě nemusí zajímat,“ řekl velice zle.

„Zdá se, že Strážce je hrdina,“ odvážil se říci mistr Jojonah. „On spolu s Avelynem Desbrisem viděli destrukci démona.“

„Není to tak,“ odsekl otec opat a snažil se neznít naštvaně. „Avelyn šel za daktylem, to je pravda, a Strážce, Elbryan a Pony ho doprovázeli. Ale nešli tam kvůli boji, ale kvůli spojenectví.“

„Ano, to zničení hory jasně naznačuje,“ pravil sarkasticky mistr Jojonah.

Markwart znovu zafrkal. „Překročili hranice magie a rozumu,“ prohlásil. „Vnikli do ametystu, který Avelyn ukradl, a když ho zkombinovali s ďábelskou silou démona, tak se sami zničili.“

Mistr Jojonah tu lež nepřehlédl. Znal Avelyna lépe než kdokoliv ve Sv. Mere-Abelle a věděl, že ten by nikdy nepřešel na stranu zla. Nevěděl však, jak by mohl změnit prohlášení otce opata.

„Mám pro tebe úkol," řekl Markwart.

„Naznačil jsi, že se vrátím do Sv. Mere-Abelle dřív," řekl Jojonah nechápavě.

Markwart kroutil hlavou ještě předtím, než mistr dořekl větu. „Odjedeš před námi," vysvětlil. „Jenže ve Sv. Mere-Abelle před námi nebudeš. Pojedeš do Ursalu, do Sv. Honce."

Mistr Jojonah byl tak překvapený, že se ani nevzmohl na odpověď.

„Setkáš se s opatem Je'howithem a promluvíte si o kanonizaci bratra Allabarneta."

Mistr Jojonah měl na tváři nevěřícný výraz. Otec opat byl hlavním oponentem tohoto procesu. Kdyby nebylo jeho protestů, Allabarnet už by byl dávno prohlášen za svatého! Proč se to najednou změnilo? Zdálo se, jako by tím chtěl Markwart posílit své pouto s Dobrinionem a přesvědčit ho, aby ho následoval.

„V těchto časech plných zkoušek církev potřebuje nového svatého, kterého by dala masám," pokračoval otec opat.

Mistr Jojonah se chtěl zeptat, jak takový proces může být tak důležitý oproti jiným věcem, jako byla například pokračující válka. Chtěl se zeptat, proč tam nejede mnich nižšího postavení. Chtěl se zeptat, proč Markwart změnil názor.

Ale otázky by pouze narazily na zeď. Otec opat sledoval pouze své cíle – jedním z nich bylo zdiskreditování Avelyna a nalezení kamenů, které ukradl. Když se na něj Jojonah díval, zdálo se, že Markwart padá do hluboké temnoty, že ho každé slovo, které pronese, vzdaluje od Boha.

„Půjdu a zabalím si," řekl mistr.

„O to už bylo postaráno," poznamenal otec opat, když se muž obrátil k odchodu. „Tvá zavazadla čekají u zadní brány."

„Pak tedy půjdu a promluvím s…"

„Půjdeš přímo k zadní bráně," řekl Markwart klidně. „Všechno už je připraveno, včetně zásob."

„I magické kameny?"

„Můj příteli,“ řekl otec opat, vstal a obešel stůl, „pocestuješ civilizovanými zeměmi. Nebudeš potřebovat magii.“

Mistr Jojonah cítil, že přišla nejdůležitější chvíle jeho života. Jít až do Ursalu bez magie, na misi, která se mohla stát složitou, uváží-li úředničinu s ní spojenou, ho mohlo udržet dost daleko od Sv. Mere-Abelle, kde ho bylo potřeba, na rok a více. Jediné, co by mohl udělat, bylo vyzvat Markwarta, aby obhájil svou víru, a požadovat důkaz, že bratr Avelyn šel na Aidu, aby spolupracoval s démonem.

Ale měl málo spojenců. Stál by u něj bratr Braumin, možná i mladý Dellman. Ale co opat Dobrinion a jeho sto padesát mnichů?

Ne, Jojonah pochopil, že ho Markwart v této chvíli porazil. Pojede diskutovat o kanonizaci, o věci drahé Sv. Kameni. Dobrinion se nyní Markwartovi nepostaví.

Mistr Jojonah se na starého, vrásčitého muže dlouze zadíval, na svého bývalého mentora, který se stal jeho Nemesis. Ale neměl žádné odpovědi, nic – i když se obával, že je to možná jen nedostatek odvahy. Jak se cítil starý, neschopný činů!

Šel k zadní bráně opatství a pěšky, protože Markwart mu nedal ani koně či vůz, vyrazil přes Palmaris a opustil jej jižní branou.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Nový nepřítel

Pozdě odpoledne vyhledal Elbryan Orákulum, po více než týdnu stráveném se skupinou uprchlíků. Průjezd karavany mnichů ho znepokojil, ale stejně tak Roger, jenž se ráno vrátil zpět do tábora v čele patnácti bývalých zajatců Kos-kosia Begulneho. Mladý muž se dozvěděl, že zajatci byli přesunuti z Caer Tinelly do Padova, využil příležitosti, vklouzl do méně chráněného města a osvobodil je.

I přes chybu vůdce powriů, který je přesunul do méně zabezpečeného města, si Rogera v lese skoro našla zkáza – se zajatci byl jeden pes z Craggothu a ten se vydal po jejich stopě. Zachránil je až příchod Juraviela, a tak mohli odejít do bezpečí.

To byl detail, který Roger snadno opomněl, když popisoval události předchozí noci nadšenému, vzrušenému shromáždění uprchlíků.

Hraničář uviděl problém, hlubší a potenciálně ničivý, a tak šel za strýcem Matherem, aby si vše ujasnil.

Je to tak, jak jsem se obával, strýci Mathere, začal, když se v zrcadle začal třpytit obraz. *Rivalita s Rogerem vede k pohromě. Ráno přivedl do tábora patnáct zajatců powriů, které předchozí noci osvobodil. Samozřejmě že jsme se z jejich příchodu radovali, ale když jsem s ním poté mluvil, uvědomil jsem si, jak moc riskoval. Riskoval svůj i jejich životy. I když jsme všichni chtěli osvobodit zajatce, nezdálo se, že by to bylo tak moc potřeba. Podle všeho byli prozatím poměrně v bezpečí, a tak jsme mohli vytvořit plán rozsáhlejší akce, která by nezahrnovala jen jejich osvobození, ale i pád Kos-kosia Begulneho a jeho ďábelských přisluhovačů.*

Ale chápu, co Rogera přinutilo jít předešlé noci do města. Stejně tak to chápe Pony. V jeho chybném smýšlení ztratil mezi svými lidmi

postavení. Zdá se mu, že tak jako se dívali na něj, se nyní dívají na mě.

Hraničář se odmlčel a přemýšlel nad svou schůzkou s Rogerem. Uvažoval nad jeho chvástáním, nad tím, jak se mu nafoukl hrudník, když mluvil, způsob, jakým se díval, když popisoval své odvážné kousky. „Pony," řekl hraničář s povzdechem.

Podíval se zpět na mlžný obraz v zrcadle. *Pony,* zopakoval. *Roger se na ni snaží udělat dojem. Nebo možná jen bere její reakce jako ukazatel své síly. Pony je má partnerka, jak všichni vědí, a Roger si asi myslí, že když získá její sympatie, budou si ho ostatní považovat víc než mě.*

Když si uvědomil Rogerovu „lásku" k Pony, poznal, jak se může situace stát nebezpečnou. Roger se svým zjevným talentem mohl být pro jejich skupinu velice cenným přínosem, ale jeho nedospělost jim všem také může přinést záhubu.

„On a já budeme bojovat," řekl Elbryan tiše. „Bojím se, že k tomu dojde."

Potom opustil místo, kde bylo Orákulum, aby shledal, že přišla noc a ohně v táboře jasně hoří. Přiblížil se k nim, přitahován hlasitou konverzací.

„Měli bychom na ně zaútočit," řekl Tomas Gingerwart, plný odhodlání. „A tvrdě! Vyhnat je z naší země zpět do jejich temných horských děr!"

Elbryan vešel do světla ohňů a viděl, jak všichni přikyvují. Zpozoroval, že Pony, sedící po Tomasově boku, má na tváři napjatý výraz.

Pak veškerá mluva utichla a všechny oči se obrátily k hraničáři, v očekávání jeho úsudku. Elbryan a Tomas se na sebe upřeně podívali, věděli, že budou stát na opačných stranách.

„Už nemají zajatce," řekl Tomas. „Je čas udeřit."

Elbryan dlouhou chvíli nic neříkal. Upřímně s ním sympatizoval, vzpomínal na své vlastní pocity, zoufalou touhu po pomstě, když byl jeho domov spálen na popel. „Chápu…" začal.

„Pak tedy postav válečníky," zavrčel na něho Tomas, což byla odpověď, která ve skupině zazněla z mnoha úst.

„Ale obávám se, že poněkud podceňujete sílu našich nepřátel," pokračoval hraničář klidně. „Kolik z nás zemře při takovém nájezdu?"

„Stojí to za to," vykřikl jeden muž, „když bude Caer Tinella osvobozena!"

„A Padov!" vykřikla žena z tohoto jižnějšího města.

„A co když ne?" zeptal se hraničář. „Co když nás odrazí a pobijí?"

„Co bude potom s těmi, kteří nemohou bojovat?" dodala Pony, a tato jednoduchá logika, připomínající větší zodpovědnost, umlčela mnoho výkřiků.

Ale hádka pokračovala a skončila kvůli vyčerpání a neshodě. Elbryan a jeho příznivci prohlásili, že to bylo malé vítězství, protože nebyla naplánována bitva. Hraničář si uvědomil, jak jsou všichni rozrušení kvůli příchodu tří silných spojenců, vítězství v lese, bezpečnému návratu Rogera a jeho následnému osvobození Kos-kosiových zajatců. Teprve nyní, v bezpečí, vycházejícím z těchto úspěchů, se odvažovali přemýšlet nad znovuzískáním svých domovů a potrestáním zabijáckých zlodějů, kteří přišli do Caer Tinelly a Padova. Stále ale byla naděje, že se věci uklidní a rozum převáží nad emocemi.

Pony stála na straně rozumu, a tak byla překvapena, když se spolu s Elbryanem setkali s Juravielem v borovicovém hájku na jih od tábora a hraničář prohlásil, že je čas tvrdě udeřit na nepřítele.

„Právě ses hádal, že to není dobrý nápad," vykřikla.

„Naši nepřátelé jsou zraněni a neorganizovaní," pokračoval Elbryan, „a zuřivý útok by je mohl obrátit na útěk."

„Mohl," opakoval Juraviel zachmuřeně. „Ale mohl by nás stát mnoho válečníků."

„Naše celá existence je risk," odpověděl hraničář.

„Možná bychom měli poslat nejvíce nemocné na jih, do Palmarisu, než naplánujeme útok na Caer Tinellu a Padov," řekl elf. „Možná bychom mohli v jižních městech získat spojence."

„Máme spojence ve městech na jihu," řekl Elbryan. „Ale ty zajímají jejich vlastní hranice, a to je správné. Ne, jestliže můžeme udeřit na Kos-kosia a vyhnat ho z měst…"

„A jak bychom je asi udrželi?“ přerušil ho elf sarkasticky, protože jen pomyšlení na jejich bandu uprchlíků, jak brání města, bylo směšné.

Elbryan sklonil hlavu a hluboce si povzdechl. Věděl, že Juraviel zde hraje roli obhájce života, aby mu pomohl lépe formulovat myšlenky, vést ho dál, a ne mu brát odvahu. Ale mluva Touel’alfar a jejich pragmatický, ne-li afektovaný pohled na svět vždy trochu braly odvahu někomu, kdo se dívá na svět lidskýma očima. Juraviel nechápal míru rozladění Tomase Gingerwarta a ostatních, nechápal, jak nebezpečnou se může tato nálada brzy stát.

„Jestli vyženeme Kos-kosia Begulneho z těch dvou měst,“ začal hraničář pomalu, „je možné, že powrie opustí mnoho jejich spojenců a možná se dokonce stáhnou z války. Goblini ani obři nemají powrie rádi – nenávidí je stejně, jako nenávidí lidi –, je to jenom síla vůdce powriů, která je spojuje. A i když byli dřív všichni spojenci, neměli se rádi. Obři prý někdy pojídají gobliny. Takže zpochybníme vůdce powriů a uvidíme, co se stane.“

Nyní byl na řadě Juraviel, aby si povzdechl. „Vždy se díváš na tu největší možnou výhodu,“ řekl tiše, a v jeho tónu se ozývala rezignace. „Vždy ženeš všechny kolem sebe až na pokraj jejich možností.“

Dotčený Elbryan se na něj zvědavě podíval. Byl překvapen, že ho elf takto kritizuje.

„Samozřejmě,“ pokračoval Juraviel a na jeho obličeji se objevil lišácký úsměv, „to je přesně to, co tě Touel’alfar naučili!“

„Tedy souhlasíš?“ zeptal se Elbryan netrpělivě.

„To jsem neřekl.“

Elbryan frustrovaně zavrčel. „Jestliže na ně neudeříme, jestliže nevyužijeme naší výhody – která jistě nevydrží dlouho –, potom budeme ve stejně zoufalé situaci, z jaké jsme se právě dostali. Kos-kosio Begulne se znovu vzpamatuje, znovu nás napadne, zažene do lesa, a dříve nebo později se tato bitva obrátí proti nám. Vůdce powriů je bezpochyby rozzuřený porážkou v lese a ztrátou zajatců.“

„Možná dokonce tuší, že se do oblasti dostal Noční pták,“ dodala Pony, čímž si vysloužila překvapený pohled jak od hraničáře, tak od elfa.

„Vzpomínám si na jméno Kos-kosio, a on si nás pamatuje z Dundalis.“

Juraviel přikývl, vzpomněl si totiž na léčku připravenou na Nočního ptáka, kdy monstra ničila borové údolí, které hraničář miloval. Léčka však byla obrácena proti jejím strůjcům.

„Je dokonce možné, že karavana mnichů, o které mluvil Roger, před něčím utíkala,“ pokračoval Elbryan.

„Mohli bychom využít naší momentální výhody k tomu, abychom proklouzli na jih,“ navrhl Juraviel. Neušel mu poplašený pohled, který si vyměnili Elbryan s Pony.

„Co zas?“ zeptal se elf stroze.

„Cokoliv, co přinutilo mnichy, kteří mají silnou magii, utíkat, musí být velmi mocné,“ řekla Pony, ale vnímavého elfa neošálila.

„Tím spíš by bylo lepší následovat jejich příkladu a utéct na jih,“ tlačil na ně dál elf. Znovu zpozoroval pohled, který si vyměnili. „Na tom průjezdu mnichů je něco víc, že? Znám tě, Noční ptáku.“

Elbryan se tomu zasmál. „Pony a já tady nemůžeme zůstat,“ připustil. „A ani bychom se neodvážili jít na jih.“

„Kameny bratra Avelyna,“ hádal elf.

„Možná že ti mniši, o kterých mluvil Roger, hledali nás,“ řekla Pony. „Nebo hledali kameny, které mám nyní já. Když přišel za Avelynem bratr Spravedlnost, měl tento kámen,“ vysvětlila a vytáhla z váčku červený granát, aby ho Juraviel viděl. „Tento kámen pozná používání magie a přivedl bratra Spravedlnost přímo k Avelynovi.“

„A ty myslíš, že používání magie nasadilo mnichy na vaši stopu,“ hádal Juraviel.

Pony přikývla. „Je to možné. A je to příliš důležité na to, abychom riskovali.“

„Posledním činem bratra Avelyna bylo, že nám svěřil svaté kameny,“ řekl Elbryan. „A my ho nezklameme.“

„Takže bychom asi měli vyrazit,“ řekl Juraviel. „Jsou ty kameny důležitější než uprchlíci, v jejichž čele stojíte?“

Elbryan se podíval na Pony, ale ta neměla žádnou odpověď. „V historickém měřítku to tak může být.“

Vyskočili, když z keře uslyšeli rozzlobené zavrčení. Juraviel se rychle pohnul, zvedl luk a vrhl se do podrostu, o chvíli později se vynořil a táhl s sebou rozohněného Rogera.

„Ty říkáš, že kamení je důležitější než lidé, před nimiž předstíráte, že je vedete!“ soptil mladý muž. Když mluvil, odtáhl se od Juraviela. Zjevně se v jeho blízkosti necítil moc dobře.

„Nemusíš se ho bát,“ poznamenala Pony. Říkala si, jak je trapné, že se Roger bojí někoho, kdo ho osvobodil z Kos-kosiových spárů. Zpozorovala, že mladíkovo váhání přijmout Juraviela pochází z něčeho víc než ze strachu. „Belli’mar Juraviel a všichni Touel’alfar jsou spojenci.“

„Však už jsem začal chápat význam toho slova,“ odsekl jí Roger.

Pony začala odpovídat, ale Elbryan si před ni stoupl. „Jak jsem vysvětloval,“ řekl vyrovnaně a tvrdě se na mladého muže díval, „tyto kameny jsou stejně důležité…“

„Řekl jsi důležitější,“ přerušil ho Roger.

„Nepodceňuj jejich důležitost!“ zařval mu Elbryan do obličeje. Hraničář však zpozoroval Juravielův nesouhlasný výraz a uklidnil se. „Kameny reprezentují víc, než je síla v nich ukrytá,“ pokračoval Elbryan kontrolovaným hlasem. „Mohou být důležitější než můj život, život Pony či tvůj a všech lidí naší skupiny.“

„To jsou tvé bláznivé výmysly,“ začal Roger křičet, jenže Elbryan ho zarazil zdvižením ruky, pohybem tak rychlým a přesvědčivým, že konec Rogerovy věty zanikl ve zmateném mumlání.

„I když jsem toto vše řekl a věřím tomu, nemohu nechat naši situaci jen tak být. Musím dostat lidi do bezpečí na jih, nebo se alespoň ujistit, že je cesta volná.“

„Samozvaný vůdce,“ obvinil ho Roger.

„A tak si přeješ tvrdě udeřit,“ hádal Juraviel, ignoruje Rogerovu malichernou změnu tématu. „Jestliže udeříme na obě města – a rozptýlíme nepřítele po lesích –, budete moci odejít na jih, bez toho, aby vás vedl Noční pták.“

„Protože jít na jih by od Nočního ptáka nebylo ani trochu moudré,“ podotkla Pony vážným hlasem. „Ale i tak,“ řekla a dívala se na svou lásku, „předtím jsi této možnosti oponoval.“

„Ano,“ souhlasil Elbryan, „a pořád jsem proti tomu, aby se naši bojovníci vydali do útoku na města.“

Pony se začala ptát, o čem to vlastně mluví, ale potom pochopila. Elbryan předtím šel do Caer Tinelly zachránit Rogera, nyní tam chtěl jít znovu, jenom se svými mocnými přáteli, a zvrátit poměr sil.

Juraviel, jenž to také začínal chápat, přikývl. „Půjdu dnes do Caer Tinelly a získám informace,“ souhlasil.

„Můžu jít já,“ nabídl se Roger.

„Juraviel se pro tento úkol hodí lépe,“ odpověděl rychle Elbryan.

„Zapomněl jsi, že já jsem se vrátil z města teprve přede dvěma dny?“ protestoval Roger. „Že jsem se vrátil se zajatci?“

Tři přátelé ho upřeně pozorovali a všimli si, jak zdůraznil slovo „já“.

„Kdyby tam pořád byli zajatci, nemohli byste o útoku ani uvažovat!“ dokončil Roger.

Elbryan přikývl. Rogerův čin opravdu umožnil útok. Přesto, když si vzpomněl na vyprávění osvobozených zajatců, se kterými si promluvil, o jejich zoufalém útěku temným lesem, zůstával přesvědčen, že se Juraviel pro ten úkol hodí lépe. Kdyby je tehdy ten pes vystopoval, nikdo z nich by se nebyl vrátil, a Juraviel mu řekl, že nejméně jeden pes může být stále naživu. „Půjde Juraviel,“ řekl hraničář klidně.

Pony zpozorovala výraz mladého muže a uvědomila si, že mu Elbryan právě ukázal jeho místo a zranil jeho pýchu.

„Můžeš letět ze stromu na strom, když jdou po tobě psi?“ zeptal se Elbryan, než Roger mohl začít protestovat.

Roger si skousl ret. Všichni si mysleli, že hraničáře udeří. Ale on si jenom dupl a otočil se k odchodu.

„Zastav se!“ zavolala Pony a všechny tím překvapila. Začala Rogera chápat, a protože ho měla ráda, uvědomila si, že je mladý a příliš pyšný pro své vlastní dobro.

Roger se otočil a jeho oči planuly zlostí.

Pony vytáhla kámen, schovala jej v dlani a potom přešla k Rogerovi. „To, co jsi slyšel, je soukromé,“ vysvětlila.

„Teď mi chceš rozkazovat?“ zeptal se Roger nevěřícně. „Jsi snad mou královnou? Mám pokleknout?“

„Měl bys být dost moudrý na to, abys i ve svém věku, kdy nemáš žádné zkušenosti, rozeznal přítele od nepřítele,“ štěkla na něj Pony. Chtěla pokračovat, chtěla mu ukázat všechny jeho omyly, ale pak si uvědomila, že taková lekce se musí opravdu naučit a nemůže být vysvětlena. „Ale vidím, že to nedokážeš, že ses z nějakého důvodu rozhodl, že nejsme tví přátelé. Tak dobře.“

Sáhla do dalšího váčku a Roger o krok ustoupil. Jenže ne dost daleko, protože Pony se natáhla a namalovala Rogerovi na čelo velké X. Pak zvedla ruku s kamenem a pronesla věty, které zněly jako nějaké starověké zaříkávání.

„Co jsi mi to udělala?“ vykřikl Roger a skoro spadl, když ustupoval.

„Neudělala jsem ti nic. Pokud nás nezradíš,“ odpověděla Pony klidně.

Rogerův obličej se zmateně zkroutil. „Nic ti nedlužím,“ řekl.

„Ani já tobě,“ odpověděla Pony přísně. „Jenom jsem vyrovnala náš vztah. Když jsi nás sledoval, slyšel jsi věci, které se tě netýkají, a tak je tvou povinností je zapomenout.“

Roger neměl jak odpovědět. Jenom potřásl hlavou.

„Nebo o tom alespoň nemluvit,“ pokračovala Pony. „Ale když to nedokážeš, tak to bude mít nepříjemné následky.“

„O čem to vlastně mluvíš?“ zeptal se Roger, a když se Pony zle usmála, podíval se na Elbryana. „Co mi udělala?“

Elbryan to opravdu nevěděl, tudíž jen upřímně pokrčil rameny.

„Řekni mi to!“ zakřičel na Pony.

Když se po ní začal natahovat, Elbryan zavřel oči, očekávaje, že Pony pošetilého mladíka srazí k zemi. Roger však v pohybu nepokračoval, jen před ní stál se sevřenými pěstmi.

„Uvalila jsem na tebe kletbu,“ řekla Pony tiše. „Ale je to kletba s možností.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se a v jeho rozzlobeném tónu byl cítit náznak strachu.

„Myslím tím, že dokud budeš dělat správnou věc a nebudeš nic říkat, nic se ti nestane,“ vysvětlila klidně. Najednou se zatvářila temně a výhružně. Přiblížila se k malému Rogerovi, stoupla si na špičky a vztyčila se nad ním. „Zraď nás,“ varovala ho vážným

hlasem, který Elbryanovi zježil chlupy na těle a způsobil, že se Roger začal třást, „a magie ti roztaví mozek a ten ti pak vyteče ušima.“

Rogerovy oči se rozšířily. O magii věděl jen málo, ale její ukázky ho přiměly věřit, že žena je schopná něco takového vykonat. Klopýtl dozadu, skoro spadl, otočil se a odběhl.

„Pony!“ huboval ji Elbryan. „Jak jsi mohla udělat něco tak strašného?“

„Neudělala jsem nic, než že jsem mu označila čelo pampeliškou,“ odpověděla. „Udělala jsem jen to, co jsme si dělali jako děti při hrách.“

„Takže…“ Elbryan se zarazil a začal se dusit smíchy, tak byl svou společnicí překvapen.

„Bylo to opravdu nutné?“ zeptal se Juraviel suše.

Ponyin výraz byl smrtelně vážný, když přikývla. „Zradil by nás ostatním,“ vysvětlila. „A já nechci, aby vešlo ve známost, že my dva jsme pro církev Abellikánů psanci.“

„A je to tajemství tak strašné?“ zeptal se Elbryan. „Začal jsem těmto lidem věřit už před dlouhou dobou.“

„Jako Tolu Yuganickovi?“ odsekla Pony. Narážela na muže, který je zradil ještě před jejich cestou na Aidu.

Na to Elbryan neměl odpověď. Pony, jež zpozorovala, že její cynismus ho ranil, pokračovala. „Já také věřím Belsterovi a Tomasovi a všem ostatním,“ připustila. „Ale Roger by to vyprávěl, aby se povýšil, a to by na nás vrhlo špatné světlo. Kdoví co by se mohlo vyprávět, až se lidé dostanou do bezpečí v Palmarisu?“

Elbryan, jenž Rogera také začínal chápat, s tím nemohl nesouhlasit.

„Udělala jsi dobře,“ rozhodl Juraviel. „Doba je příliš kritická na to, abychom mohli takto riskovat. Mladý Roger má potíže s rozeznáním správného směru, ale myslím, že jsi mu jej naznačila.“

Elbryan si odfrkl. „A já si celý život myslel, že morálka je spojená se svědomím.“

„To ano,“ odpověděla Pony.

„Ideálně,“ dodal vzápětí Juraviel. „Nepodceňuj však sílu strachu. Tvá vlastní církev používala výhrůžku posmrtného života v pekle, aby udržela kongregaci v poslušnosti, a to po tisíc let.“

„Ne moje církev,“ odpověděl Elbryan. „Ne církev, kterou zastupoval Avelyn.“

„Ne, ta církev, jež pronásledovala uprchlého mnicha, aby umlčela jeho radikální ideály a získala kameny, o tom nepochybuj,“ odpověděl Juraviel bez zaváhání.

Elbryan se podíval na Pony, jež přikyvovala každému elfovu slovu. Pak se pousmál, protože už neměl co namítnout. „Církev, která pronásleduje mě a Pony,“ poznamenal.

„Projíždějící mniši mířili na jih – a podle Rogera rychle,“ pravila Pony. „Použila jsem granát a v oblasti jsem nenašla žádnou magii, takže předpokládám, že Rogerův odhad jejich rychlosti byl správný.“

„Doufám, že pokračovali přímo do Palmarisu,“ dodal Elbryan.

„Tak či onak, náš čas je omezen. Musíme jej využít.“

„Caer Tinella a Padov,“ řekl Juraviel.

Elbryan se zatvářil smrtelně vážně, dokonce zachmuřeně, když přikývl. „Setkáme se zde za soumraku a zaútočíme za úsvitu.“

„Jak si přeješ, příteli,“ souhlasil elf. „Jdu tedy prozkoumat města. Připrav útok a trošku se usmiř s Rogerem. Pro tyto lidi udělal velké věci a ještě toho mnoho udělá, když ho nezabije jeho pýcha.“

„Postaráme se o něj,“ odpověděla Pony.

„Namaluj mu jasné znamení,“ řekl Juraviel se smíchem, luskl prsty a byl pryč. Vypařil se v podrostu tak rychle, že Pony zamrkala a protřela si oči, protože přemýšlela, jestli ji nešálí zrak. Elbryana, který byl na elfy zvyklý, to nijak nepřekvapilo.

# # #

„Je to on,“ trval na svém Kos-kosio Begulne. „Znám jeho způsoby. Ten bastard!“

Maiyer Dek nad těmi slovy hodně dlouho přemýšlel, tak jako vždy, když se jednalo o něco důležitého. Obrovský fomorián byl mezi svými impozantní jak fyzicky, tak mentálně. Přestože nebyl tak chytrý jako powrie ani tak moudrý jako Gothra, který dříve vládl goblinům, znal své nedostatky a dával si načas. Vše zkoumal pomalu a pečlivě.

Jeho mlčení Kos-kosiovi špatnou náladu nijak nezlepšilo. Powrie přecházel po velké stodole, jednou rukou se rýpal v nose a druhou se plácal do boku.

„Možná jsou ještě jiní lidi jako Noční pták," řekl obr.

Kos-kosio nad tím ohrnul nos. „Kdyby to byla pravda, tak už by nás vykopali zpátky na Aidu!"

„Tak jeden," odpověděl obr.

„To doufám ne," odvětil powrie. „A myslím, že ne. Musí to být on. Cítím toho bastarda. Je to Noční pták, o tom nepochybuj. Takže dáš mi svoje zajatce?"

Maiyer Dek se opět dlouze zamyslel. Měl s sebou tři další obry, kteří se s ním právě vrátili z jihu, kde bojovali proti Královým mužům, západně od Palmarisu. Mnoho obrů v bitvě zemřelo, jenže lidí také, a jeho kohorta jich mnoho zajala. Vůdce obrů je nazýval „cestující jídlo". A opravdu, čtyřicet mužů už snědli, než se obři dostali do Caer Tinelly. Nyní chtěl powrie zbylých třicet jako návnadu pro Nočního ptáka, a pravdou bylo, že Maiyer Dek neměl lidské maso moc rád. Pořád si však vzpomínal na zkázu v borovém údolí, na poslední pokus, kdy se snažili nalákat Nočního ptáka do pasti. Opravdu ho chce Kos-kosio přilákat?

„Musíš mi je dát," řekl Kos-kosio náhle. „Musíme to s ním vyřídit teď, než nás opustí polovina armády. Goblini už chtějí jít domů a mí vlastní válečníci touží po Návětrných ostrovech."

„Tak pojďme," odpověděl obr, který nikdy nechtěl jít na jih do Honckého království. Než se daktyl probudil, Maiyer Dek si užíval bezstarostný život v horách na sever od Barbacanu, s kmenem asi osmdesáti obrů – mezi nimi bylo dvacet obryň – a mnoha gobliny k lovení, tudíž lepším jídlem.

„Ještě ne," odsekl powrie ostře. „Ne, dokud ten zatracený Noční pták nezaplatí."

„Stejně jsi neměl Ulga Tik'nama nikdy rád," řekl obr bez své obvyklé pauzy.

„To je jedno!" vyštěkl Kos-kosio. „Byl to vůdce, a dobrý vůdce! Noční pták ho zabil a já chci zabít jeho."

„A pak půjdeme?"

„Pak půjdeme,“ souhlasil powrie. „A až budeme za hranicí země lidí, už před tebou nebudu ochraňovat gobliny.“ To bylo vše, co Maiyer Dek potřeboval slyšet.

# # #

Když se Juraviel vrátil z obhlídky měst, Elbryan a Pony se hádali s lidmi o odložení útoku – což byl těžký úkol, s přihlédnutím k úspěšné bitvě v lese a útěku zajatců s Rogerem. Všichni už byli netrpěliví, chtěli, aby to skončilo, aby už seděli v pohodlné hospodě, vyprávěli a přeháněli. Pokud projít Caer Tinellou a Padovem znamenalo dostat se do bezpečí Palmarisu, pak byli připraveni bojovat.

Pony byla pořád s nimi a plánovala útok na města, když se Elbryan vrátil k hájku.

Jakmile uviděl Juraviela na větvi, věděl, že něco je špatně.

„Mají posily,“ hádal hraničář.

„Ano,“ přikývl elf. „Na okraji města stojí tři hlídkové věže, na severu, jihozápadě a jihovýchodě, a okolo celého města vztyčili barikádu ze sudů, stržených zdí, všeho, co našli. Zdá se dost pevná. Je vysoká jako muž, ale není moc tlustá.“

„Ale stačí na to, aby zpomalila útok,“ řekl hraničář.

„Ano, trochu jej zpomalí,“ připustil Juraviel, přestože ho to nějak neohromilo. „Ale když dorazili noví spojenci, nemusí se starat o opevnění.“

„Další skupina powriů?“ zeptal se Elbryan.

„Ne, obři,“ odpověděl Juraviel. „Včetně toho největšího a nejošklivějšího, kterého jsem kdy viděl. Říkají mu Maiyer Dek, a dokonce i Kos-kosio má před ním respekt. Má zvláštní brnění, možná trošku magické, jako kdyby mělo vnitřní oheň.“

Elbryan přikývl. Bojoval už s obry, kteří byli podobně oblečení, a jméno Maiyer Dek si dobře pamatoval z Lesní země. Brnění, ukované démonem daktylem pro jeho elitní vojáky, v sobě neslo magii země.

„Nemůžeme dovolit, aby ti lidé šli na Caer Tinellu,“ pokračoval elf. „Můžeme město obejít v noci nebo můžeme zaútočit na Padov,

který není tak zajištěný. Ale poslat tyhle nezkušené lidi proti obrům by bylo hloupé. I naše vlastní plány na útok jsou riskantní.“

Elbryan na tu jednoduchou logiku neměl co říct. Bojoval s obry dost často na to, aby chápal, že vše může skončit katastrofou. „Když budeme utíkat okolo měst, určitě nás budou honit,“ řekl. „Nikdy se nedostaneme do Palmarisu před nimi.“

„Půjdeme tedy širším obloukem?“ zeptal se elf, měl však podezření, že nebude lehké hraničáře přesvědčit.

„Můžeme lidi poslat oklikou,“ souhlasil hraničář váhavě.

„Ale ty chceš stejně jít do měst a bojovat,“ hádal Juraviel.

„Jestli ten obr, Maiyer Dek, je tak silný a uznávaný, jak naznačuješ, možná bych si s ním měl promluvit,“ vysvětlil hraničář.

„Promluvit?“ zopakoval Juraviel pochybovačně.

„Zbraněmi,“ objasnil Elbryan. „Co myslíš, jaká by to byla rána, kdyby byli Maiyer Dek a Kos-kosio zavražděni?“

„Velká,“ připustil elf. „Nevím, co drží obry, powrie a gobliny pohromadě víc než silné vedení těchto dvou. Ale přesto uvažuj moudře, můj příteli. Nebude lehké se k nim dostat, a i kdybys našel cestu, jak s nimi bojovat bez jejich nohsledů za zády, můžou tě přemoct. Obrať svou otázku. Co budou uprchlíci dělat bez Nočního ptáka?“

„Až donedávna se jim bez Nočního ptáka vedlo docela dobře,“ připomněl hraničář. „A budou mít Juraviela.“

„Ale to není jeho starost!“

„Ale přišel na pomoc a byla to jeho vlastní volba,“ odpověděl Elbryan s křivým úsměvem.

„Zvolil si následovat svého oblíbence a žáka, Nočního ptáka, aby se ujistil, že ten nebude jednat jako blázen,“ opravil ho Juraviel s širokým úsměvem. Elbryan z toho úsměvu věděl, že elf je na jeho straně. „Investoval jsem příliš mnoho let do tvého výcviku – a nosíš elfí meč a luk vyrobený mým otcem –, než abych ti dovolil nechat se zabít.“

„Někteří to nazývají bláznovstvím, jiní zase odvahou,“ řekl hraničář.

„Nebo je to jedno a totéž,“ dodal Juraviel.

Elbryan poplácal přítele po rameni a oba se ještě smáli, když se k nim v hájku připojila Pony.

„Zprávy z měst jsou tedy dobré?“ hádala.

„Ne,“ řekli oba zároveň.

Byla překvapená, protože jí to nešlo dohromady s jejich náladou.

„Právě jsme diskutovali o bláznovství Elbryanových záměrů,“ vysvětlil Juraviel. „Chce jít do středu tábora nepřátel, zabít oba vůdce, přestože jeden je powrie, nejtvrdší a nejtvrdohlavější tvor, jaký kdy žil, a druhý je ohromný, silný obr.“

„A vám to připadá zábavné?“ zeptala se Pony Elbryana.

„Samozřejmě.“

Přikývla a upřímně přemýšlela o tom, zda na ně nepůsobí stres.

„Nepůjdu tam rovnou,“ upřesnil hraničář a podíval se na elfa. „Samozřejmě že tam proklouznu jako stín, jako nevítaná smrt.“

„A budeš hned mrtvý jako špalek dřeva,“ dokončil Juraviel, a oba se znovu rozemáli.

Pony, jež pochopila, kolik se za tím skrývá pravdy, to nepobavilo. „Dost hloupostí,“ řekla rázně. „Máš sto bojovníků, kteří se chvějí netrpělivostí, přemýšlejí, zda dnes v noci zemřou, a čekají na tvůj rozkaz.“

„A můj rozkaz – na němž trvám – zní, že nikam nejdou,“ řekl Elbryan vážně.

„Nejsem si jistá, jestli poslechnou,“ řekla Pony, „protože zatímco jsi byl pryč, vášnivě se diskutovalo.“

„Nemůžeme zaútočit,“ vysvětlil hraničář, „protože powriové mají posilu obrů, včetně jednoho s magickým brněním od démona daktyla.“

Pony si zhluboka povzdechla a doufala, že lidé poslechnou. Pamatovala si to brnění z cesty na Barbacan a věděla, že kdokoliv z uprchlíků, který by se proti obrovi postavil, by rychle zemřel. Podívala se na Elbryana a spatřila v jeho obličeji nebezpečný výraz.

„Potřebujeme jim jenom vysvětlit, že musíme ještě den nebo dva počkat, dokud se nedozvíme, jaká je nová síla nepřítele,“ řekl.

„Ale ty tam chceš stejně jít, a to ještě dnes,“ řekla Pony.

„Chci najít způsob, jak zničit Kos-kosia a obra,“ připustil Elbryan. „Byla by to pro nepřítele obrovská rána, která by mohla

způsobit, že zbývající monstra utečou a my budeme moci dostat lidi do Palmarisu.“

„Pak si pojďme projít plán, jak ten úkol zvládnout,“ řekla Pony klidně, přešla před Juraviela a sehnula se. Sebrala větvičku, podala ji elfovi a odhrnula jehličí na zemi. „Na začátek mapu,“ pokynula.

Juraviel se podíval na Elbryana. Oba byli překvapení, že Pony, obvykle konzervativnější než hraničář, tak lehce souhlasila. A Juraviel přemýšlel, jestli tento obrat změní Elbryanovo smýšlení. Copak stále chce zapojit svou lásku do tak nebezpečné mise?

Hraničář na nevyřčenou otázku zachmuřeně přikývl. On a Pony toho spolu zažili tolik, že ani neuvažoval o tom, že by ji z této nebezpečné mise vyloučil. Chtěl vynechat Juraviela – elfovy malé zbraně v boji proti obrovi nic neznamenaly –, ale plánoval, že Pony bude vedle něj.

Denní světlo se rychle vytrácelo, a tak Pony vytáhla diamant a vyvolala kouli světla. Za chvilku Juraviel nakreslil mapku Caer Tinelly.

„Nejsem si jist, kde bude Kos-kosio Begulne,“ řekl. „Ale jsou tam jen tři stavby dost vysoké na to, aby v nich mohl přebývat obr.“ Ukázal je na mapě jednu po druhé. „Stodoly,“ ujasnil. „Tahle pravděpodobně patří vůdci obrů.“ Ukázal na mapě na velkou budovu ve středu města.

„Nemají žádnou organizovanou obranu, tedy pokud mohu říct,“ pokračoval elf. „Mají jen barikády a několik hlídek powriů.“

„Powriové jsou obvykle připravení,“ řekla Pony. „Jejich obrana bude nejspíš dobrá.“

„Ale tato skupina neměla v poslední době problémy,“ odpověděl Juraviel.

„Kromě bitvy v lese,“ řekl Elbryan.

„A krádeže zajatců,“ dodala Pony.

„Ale neproběhly žádné útoky na město,“ vysvětlil elf. „A já pochybuji, že nějaký očekávají, když tam jsou obři.“

„Ale díky Rogerovi, který ukázal, že se do města dostane kdykoliv, může být kruh okolo vůdců pevný,“ hádala Pony.

„A tam přesně chci jít,“ dodal Elbryan.

„Není to lehký úkol,“ řekl Juraviel.

„To není nikdy,“ odpověděl hraničář.

„A ty tam stejně chceš jít,“ poznamenal elf.

Elbryan pohlédl na Pony. „Dnes v noci,“ řekl. „Vyhledám Belstera s Tomasem a řeknu jim o našich plánech a co mají dělat, což bude záležet na tom, jestli Pony a já uspějeme.“

„A jaká bude má role?“ zeptal se elf.

„Ty budeš sloužit jako moje spojení s Belsterem. Budeš brzy vědět výsledek bitvy, a čím dřív bude Belster informován, tím lépe bude moci reagovat.“

Juraviel se na Elbryana dlouho upřeně díval. Díval se na muže, který si od Touel’alfar vysloužil jméno Noční pták. Cítil, že pochybovačná Tuntun je v této chvíli s ním a připouští, že její první odhad Elbryana, krve Mathera, jak ho hanlivě nazývala, byl špatný. Už dříve poznala, že je to jinak. Dokonce za tohoto mladého muže položila život – a to elfové nebyli nějak zvlášť obětaví, co se lidí týkalo! A kdyby tady nyní opravdu byla a viděla klidné odhodlání a upřímný smysl pro povinnost, s jakými Elbryan přistupoval k této neuvěřitelně nebezpečné bitvě, mohla by ho nazvat krví Mathera ještě jednou, ale tentokrát láskyplně.

# # #

„Tvá role v bitvě bude jen s kameny,“ řekl Elbryan Pony, když pomalu šli ke Caer Tinelle. Belster a Tomas souhlasili, že počkají s bitvou do doby, než získají více informací, ale nevěděli, že hraničář bude bojovat sám.

Skepticky se něho podívala. „Cvičila jsem,“ odpověděla.

„A dobře.“

„Ale stejně mi v boji s mečem nevěříš?“

Vrtěl hlavou dřív, než dokončila větu. „Nacházíš se mezi bojovými styly,“ vysvětlil. „Tvá hlava ti říká další pohyb, ale tvé tělo bojuje v jiném stylu. Bodneš, nebo sekneš? Než se stačíš rozhodnout, najde si tě nepřítelova zbraň.“

Kousla se do rtu a snažila se najít nějakou logickou odpověď. Cvičila teď mečový tanec dost dobře, jenomže to bylo v pomalejším pohybu, než je pohyb v boji. Na konci každého cvičení, když

Elbryan zrychlil, nestačila mu, její myšlenky a navyklé pohyby svalů si odporovaly, přesně tak, jak řekl.

„Už brzy," slíbil jí. „Ale do té doby budeš lépe bojovat jenom s kameny." Nehádala se.

Narazili na Juraviela na kopci, ze kterého byla vidět Caer Tinella. Stáli na severovýchodě a měli dobrý výhled. Vypadalo to přesně tak, jak to Juraviel popsal – okolo hlavních budov byly barikády, ale všichni tři pozorovali velký oheň v jihovýchodním rohu města.

„Půjdu zjistit, o co jde," nabídl se elf.

Elbryan přikývl a pohlédl na Pony. „Najdi je s kamenem duší," vyzval ji, a k Juravielovi dodal: „Jestli jsou Kos-kosio a Maiyer Dek ve stodole, tak tam s Pony půjdeme. Budeš pozorovat náš postup městem, pak se vrátíš sem pro Tanečníka, protože ho tady nechám. A potom bude třeba, abys čekal a pozoroval."

„Ty počkej," opravil ho Juraviel, a jeho tón naznačil, že se nenechá odbýt. „Ten oheň je neobvyklý. Bude lepší, když zjistím, co to znamená, než půjdete do města."

„Možná že proti nim budeme mít jenom jednu šanci," řekla Pony Elbryanovi a přikývla elfovi. „Přesvědčme se, že je správná doba."

„Ale rychle," řekl jim netrpělivý Elbryan.

Než mohl Juraviel odpovědět, tichá noc byla přerušena výkřikem z města.

„Další do ohně!" přišlo hromové zařvání obra. „Díváš se, Noční ptáku? Vidíš, jak ti muži kvůli tobě umírají?"

Všichni tři se zaměřili na plameny. Uviděli tři stíny, dva powrie a jednoho muže, a s hrůzou sledovali, jak zajatce házejí do plamenů.

Jeho řev rozerval noční ticho.

Elbryan vztekle zavrčel, natáhl se, stáhl Pony z koně a plynulým pohybem vytáhl luk.

„Ne, hraničáři!" zvolal Juraviel. „To je přesně to, co chtějí!"

„To je to, co si myslí, že chtějí," odporoval hraničář. „Veď mne svými šípy přímo ke zdi!" Zabořil Tanečníkovi paty do slabin a velký hřebec se rozběhl z kopce k městu. Juraviel ho začal následovat, napůl letěl, a Pony změnila kameny.

Noční pták opustil úkryt stromů v plném cvalu a přejel přes malou louku před barikádou. V ruce měl Jestřábí křídlo. Jeho první

šíp zasáhl nic netušícího goblina do hlavy a složil ho. Druhý zasáhl dalšího do hrudníku, právě když zvedal kopí.

Ale moment překvapení byl již pryč a nyní se zeď hemžila gobliny a powrii. V té chvíli se hraničář, příliš rozzlobený, než aby uvažoval o něčem jiném, schoval za krk Tanečníka a pobídl ho.

Málem upadli, když vedle nich vyšlehl blesk, který rozbil barikádu a usmrtil několik nepřátel.

Hraničář se rychle vzpamatoval. Obrovský hřebec přeskočil přes šest stop vysokou bariéru a na druhé straně se opět rozběhl. Vypadalo to, že je před nimi stále víc nepřátel. Přes uličku vjeli na náměstí, ale znovu se otočili, protože se hemžilo powrii, a jeli pryč další uličkou.

Když se dostali k jedné nízké střeše, přehodil si hraničář Jestřábí křídlo přes rameno, tasil Bouři a stoupl si v sedle. Přes tyrkys Tanečníkovi řekl, aby stále běžel a přiblížil se k budově na pravé straně.

Jeden goblin se právě sbíral ze země, když kolem něj projížděli. Hraničář mu jedním máchnutím meče skoro oddělil hlavu od těla. Rychle čepel vytáhl a znovu bodl, tentokrát dalšího goblina pod bradu.

Znovu se posadil, zasunul si Bouři mezi stehno a sedlo, připravil si luk a střílel za jízdy. Do cesty mu vskočil powrie a další byl nalevo na střeše. Noční pták se zaměřil na vyšší cíl a vstřelil mu šíp do hrudi. Tanečník se postaral o toho na zemi – udupal ho. Sice přitom klopýtl, ale dokázal běh vyrovnat.

Noční pták lukem zablokoval oštěp, což mu zachránilo život, ale stejně ho škrábl do ramene. Oštěp se zachytil za látku košile, Noční pták jej vytáhl a chtěl odhodit.

Místo toho si jej však dal pod paži jako kopí a jel k otevřeným dveřím, ze kterých se proti němu vyřítil powrie. Ten zvedl štít, ale ne dost rychle. Oštěp minul vrchní okraj štítu, zasáhl křičícího trpaslíka do pusy, prorazil mu na druhé straně hlavu a zabodl se do rámu dveří.

Noční pták pustil zbraň a neměl ani čas podívat se, co udělal.

Powrie sebou zaškubal a zemřel.

Noční pták objel jeden roh, pak další a mířil k severovýchodnímu okraji města. Ale pak narazil na problém, protože před ním stála dvojice obrů. Nemohl doufat, že by je složil jediný šíp nebo že by je Tanečník přejel.

# # #

Když se Juraviel dostal k barikádě, byli nepřátelé pryč, poněvadž ti, kteří přežili hraničářův útok a Ponyin blesk, utíkali do města a stíhali Tanečníka. Juraviel přeletěl bariéru a usadil se na jedné střeše. Naproti stál goblin, poskakoval a křičel rozkazy na své kamarády na zemi.

Juraviel se k němu připlížil na pět kroků s lukem v ruce. Klekl si na koleno, aby získal lepší úhel, a jeho šíp se zabořil goblinovi do hlavy. Tvor se zřítil ze střechy a dopadl na záda.

Elf se rychle otočil, protože za sebou uslyšel pohyb. Měl připraven další šíp. Zadržel jej však, protože na střechu nelezl powrie ani goblin, ale štíhlý muž.

„Co tady děláš?“ zašeptal elf, když se k němu Roger připlížil.

„Na to stejné bych se tě mohl ptát já,“ odpověděl mladík. Jeho zrak se zaměřil na zajatce. „Je jich asi třicet,“ řekl a vydal se na severovýchodní okraj střechy.

Juraviel ho nechal jít. Z čím více směrů udeří na monstra, tím více zmatku způsobí, a právě zmatek může být jedinou věcí, díky níž se odtud bláznivý Noční pták dostane živý!

Elf potichu přeletěl na další střechu, přesouvaje se na sever, dál do města. Vystřelil mnoho šípů a zasáhl dva powrie a obra – nikoho však nezabil, jenom je těžce zranil. Přitáhl tak na sebe pozornost. Monstra se k budově blížila ze všech stran.

Juraviel vyletěl do tmy a přistál na dalším domě. Potom přeběhl ke vzdálenému okraji budovy, střelil nic netušícího goblina a přeletěl na další dům, blíž k velké centrální stodole.

Za sebou nechával ječící, skučící monstra, která si už nemyslela, že Noční pták přišel do města sám.

# # #

Tanečník kopyty rozstřikoval bláto, když se hraničář snažil obry objet z boku. Nejbližší z nich zvedl mohutný kyj, ale hraničář byl rychlejší, Bouře mu vklouzla zpět do ruky a on sekl obra přesně pod loktem.

Obr zařval bolestí a nemohl dokončit útok, a tak ho Noční pták objel. Zdálo se, že cesta je volná.

Vynořil se před ním však další obr. Cesta se zužovala, takže nebylo kam uhnout. Hraničář pustil Bouři do klína, vzal Jestřábí křídlo, nasadil šíp a zamířil.

Má jen jeden výstřel.

Musí to být dokonalé.

Vypustil šíp asi patnácti stop od obra a zasáhl ho do oka. Netvor se chytil za obličej a řval.

„Běž!“ pobídl Noční pták koně. Vzal Bouři a pevně objal hřebce stehny. Tanečník, jenž poslechl jeho příkaz a chápal jejich zoufalou situaci, nezpomalil a narazil do obra v plném cvalu.

Hraničář ve stejné chvíli sekl obra do krku. Obr se složil a Tanečník klopýtl, ale i tentokrát udržel rovnováhu. Noční pták ho otočil, a v tu chvíli přišli další dva.

„Zadrž tohohle, aby už nebojoval,“ pobídl hraničář Tanečníka, hodil meč na zem, zvedl luk a skulil se z hřbetu koně. Nasadil šíp a vystřelil, když se převalil na nohy. Šíp se zabodl hluboko do ramene jednoho obra, ale ten si toho ani nevšiml.

Hraničář si náhle v mysli vyvolal obraz zajatců na druhém konci města, mužů, kteří jsou vhazováni zaživa do ohně, a to v něm vyvolalo vztek, který mu dodával sílu. Natáhl se pro Bouři. Magické ostří, které slyšelo jeho tiché volání, mu vletělo do ruky a zazářilo vnitřní silou. Noční pták, soustředěný tak, že ani nezaznamenal světlo svého meče, jej popadl a zaútočil.

Jeho útok obry překvapil. Sklouzl do pokleku, čímž se vyhnul máchnutí kyje, a sekl obra mečem do kolena. Jak tvor instinktivně zvedl nohu, aby se za bolavé místo chytil, hraničář vyrazil dopředu a proklouzl pod obrem z dosahu druhého obra, který se už dral dopředu a chystal se udeřit.

Noční pták se otočil a znovu zaútočil. Dvakrát bodl obra do zadku. Netvor se obrátil a divoce se rozmáchl, svíraje kyj v jedné ruce, zatímco druhou si snažil držet rameno, koleno a hýždě zároveň.

Kyj se k hraničáři ani nepřiblížil. Noční pták si dřepl, nechal nad sebou kyj přeletět, poté vyskočil, zaútočil a zasáhl obra do zápěstí.

Obr zařval a zbraň mu vyletěla z ruky.

Tímto útokem se však Noční pták dostal do špatné pozice vzhledem k druhému obrovi a nemohl se zcela vyhnout jeho švihnutí. Kyj ho zasáhl do ramene a tvrdě ho odhodil. Hraničář ve vzduchu udělal dvě salta, po hlavě dopadl na zem a ještě se překulil, snaže se vstřebat sílu nárazu.

Z kotoulu se zvedl a studoval nepřítele. Byl to ten nejodpornější obr, jakého kdy viděl – jeden ret měl odtržený, na čele měl vytetovaného vedví rozervaného goblina. Chybělo mu také jedno ucho a v druhém měl zlatou náušnici. Obr se zle zašklebil a podíval se na svého zraněného společníka. Přikývl, když zpozoroval, že stále může bojovat, a pomalu vyrazil vpřed.

I pro elfy vycvičeného, poučeného hraničáře byli dva obři příliš.

Ale alespoň zbyli jen dva, uvědomil si, když se podíval na Tanečníka. Obr na zemi se snažil vstát, ale kůň mu neustále přebíhal přes hlavu.

Obr, na jedno oko slepý, se zoufale oháněl a pak se znovu zkusil zvednout, když se Tanečník otočil.

Kůň se však pouze stavěl do dobré pozice ke kopu a obr ani napůl nestál, když ho Tanečník oběma zadníma nohama zasáhl do obličeje a složil ho na zem.

Pak mu znovu přeběhl přes hlavu.

To už Noční pták neviděl, neboť byl příliš zaměstnán náhlým přívalem ran od nejbližšího obra. Musel utíkat, protože pod údery přes rameno se nedalo sklonit. Země se otřásala s každým dopadem kyje.

Druhý obr sebral svůj kyj, ale zdálo se, že nespěchá, aby se připojil ke svému společníkovi.

Noční pták však uslyšel ze všech stran pronásledovatele a věděl, že mu začíná docházet čas.

# # #

Pony se rovněž činila. Poté co její blesk rozmetal bariéru a uvolnil cestu pro Elbryana, pak Juraviela – a pak, přestože to netušila, i pro Rogera –, běžela dolů po svahu, směrem na sever. Snažila se sledovat hraničářův pohyb městem. Následovala volání monster a zvonění stříbřitu Bouře. Byla si téměř jistá, že její láska také postupuje na sever města.

Přebíhala stále od jednoho úkrytu k druhému. Dívala se na město a snažila se získat nějaké informace. Uviděla dvě hlavy obrů. Jeden pojednou padl a ona věděla, že na ně narazil Noční pták. Když se objevila hlava třetího obra, tyčící se nad střechami domů, uvědomila si, že její láska má vážné problémy.

Sáhla do váčku s kameny a hledala některý, který by mohl pomoci. Nemohla použít rubín, poněvadž neměla čas, aby se dostala k Elbryanovi. Mohla by použít grafit, aby vystřelila blesk z některé ze střech, ale to by mohlo jejímu milému také ublížit, obzvláště pokud by nebyla blízko u bitvy.

„Malachit," rozhodla se a vytáhla zelený okrouhlý kámen. Zvedne jednoho obra vysoko do vzduchu a sníží tak jejich přesilu.

Když však vytáhla kámen, uviděla jiný a rozmyslela si to. Byl to magnetit.

Zvedla ruku, zaměřila se skrze kámen a hledala kovový cíl, na který by jej mohla vrhnout.

Zdálo se však, že tam není nic. Obři neměli žádné brnění a mávali dřevenými kyji.

Pony zavrčela a podívala se hlouběji. Stále však nic nenacházela. Už se chtěla vrátit k malachitu, ale pak zaznamenala, jak je kámen tažen něčím, co se nacházelo na obrově hlavě, přímo u ucha.

# # #

Noční pták skočil dopředu a vyhnul se tak dalšímu úderu. Sekl mečem, ale obr se už otáčel a dostal se tak z jeho dosahu.

Tenhle je opravdu dobrý, uvědomil si hraničář. Nervózně se podíval na stranu a zjistil, že druhý obr se dívá.

Následovalo další kolo útoků a krytí, a znovu nikdo nevyhrál. Noční pták si sice připsal jeden zásah, ale obr jen zahoukal – víc

pobavením než bolestí – a jeho společník se tím zdál být potěšený. Byl připraven připojit se k nim.

„No tak pojď!“ zařval ošklivec, ale jeho slova náhle odumřela a něco mu škublo hlavou do strany. Hlava se mu narovnala, ale jeho oči už hraničáře neviděly, protože je zahalila temnota. Padl tváří na zem.

Chyběla mu náušnice. Ne, nechyběla, byla jen zatlačena dovnitř do jeho lebky a mozku!

Hraničář neváhal a s vítězoslavným řevem se otočil k poslednímu obrovi. Ten vzal nohy na ramena a přitom srazil jednoho powrie, který vyběhl zpoza nároží.

Hraničář tu záhadu hned pochopil. V duchu poděkoval Pony, pak rozsekl ošklivému obrovi lebku a vytáhl magnetit.

„Tanečníku!“ zavolal a běžel sebrat svůj luk.

Velký kůň zařehtal, otočil se, ještě se zdržel, aby omráčeného obra naposled nakopl do obličeje, a přiklusal k hraničáři. Ten na něj vyskočil, zasunul si Bouři pod stehno a připravil si Jestřábí křídlo.

Zastřelil powrie, kterého povalil obr a který se tvrdohlavě snažil vstát, pak ho přejel, rychle se obrátil do další uličky a honička znovu začala.

# # #

Roger, na rozdíl od hraničáře, dělal vše pro to, aby zůstal nezpozorován. Přeskakoval ze střechy na střechu, když byly domy blízko u sebe, nebo lezl dolů a nahoru. Dvakrát se ocitl na stejné střeše jako nepřítel, ale vždycky zachoval klid a přešel ji, aniž by si ho někdo všiml, protože nepřátelé byli zaujati hraničářem.

Roger postupoval přes město k ohni, až se octl na střeše zhruba dvacet stop od zbědovaných zajatců, kterých bylo asi třicet. Seděli na zemi, zoufalí, a za kotníky k sobě byli připoutaní řetězy. Okolo nich bylo mnoho monster. Ale jeho pozornost zaujali obzvláště urostlý obr a nervózní Kos-kosio Begulne. Zdálo se, že také všechna monstra k nim vzhlížejí.

„Jsme ztraceni!“ kvílel powrie. „Přišel Noční pták, to je konec!“

Obr zavrtěl velkou hlavou a klidně powrie vyzval, aby se utišil. „Nebyl jsi to snad ty, kdo ho sem chtěl přivést?“

„Ty nic nevíš!“ ohradil se powrie. „Nebyl jsi tam, v údolí, když nás zabíjel!“

„Kéž by to byl dodělal,“ opáčil obr suše. To Rogera zarazilo. Obr se zdravým rozumem? Ta myšlenka ho postrašila, protože obři obvykle inteligencí neoplývali.

S pokrčením ramen se mladý muž spustil na stranu budovy, do stínů vytvořených ohněm, přelezl k zajatcům a vklouzl mezi dva velmi překvapené muže. Ale ani nemukli a Roger se dal do práce na jejich řetězech.

„Říkám, že jsme ztraceni!“ lkal powrie. „Oba dva!“

„Máš napůl pravdu,“ řekl obr tiše. Náhle zvedl Kos-kosia do vzduchu a hodil ho do ohně. Trpaslík s kvílením vyběhl z plamenů, ale již mu přeskočily na šaty a vlasy a škvařily maso. Ani magické brnění, které vzal mrtvému Ulg Tik’narnovi, ho nemohlo zachránit před strašlivou smrtí.

Všechna monstra byla najednou v pohybu. Někteří řvali a požadovali smrt zajatců a jiní – všichni powriové – chtěli pomstít svého vůdce.

A vprostřed toho všeho Roger klidně pracoval, otevíral zámky a říkal lidem, ať jsou v klidu, dokud nebudou osvobozeni všichni.

„Poslouchejte mě!“ zařval Maiyer Dek, a nikdo v okruhu sta yardů ho nemohl neslyšet. „Je to jenom člověk, jen jeden malý člověk. Dám sto zlatých a deset zajatců tomu, kdo mi přinese hlavu Nočního ptáka!“

To monstra rozrušilo. Mnoho jich odběhlo do bitvy.

Na vteřinku se Roger bavil myšlenkou na to, že monstra chytí a zabijí Elbryana. Se zamručením si vynadal, že na něco taktového myslí, a tiše poděkoval hraničáři, že na sebe poutá pozornost, takže on zde může pracovat. A zatímco otevíral další zámek, modlil se za jeho útěk.

# # #

„Jsem s tebou, Noční ptáku,“ přišel vítaný hlas ze střechy nad hraničářem, když projížděl kolem jedné budovy s monstry za zády. Uslyšel bzučení elfího luku a pak mávání křídel. O chvíli později přistál Juraviel za ním na Tanečníkovi, v ruce luk.

„Střílej ty vpředu, já se postarám o ty vzadu,“ řekl elf a vypustil přitom další šíp. Zasáhl cíl, jímž byl obličej obra, ale obr jen zaryčel a vztekle se ohnal. „Ale bojím se, že mi dojdou šípy, když se budu snažit zabít byť jen jednoho obra!“ dodal Juraviel.

Moc na tom nezáleželo, poněvadž monstra vzadu nemohla nikdy rychlého Tanečníka, jemuž od nozder šla pára, dohonit. Díky telepatickému spojení přes tyrkys, nepotřeboval hraničář ruce k tomu, aby ho vedl. Monstra, jež se objevila vpředu, nebo ta, která byla v dobrém úhlu, se blíže seznámila s hraničářovým úžasným lukem či Tanečníkovými kopyty. A tak společníci běželi na západní stranu města, směrem k barikádě.

Tanečník a hraničář současně usoudili, že je třeba zastavit.

„Nemůžeme se k nim dostat,“ řekl Juraviel, díval se přes hraničáře na oheň a desítky monster, která se motala okolo.

Noční pták zavrčel a kopl koně do slabin.

„Ne!“ vykřikl Juraviel. „Tvůj nájezd je úžasný a odvážný, jenže pokračovat je bláznovství! A jakou budou mít ti muži naději, když se bude vědět, že pro ně přijel Noční pták? Přes zeď s námi! Je jen jedna možnost!“

Noční pták studoval scénu před sebou a slyšel, jak se zezadu a od východu blíží monstra. Nemohl nesouhlasit, a tak vzal otěže a otočil Tanečníka na západ, k barikádě, do noci.

# # #

V té tmě, pouze několik stop od zdi, Pony rozpačitě stála a snažila se nějak improvizovat. Nevěděla, kde přesně hraničář je. Byla si skoro jistá, že je na okraji města, ale neměla čas použít křemen nebo hematit, aby se o tom přesvědčila. A tak nemohla riskovat další blesk nebo jiný magický útok.

Ale co tohle?

Držela v ruce diamant, zdroj světla a tepla. Chápala, že v magii kamene je jemná rovnováha, světlo a temnota tady nepředstavovaly dva absolutní extrémy, byly spíše různými stupni toho druhého. A tak diamant mohl jasně zářit nebo jenom jemně svítit. Ale co by se stalo, kdyby zvrátila rovnováhu na druhou stranu?

„Pravá doba na pokusy,“ zašeptala si sarkasticky, ale jak dokončila tuto myšlenku, padla do magie kamene a představila si talíř na špičce jehly. Kdyby zvedla bližší okraj talíře nahoru, dostala by světlo.

Místo toho jej obrátila dolů.

# # #

Velký oheň ztrácel jas. Vypadalo to, že všechny pochodně skomírají na pouhá maličká světélka. Nejdřív si Noční pták myslel, že to způsobil vítr, ale žádný necítil. Nedávalo to smysl, ale co jiného by mohlo uhasit takový oheň?

Poté už byla jenom tma a Tanečník, běžící k západní barikádě, zaváhal, protože ji neviděl a nemohl tedy skočit.

„Jilseponie a její kameny,“ hádal Juraviel, přestože se obával něčeho jiného. Bál se, že se blíží démon daktyl. Jednou se s ním setkal – brzy poté, co opustil hraničářovu výpravu, aby vzal uprchlíky do Andur’Blough Inniness –, a při té příležitosti byl daktyl obklopen mrakem tmy. Ale nebyl stejný. Daktylova temnota byla spíše vlnou zoufalství v srdci než nedostatkem světla.

„Jsou oslepeni,“ odpověděl Noční pták, když zpozoroval zoufalý pohyb monster. Už ho nevidí, už nevidí ani zem pod svýma nohama.

„A já taky,“ řekl rychle Juraviel, což hraničáře zarazilo. Myslel, že Pony oslepila nepřítele, ale proč byl tedy zasažen Juraviel a on stále viděl?

„Kočičí oko,“ usoudil, když si uvědomil, že má na hlavě čelenku. To musela být správná odpověď. Ať už to bylo jakkoliv, hraničář nehodlal ponechat tuto příležitost nevyužitou. Řekl Tanečníkovi, aby se obrátil k ohni a zajatcům, a pak ho přes tyrkys vedl, tak jako už mnohokrát. Kůň viděl jeho očima.

„Pevně se drž,“ řekl elfovi, jenž ochotně uposlechl, protože stejně nemohl používat luk.

Jeli ulicí. Noční pták se vyhýbal goblinům a powriům a také dvěma obrům, kteří po hmatu klopýtali podél jedné z budov. Vyjeli ze začarované oblasti tmy přímo před ohněm. Většina monster byla za nimi, ale gigantický Maiyer Dek ne. Ten stál u ohně a v ruce třímal obrovský meč.

Noční pták se stačil podívat za obra a uviděl mezi zajatci Rogera, jak pracuje na zámcích.

„Na tohle jsem čekal příliš dlouho," řekl obr tiše.

„Stejně tak já," odpověděl hraničář ponuře.

„A já!" přišel výkřik zpoza hraničáře, Juraviel se vyklonil do strany a vystřelil šíp do obrova obličeje.

Obr se kryl, ale úplně zbytečně, jelikož elfův šíp, přestože letěl přímo na něho, se v poslední chvíli odklonil.

„Nemožné," vyhrkl elf.

Noční pták tiše zavrčel. Tohle už viděl. Když bojoval s Ulg Tik'narnen v lese, také ho nemohl zasáhnout.

Maiyer Dek měl tedy podobné brnění. I kdyby byl nahý a beze zbraní, byl by výzvou.

„Tak pojď, človíčku!" zahřměl obr a zvrátil hlavu v řehotu.

Veselí ho však náhle přešlo, když jeho společníci začali vykřikovat, jelikož Roger a zajatci pojednou vyskočili a začali utíkat. Někteří se vrhli na nepřátele a vzali jim zbraně, jiní lezli přes bariéru.

„Co je to za trik?" zařval obr a rozhlížel se. „Zapomeňte na ně!" houkl a ukázal na hraničáře. „Zapomeňte na ně na všechny! Tenhleten je důležitý! To je Noční pták! Chci jeho hlavu!"

Noční pták pobídl Tanečníka do běhu – ne k Maiyeru Dekovi, protože si pomyslel, že není moudré s ním nyní bojovat, ale v kruhu. Přejížděl přes monstra, sekaje mečem, a Juravielův luk se dal rovněž do práce. Situace si vyžadovala zmatek, a dva jezdci na hřebci se toho úkolu zhostili dokonale.

Noční pták zamrkal, když uviděl, jak byl jeden muž sražen kladivem powriů a druhý rozmačkán kyjem obra. Ale mnoho jich utíkalo, mnoho jich bylo na zdi a někteří už skoro v lese. Na vršku údolí zpozoroval Noční pták Rogera. Muž se usmál, zasalutoval, a už byl pryč.

Kouzlo tmy pominulo. Noční pták navedl Tanečníka do znovu osvětlené oblasti, rozháněje nejbližší monstra. Pak koně prudce obrátil na východ, zpět do centra města, snaže se odvrátit pozornost od utíkajících zajatců.

A tak jezdili dokola. Vždy byli o krok před pronásledovateli – mezi nimiž byl i Maiyer Dek. Juraviel začal zpívat škádlivou píseň a každý verš doplňoval zvuk jeho luku.

Po několika minutách, kdy Tanečník zprudka oddechoval, se kruh okolo nich stáhl a hraničář se moudře rozhodl, že hra je u konce. Namířili si to k nejbližší barikádě, přeskočili ji a byli pryč. Hraničář chtěl jet na jihovýchod a pak se obrátit zpět do tábora uprchlíků. Musel Rogerovi a Pony věřit, že se postarají o zajatce.

Jeho plán se však změnil, když uviděl, jak Maiyer Dek překračuje jižní zeď a běží do lesů.

Možná opravdu dojde k boji s obrem.

„Musíme je udržet v nejistotě," řekl Juraviel, zvedl se z Tanečníkova hřbetu a přeletěl na nejbližší větev.

„Ty je zmateš," odpověděl Noční pták. „Já mám naléhavou práci na jihu."

„Obra?" zeptal se nevěřícně Juraviel. „Má na sobě kouzlo!"

„Jenže já už jsem takovou magii viděl," odpověděl Noční pták. „A vím, jak ji porazit. On se mnou chce bojovat a já mu vyhovím!"

Juraviel se s ním už nehádal.

Pronásledování nebylo organizované, nepřátelé pobíhali všemi směry. Mnozí z nich to brzy vzdali. Nebyli si jisti, koho mají honit, a nechtěli se postavit hraničáři samotní.

Tvrdohlavý Maiyer Dek se ale neobrátil. Pokračoval a volal hraničáře, aby se mu postavil tváří v tvář.

Noční pták šel za jeho hlasem, a když ho našel, byl velice rád, že kolem nejsou žádná jiná monstra a že vůdce obrů je sám. Hraničář chvíli váhal, jestli by neměl nejdřív vyhledat Pony. „Sluneční kámen," zamumlal si. Vzpomněl si, jak Avelyn zrušil magickou obranu Ulga Tik'narna, a také si vzpomněl, že takový kámen nemají, neboť se ztratil při destrukci Aidy.

Podíval se na svůj meč, na kámen v jílci, který byl směsí mnoha kamenů, mezi nimiž byl i sluneční kámen.

Obr se prodral přes keře a borovice a vyšel na volné prostranství.

„Pracuj pro mě, Bouře," zašeptal hraničář a objel oblast. Vyjel zpod stromů na opačném konci pole, když byl obr právě vprostřed.

Maiyer Dek se zastavil, překvapen, že se mu hraničář staví tak otevřeně.

„Šel jsi sem za mnou," vysvětlil hraničář klidně. „Tak jsi mě našel. Ať už to máme za sebou."

„Ty to budeš mít za sebou," odsekl obr a díval se podezřívavě kolem.

„Jsem sám," ujistil ho hraničář. „Tedy pokud vím. Snažil ses mě sledovat, ale já jsem sledoval tebe." Dal Tanečníkovi telepatické instrukce a poprosil ho, aby byl připravený, kdyby sluneční kámen zklamal. Pak sklouzl ze sedla, Bouři v ruce, a šel k obrovi.

Maiyer Dek se usmíval. Měl podezření, že ve městě bude mít problémy – přece jen hodil vůdce powriů do ohně –, ale až vejde zpět s hlavou Nočního ptáka, všichni ho budou poslouchat. A myslel si, že nemůže prohrát. Měl na sobě brnění, dar od démona daktyla. Žádná zbraň se ho nemohla dotknout.

A tak bylo jeho překvapení obrovské, když se Noční pták rozběhl, skočil a rychle zaútočil, přičemž ho zasáhl přímo do břicha. Bouře protrhla látku a skoro polovina čepele se zabořila do obrových útrob.

Noční pták ostří ihned vytáhl a sekl Maiyera Deka přímo přes koleno. Pak se vrhl do kotoulu mezi jeho nohy a obrův meč jen neškodně zasvištěl za ním.

Vyskočil za obrem, jenž se snažil otočit, a opět ho zasáhl, tentokrát do stehna. Pak od něj poodběhl, otočil se a stál mu opět tváří v tvář.

Obr byl zmatený a zmítal se bolestí. Jednou rukou si držel břicho, z něhož mu vylézaly vnitřnosti.

„Věřil jsi, že tvoje brnění tě ochrání před mým útokem," řekl hraničář. „A tak se dar od Bestesbulzibara obrátil proti tobě, Maiyere Deku, protože má magie, magie Boha, je silnější!"

Obr v odpověď zařval a zaútočil.

Noční pták skočil přímo dopředu, s mečem zdviženým nahoru, jako by se chtěl bránit. Nemohl však doufat, že silný úder zarazí, a tak v poslední chvíli odskočil stranou, a když obr promáchl, hraničář vyrazil před a znovu ho bodl do břicha.

Maiyer Dek ránu částečně zablokoval jílcem a v témž rozmáchlém pohybu jím zasáhl Nočního ptáka do již pochroumaného ramene, čímž ho povalil.

Hraničář se zvedl v perfektní rovnováze, jenomže rameno ho bolelo a Maiyer Dek, jenž zpozoroval malou výhodu, ho ihned následoval. Již však mečem jen divoce nemával a byl ve střehu.

Líně švihl mečem, aby otestoval hraničářovo krytí. Bouře obrovský meč zarazila, pak znovu, až ho úplně odklonila.

„Zacházíš s tím párátkem dobře," poznamenal obr.

„Jistě, pokud není zrovna zabořené v tvém pupku," odpověděl hraničář.

Jak předpokládal, obr zuřivě zaútočil a sekl zbraní přesně ve správné výšce, aby srazil hraničáři hlavu.

Noční pták však už dávno nestál. Poklekl, vyhnul se útoku, potom vstal, sekl mečem nalevo, napravo a zase nalevo, pak dvakrát bodl přímo a napotřetí zasáhl obra znovu břicha.

Zoufale se vrhl na zem, poněvadž obr změnil směr svého posledního útoku a tentokrát sekl tak nízko, že hraničář musel padnout na břicho.

Maiyer Dek rychle přiskočil, zvedl masivní botu a chtěl ho rozšlápnout.

Hraničáři se podařilo odkulit, pak znovu, a při třetím obrově pokusu se vymrštil, zapřel si Bouři oběma rukama o prsa a zarazil mu ji až po jílec do chodidla.

Meč projel masem a mezi kostmi. Maiyer Dek se snažil odtáhnout, ale hraničář ho donutil upadnout.

Zem se otřásla, když obr spadl na záda. Pak obr ucítil, jak na něj hraničář skáče a běží mu po trupu. Snažil se natáhnout ruku, ale Bouře mu usekla jeden prst a zmrzačila ostatní.

Noční pták mu skočil na mohutný hrudník, pak dopředu, přistál mu přímo za ramenem a sekl ho do krku. Pak znovu skočil a přeběhl po obrovi zpátky, přičemž se jen tak tak vyhnul jeho velkému meči.

Noční pták byl o dvacet stop dál, když se obr vyškrábal na nohy. Hraničář zpozoroval krev proudící z jeho krku a věděl, že je rozhodnuto.

„Za to zaplatíš, ty malá kryso!“ vyplivl Maiyer Dek. „Roztrhnu tě jako…“ Zarazil se a dal si zmrzačenou ruku na krk, pak si ji zvedl před oči a nevěřícně zíral na krev. Podíval se zpět na hraničáře, viděl, jak nasedá na Tanečníka a meč má zasunutý v jílci.

„Jsi mrtvý, Maiyere Deku,“ prohlásil Noční pták. „Jediná věc, která by tě mohla zachránit, je magie Boha, a on nemá slitování s těmi, kteří se dopustili ohavných zločinů.“

Noční pták otočil koně a odjel.

Maiyer Dek se pohnul k jeho pronásledování, ale zastavil se, znovu zvedl ruku a potom, když zjistil, že mu z krku stříká krev, pevně se chytil za ránu, snaže se krvácení zadržet, a běžel do Caer Tinelly.

Brzy však ucítil, jak se mu tělem šíří mráz. Než se dostal z pole, ucítil dotek smrti a před očima se mu stáhla temnota.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Dobro a zlo

„Ale omluvte mě, velebný pane,“ zajíkala se žena. „Já jenom nevím, co od staré, ubohé Pettibwy chcete.“

Otec opat Markwart na ni podezřívavě pohlédl, protože věděl, že není tak hloupá, jak předstírá. Nicméně její chování se dalo pochopit, neboť byla evidentně vyděšená. On, její manžel Graevis a jejich syn Grady byli vyvlečeni z jejich malého hostince zvaného U Cesty, v chudší části Palmarisu.

Otec opat si v duchu poznamenal, že musí promluvit s bratry Youseffem a Dandelionem o jejich metodách. Použitím hrubé síly namísto jemného nátlaku přiměli tyto tři k ostražitosti, a nyní bude získání informací podstatně obtížnější. Vlastně se obával, že kdyby nebyl přijel na místo zadržení, jeho dva přehnaně drsní lokajové je mohli vážně zranit, možná dokonce zabít Gradyho.

„Buďte klidná, paní Chilichunková,“ pronesl s falešným úsměvem. „Hledáme jednoho člověka a myslíme si, že se může zdržovat ve společnosti vaší dcery.“

„Kočky?“ zeptala se náhle a Markwart věděl, že udeřil na správnou strunu, přestože neměl ponětí, kdo ta Kočka může být.

„Vaší dcery,“ zopakoval. „Té, kterou jste adoptovali, když v Lesní zemi osiřela.“

„Kočka,“ řekla Pettibwa upřímně. „Zatoulaná kočka, tak jsme jí říkali.“

„To jméno neznám,“ připustil otec opat.

„Tedy Jilly,“ objasnila žena. „To je její opravdové jméno, nebo tedy alespoň jeho část. Jak bych ji znovu chtěla vidět!“

Jilly. Markwart se nad tím jménem zamyslel. *Jilly. Jilseponie. Pony.* Ano, rozhodl se. To dává smysl.

„Když nám pomůžete," řekl mile, „možná ji znovu uvidíte. Máme důvod věřit, že je naživu a v pořádku."

„A u Královových mužů," dodala žena.

Markwart dobře skryl své rozladění. Pokud Pettibwa a její rodina nevědí víc než staré zprávy, moc mu nepomohou.

„Ale jak jsem už řekla jednomu vašemu mnichovi, nevím, kam ji poslali," pokračovala Pettibwa.

„Našemu mnichovi?" zopakoval otec opat. *Copak už ji vyslýchal bratr Spravedlnost?* říkal si a doufal v to, neboť by to znamenalo, že Quintall objevil spojení mezi Avelynem a Chilichunkovými. „Mnichovi ze Sv. Kamene?"

„Ne, skoro všechny ze Sv. Kamene znám. Mou Jilly oddával opat Dobrinion," řekla Pettibwa pyšně. „Ne, tenhleten měl na sobě tmavě hnědou róbu, jako je ta vaše, a jeho přízvuk zněl jako z východu. Říkal, že je ze Sv. Mere-Abelle."

Otec opat Markwart usilovně přemýšlel, jak by mohl muže označit, jak ho popsat, ale Pettibwa pokračovala ve vyprávění.

„Byl velký a tlustý!" pravila. „Musíte je v klášteře dobře krmit, přestože vy sám byste potřeboval trochu přibrat, jestli vám tedy nevadí, že to říkám!"

Na okamžik byl otec opat Markwart zmatený, protože na bratru Spravedlnost nebyla ani unce tuku. Pak ale pochopil a stěží dokázal své nadšení udržet na uzdě. „Bratr Avelyn?" zeptal se bez dechu. „Přišel za vámi bratr Avelyn ze Sv. Mere-Abelle?"

„Avelyn," zopakovala Pettibwa. „Ano, pane, to zní správně. Byl to bratr Avelyn, kdo se ptal po mé Jilly."

„A ona byla s vámi?"

„Ale ne, v té době už byla dlouho v armádě," vysvětlila Pettibwa. „Ale on ji nehledal. Ptal se, odkud přišla a jak začala žít se mnou a s Graevisem. Byl to příjemný člověk!"

„A řekla jste mu to?"

„Ale ovšem," řekla Pettibwa. „Přece si nemohu rozhněvat církev."

„Tu myšlenku si držte blízko u srdce," pronesl otec opat suše. Uvědomil si, že to do sebe začíná zapadat. Avelyn potkal tu ženu u Pireth Tulme po invazi powriů a cestoval s ní přes Palmaris na sever,

kde se setkali s kentaurem. Žena přežila explozi Aidy, a stejně tak ten tajemný muž, Noční pták, kterého Strážce nechtěně popsal. Nyní měli tyto dva kameny.

Najít je nebude snadné, ale možná najde nějaký způsob, jak je přivést k sobě…

„Mohla bych vám udělat hustý vývar," nabídla Pettibwa, když se otec opat znovu zapojil do konverzace. Jistě, ta skoro na nic jiné nemyslí, pomyslel si při pohledu na její kypré tvary.

„To bych moc rád," odpověděl, „ale ne teď."

„No dobře. Ale přijďte k nám dnes večer, nebo kdykoliv jindy, a já vás dobře nakrmím."

„Obávám se, že se dnes už do hostince nevrátíte," prohlásil Markwart, vstávaje z křesla za stolem opata Dobriniona, a pokynul bratru Dandelionovi, který postával v koutě velké místnosti. „Ani v dohledné době."

„Ale…"

„Říkala jste, že si nechcete rozhněvat církev," přerušil ji Markwart. „Tak se toho držte, paní Pettibwo Chilichunková. A naše práce je mnohem důležitější než prospívání vaší ubohé hospody."

„Ubohé?" zopakovala Pettibwa a začínala být dopálená.

„Bratr Dandelion vás doprovodí…"

„To si nemyslím!" vyštěkla. „Nejsem nepřítel církve, otče opate, ale mám svou rodinu a svůj vlastní život!"

Otec opat se ani nenamáhal odpovědět, byl jí opravdu znuděný a znechucený, jelikož se od ní nedozvěděl nic nového. Znovu pokynul bratru Dandelionovi, ten přistoupil k Pettibwě a chytil ji pod paží.

„Nech mě být!" okřikla ho a vyškubla se mu.

Dandelion se podíval na Markwarta, který přikývl. Pak ji znovu chytil, tentokrát silněji. Snažila se vyvléknout, ale mladý muž ji držel železným stiskem.

„Pochopte, paní Chilichunková," vysvětlil otec opat smrtelně vážným hlasem a přesunul se přímo k ní, „že půjdete s bratrem Dandelionem, ať už bude muset použít jakýchkoliv prostředků."

„A to si říkáte boží muž?" odvětila, ale její vztek byl pryč, protože jej nahradil strach. Snažila se vysvobodit, ale bratr Dandelion ji chytil ještě pevněji a udeřil ji do čela. Pak jí vyvrátil ruku dozadu.

Přes ženu se přehnala vlna bolesti, jež jí sebrala sílu z nohou. Bratr ji zahákl svou volnou paži pod rameno a lehce ji podepíral.

Markwart šel zpátky ke stolu a její bolesti si vůbec nevšímal.

Když dvojice odešla, dovnitř vešel opat Dobrinion, který rozhodně nevypadal potěšeně.

„Tak takto se chováte k mé kongregaci?“ zeptal se Markwarta.

„Takhle se církev chová k těm, kdo nespolupracují,“ odpověděl otec opat chladně.

„Nespolupracují?“ zopakoval Dobrinion pochybovačně. „Nebo nemohou spolupracovat? Chilichunkovi jsou poctiví a slušní. Kdyby vám mohli ve vašem hledání pomoci…“

„V mém hledání?“ zařval otec opat v odpověď, vyskočil na nohy a třískl do stolu. „Ty věříš, že je to jen mé hledání? Copak nechápeš dopad toho všeho?“

Opat Dobrinion mávl rukou, snaže se ho uklidnit, ale pouze tím umocnil jeho vztek.

„Zjistili jsme, že bratr Avelyn byl kacíř!“ zavrčel Markwart. „Ano, našli jsme ho, mrtvého, jak si zasloužil, na Aidě. Možná se jeho spojenec démon daktyl obrátil proti němu, nebo jen přecenil své síly. Pýcha byla jednou z jeho mnoha slabostí!“

Opat Dobrinion ani nemohl odpovědět. Byl tou informací ohromen, a stejně tak čirým vztekem, který sršel z Markwartových slov.

„A ta žena,“ pokračoval Markwart, ukazuje na dveře, kterými před chvílí vyšli bratr Dandelion s Pettibwou, „a její zatracená rodina mohou mít odpovědi na otázku, kde se nacházejí kameny. Naše kameny! Dány Bohem opatství Sv. Mere-Abelle a ukradeny zlodějem a vrahem Avelynem Desbrisem! Jestliže ty kameny padnou do rukou nepřátel církve, pak budeme bojovat v mnohem větší válce, o tom nepochybuj!“

Dobrinion měl podezření, že otec opat přehání. Už mluvil o kamenech s mistrem Jojonahem a ten se o ně nestrachoval tak moc jako Markwart. Ale Dobrinion byl starý muž, jehož čas na světě se krátil, a chápal důležitost reputace a odkazu.

To byl také důvod, proč chtěl vidět kanonizaci bratra Allabarneta, dokud stojí v čele Sv. Kamene, to byl důvod, proč byl schopen akceptovat Markwartovu potřebu najít kameny.

To všechno by také řekl, kdyby dostal šanci, jenomže otec opat mlel o doktríně církve, o mistru Sihertonovi, zabitém Avelynem, a o Chilichunkových, kteří mohou být jedinou možností, jak sem přilákat zrádnou ženu i s kameny.

„Nepodceňuj mou touhu," dokončil Markwart a poněkud snížil hlas k výhružnému tónu. „Jestli mi budeš jakkoliv překážet, tisíckrát ti to oplatím."

Dobrinionův obličej se nevěřícně zkroutil. Nebyl zvyklý na to, aby mu někdo z řádu vyhrožoval.

„A jak víš, mistr Jojonah je už na cestě do Sv. Honce, aby urychlil kanonizaci bratra Allabarneta," řekl Markwart klidněji. „Mohu ho ihned povolat zpět a úplně tak přerušit proces."

Dobrinion narovnal ramena. Podle jeho odhadu otec opat právě překročil únosnou hranici. „Jste vůdcem církve Abellikánů," prohlásil Dobrinion, „a máte velkou moc. Ale můj kanonizační proces je významnější, je to záležitost všech opatů, ne jen otce opata ze Sv. Mere-Abelle."

Markwart se zasmál. „Ale co já všechno mohu vyprávět o bratru Allabarnetovi," řekl se zlým úsměvem. „Dlouho zapomenuté historky vyhrabané z katakomb. Deník o jeho cestě východními zeměmi, cestě vyplněné hýřením a ženami, přemírou pití a v jednom případě i krádeží!"

„To není možné!" zvolal opat Dobrinion.

„Je docela dobře možné," odvětil Markwart ponuře bez zaváhání, „vyrobit je tak, aby vypadaly autenticky."

„Lež neprojde testem času," pravil Dobrinion. „O svaté Gwendolyn kolovaly podobné řeči, avšak kanonizaci to neovlivnilo."

„Jen byla pozdržena o dvě stě let," připomněl mu Markwart nelaskavě. „Ne, lži možná neobstojí v testu času, jenže stejně tak neobstojí tvé staré kosti."

Dobrinion se shrbil, připadal si, jako by ho ztloukli.

„Chci shromáždit své informace," řekl Markwart vyrovnaně. „A to jakýmkoliv způsobem. Od této chvíle jsou Chilichunkovi zadrženi

za podezření ze zrady církve a Boha. A možná si také promluvím s Connorem Bildeboroughem, jestli náhodou není součástí této konspirace.“

Dobrinion začal odpovídat, ale rozhodl se mlčet. Connor byl oblíbeným synovcem – se kterým se zacházelo jako se synem – barona Palmarisu, muže s nemalým vlivem. Otec opat Markwart to však také může zjistit sám. Ten starý ničema možná najde mocného nepřítele.

„Jak si přejete, otče opate,“ bylo vše, co opat Sv. Kamene odpověděl, krátce se uklonil, otočil se na podpatku a vyšel z komnaty.

Otec opat Markwart si opovržlivě odfrkl, když se za Dobrinionem zavřely dveře, maje za to, že mu ukázal, kde je jeho místo.

# # #

Dainsey Aucombová nebyla zrovna nejchytřejší, to mladý muž věděl, ale byla alespoň pozorná. A kromě toho, Connor často využíval její hloupost ve svůj prospěch. Té noci přišel k Cestě, kam chodil často, přestože jeho vztah s Pettibwou byl od anulování manželství s Jill napjatý. Ale Grady Chilichunk byl více než potěšen, že může nazývat tohoto muže z honorace přítelem, a dokonce ani Graevis ho nemohl vinit z rozpadu manželství. Jill Connorovi odmítla jeho manželská práva.

A tak Connor hostinec stále navštěvoval, přestože muž jeho postavení byl více než vítán v nejexkluzivnějších hospodách v Palmarisu. Ale tam se cítil jenom jako další muž z aristokracie. Mezi obyčejnými lidmi U Cesty se cítil důležitý.

Překvapilo ho, když našel hospodu zavřenou, stejně jako další zákazníky. Jediným světlem vycházejícím z domu bylo světlo z hostinského pokoje v druhém poschodí, z kuchyně a malého pokoje, kde dříve pobývala Jill a nyní Dainsey.

Connor na ni tiše zavolal a pak zaklepal. „Pojď a odpověz mi, Dainsey,“ prosil ji.

Žádná odpověď.

„Dainsey,“ řekl Connor hlasitěji. „Na ulici je mnoho nedočkavých lidí. To nemůžeme ignorovat, že?“

„Dainsey tady není,“ ozval se ženský hlas.

Connor byl dost překvapen, když v tom hlase uslyšel stopy strachu. Co se to tady děje?

„Dainsey, to jsem já, Connor… Pan Bildeborough, synovec barona. Vím, že jsi za dveřmi a slyšíš každé moje slovo, a já chci s tebou mluvit!“

Nepřišla žádná odpověď, slyšel jen neznatelné šeptání.

Začínal být rozrušenější a také se začal bát. Něco strašného se zde muselo stát! „Dainsey!“

„Běžte pryč, pane Bildeboroughu, prosím vás!“ požádala žena. „Neudělala jsem nic špatného a nevím, co spáchali za zločiny pan a paní, že tak rozzlobili církev. Nemám žádné hříchy a ve své posteli spím sama – tedy kromě vás a dvou… tří výjimečným případů.“

Connor se to snažil strávit. Zločiny proti církvi? Chilichunkovi? „Nemožné,“ řekl nahlas, potom zvedl ruku a chtěl zabušit na dveře. Zarazil se však a zamyslel se. Dainsey byla zjevně vyděšená, a to z dobrého důvodu. Kdyby ji vyděsil ještě víc, pochyboval, že by z ní dostal nějakou užitečnou informaci.

„Dainsey,“ řekl tiše. „Znáš mě a víš, že jsem přítel Chilichunkových.“

„Paní o vás nemluví zas tak dobře,“ dopověděla Dainsey drze.

„A ty tu historku znáš,“ řekl Connor a bojoval sám se sebou, aby zůstal klidný. „A také víš, že nedávám vinu Pettibwě za to, že je na mě naštvaná. A pořád chodím k vám do hostince a považuji jej za domov. Nejsem nepřítel Chilichunkových ani tvůj.“

„To jen tak říkáte.“

„Uvažuj nad tím, že kdybych už chtěl být vevnitř, tak tam už jsem. Měl bych s sebou půlku gardy a ty dveře by tě nadlouho nezachránily.“

„Dainsey tu není,“ přišla odpověď. „Jsem její sestra a nevím nic o tom, co říkáte.“

Connor zavrčel a praštil čelem do dveří. „No tak dobrá,“ řekl o chvíli později. „Odcházím, a ty bys také měla, protože po ulici už přicházejí mniši.“ Zůstal stát přímo za dveřmi a občas zvedl nohu a dupl, aby to vypadalo, že odchází. Za několik vteřin, tak jak

předpokládal, se dveře pootevřely a on do nich strčil nohu a rozrazil je.

Dainsey byla silná dívka, vycvičená z nošení těžkých podnosů, a prala se s ním, ale nakonec se prodral dovnitř a zabouchl za sebou dveře.

„Já budu křičet!“ varovala ho a vyděšeně před ním ustupovala. Vzala pánev nachystanou na nočním stolku. „Běžte zpátky!“ křikla a mávala pánví.

„Dainsey, co se stalo?“ zeptal se Connor, přibližuje se k ní krůček po krůčku se zdviženýma rukama. „Kde jsou Chilichunkovi? Musíš mi to říct.“

„Vždyť už to víte!“ obvinila ho. „Váš strýc je jistě součástí toho všeho!“

„Součástí čeho?“

„Součástí uvěznění!“ plakala Dainsey a po jemných tvářích jí tekly slzy.

„Uvěznění?“ opakoval Connor. „Oni byli uvězněni? Městskými strážemi?“

„Ne,“ vysvětlila. „Mnichy.“

Connor málem nemohl ani promluvit, tak byl touto informací ohromen. „Uvězněni?“ znovu se zeptal. „Jsi si tím jistá? Nebyli jenom eskortováni do Sv. Kamene kvůli nějaké maličkosti?“

„Pan Grady se snažil s nimi hádat,“ řekla Dainsey. „Říkal, že je váš přítel a tak, ale oni se jen smáli, a když tasil meč, jeden z těch mnichů, takový hubeňour, ho rychle kopl a složil ho na podlahu. A pak přiběhl ten starý a…“

„Opat Dobrinion?“

„Ne, tenhle byl starší,“ řekla Dainsey. „Byl starý, kostnatý a vrásčitý, ale měl róbu jako Dobrinion, jenom víc zdobenou. Ty róby jsou pěkné, dokonce slušela i tomu starému, který měl na tváři tak zlý výraz…“

„Dainsey,“ řekl Connor náhle dost přísně, aby se vzpamatovala.

„On, ten starý, řval na toho hubeného, ale pak se jen podíval na pana Gradyho a řekl mu, že jestli udělá ještě jednou něco tak pitomého, tak mu nechá utrhnout obě ruce. Já jsem mu věřila a pan Grady taky! Celý zbělal a začal se třást!“

Connor se posadil na postel a snažil se ze všech sil přijít tomu na kloub. Jednou večer před několika lety byl v hostinci, zrovna když tam přišel ohromně tlustý mnich, prý ze Sv. Mere-Abelle. Mnich mluvil s Pettibwou o Jill, což normálně klidnou Pettibwu rozrušilo. Ale byl příjemný a milý.

„Říkali, proč přišli?“ optal se Connor. „Řekli, z jakých zločinů byli Chilichunkovi obviněni? Prosím, musíš mi to říci!“

„Jen se ptali na jejich dceru,“ odpověděla Dainsey. „Nejdřív mysleli, že jsem to já, přišli ke mně a chytili mě. Ale ten starý řekl, že to nejsem já, a pan a paní také.“

Connor si dal ruku pod bradu a snažil se to strávit. Jill? Hledali Jill? Ale proč?

„Pak řekli, že pán a paní ji určitě ukrývají, všechno prohledali a udělali všude binec,“ pokračovala Dainsey. „A pak je vzali s sebou, všechny tři.“

Connor Bildeborough měl své zdroje. Jeho síť přátel a důvěrníků zahrnovala lidi z opatství a pokračovala až do bordelu Na Bojišti – jednoho z nejmocnějších domů. Nastal čas, aby se dal do práce a získal nějaké odpovědi.

Když si církev tak násilně došlápla na Chilichunkovy kvůli Jill, pak bude také podezřelý. Nastaly těžké časy a Connor, jenž přes třicet let žil jako člen vládnoucí třídy, chápal, jak nebezpečná může být tato hra intrik.

„Zůstaň zde, Dainsey,“ rozhodl. „A nech zavřené dveře, neodpovídej nikomu kromě mne.“

„A jak poznám, že jste to opravdu vy?“

„Budeme mít heslo,“ řekl Connor tajemně a tím ji upoutal. Její obličej se nad tím pomyšlením rozzářil, položila pánev zpět na noční stolek a padla na postel.

„To je ale vzrušující,“ řekla šťastně. „A co to bude za heslo?“

Connor nad tím chvíli přemýšlel. „Ach můj bože,“ řekl s ďábelským úsměvem, díky kterému se Dainsey začervenala. „To si snad budeš pamatovat, ne?“

Dainsey se zachichotala a ještě víc zrudla. Už tu frázi slyšela, protože ji často opakovala, když byl u ní Connor.

Connor ji pohladil po bradě, vstal a šel ke dveřím. „S nikým jiným nemluv," nařídil jí, když odcházel. „A jestli se Chilichunkovi vrátí…"

„Ale ty pustím dovnitř!"

„Samozřejmě," opáčil Connor suše. „A pak řekneš Gradymu, aby mě našel. Zapamatuješ si to?" Dainsey přikývla.

„Ach můj bože," řekl Connor s mrknutím, když odcházel. Dainsey dlouho seděla na posteli a smála se.

# # #

„Ty věříš, že je to jen hra?" řval Markwart do obličeje nebohému Gradymu Chilichunkovi, spaluje ho pohledem.

Grady byl za zápěstí připoután ke zdi a okovy byly tak vysoko, že celou dobu musel stát na špičkách. Ve sklepě Sv. Kamene bylo horko, protože v malé místnosti s nízkým stropem hořel oheň.

„Nikdy jsem ji neměl rád," vyhrkl zajatec a přitom prskal a řinul se z něj pot. „Nestál jsem o žádnou sestru!"

„Tak mi řekni, kde je!" zařval Markwart.

„Kdybych to věděl, tak to udělám," zaprotestoval Grady kontrolovanějším hlasem, ale do klidného měl i tak daleko. „Musíte mi věřit!"

Otec opat Markwart se obrátil ke dvěma mnichům, kteří ho do katakomb doprovázeli. Byli to bratři Francis a Dandelion. Oba měli tmavé pláště s kápěmi, které se pro tuto příležitost báječně hodily.

„Věříš mu?" zeptal se Francise.

„Působí upřímně," odpověděl bratr. Částečně to řekl proto, že už nechtěl vidět další pokračování tohoto odporného výslechu. Věřil Gradymu a doufal, že Markwart také.

Gradyho obličej se trochu rozjasnil a v koutcích úst se mu objevil úsměv.

„Působí?" tlačil dál Markwart, jako by mu nevěřil. „Můj drahý Francisi, ty při tak důležité záležitosti věříš, že zdání pravdy je dostačující?"

„Samozřejmě že ne, otče opate," odpověděl bratr Francis s rezignovaným povzdechem.

Otec opat se otočil ke Gradymu. „Kde je?" optal se klidně.

Muž zakňučel, když hledal odpověď, kterou ani neznal.

Markwart pokývl Dandelionovi. „Musíme si být zcela jistí," řekl a odešel s Francisem v závěsu.

Bratr Dandelion byl ihned u Gradyho a praštil ho do žeber. „Prosím," zamumlal Grady, a pak byl znovu a znovu bit, až jen sténal.

„A až s tím skončíš," řekl otec opat Markwart Dandelionovi, „běž nahoru, vezmi z krbu pohrabáč a vlož jej do ohně. Musíme si prověřit jeho upřímnost a poučit ho o poslušnosti k církvi."

„Ne!" začal protestovat Grady, ale další úder mu vyrazil dech.

Markwart opustil místnost a ani se neohlédl. Bratr Francis se na chvíli zastavil a pozoroval to představení. Grady nebyl jediný, kdo dostával lekci.

A znovu přišel úder. Francis vyběhl za Markwartem.

„Vy opravdu chcete na toho ubožáka použít rozpálený pohrabáč?" zeptal se.

Opatův pohled ho zamrazil. „Udělám vše, co považuji za nutné. Pojď, ten starý muž na konci chodby je už skoro zlomený. Možná bychom mu mohli znovu proniknout do mysli." Markwart se odmlčel. Studoval výraz mladšího mnicha a viděl v něm pochybnosti.

„Kdykoliv se naše práce stane nepříjemnou, musíš myslet na větší dobro," nařídil mu tiše.

„Ale jestli mluví pravdu," odvážil se říci Francis.

„Pak je to ovšem smůla," připustil Markwart. „Ale není to tak velká smůla, jako kdybychom to neprověřili a mělo by to následky. Vyšší pravda. Větší dobro."

Přesto měl bratr Francis potíže se s tím mučením vyrovnat. Už nic neřekl, jen vytáhl kámen duší a následoval svého nadřízeného do další cely.

O hodinu později Francis a Markwart vyšli těžkými dveřmi vedoucími ke kamenným schodům do kaple. Tam je čekal opat Dobrinion.

„Chci vědět, co to tam dole děláte," zuřil opat. „Jsou to mí lidé, loajální k církvi."

„Loajální?" osopil se na něj Markwart. „Ukrývají uprchlíky."

„Kdyby věděli…“

„Oni vědí!“ zařval mu Markwart do obličeje. „A nepochybuj o tom, že mi to poví!“

Divokost zaznívající z Markwartova hlasu donutila Dobriniona o krok ustoupit. Dlouho se na Markwarta díval a snažil se odhadnout, jak daleko to zašlo. „Otče opate,“ řekl tiše, když ovládl svou zlost, „nepochybuji o významu vašeho pátrání, ale nebudu nečinně přihlížet, zatímco vy…“

„Zatímco začnu kanonizační proces našeho drahého Allabarneta ze Sv. Kamene?“ dokončil opat Markwart.

Dobrinion se znovu odmlčel. Ne, rozhodl se, nemůže nechat otce opata, aby to proti němu použil jako páku, ne v takovémto důležitém případě. „Bratr Allabarnet si zasluhuje…“ začal protestovat.

„Jako kdyby na tom záleželo,“ vyhrkl Markwart. „Kolik stovek si to zasluhuje? A je jich vybráno jen pár.“

Dobrinion zavrtěl hlavou. „Už ne,“ řekl. „Už ne. Založte své rozhodnutí ohledně bratra Allabarneta na jeho práci, ne na tom, jestli já souhlasím s vaším terorem! Jsou to dobří lidé. Mají dobrá srdce!“

„Co ty o tom víš?“ vybuchl Markwart. „Až se objeví nepřátelé církve ve Sv. Kameni, nebo tě hniloba uvnitř vyžene ze zdí, které považuješ za svaté, budeš si přát, abych to byl býval řešil jinak? Chápeš vůbec význam a důsledky krádeže posvátných kamenů? Chápeš, jakou sílu by mohly přinést našim nepřátelům?“ Zavrtěl hlavou a znechuceně mávl rukou.

„Začínám být unavený z tvého poučování, bláznivý opate Dobrinione,“ řekl. „Místo toho tě tedy varuji. Tato záležitost je příliš důležitá na to, aby ses do ní vměšoval. Tvé činy nezůstanou bez povšimnutí.“

Opat Dobrinion se narovnal a zpříma se na otce opata díval. Některá prohlášení opata Markwarta o zkáze otřásla jeho sebedůvěrou, ale srdce mu říkalo, že zajetí Chilichunkových a kentaura není správné. Neměl však nic, s čím by se otci opatu postavil. Hierarchie církve mu jako obyčejnému opatovi nedovolovala zpochybňovat Markwartovu autoritu, a to dokonce ani ve svém vlastním klášteře. Krátce se uklonil, otočil se a šel pryč.

„Kdo je za Dobrinionem?“ zeptal se otec opat Markwart Francise, jakmile byl muž pryč.

„Jakožto čekatel na opata?“ zeptal se Francis a pak, když to Markwart potvrdil, zavrtěl hlavou a pokrčil rameny. „Nikdo důležitý,“ vysvětlil. „Ve službách Sv. Kamene teď není ani jeden mistr.“

Markwartův obličej se zkroutil zvědavostí.

„Měli dva mistry,“ vysvětloval bratr Francis. „Jeden byl zabit na severu v bitvě a druhý před několika měsíci zemřel na horečku.“

„Zajímavá mezera,“ poznamenal otec opat.

„Pravdou je, že ve Sv. Kameni není nikdo, kdo by byl na ten post připraven,“ pokračoval bratr Francis.

Otec opat se zle usmál. Ve Sv. Mere-Abelle měl mistra, jenž byl na takový post připraven, muže, jehož ruka byla stejně železná jako jeho vlastní.

„Ale zbavit opata titulu bude těžké,“ mínil bratr Francis, protože si myslel, že ví, kam směřují Markwartovy úvahy.

„Co?“ zeptal se Markwart nevěřícně, jako by na něco takového ani nepomyslel.

„Sbor nikdy opata Dobriniona nezbaví titulu, jestliže nebude jasný jeho nástupce,“ řekl bratr Francis.

„Ve Sv. Mere-Abelle je mnoho mistrů, kteří jsou připraveni na roli opata,“ odpověděl Markwart. „Ave Sv. Honci také.“

„Ale historie říká, že Sbor nikdy neodvolá opata, pokud v jeho vlastním klášteře není nástupce,“ přel se bratr Francis. „Dvanáctý Sbor ve Sv. Argraine byl před takovýto případ postaven. Zvažoval zločiny jednoho opata, které byly mnohem horší než ty, kterými se proviňuje opat Dobrinion.“

„Ano, já nepochybuji, že tomu rozumíš,“ přerušil ho otec opat netrpělivě. Podíval se směrem, jímž opat odešel, a usmíval se. „Škoda,“ zamumlal si.

Pak se obrátil k odchodu, ale bratr Francis se stejně jako předtím v kobce zastavil. Byl překvapen, že otec opat může mít takové myšlenky. Sesazení opata není nic jednoduchého! Za dvoutisíciletou historii církve se o to někdo pokusil jen šestkrát, z toho dva procesy byly vedeny proto, že opat byl usvědčen ze zločinu – jeden ze série

znásilnění, včetně napadení jeptišek ze Sv. Gwendolyn, a druhý z vraždy. K dalším čtyřem pokusům došlo za raných dnů řádu Abellikánů, když ještě pozice opata bývala na prodej či bylo jmenování uděleno kvůli politice.

Bratr Francis si zhluboka povzdechl, uklidnil se, a znovu následoval svého nadřízeného. Připomínal si, že církev a celé království je ve válce a že žijí v těžkých dobách.

# # #

Bratr Braumin Herde neměl dobrou náladu. Věděl, co se děje v kobkách, přestože mu nebyl povolen vstup ani do nižších částí opatství. A co hůř, věděl, že je nyní sám, kdyby se chtěl postavit otci opatovi. Mistr Jojonah byl už dávno pryč. Vzali mu jeho mentora, který ho však na tuto možnost často upozorňoval. Otec opat znal své nepřátele a měl moc.

A tak se bratr Braumin vyhýbal mnichům ze svého vlastního opatství, poněvadž se bál, že budou Markwartovi hlásit každý rozhovor. Trávil čas s bratry ze Sv. Kamene. Byli mnohem veselejší než studenti Sv. Mere-Abelle, i přes fakt, že o něco málo dál na sever už několik týdnů zuřily boje. Sv. Kámen však byl jasné, zářivé místo. Braumin si myslel, že je to možná počasím, protože Palmaris byl slunečnější než záliv Všech svatých, nebo tím, že opatství bylo vybudováno více nad úrovní země a mělo více oken a balkonů, na kterých vál vítr. Nebo to bylo tím, že tito mniši byli méně separovaní, jelikož žili přímo ve městě.

Anebo, říkal si bratr Braumin – což je nejpravděpodobněji vysvětlení –, je srdce a nálada každého opatství odrazem opatů. Dobrinion Calislas byl muž, který se stále usmíval. V Palmarisu dobře znali jeho břišní smích a lásku k vínu – elfímu bažiňáku –, vášeň pro hazardní hry, ovšem jen s přáteli, a jeho zalíbení v okázalých svatbách s velkými oslavami.

Otec opat Markwart se moc nesmál, a když to někdy udělal, těm, které neměl v oblibě, se přihodilo něco nemilého.

Pozdě odpoledne stál bratr Braumin přede dveřmi osobních komnat opata Dobriniona. Mnohokrát zvedl ruku, aby zaklepal, ale nikdy to neudělal. Uvědomoval si risk, který se skrýval v rozmluvě s

opatem, kdyby mu řekl o svých obavách ohledně Markwarta a o tichém spolku proti němu. Na jedné straně se mu zdálo, že mnoho možností nemá, když je mistr Jojonah pryč na dlouhé cestě, která bude možná trvat roky. Zdálo se, že je proti Markwartovi bezmocný. Nemohl protestovat proti jeho rozhodnutím, obzvláště proti rozhodnutí poslat Jojonaha pryč. Kdyby v opatu Dobrinionovi získal spojence, posílilo by je to oba.

Ale na druhou stranu musel připustit, že nezná opata Dobriniona a ani jeho politiku. Třeba se otec opat a Dobrinion jen hádají o kontrolu nad vězni, protože oba touží po slávě a oba chtějí nalézt kameny. Nebo jsou možná Dobrinionovy námitky jen reakcí na to, jak Markwart přišel do Sv. Kamene a uzurpuje si jej.

Bratr Braumin stál v chodbě skoro hodinu a uvažoval. Nakonec rozhodla slova mistra Jojonaha o moudrosti. „Tiše vyprávěj," žádal ho jeho mentor, „ne o otci opatovi, ale o Avelynovi, a to těm, kteří si to zaslouží."

Trpělivost, rozhodl se bratr Braumin. Byla to dlouhá válka lidstva, boj zla s dobrem, a jeho strana v této válce vyhraje. Musí tomu věřit.

Nyní mu bylo mizerně a cítil se osamělý, ale taková už byla tíha pravdy, kterou si nesl v srdci. Jít nyní k opatu Dobrinionovi by nebylo moudré.

Avšak díky tomu, jak se věci v následujících týdnech vyvinuly, bratr Braumin často litoval momentu, kdy odešel ode dveří opata Dobriniona.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Pýcha

„Maiyer Dek a Kos-kosio," řekla Pony, potěšená úspěchem. Ona, Elbryan, Tomas a Belster seděli u ohně v táboře uprchlíků a netrpělivě čekali, až se vrátí Roger a průzkumníci, kteří zjišťovali úplný dopad nočního útoku. Očekávali dobré zprávy. Žádné ze zabitých monster, včetně tří obrů, však nebylo tak důležité jako dva vůdci – obzvlášť když to byl Maiyer Dek, kdo zabil Kos-kosia, a před očima tolika powriů!

Před příchodem démona daktyla se powriové a obři nijak zvlášť nespolčovali, i když obě rasy nenáviděly lidi skoro stejně. Bestesbulzibar zastavil všechny spory, ale s jeho pádem spojenectví pokračovalo jenom z nutnosti, protože obě armády byly hluboko v zemi lidí.

To spojenectví bylo napjaté, jako by se jen čekalo na záminku, aby se zvrhlo v boj.

„Kdybychom byli přesvědčili obra Maiyera Deka, aby se k nám připojil, nemohl by toho pro nás udělat víc, než udělal," poznamenal Elbryan s pousmáním. „Mé naděje vzlétly v okamžiku, kdy jsem viděl, jak hází vůdce powriů do ohně jako kus dřeva."

„A když jsou Maiyer Dek a tři další obři mrtví," dodala Pony, „můžeme očekávat, že powriové, naštvaní na obry, teď budou mít navrch."

„Jo, jenže goblini se s obry kamarádí víc než s těmi hnusnými trpaslíky," řekl Tomas Gingerwart. „I když je obři často jedí!"

„To je pravda," připustil Elbryan. „Možná jsou síly docela vyrovnané, protože Caer Tinella se gobliny jen hemžila. Ale jestliže mezi nimi není charismatický vůdce, pak už boj ve městě začal."

„Doufejme, že se pozabíjejí navzájem,“ řekl Belster, zvedl korbel piva – pozornost od Rogera – do vzduchu a naráz jej vypil.

„Jsou slabší a naše síla se zvětšila o dvacet mužů,“ řekl Tomas.

„Dvacet mužů, kteří pomohou ostatním dostat se okolo měst na jih,“ opravil ho Elbryan. „My všichni už jsme bojovali dost.“

„Do Palmarisu!“ zahulákal Belster a hlasitě si říhl.

Tomas nebyl pobaven. „Před měsícem, i před týdnem nebo dvěma dny bych s tím byl nesmírně spokojen,“ vysvětlil. „Jenže Caer Tinella je náš domov. Jestli je nepřítel opravdu oslaben, nastal čas, abychom dobyli město zpět. Nebylo to snad v plánu? Počkat, prozkoumat sílu nepřítele a potom zaútočit?“

Elbryan a Pony si vyměnili nervózní pohledy a pak se podívali na Tomase. Plně ho chápali.

„To je diskuse na později,“ řekl hraničář klidně. „Nevíme, kolik v Caer Tinelle zbývá monster.“

Tomas si odfrkl. „Dostali jste se dovnitř,“ řekl. „O kolik ničivější by byl nájezd, kdyby se k vám připojili naši bojovníci?“

„Byl by ničivý pro obě strany,“ odpověděla Pony. „Přemohli jsme je a osvobodili jsme zajatce jen díky překvapení. Kdyby byl Maiyer Dek viděl, jak se blíží větší síla, nařídil by, aby byli všichni zajatci zabiti, a obrana města by byla lepší.“

Tomas si znovu odfrkl, protože nechtěl slyšet žádný negativní názor. Měl za to, že když Elbryan, Pony, jejich malý neviditelný přítel Juraviel a Roger mohli způsobit takovou škodu, pak on a jeho bojovníci mohou úkol dokončit.

Elbryan a Pony se na sebe opět podívali a tiše se dohodli, že to nechají být. Chápali Tomasovy pocity, poznali, že potřebuje vědět, že jeho domov není ztracen, a oba věřili, že je natolik vnímavý, aby poslouchal jejich argumenty týkající se odchodu na jih a moudrosti tohoto tahu.

Belster, obávaje se rostoucího napětí, zavedl hovor jiným směrem. Mluvil o osudu armády monster. „Jestliže jim my tady působíme takové škody, pak je ostatní také porážejí,“ řekl. „A vsadím se, že se do své hospody vrátím příští jaro!“

„Je to možné,“ řekl hraničář vážně a jeho optimismus Pony překvapil. „Jestliže se armáda rozdělí a rozpadne, král bude chtít Lesní zemi rychle zpět.“

„A moje hospůdka bude znovu otevřená!“ zařval Belster, protože ve svém stavu, způsobeném pivem, zapomněl na všechny sliby, že už bude žít tiše a klidně v Palmarisu. Jeho nadšení přilákalo k ohni další. Většina z nich nesla jídlo a pití.

Konverzace se poté zlehčila. Vyprávěly se vtipy ze šťastnějších časů před invazí a to, co začalo jako čekání na informace, se stalo oslavou vítězství. Elbryan a Pony skoro nic neříkali, jenom seděli a poslouchali. Často se na sebe dívali a přikyvovali. Už si domluvili schůzku s Juravielem dalšího rána na louce u borovic, a jakmile se od něho vše dozvědí, budou se moci rozhodnout.

Noc se prohlubovala, ohně dohořívaly a většina lidí si šla lehnout. Konečně se jednu hodinu před úsvitem vrátili průzkumníci, vedení neukázněným Rogerem. „Všichni obři jsou pryč,“ prohlásil mladý muž. „Všichni! Vyhnali je powriové a skoro se přitom porvali!“

„Oni zde ani nechtěli být,“ řekla Pony. „Mají rádi své jeskyně v horách Divočiny.“

Tomas Gingerwart krátce vítězoslavně vykřikl.

„A co goblini?“ optal se Elbryan klidně, čímž přerušil oslavu dřív, než mohla začít. Nechtěl, aby Rogerovo nadšení pokazilo tuto chvíli a dovedlo Tomase s jeho skupinou do záhuby. I bez obrů zůstávali zbývající powriové velkou silou.

„Bojovali a někteří jsou mrtví,“ odpověděl Roger. „Další utekli do lesa.“

„A jiní zůstali s powrii,“ hádal Elbryan.

„Ano, ale…“

„Powriů bylo zabito jen málo?“ tlačil na něj hraničář.

„Goblini, kteří zůstali, utečou při prvním náznaku bitvy,“ řekl Roger rozhodně. „Zůstávají jen proto, že se krvavých čepic bojí.“

„Armády už vybojovaly velká vítězství jen proto, že byly poháněny strachem,“ řekla Pony suše.

Roger se na ni zadíval. „Máme je v hrsti.“

„Máme před sebou dlouhou cestu, než budeme moci říct něco takového,“ odvětil hraničář rychle a mávl rukou. Tím zastavil

Tomase, který už chtěl něco říci. Elbryan vstal a postavil se před Rogera. „Naše zodpovědnost je příliš velká na to, abychom dělali rychlé úsudky.“

„Takové, jako když jsi šel do Caer Tinelly sám?“ odsekl mladý muž.

„Udělal jsem, co jsem považoval za nutné,“ odvětil Elbryan tiše a klidně. Cítil, jak se na ně obrátilo mnoho pohledů. Jakýkoliv konflikt mezi nimi by byl velkou nepříjemností. Tito lidé začali Rogerovi věřit a zbožňovat ho, a on toho pro ně v minulých týdnech mnoho udělal. Ale kdyby se nyní zmýlil, kdyby nechal svoji touhu po vítězství, aby převážila logiku, pak by všechny jeho úspěchy byly na nic, protože většina uprchlíků by zřejmě brzy skončila mrtvá.

„To já taky, když jsem osvobodil třicet zajatých vojáků!“ řekl Roger hlasitě.

„Jenom ty sám?“ neodpustila si poznámku Pony.

Elbryan zvedl ruku, utišil Pony a všechny okolo. „Je příliš brzy na to, abychom rozhodli, zda zaútočit nebo jít oklikou,“ prohlásil. „Budeme vědět víc za úsvitu.“ Otočil se a doufal, že diskuse je u konce.

„Dobudeme zpátky Caer Tinellu,“ prohlásil Roger a mnoho hlasů ho podpořilo. „A Padov,“ pokračoval. „Až budeme znovu ovládat města, pošleme zprávu do Palmarisu a král nám pošle posily.“

„Královi muži nepůjdou tak daleko na sever,“ řekla Pony. „Nemůžeme na takovém předpokladu zakládat naši existenci. Ještě ne. Palmaris je pod hrozbou invaze.“

„Jak to víš?“ zeptal se Roger přísně.

„Sloužila jsem v armádě,“ připustila Pony. „U Královych mužů a Pobřežní stráže. Znám poměrně dobře jejich priority a mohu tě ujistit, že v porovnání s Palmarisem, druhým největším městem království, nejsou Caer Tinella a Padov jednou z těchto priorit. Jestliže Palmaris padne, otevře se cesta až ke králi v Ursalu.“

To Rogera trochu uzemnilo. Chvíli přemýšlel, jak se bránit, ale potom se do debaty vrhl Tomas. „Jsme všichni unavení,“ řekl hlasitě a upoutal na sebe pozornost. „Říká se, že dobré zprávy mohou být stejně únavné jako ty špatné, únavné jako týden tvrdé práce.“

„To teda jo,“ souhlasil Belster.

„Našim duším se dostalo povzbuzení a naše myšlenky jsou plné naděje,“ pokračoval Tomas. „Ale hraničář a Jilseponie mají pravdu. Není doba na rozhodnutí.“

„Naši nepřátelé jsou dezorganizovaní a zmatení,“ hádal se Roger.

„A tak alespoň ještě den zůstanou,“ odpověděl Tomas vyrovnaně. „Stejně nebudeme útočit za denního světla, takže si odpočineme a ráno možná uvidíme věci jasněji.“

Elbryan zachytil Tomasův pohled a přikývl. Byl upřímně rád, že hospodský všechny uklidnil. Pak pokynul Pony a odešel s ní směrem k louce.

Roger v táboře chvilku čekal a pak, když už mu nikdo nevěnoval pozornost, vytratil se, sleduje hraničáře a ženu k jejich soukromému průzkumníkovi.

Měl je v dohledu, když se dostali na louku ohraničenou borovicemi. Zarděl se, když uviděl, jak se objali a líbají se. Když skončili, hned se mu dýchalo snáz.

Kdyby byl lépe, upřímněji prozkoumal své city, uvědomil by si, že ho jejich polibek podrážděl více, než by měl. Nejen že nechtěl sledovat něco tak osobního, ale už vůbec ne, když v tom byla zapletena tahle nádherná žena. Takového stupně introspekce však nebyl schopen, když se jednalo o tyto dva nově příchozí. Když viděl, že jejich objetí skončilo, připlížil se blíž a nepřekvapilo ho, když se z blízké borovice snesl melodický hlas.

„Dnes v noci nám docela přálo štěstí,“ hlásil radostně Juraviel. „Všichni obři jsou pryč a také mnoho goblinů. Jediná věc, jež by byla lepší, je otevřená bitva mezi obry a powrii.“

„Ale to se nestalo,“ odpověděl Elbryan. „Pak musíme připustit, že powriové mají stále velkou sílu.“

„To ano,“ potvrdil Juraviel. „I přesto, že jejich vůdce shořel na škvarek!“

„Lidi chtějí zaútočit na Caer Tinellu a získat ji zpět,“ řekla Pony.

„Není to tak, Rogere?“ dodal Elbryan, jenž si mladého muže všiml.

Roger padl k zemi.

„Už mě unavuje to jeho špehování,“ poznamenal Juraviel a slétl ze stromu.

„Vylez," řekla Pony. „Jestliže chceš slyšet, o čem budeme mluvit, snad by ses k nám alespoň mohl připojit."

Roger sám sobě opakoval, že ho nemohou vidět, že nemohou vědět, že je sledoval.

„Tak si zůstaň obličejem v trávě," pravil Elbryan s úsměvem. „Jsem proti útoku," sdělil Juravielovi.

„A máš pro to dobré důvody," odpověděl elf. „Kdyby byla válka stále na mrtvém bodě, pak bychom mohli o útoku uvažovat. Ale pochybuji, že Caer Tinella je pro ně něco víc než přechodný domov. Není to zásobovací základna pro koordinovanou sílu. Nevidím nic, co bychom útokem získali – myšlenka na dobytí a udržení města je riskantní –, a mohli bychom ztratit vše. Nesmíme podceňovat sílu, která ve městě zůstala."

„Myslím, že je moudřejší město obejít a utéct na jih," dodal Elbryan.

„Je pravděpodobné, že cesta bude volná až k Palmarisu," odvětil Juraviel. „Ale nevím, jak dlouho to může vydržet."

„Nebude lehké přesvědčit lidi, aby opustili svůj domov," podotkla Pony.

„Ale musíme to udělat," ujistil ji Elbryan. Podíval se směrem k Rogerovi, neboť si myslel, že jeho prohlášení ho vyžene z úkrytu.

„Možná že ty ses o svůj vlastní domov nestaral!" vykřikl mladý muž, vyskočil a hnal se k hraničáři. „Jenže my jsme Caer Tinelle oddaní!"

„A taky se tam vrátíte," řekl Elbryan klidně. „Ta válka nepotrvá už moc dlouho, a jakmile bude oblast okolo Palmarisu zajištěna, král pošle armádu na sever."

„A co najdou?" řekl Roger. „Jenom naše vypálené domovy?"

„Znovu postavené," odpověděl hraničář.

Roger se nad tou myšlenkou opovržlivě zasmál.

„Náš vlastní domov byl před lety vypálen a zničen," pravila Pony. „Pak bylo Dundalis znovu postaveno, Belsterem a jeho společníky. Teď je znovu okupováno."

„A znovu bude postaveno," řekl Elbryan rozhodně. „Domy se postaví znovu, ale lidé jsou ztraceni navždy."

„Ztratila jsem při nájezdu celou rodinu," řekla sklesle Pony a vzala Rogera jemně za loket.

„Já svou také," dodal Elbryan. „A všechny přátele."

Rogerův výraz na chvíli změkl, když se podíval na Pony, jenže potom se odtáhl a oči mu naplnil vztek. „Neříkejte mi o vašem zármutku," odsekl. „Vím všechno o tom, jaké to je, ztratit rodinu a přátele. Ale nemám už strach. Trpaslíci jsou v Caer Tinelle, mém domově, a já tam půjdu a všech se jich zbavím! Ty jsi to zpozdil, jenže po úspěchu vašeho útoku to nemůžete zastavit. Lidi mě budou následovat, Noční ptáku," řekl a ukázal si na hruď. „Myslíš, že jsi vůdce, ale byl to Roger, ne ty, kdo osvobodil vězně, byl to Roger, jenž lidi krmil a v noci kvůli tomu kradl jídlo Kos-kosiovi přímo pod nosem!" řval a znovu se udeřil v hruď. „Já! A ty je odsud neodvedeš. Budou mě následovat!"

„Budou tě následovat ke své zkáze," řekl hraničář vyrovnaně. „Jde o Caer Tinellu, anebo o to, kdo je vůdce?"

Roger jen mávl rukou. „Ještě jsme neskončili, Noční ptáku," opovržlivě vyplivl ten elfí titul, otočil se a šel přes louku pryč. Pony ho začala následovat, obličej stažený vztekem, ale Elbryan ji zadržel. „Je mladý a zmatený. Myslel si, že má mezi lidmi své místo, ale pak jsme přišli my."

„Formálně nikdy vůdcem skupiny nebyl," řekl Juraviel. „To náleží Tomasi Gingerwartovi a Belsterovi. Roger do skupiny nikdy nepatřil. Váš příjezd to neovlivnil."

„Považuje se za hrdinu skupiny," hádala Pony.

„Ale to on opravdu je," opravil ji Elbryan.

„Souhlasím," řekl Juraviel. „Ale nerozumí tomu, že je zde místo i pro jiné."

„Rogere!" zavolal Elbryan nahlas.

Roger se na vzdáleném konci louky zastavil a otočil se.

„Musíme to vyřešit hned," zavolal hraničář. „Pro dobro lidí." I když mluvil odhodlaně, jeho výraz odhaloval jeho nervozitu. „Dej Juravielovi svůj meč," nařídil Pony s unaveným pokrčením ramen.

Žena se nad tím zamyslela a podívala se na svého milence. „Není na to vhodná doba," řekla.

„Musí to být,“ řekl hraničář. „Dej Juravielovi svůj meč.“ Obrátil se od Pony k přibližujícímu se Rogerovi a snažil se lépe pochopit jeho motivy. „A teď běž pryč,“ dodal k Pony. „Neměla bys být svědkem toho, co se stane. Pro jeho dobro.“

Pony vytáhla svůj lehký meč a podala jej elfovi. Dívala se na Elbryana. „Jestli mu ublížíš…“ varovala ho, nato se obrátila a odešla pod borovice.

Elbryan byl dost moudrý na to, aby její nedokončené varování nebral na lehkou váhu.

„Buď opatrný,“ nabádal ho Juraviel. „Bude to mít obrovské následky, když ho zbavíš veškeré důstojnosti.“

„Doufám, že k tomu nedojde,“ řekl Elbryan se vší upřímností. „Protože já se těch následků bojím. Ale tenhle rozpor už nesmí pokračovat. Nemůžeme lidi žádat, aby v této zoufalé situaci volili mezi mnou a Rogerem.“

„Myslíš, že tě Roger bude poslouchat?“

„Přinutím ho.“

„Zahráváš si s ohněm, Noční ptáku.“

„Tak, jak jste mě to ty a Tuntun naučili.“

Juraviel přikývl. „Nech ho, ať začne,“ poradil mu. „Jestli se to má stát.“

Elbryan přikývl, narovnal se, když se k němu Roger odvážně přibližoval.

„Už mám po krk hašteření se s tebou, Rogere,“ zavolal Elbryan. „Při posledním nájezdu na Caer Tinellu jsme dokázali, že můžeme pracovat spolu.“

„Ne, dokázali jsme, že mé priority jsou pro lidi lepší než tvoje,“ odpověděl mladý muž.

Elbryan vzal tu urážku jako pokrok, poněvadž za tím poznal skrytou frustraci. „Oba dva jsme ve městě odvedli dobrou práci,“ řekl tiše a klidně. „Ty jsi osvobodil zajatce, a my všichni jsme za to vděční. A já jsem porazil Maiyera Deka, což je rána, ze které se nepřítel jen tak nevzpamatuje.“

„Jenomže já bych svůj úkol zvládl snáz, kdybys tam nebyl!“ řekl mladý muž obviňujícím tónem. „A požádal jsi mě, abych s tebou šel?

Noční pták se ani nezeptal, jestli mám o tuhle misi zájem, i když by se mu mé schopnosti byly hodily!“

„Vůbec jsem nevěděl, že mají vězně,“ odpověděl hraničář upřímně. „Jinak by byl můj plán úplně jiný.“

„*Tvůj* plán,“ vyplivl Roger. „Od té chvíle, co jsi přišel, neslyším nic jiného než tvé plány!“

„A není nám lépe?“

Roger znovu plivl, tentokrát k Elbryanovým nohám. „Nepotřebuju tě, Noční ptáku,“ zasyčel. „Přeju si, abyste se spolu s tvým divným přítelem vypařili do lesa.“

„Ale ne Jilseponie,“ zpozoroval hraničář.

Roger zrudl. „Ona také!“ řekl nepřesvědčivě.

Elbryan si uvědomil, že by tento delikátní předmět hovoru měli opustit. „Ale my neodcházime,“ řekl. „Ne, dokud lidé nebudou v bezpečí v Palmarisu nebo dokud se tady neobjeví armáda. Jsem v tvém životě, Rogere. A jestliže jsem postaven do pozice vůdce, kterou jsem si vysloužil svou prací na severu a svou zkušeností, pak věz, že ji neopustím jenom kvůli tvé pitomé pýše.“

Roger se pohnul, jako by chtěl zaútočit, ale udržel se, přestože dál rudl.

„Mám zodpovědnost k nim, nikoliv k tobě,“ vysvětlil Elbryan klidně. „Je zde pro tebe velmi významné místo.“

„Jako tvůj lokaj?“

„Ale věz tohle,“ pokračoval hraničář, ignoruje pitomou poznámku, „nebudu souhlasit s bitvou o Caer Tinellu. Pro lidi je lepší z této oblasti utéci, a já očekávám a požaduji, že mě v tomto podpoříš.“

Roger se na něj tvrdě díval, zjevně překvapen, že hraničář si dovolil mu něco přikázat.

„Nic menšího od tebe neočekávám.“

„Vyhrožuješ mi? Jako Pony… Jilseponie s její stupidní kletbou?“

„Jenom ti říkám pravdu,“ odpověděl Elbryan. „Je to příliš důležité –“

Než mohl svůj výklad dokončit, Roger vybuchl v pohyb a chtěl ho udeřit do čelisti. Elbryan, jenž tím nebyl překvapen, zvedl ruku a

odrazil Rogerovu ránu stranou, pak ho udeřil do obličeje a Roger odklopýtal dozadu.

Roger tasil dýku, vyrazil dopředu, ale zastavil se, když uviděl Bouři.

„Boj mezi námi dvěma nemá význam," řekl hraničář. „Připustil jsi, že jsi ještě nikdy nezabil, bohužel. Já vládnu mečem už dlouho." Nato zasunul Bouři do pochvy.

„Já umím bojovat!" zařval Roger.

„O tom nepochybuji. Ale tvé nadání je jinde, v průzkumu, v přelstění nepřítele."

„Jo, jenže podle tebe nemám dost rozumu na to, abys mi svěřil jakékoliv důležité rozhodnutí!"

Elbryan zavrtěl hlavou. „Tohle je válka, ne loupež."

„A já nejsem víc než obyčejný zloděj?"

„Teď se chováš jako rozmazlené dítě," odvětil hraničář. „Jestli na mě zaútočíš, zabiješ mě anebo já zabiji tebe, jakou to bude mít cenu pro lidi, kteří k nám oběma vzhlíží?"

„Nechci tě zabít," sdělil mu Roger. „Jenom ti chci ublížit!" A s tím se na něj s nožem v ruce vrhl.

Elbryan ho levačkou chytil za předloktí. Než mohl mladý muž zareagovat, hraničář mu ruku narazil na svou připravenou pravačku. Roger ucítil v ruce píchnutí, a pak byl volný. Získal zpět rovnováhu a snažil se znovu zaútočit, ale uvědomil si, že už nedrží dýku. Elbryan ji měl v pravé ruce.

Hraničář Rogera třikrát udeřil levačkou. „Chceš to zkusit znovu?" zeptal se a hodil mu nůž zpět.

„Důstojnost," zašeptal elf za hraničářem.

Elbryan si uvědomil, že to možná přehání a Rogera uráží. Natáhl se dozadu a vzal si od Juraviela Ponyin meč, otočil se a hodil jej Rogerovi k nohám. „Jestli si přeješ pokračovat, vezmi si na to opravdovou zbraň."

Roger se natáhl po meči a zaváhal. „Umím bojovat," řekl. „Ale tohle jsou tvé zbraně, a ne mé. Dal jsi mi malý meč Pony, ale ty sám máš magickou čepel."

Než mohl svůj protest dokončit, Elbryan tasil Bouři, zabodl ji vedle Ponyina meče a ten si pak vzal.

„Vyřešíme to jednou provždy,“ řekl vyrovnaně. „Mělo to být bez boje, ale jestli je to potřeba…

Zvedni tu zbraň, Rogere. Anebo ne. Ať tak nebo tak, pochop, že o Caer Tinelle rozhodnu já. A moje rozhodnutí zní: obejít město a odvést lidi na jih.“

Roger však již neposlouchal. Nejednalo se o Caer Tinellu, jednalo se o pýchu. Šlo o pozici vůdce, kterou si podle své úvahy zasluhoval, a šlo také o ženu.

Roger se v myšlenkách zarazil. Krátce se podíval na Elbryana, pak sevřel ruku kolem jílce Bouře. Řekl si, že tady jde o jeho přechod k mužství, o jeho odvahu či strach, o to, že je kontrolován a že chce kontrolovat.

Vytáhl meč ze země a znovu přešel do střehu.

„První krev?“ zeptal se.

„Dokud se jeden nevzdá,“ vysvětlil Juraviel k Rogerovu překvapení. Za normálních okolností by první krev stačila k tomu, aby bylo rozhodnuto, jenže v tomto případě se chtěl Juraviel ujistit, že Roger dostane správnou, pořádnou lekci.

Elbryan byl klidný. Z Rogerova výrazu věděl, že zaútočí první a zaútočí tvrdě. Roger se podle očekávání vrhl vpřed a zeširoka máchl Bouří.

Elbryan ránu hravě zablokoval, a jakmile Bouři zachytil, nastavil paži tak, aby vstřebala část nárazu, protože se bál, že by Bouře jeho meč mohla zlomit. Pak ostří zvedl, čímž odklonil útok nahoru.

Poté mohl postoupit dopředu a jediným krátkým úderem boj ukončit. Už začal pohyb, ale pak si vzpomněl na Juravielovo varování a raději ustoupil.

Roger zaútočil, aniž by si uvědomil, že už málem prohrál. V rychlém sledu bodl Bouří veškerou silou nahoru, dvakrát dolů, potom předstíral útok nahoru a do třetice rychle bodl dolů.

Elbryan nejdřív jen uhnul hlavou, pak se dvakrát kryl mečem a poslední bodnutí přeskočil. Poté zaútočil, máchl širokým obloukem, ale tak, aby měl Roger čas na obranu.

Prováděl strojené, lehce čitelné výpady a mrštný Roger se bránil dobře, dvakrát se vzmohl i na protiútok. Poprvé tím dokonce Elbryana zaskočil a skoro pronikl jeho obranou. Hraničář se rychle

vzpamatoval a vykryl Bouři ze strany rukou, ale trochu se o čepel pořezal.

„Kdybychom hráli na první krev, už bych vyhrál," chválil se Roger.

Hraničář spolkl svou pýchu a urážky si nevšímal. Neměl čas ani náladu na takové škádlení, protože se musel soustředit – ne na to, jestli vyhraje nebo ne, ale na to, aby se ani jeden z nich vážně nezranil.

A tak bojovali, oba útočili, kryli se a Roger zdánlivě získával výhodu. Hraničář ustupoval. Roger, vzrušený svým úspěchem, na něj zuřivě dorážel, máchaje Bouří sem a tam, přičemž otevíral své krytí.

Elbryan toho však nevyužil, jen pokračoval v ústupu a nechal malého muže, aby měl navrch.

Roger zajásal a příčně sekl.

Hraničář si rychle přehodil meč do levé ruky, kryl se a pak v mžiku oka Rogerovi podsunul pod meč ten svůj, zakroužil jím a vyrazil mu jej z ruky. Elbryan svůj meč také pustil.

Mladý muž se vrhl k meči. Elbryan skočil před něj, a když se Roger natáhl po zbrani, chytil ho za pravou ruku a zkroutil mu ji za záda. Než mohl Roger zareagovat, hraničář mu vsunul ruku do podpaždí, pak nahoru a okolo krku. Zároveň si ho přehodil přes koleno. Oba spadli na zem, Elbryan ležel na Rogerovi a držel mu ruce za zády.

„Vzdej se," nařídil hraničář.

„To není fér," stěžoval si Roger.

Elbryan se postavil, vytáhl Rogera na nohy, pak ho pustil a odstrčil. Roger se vrhl k Bouři.

Elbryan vyslal k meči tiché zavolání, ale pak si to rozmyslel a nechal Rogera, aby si jej vzal. Roger se otočil a opět mu stál tváří v tvář.

„Není to fér," vydechl znovu Roger. „Je to boj mečů, ne ukázka síly."

„To bylo jenom pokračování téhle hry s meči," odpověděl hraničář. „Byl bys radši, kdybych tě přemohl mečem?"

„To jsi však nemohl!" hádal se Roger. „Tvé krytí nás oba stálo zbraně."

Elbryan se otočil k Juravielovi a uviděl, že ten ví, o co jde, a také si myslí, že Elbryan poctivě vyhrál. Elf ale nahlas řekl: „Má pravdu. Boj není u konce.“ Elbryan pochopil, že Roger ještě nedostal svou lekci, a souhlasil.

„Běž a vezmi si svůj meč,“ řekl Roger.

„To není potřeba,“ přerušil ho Juraviel, a jeho tón byl příliš žoviální na to, aby se Elbryanovi líbil. „Upustili jste meče a ty jsi na svůj dosáhl první. Využij příležitosti!“

Elbryan se na Juraviela díval a pomyslel si, že elf to moc popohání.

Roger udělal tři rychlejší kroky a zvedl meč před Elbryanem. „Vzdej se,“ řekl a zle se usmál.

„Protože máš výhodu?“ odpověděl Elbryan. „Tak jako jsi ji měl s dýkou?“

To Rogera vyprovokovalo k útoku. Elbryan rychle uskočil doprava a sebral svůj meč dřív, než mohl Roger změnit směr.

Roger znovu zaútočil. Byl rozzlobený sám na sebe. Kov narážel o kov a Elbryan se jenom bránil.

Roger, již unavený, zkusil jeden z hraničářových triků – přehodil si Bouři z ruky do ruky a sekl.

Elbryan silným švihem zleva útok odrazil a poslal Rogera do vývrtky. Když se mladík vzpamatoval a chtěl se bránit, shledal, že tam hraničář není.

A pak ucítil na krku špičku meče.

„Vzdej se,“ nařídil Elbryan.

Roger se napjal a snažil se přijít na další postup, ale Elbryan mu zabořil meč hlouběji do kůže, což ukončilo jakékoli myšlenky na další boj.

Roger odhodil Bouři na zem a odstoupil. Upřel na hraničáře vzteklý pohled, který ještě potemněl, když se Elbryan začal smát.

„Dobrý boj!“ pogratuloval mu hraničář. „Nemyslel jsem, že ti to s mečem tak půjde. Zjevně máš mnoho nadání!“

„Snadno jsi mě porazil!“ vyplivl Roger.

Elbryanův úsměv nepolevoval. „Ale ne tak snadno, jak si myslíš,“ řekl a podíval se na Juraviela. „Stínový ponor,“ vysvětlil.

„Ano,“ odpověděl elf, jenž si vzpomněl na to, jak byl Elbryan tímto manévrem poražen Tallareiyshem Issinshinem na cvičném poli. „Je to manévr, který vyjde dvakrát ze tří pokusů.“ Dál hovořil k Rogerovi. „Nebo alespoň dvakrát ze tří případů to neskončí pohromou.“

Otočil se k Elbryanovi. „Nedělá dobře mému starému srdci, když vidím Nočního ptáka, jehož jsme trénovali, že používá tak zoufalý manévr k tomu, aby se zachránil z rukou dítěte!“ huboval ho.

Elbryan a elf se podívali na Rogera a oba si pomysleli, že to udělali dobře, že je vše rozhodnuto a urovnáno.

Roger se na ně chvilku díval, potom plivl k jejich nohám a odběhl.

Elbryan si povzdechl. „Není lehké ho přesvědčit.“

„Možná poznal tvůj úskok stejně lehce jako já,“ hádal Juraviel.

„Uskok?“

„Mohl jsi ho porazit, kdykoliv se ti zachtělo,“ řekl elf vyrovnaně.

„Dva ze tří pokusů,“ připomněl hraničář.

„Možná, když jsi bojoval s Tallareiyshem,“ odpověděl Juraviel rychle. „V tamtom případě byl ten manévr použit jen proto, že tvůj soupeř byl zoufalý. Už nevěděl, co má dělat.“

„A tentokrát?“

„Tentokrát byl použit proto, aby byla zachráněna Rogerova důstojnost. Nejsem si jist, jestli to byla účinná taktika.“

„Ale,“ začal protestovat Elbryan, neboť si vzpomněl, k čemu ho elf nabádal.

„Jenom se ujisti, že tvá lekce nevzbudí v Rogerovi falešný pocit o jeho schopnostech,“ varoval ho elf. „Jestliže bude bojovat s powriem, pravděpodobně zemře.“

Elbryan se nad tím zamyslel a podíval se směrem, kterým Roger odešel. To byl ten poslední problém. Hlavní je, aby přesvědčili lidi, že mají jít na jih.

„Běž a vrať Pony její meč,“ pobídl ho Juraviel.

Elbryan byl tak zabrán do úvah, že ani neodpověděl. Jen zasunul Bouři do pochvy, vzal Ponyin meč a odešel do noci.

„Já si zatím půjdu promluvit s Rogerem,“ zamumlal si pro sebe Juraviel.

Brzy Rogera dohonil, na malé loučce obklopené jilmy. „Etiketa a dobré způsoby vyžadují, že pogratuluješ vítězi," vysvětlil Juraviel z větve nad mladým mužem.

„Táhni, elfe," odpověděl Roger.

Juraviel skočil na zem přímo před něj. „Táhni?" zopakoval nevěřícně.

„Ihned!"

„Nech si své výhrůžky, Rogere," odvětil elf klidně. „Viděl jsem tě bojovat a nejsem tím ohromen."

„Vždyť jsem donutil Nočního ptáka k zoufalému manévru."

„Mohl tě porazit kdykoliv," přerušil ho elf. „To víš."

Roger se narovnal, a přestože podle lidských měřítek nebyl vysoký, elfa převyšoval.

„Noční pták je nejsilnějším žijícím člověkem," pokračoval elf. „A je vycvičený Touel'alfar. Je to dokonalý bojovník a mohl ti obrátit tvé ostří zpátky do obličeje, kdyby byl chtěl. Nebo tě jen mohl chytit za paži a zlomit ti ji."

„Říká jeho elfí poskok!" zvolal Roger.

Juraviel si nad absurditou toho prohlášení odfrkl. „Už jsi zapomněl na svůj první boj?"

Na Rogerově tváři se objevil zvědavý výraz.

„Co se stalo, když jsi šel na Nočního ptáka s nožem?" zeptal se elf. „Není to dostatečný důkaz?"

Frustrovaný Roger vyrazil na Juraviela. Elf ustoupil, chytil ho za zápěstí, pak přešel za něj, zkroutil mu ruku za záda a volnou rukou ho lapil za vlasy. Tahal ho za ruku a za vlasy, otočil ho a vrazil mu obličej do stromu.

„Nejsem Noční pták," varoval ho Juraviel. „Nejsem ani člověk a s hlupáky nemám soucit!" S tím jím ještě jednou vrazil do stromu, potom se okolo něho otočil a usadil ho na zem.

„Pravdu znáš, Rogere," huboval ho. „Víš, že Noční pták je lepší a že jeho úsudek by měl být následován. Ale jsi tak zaslepený svou hloupou pýchou, že své lidi přivedeš radši do záhuby, než aby sis to připustil!"

„Pýcha!" zařval Roger. „Nebyl jsem to snad já, kdo šel do Caer Tinelly zachránit –"

„Proč jsi šel do Caer Tinelly?“ přerušil ho Juraviel. „Abys zachránil zajatce, anebo proto, aby ses povýšil na nového hrdinu?“

Roger zamumlal svou odpověď, ale Juraviel ho stejně neposlouchal. „Mohl tě kdykoliv porazit,“ řekl znovu, otočil se a odešel. Rogera nechal sedět pod jilmem.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

K pobavení otce opata

„Opat Dobrinion je stále nespokojenější,“ oznámil bratr Francis opatu Markwartovi. Mladší mnich byl evidentně rozrušen. Z každého jeho slova bylo cítit napětí a strach hraničící s hrůzou. Samozřejmě že je opat Dobrinion nespokojený, protože oni mučí členy jeho kongregace v jeho vlastním klášteře, na svatém místě!

„Možná že bych to neměl říkat,“ pokračoval bratr Francis a snažil se odhadnout Markwartovu reakci, „jenomže se bojím…“

„Že Sv. Kámen není naší věci nakloněn?“ dokončil za něj otec opat.

„Odpusťte mi,“ řekl bratr Francis pokorně.

„Odpustit?“ opakoval Markwart nevěřícně. „Odpustit ti tvou vnímavost? Opatrnost? Jsme ve válce, ty mladý blázne. To sis ještě neuvědomil?“

„Samozřejmě, otče opate,“ odvětil Francis a sklonil hlavu. „Trpaslíci a goblini…“

„Zapomeň na ně!“ přerušil ho Markwart. „A zapomeň na obry a i na démona daktyla. Tahle válka se stala mnohem nebezpečnější. Hrozbu nepředstavují už jen monstra.“

Bratr Francis zvedl hlavu a zvědavě na Markwarta hleděl.

„Je to válka v srdci církve Abellikánů,“ pokračoval Markwart. „Už jsem ti to vysvětloval a ty to stále nechápeš. Je to válka mezi tradicemi, které zastáváme po milénia, a dočasnými malichernými myšlenkami, zabývajícími se výkladem přirozenosti dobra a zla.“

„A tyhle myšlenky nepřetrvávají věky?“ odvážil se zeptat zmatený bratr Francis.

„Samozřejmě,“ odvětil otec opat s odzbrojujícím úsměvem. „Ale někteří, mezi nimi i mistr Jojonah, chtějí tyto termíny předefinovat k obrazu svému.“

„A co opat Dobrinion?“

„To mi pověz ty,“ nařídil Markwart.

Bratr Francis se odmlčel a uvažoval nad všemi důsledky. Nebyl si jist, jak otec opat vidí Dobriniona, nebo kohokoli jiného. Ve Sv. Mere-Abelle se otec opat často hádával s De’Unnerem, ale přes všechny jejich rozdíly bylo známo, že ho považuje za svého nejbližšího rádce, hned po Francisovi.

„Bratr Avelyn, kacíř, často analyzoval veškeré otázky,“ poznamenal otec opat. „Nemohl říci, co je v jeho srdci, a to se stalo jeho zkázou.“

„Opat Dobrinion se nám postaví,“ vyhrkl bratr Francis. „Nevěřím mu a myslím, že spíš souhlasí s definicemi dobra a zla mistra Jojonaha než s vašimi, tedy našimi.“

„To jsou silná slova,“ řekl Markwart lstivě.

Bratr Francis zbledl.

„Ale nemají příliš daleko do pravdy,“ pokračoval Markwart a Francis si hned vydechl. „Opat Dobrinion byl vždy idealista, i když se ty ideály stavěly do cesty pragmatismu. Myslel jsem, že jeho touha po kanonizaci bratra Allabarneta ho udrží v mezích, jenže evidentně má větší slabosti, než jsem tušil.“

„Postaví se nám,“ řekl bratr Francis pevně.

„Zatímco mluvíme, opat žádá o propuštění Chilichunkových,“ vysvětloval Markwart. „Půjde za baronem Palmarisu, pak za králem a za ostatními opaty.“

„Máme právo je držet?“ odvážil se otázat Francis.

„Je církev důležitější než osud těchto tří lidí?“ přišla krátká odpověď.

„Ano, otče opate,“ odpověděl bratr Francis a opět sklonil hlavu. Když to Markwart postavil takto, bylo už snadné neohlížet se na své osobní pocity týkající se zacházení s vězni. V sázce bylo příliš mnoho na to, aby se nechal zaslepit soucitem.

„A co tedy budeme dělat?“ zeptal se otec opat, přestože bylo Francisovi jasné, že opat už se rozhodl.

Bratr Francis znovu zaváhal a přemýšlel nad problémem. „Sbor opatů," začal a odkázal tak na instituci, které bylo třeba k sesazení opata Dobriniona.

„Ten se má sejít," odpověděl otec opat. „Ale až v polovině kalemberu."

Bratr Francis nad tím zauvažoval. Kalember byl jedenáctým měsícem roku a přijde za čtyři měsíce. „Potom musíme opustit Sv. Kámen," řekl rychle, protože si uvědomoval, že otci opatu už s ním dochází trpělivost. „Musíme vzít vězně do Sv. Mere-Abelle, kde si opat Dobrinion nebude moci stěžovat."

„Velmi dobře," pogratuloval mu Markwart. „Zítra musíme Sv. Kámen opustit spolu s kentaurem a Chilichunkovými. Zařiď to a naplánuj cestu."

„Pojedeme přímo," ujistil ho bratr Francis.

„Všem oznam, že odjíždíme," pokračoval otec opat. „A zařiď ještě, aby byl zajat i Connor Bildeborough, protože taková zpráva se rozletí daleko."

Bratr Francis se zatvářil pochybovačně. „Ale to by mohlo způsobit problémy od krále," varoval.

„Když ano, tak ho propustíme," odpověděl Markwart. „Ale dokud se to nestane, možná se to vyprávění dostane až k ženě, kterou hledáme."

„Ale třeba se o Connora nezajímá," hádal bratr Francis. „Říká se, že jejich manželství bylo krátké a nevydařilo se."

„Ale ona přijde pro Chilichunkovy," vysvětlil Markwart. „A pro toho odporného kentaura. Zajetí pana Bildeborougha nám jen poslouží ke zviditelnění našich ostatních vězňů."

Bratr Francis nad těmi argumenty chvilku uvažoval a pak přikývl. „A co opat Dobrinion?" zeptal se.

„Je to menší trn, než bys věřil," odvětil Markwart rychle a Francisovi se zdálo, že otec opat už má s Dobrinionem nějaké plány.

# # #

Connor Bildeborough se procházel po malé místnosti – najatém bytě dole v Palmarisu. Přestože pocházel z honorace, měl rád vzrušení u doků a drsné hospody. Jediné dobrodružství v paláci byl

příležitostný hon na lišku, což považoval spíš za bláznivé cvičení pro lidi, kteří si potřebují zlepšit sebevědomí, než za sport. Ne, Connorovi se víc líbila bitka v hospodě nebo potyčka se zloději v uličkách.

Také strávil mnoho času na pláních severně od Palmarisu a snažil se získat reputaci válečníka v boji s monstry. Jeho strýc mu na začátku války věnoval nádherný dar, štíhlý, skvěle vyrobený meč. Ostří bylo ze stříbrného kovu, který nepoznával, a v jílci bylo zasazeno několik malých magických magnetitů, takže se se zbraní dobře krylo, protože přitahovala soupeřův meč. Jméno meče bylo Obránce a Connor netušil, kde strýc takový meč našel. O meči kolovalo mnoho zvěstí. Většina lidí se shodovala, že byl vyroben prvním kovářem prvního krále – někteří říkali, že tím kovářem byl powrie, jenž opustil svůj lid. Jiní říkali, že jej vyrobili Touel'alfar, a další, že v tom byly zainteresovány všechny strany.

Ať už meč pocházel odkudkoliv, Connor věděl, že vlastní neuvěřitelnou zbraň. S Obráncem v ruce vedl kontingent Královых mužů proti obrům, a přestože výsledek nebyl nejpříznivější – jak se dá v takové bitvě očekávat –, Connor si vedl docela dobře. Dvakrát svým mečem zabil! Našel na severu slávu.

Nyní, v místnosti se svým přítelem opatem Dobrinionem, chápal, že se musí zabývat záležitostmi doma.

„Je to kvůli Jill," trval na svém opat. „Otec opat Markwart věří, že ona má ve vlastnictví kameny, které byly ukradeny ze Sv. Mere-Abelle."

Jill. To jméno Connora tvrdě zasáhlo. Měsíce ji naháněl, jenom aby pak bylo jejich manželství za několik hodin rozvedeno. Když mu odmítla manželská práva, mohl požadovat její smrt.

Ale samozřejmě že to nemohl udělat, protože ji miloval. Spokojil se s rozsudkem, který ji přidělil ke Královým mužům. Ale zlomilo mu srdce, když odešla.

„Slyšel jsem, že je velmi daleko," řekl. „V Pireth Tulme nebo v Pireth Dancard, a slouží v Pobřežní stráži."

„Může to tak být," souhlasil opat. „Kdo ví? Otec opat ji hledá a věří, že je zpět v Dundalis spolu s Avelynem Desbrisem, který ukradl ty kameny."

„Znáš ho?“ zeptal se Connor náhle a přemýšlel o prvním mnichovi, který navštívil Pettibwu.

„Nikdy jsem ho neviděl,“ odpověděl opat Dobrinion.

„Jaký je jeho popis?“

„Velký muž a tlustý,“ odpověděl opat. „Tak to říkal mistr Jojonah.“

Connor přikývl a trávil tuto informaci. Mnich, který navštívil Pettibwu, byl poměrně velký a tlustý. Mohla teď někdy Jill projít Palmarisem v jeho doprovodu? Mohla být tak blízko bez toho, aby to vůbec věděl?

„Ta žena má problém, Connore, a dost velký,“ poznamenal opat vážně. „A jestli o ní něco víš, otec opat si tě najde. A jeho techniky výslechu nejsou příjemné.“

„Jak bych o ní mohl něco vědět?“ zeptal se Connor nevěřícně. „Naposled jsem ji viděl u soudu, a poté ji poslali pryč.“ Mluvil pravdu – naposled ji viděl při anulování jejich manželství –, ale pak často cestoval na sever do bitev, aby si udělal jméno. Slyšel povídačky o bandě uprchlíků, která operuje na severu u Caer Tinelly a používá taktiku a magii, na kterou monstra nestačí. Mohli by být Jill a Avelyn zdrojem té magie?

Samozřejmě že si to nechal pro sebe, a to i před opatem Dobrinionem.

„Otec opat ji chce najít,“ řekl Dobrinion.

„Jestli si něco nadrobila, pak s tím nemohu pomoci,“ řekl Connor.

„Ale jsi v tom zapletený už jen proto, že jsi s ní byl ženatý,“ varoval ho opat.

„To je směšné,“ pravil Connor, ale sotva to řekl, dveře se otevřely a dovnitř vpadli čtyři mniši – bratři Youseff, Dandelion a Francis, spolu s opatem Markwartem.

Dandelion šel napravo od Connora. Ten sahal po meči, který se ale už sám vytahoval. Connor jej sice zachytil za jílec, jenomže potom shledal, že se mu ruka zvedá nahoru. Za chvíli stál na špičkách se zvednutou rukou a nemohl se pohnout.

Dandelion ho udeřil a strhl mu ruku z meče, který ihned odplul vzduchem. Connor to nechápal, dokud si nevšiml, že bratr Francis

pracuje s malým, zeleně pruhovaným kamenem. Dandelion sevřel Connora v medvědím objetí.

„Nevzpírejte se, pane Bildeboroughu," nařídil otec opat. „Chceme s vámi mluvit, to je vše, o velmi důležité věci, která se týká bezpečnosti majetku vašeho strýce."

Connor se instinktivně snažil ze sevření vymanit, ale nedařilo se mu to, neboť Dandelion byl příliš silný a zkušený. A vedle stál Youseff a v ruce měl přichystaný malý obušek.

„Můj strýc se to dozví," varoval Connor Markwarta.

„Váš strýc bude s mým rozhodnutím souhlasit," odpověděl otec opat se sebedůvěrou. Pokývl svým dvěma přisluhovačům, aby Connora odvlekli.

„Odvažujete se na nebezpečenou půdu," varoval opat Dobrinion, „baron Rochefort Bildeborough má velký vliv."

„Ujišťuji tě, že jeden z nás se opravdu vydává na nebezpečnou půdu," odpověděl otec opat klidně.

„Vy jste věděl, že ho hledáme," obvinil Dobriniona bratr Francis a šel vzít meč. „Přišel jste ho varovat?"

„Přišel jsem ho najít," opravil ho opat. „Říci mu, aby šel, promluvil s vámi a pověděl vám každou informaci, kterou ví, aby vám pomohl vyhrát válku. Ale ujišťuji vás, že on nic neví."

Otec opat se usmíval, když Dobrinion protestoval. „Slova jsou tak hezká," poznamenal, když Dobrinion skončil. „Používáme je k mluvení o viditelné pravdě, ale zakrýváme jimi pravdu o záměru."

„Pochybujete o mně?" zeptal se Dobrinion.

„Už ses postavil k této věci dost jasně," odpověděl Markwart. „Vím, proč jsi hledal Connora. Vím, čeho chceš dosáhnout, a také vím, že naše cíle jsou rozdílné."

Opat Dobrinion si jen odfrkl a prošel kolem dvojice mnichů. „Baron musí být informován," řekl u dveří.

Bratr Francis ho chytil za ruku a opat se otočil, poněvadž nemohl uvěřit, co si bratr právě dovolil.

Francis mu pohled vrátil, a opat si na okamžik pomyslel, že ho mladý mnich zabije. Napětí ukončilo mávnutí opata Markwarta, a Francis Dobriniona pustil. Stále se na něj však vražedně díval.

„Způsob podání je velice důležitý,“ řekl Markwart Dobrinionovi. „Vysvětli, prosím, baronovi, že jeho synovec není obviněn ze žádného zločinu a že se dobrovolně přihlásil, aby nám zodpověděl nějaké otázky.“

Opat Dobrinion odchvátal.

„Jeho zpráva nebude lichotivá,“ poznamenal bratr Francis, když Youseff a Dandelion táhli Connora pryč. „Baron může začít dělat problémy.“

Markwart vypadal, že ho to naprosto nezajímá. „Uvidíme, co se stane,“ odvětil. „Než bude Rochefort Bildeborough vůbec informován, budeme vědět, co Connor ví, a pouhé jeho zajetí poslouží ke zviditelnění našich dalších zajatců. A pak už mě nebude zajímat.“

Nato rychle odešel, a bratr Francis, uvažující nad důsledky tohoto setkání, nad napětím mezi Dobrinionem a Markwartem a přímými následky rivality, se také otočil k odchodu.

# # #

„Budeme bojovat v ulicích Palmarisu?“ řval z plna hrdla na opata Dobriniona bratr Francis. Dosud ani nezačali výslech Connora Bildeborougha – slušnou a přátelskou cestou –, když k bráně kláštera přijela skupina vojáků a požadovala Connorovo propuštění.

„Povídal jsem vám, že uvěznění synovce barona není nic, co zůstane bez povšimnutí,“ odsekl opat. „Nevěřil jsi, že jeho strýc bude reagovat silou?“

„Už dost a oba dva,“ okřikl je otec opat. „Přiveď mi vyslance barona Bildeborougha, ať to můžeme vyřešit.“

Jak Dobrinion, tak Francis vykročili ke dveřím, pak se zastavili a civěli na sebe.

„A ty, opate Dobrinione,“ pokračoval Markwart a přitáhl tak jeho pozornost a zároveň Francisovi naznačil, aby šel. „Tebe je potřeba u kentaura. Chce s tebou mluvit.“

„Mé místo je zde, otče opate,“ odpověděl Dobrinion.

„Tvé místo je tam, kam tě pošlu,“ štěkl starý muž. „Běž za tím žalostným tvorem.“

Opat Dobrinion na Markwarta upřeně zíral. Nebyl vůbec potěšen. Chtěl se Strážcem mluvit, ale cely byly daleko, na druhém konci opatství, a než se dostane tam a zpět, i kdyby s ním promluvil jen několik slov, setkání s baronovými vojáky bude u konce.

Udělal to, co mu bylo nařízeno, poklonil se nadřízenému a rázně vykráčel z místnosti.

Bratr Francis vešel o chvíli později. „Bratr Youseff přivede emisara," vysvětlil.

„A ty jdi za Connorem," řekl otec opat a hodil mu šedý kámen duší. „Nebo blízko k němu, tak, abys nebyl vidět. Pronikni k němu duchem a nebuď jemný. Poznej jeho tajemství. Pak mi ho přiveď. Zadržím baronovy vojáky na tak dlouho, jak jen to bude možné, ale oni bez Connora neodejdou."

Bratr Francis se uklonil a odběhl. Hned nato vpadl dovnitř další muž.

„Kde je opat Dobrinion?" zeptal se nevrlý voják a protlačil se kolem Youseffa k Markwartovi. Byl velký, navlečen v brnění se znakem domu Bildeboroughů – orla. Emblém byl vypálen do kovového štítu a také do helmy, která nezakrývala jen oči a ústa.

„A vy jste kdo?" řekl Markwart.

„Vyslanec barona Bildeborougha," řekl voják panovačně. „Přišel jsem zajistit propuštění jeho synovce."

„Mluvíte, jako by byl mladý Connor uvězněn," poznamenal Markwart opatrně.

Voják sé zavrtěl, protože tohle nečekal.

„Baronův synovec byl jenom požádán, aby přišel a odpověděl na nějaké otázky týkající se jeho předchozího manželství," pokračoval Markwart. „Samozřejmě že může odejít. Nespáchal žádný zločin proti církvi."

„Ale my jsme byli informováni –"

„Zdá se, že chybně," pravil opat Markwart s pousmáním. „Prosím, posaďte se a dejte si víno – bažiňák – ze soukromých zásob opata Dobriniona. Můj člověk už pro pana Connora šel. Měli by se k nám připojit během několika minut."

Voják se zmateně rozhlížel, nevěda, jak reagovat. Přijel s oddílem více než padesáti ozbrojenců, připraveným bojovat a dostat Connora z vězení.

„Posaďte se," pobídl ho otec opat Markwart znovu.

Voják si přitáhl židli ke stolu, zatímco Markwart vytáhl ze skříňky láhev vína. „Nejsme nepřátelé," řekl otec opat nevinným tónem. „Církev a král jsou spojenci už po generace. Ohromuje nás, jak si dovolujete přijet k branám kláštera tak těžce ozbrojení." Vytáhl zátku a nalil vojákovi plnou sklenku, sobě nalil jen trošku.

„Baron Bildeborough nelituje žádné námahy, když se jedná o Connora," odpověděl voják, usrkl si a zamrkal, když polykal silné víno.

„Ale vy jste sem přijeli lační boje." Pokračoval otec opat. „Víte, kdo jsem?"

Muž si opět usrkl a podíval se na vrásčitého muže. „Další opat," odvětil. „Z jiného opatství, snad ze Sv. Mere-Abelle."

„Ze Sv. Mere-Abelle," potvrdil Markwart. „Mateřského opatství církve Abellikánů."

Voják vypil sklenici a natáhl se po láhvi, jenže Markwart, jehož výraz se dramaticky změnil, ji odtáhl z dosahu. „Jste přece členem církve, že?" zeptal se ostře.

Voják několikrát mrkl, ale pak přikývl.

„Pak byste si měl být vědom, že mluvíte s otcem opatem církve Abellikánů!" zařval na něj. „Lusknutím prstů vás pošlu do vyhnanství! A s pomocí krále vás prohlásím za psance!"

„Za jaký zločin?" protestoval muž.

„Za jakýkoliv, který si vyberu!" řval Markwart.

Vtom vešel bratr Francis a spolu s ním Connor, který vypadal nepokojně, přestože nebyl fyzicky zraněn.

„Pane Connore!" řekl voják, rychle vstal a předpisově zasalutoval.

Otec opat také vstal, obešel stůl a stoupl si před zahanbeného vojáka. „Nezapomeňte, co jsem povídal," řekl mu starý mnich. „Stačí jedno slovo."

„Teď vyhrožujete vojákům domu mého strýce?“ řekl Connor Bildeborough. Jeho přítomnost a síla jeho tónu vojáka povzbudily. Narovnal se a zíral na Markwarta.

„Vyhrožuji?“ opakoval Markwart a znovu se zasmál. „Nevyhrožuji, vy blázne. Ale bylo by dobře, kdybyste si všichni uvědomili, že ta věc je nad vaše chápání. A kompetence.

Nejsem překvapen, že mladý muž plný pýchy jako vy nedohlédne dál než k sobě a nepochopí závažnost současné situace,“ pokračoval Markwart. „Ale překvapuje mě, že baron Palmarisu se chová tak pošetile, že pošle ozbrojený kontingent proti vůdci církve Abellikánů.“

„Myslel si, že se tento vůdce chová nevhodně a nebezpečně,“ prohlásil Connor, snaže se neznít obranně. Neudělal nic špatného a ani jeho strýc ne. Jestliže se zde odehrávalo něco zločinného, bylo to v tomto starém muži.

„On myslel… vy jste myslel,“ řekl Markwart znechuceně. „Zdá se, že všichni máte svůj vlastní úsudek a chováte se, jako by vás Bůh požehnal zvláštní prozřetelností.“

„Popíráte, že jste přišli a sebrali mě?“ zeptal se Connor nevěřícně.

„Bylo vás třeba,“ odpověděl Markwart. „A byl jste mučen, pane Bildeboroughu? Byl jste mučen?“

Voják nafoukl hrudník a vystrčil čelist.

„Ne,“ připustil Connor a voják se uvolnil. „Ale co Chilichunkovi? Popíráte, že je držíte ve vězení a nezacházíte s nimi dobře?“

„Nepopírám,“ odpověděl otec opat. „Oni se svou vlastní vinou stali nepřáteli církve.“

„Nesmysl!“

„Uvidíte,“ odpověděl otec opat.

„Chcete je vzít pryč z Palmarisu,“ obvinil ho Connor.

Žádná odpověď.

„To nedovolím!“

„Vy máte na takové rozhodnutí právo?“ optal se otec opat sarkasticky.

„Mluvím za svého strýce.“

„Jak domýšlivé,“ řekl Markwart a zasmál se. „Řekněte mi, to budeme bojovat v ulicích Palmarisu a všichni se dozvědí o neshodách vašeho strýce a církve?“

Connor s odpovědí trochu zaváhal, protože si uvědomoval nebezpečné důsledky. Jeho strýc se těšil velké úctě, ale většina obyčejných lidí v Palmarisu se hněvu církve bála. V sázce však byl osud Chilichunkových, a to pro Connora nebylo nic nevýznamného. „Když to bude potřeba,“ řekl přísně.

Markwart se dál smál a jeho třes ukryl pohyb, kterým se natáhl do váčku s kameny a rychle vytáhl magnetit. O vteřinu později magnetit přistál na helmě a udělal do ní díru. Voják padl na kolena.

Ve stejné chvíli skočil bratr Youseff dopředu, praštil Connora do kolena a tím ho srazil do kleku.

„Ovládni ho,“ nařídil otec opat Francisovi. „Použij jeho ústa k tomu, aby vojáci odešli.“ Obrátil se k Youseffovi. „Zajatci jsou připraveni k transportu?“

„Bratr Dandelion je s připravenou karavanou na zadním nádvoří,“ odpověděl Youseff. „Ale opat Dobrinion tam dal postavit mnoho stráží.“

„Nebudou s námi bojovat,“ ujistil ho Markwart.

Voják sténal a snažil se vstát, když si Markwart bral magnetit, ale Youseff, ostražitý hlídací pes, nebožáka několikrát udeřil do obličeje, aby zůstal ležet na zemi.

Markwart se podíval na bratra Francise, jenž stál, díval se Connorovi do očí a nic nedělal. „Bratře Francisi,“ upozornil ho otec opat přísně.

„Dostal jsem se do jeho myšlenek,“ vysvětlil bratr Francis. „A zjistil jsem nějaké užitečné věci.“

„Ale,“ řekl Markwart, který zpozoroval jeho váhání.

„Ale jen když jsem ho chytil v nepozornosti,“ dodal Francis. „A jenom na vteřinu. Má silnou vůli a okamžitě mě vyhostil, přestože neznal povahu útoku.“

Otec opat přikývl a přistoupil k ještě omámenému Connorovi. Ranou pěsti složil Connora na zem. „Nyní ho ovládni,“ řekl otec opat netrpělivě. „Nemělo by to být těžké!“

„Ale takhle se od něj nic nedozvím!“ namítl bratr Francis. Byla to pravda. Muž v bezvědomí se dal lehce ovládnout, ale jen jeho tělo, ne jeho paměť. Až se vědomí vrátí, bitva začne nanovo.

„Nepotřebujeme jeho mysl,“ vysvětlil otec opat. „Jenom jeho tělo a hlas.“

# # #

„Práce ďábla,“ zašeptal bratr Braumin bratru Dellmanovi, když stáli na nádvoří Sv. Kamene, obklopeni mnichy ze Sv. Mere-Abelle. Čtyři vězni stáli opodál. Bratr Braumin nebyl překvapen náhlým příkazem připravit vozy, protože pozoroval otce opata a bratra Francise při jejich hádkách s opatem Dobrinionem a věděl, že už nejsou v opatství vítáni.

Co ho však překvapilo, byla přítomnost ozbrojených vojáků u bran opatství, oddíl, který přijel pro vězně. Mluvilo se o novém vězni, muži z honorace, i když se k němu nedostal nikdo kromě bratrů Youseffa, Dandeliona a Francise a samozřejmě opata Markwarta. Když viděl, jak vojáci vypadají, zdálo se, že otec opat překročil meze.

„Proč přišli?“ zašeptal bratr Dellman.

„Nevím,“ odvětil Braumin, jenž nechtěl do toho všeho zatáhnout tak mladého mnicha. Braumin se bál, že až on a jeho bratři budou odcházet, vojáci se je pokusí zastavit a Palmaris uvidí magickou devastaci.

Co bych měl udělat? Pokud přijde rozkaz bojovat s vojáky, jak se zachovám?

„Vypadáš podrážděně, bratře,“ poznamenal Dellman. „Bojíš se, že na nás vojáci zaútočí?“

„Bojím se, že ne,“ odvětil bratr Braumin. Zavrčel a bouchl rukou do vozu. Jak si jen přál, aby zde byl mistr Jojonah!

„Bratře,“ řekl Dellman a dal mu ruku na rameno, aby ho uklidnil.

Braumin se k němu otočil a díval se mu přímo do očí. „Pozorně sleduj následující události, bratře Dellmane,“ poprosil ho.

Dellman se na něho nechápavě díval.

Braumin si povzdechl a odvrátil se. Neobviní otce opata před tímto mužem. Ještě ne. Ne, dokud důkazy nebudou přesvědčivé.

Takové obvinění, takové prohlášení, že mnohé z toho, co považuje za svaté, je jen lež, by ho mohlo zlomit nebo ho poslat rovnou za otcem opatem.

Pak by se o bratru Brauminovi vědělo a byl by, tak jako mistr Jojonah, rychle vyřazen ze hry.

Mnich věděl, co by udělal, kdyby ten příkaz přišel. Bojoval by se svými bratry, nebo by to předstíral. Nemohl se odhalit.

„Odpusťte, mistře Jojonahu," řekl a potom dodal, „odpusť mi, bratře Avelyne."

# # #

Brzy poté vojáci barona Bildeborougha odstoupili na rozkaz muže, kterého přišli zachránit, a karavana mnichů vyrazila. Chilichunkovi byli svázáni s roubíky v jednom z vozů a dával na ně pozor bratr Youseff. Bratr Dandelion seděl na Strážci, jehož lidské tělo zahalili do přikrývek. Mniši přivázali kentaura blízko k vozu před ním, a brutální Dandelion ho nutil ohýbat se tak, že jeho lidské torzo se nacházelo ve voze.

Otec opat a bratr Francis byli také ve voze. Vůdce církve si nepřál, aby ho vojáci otravovali, a bratr Francis měl plno práce s ovládnutím. Když byla karavana na východním konci města u doků, vyšel bratr Francis v Connorově těle zpět do opatství, opustil ho, a muž, stále omráčený po ráně otce opata, padl na podlahu.

Karavana nenarazila na žádný odpor a vyjela z města severní branou. Markwart téměř ihned poručil otočit na východ a brzy opustili baronovo panství. Potom mniši použili levitaci, přenesli se přes Masur Delaval a vyhnuli se ozbrojeným lodím.

# # #

Když opat Dobrinion došel až do dolních cel a shledal, že Strážce byl vyveden ven před hodinou, poznal, že nahoře jsou velké problémy. Prvotní instinkt ho přiměl k tomu, aby se vrátil ke schodům a zakřičel na stráže.

Pragmatický Dobrinion se však uklidnil. Co mohl dělat? I kdyby se dostal na nádvoří před odjezdem karavany, postavil by se Markwartovi?

„Ano, můj opate!“ zvolal novic nadšeně a přiskočil ke starému, unavenému opatovi.

Dobrinion si ho představil jako mrtvolu, spálenou v mračnu ohně nebo v něčem jiném. Věděl, že otec opat má kameny zkázy, a stejně tak bratr Francis. A ti dva, bratři Youseff a Dandelion, byli krutí zabijáci, které církev nazývala bratry Spravedlnost.

Kolik jeho mužů by bylo zavražděno, kdyby šel nahoru a odmítl umožnit Markwartovi odjezd? A i kdyby se dokázali bránit, tak co pak?

Dalebert Markwart byl otcem opatem církve Abellikánů.

„Není důvod hlídat tyto prázdné cely,“ řekl Dobrinion tiše mladému mnichovi. „Běž a odpočiň si.“

„Nejsem unavený,“ odpověděl mnich a na tváři měl široký, nevinný úsměv.

„Pak odpočívej za mne,“ řekl vážně Dobrinion a vydal se vzhůru po schodech.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Prohlášení z nebes

Elbryan si dlouze povzdechl a pak se bezmocně podíval na Pony. Věděl, že Juraviel ho také pozoruje, přestože elf se u ohně, kde se shromáždili vůdci, neukázal.

„Až budou Caer Tinella a Padov zajištěny," pravil Tomas Gingerwart, který se snažil neústupného hraničáře uklidnit, „půjdeme na jih, tedy alespoň ti, kteří zatím nejsou schopni bránit naše města."

Elbryan ho chtěl chytit za ramena, zatřást s ním a křičet, že i když budou města dobyta, bude málo lidí, kteří je budou bránit. Chtěl připomenout Tomasovi a ostatním, že když půjdou do měst a selžou, powriové je budou pronásledovat a vše bude ztraceno: všichni bojovníci, všichni staří a všechny děti. Ale zůstal zticha. Už se jim to snažil vysvětlit všemi způsoby, na něž pomyslel, a vždy to padlo na neúrodnou půdu. Pro Elbryana byla tato jeho neschopnost hořkým zklamáním. Pomyšlení na to, že by se vše, co se kdysi stalo s jeho domovem a rodinou, mohlo opakovat i zde kvůli hloupé pýše, bolelo.

Prohlašovali, že chtějí zachránit své domovy, jenže když tam nebude bezpečí, jak by mohli takové místo prohlásit domovem? Jeho frustrace si povšiml muž sedící blízko něj. „Už se s ním nebudeš hádat?" zeptal se Belster.

Hraničář se podíval na svého starého přítele a vyhodil ruce skoro až nad hlavu.

„Potom se k nám v bitvě připojíte," hádal Tomas, a dav se rozvlnil radostí.

„Ne," řekla Pony přísně a neočekávaně. Všechny oči se na ni otočily.

„Já nepůjdu," řekla pevně.

Překvapené vzdechy se změnily v naštvaný šepot.

„Nikdy jsem se bitvě nevyhýbala, to moc dobře víte," pokračovala Pony a rezolutně překřížila paže na prsou. „Ale souhlasit s bitvou o dvě města by jenom podpořilo vaše špatná rozhodnutí. A vyjdete špatným směrem. Já to vím a ví to i Noční pták. Nebudu opakovat to, co jste slyšeli už několikrát, ale ani se k vám nepřipojím. Přeji vám vše nejlepší ve vašem bláznovství, ale já zůstanu s nemocnými a nějak se je pokusím dostat do bezpečí, až se powriové vyhrnou z města do lesa a budou nás pronásledovat."

Elbryanovi se zdálo, že Pony trochu přehání, ale její silná slova vyvolala šepot, někdy hněvivý, ale i pochybovačný. Hraničář chtěl jít do útoku a myslel, že Pony bude zvenku pracovat s magií. Její rozhodnutí nezúčastnit se – a věděl, že neblufuje – ho překvapilo. Když nad tím zauvažoval, pochopil, kam míří.

„Ani já s vámi nepůjdu," řekl. „Nesouhlasím s tím plánem, pane Gingerwarte. Zůstanu s Jilseponie a nemocnými a učiním vše, co budu moci, jestli se powriové vyvalí z města."

Tomas se skoro třásl, když se obrátil k Belsterovi. Jeho pohled byl plný obvinění.

„Rozmysli si to ještě, prosím," požádal Elbryana Belster. „Už jsem si také užil dost této války, příteli, a také bych radši šel okolo powriů do Palmarisu. Ale rozhodnutí bylo učiněno, a to hlasováním. Bojovníci chtějí své domovy a my, jejich spojenci, máme zodpovědnost pomoci jim v této bitvě."

„I když je to hloupé?" odpověděla Pony.

„A kdo si to myslí?" odpověděl Belster. „Mnoho z nás si myslelo, že váš vlastní útok je risk, ale nakonec se to vyplatilo."

Elbryan a Pony se na sebe zadívali a hraničář si z ženy vzal sílu. Pony už se rozhodla, a tak on se rozhodl také.

„Nemohu se toho zúčastnit," pravil docela klidně. „Když jsem šel do Caer Tinelly, mé činy neohrožovaly ty, kteří nemohou bojovat."

Belster se podíval na Tomase a pokrčil rameny, poněvadž proti této prosté logice neměl žádné argumenty.

Poté vešel do tábora Roger. Dlouho se díval na Elbryana a celé shromáždění a všichni si mysleli, že nazve hraničáře zbabělcem.

„Noční pták má pravdu,“ řekl pojednou mladý muž. Předstoupil před shromáždění. „Právě jsem se vrátil z Caer Tinelly,“ řekl hlasitě. „Nemůžeme zaútočit.“

„Rogere…“ začal protestovat Tomas.

„Powriové mají posilu,“ pokračoval Roger. „Je jich třikrát víc než nás a postavili si obranu. Za zdmi mají ukryté stroje na vrhání oštěpů. Jestli zaútočíme, pobijí nás.“

Špatné zprávy umlčely shromáždění, ale potom vyvolaly další šepot, tentokrát ne rozzlobený, ale neklidný. Postupně všechny zraky padly na Tomase Gingerwarta.

„Naši průzkumníci o tom nic neříkali,“ vysvětlil muž Rogerovi.

„Byli tví průzkumníci ve městě?“ opáčil Roger. Tomas se podíval na Belstera a ostatní pro pomoc, ale všichni jen bezmocně potřásali hlavou.

„Jestli se rozhodnete bojovat, pak já také zůstanu s Nočním ptákem a Pony,“ dokončil Roger a stoupl si vedle hraničáře.

To bylo dost i na všechny ty tvrdohlavé lidi. „Doveď nás do Palmarisu,“ řekl Tomas nevraživě Elbryanovi.

„Zrušíme tábor za úsvitu,“ odvětil hraničář, podíval se na Rogera a přikývl. Roger se ani neusmál, ani nepřikývl. Udělal to, co musel, ne víc. Beze slova odešel pryč, aniž by se na ně podíval.

Brzy se Elbryan a Pony ocitli sami u ohně, Juraviel slétl ze stromu a připojil se k nim.

„Co jsi mu řekl?“ zeptal se hraničář, který uhodl, že elf strávil s Rogerem nějakou tu chvíli.

„To stejné, co jsem řekl tobě, když jsi stál u koryta a byl jsi zaslepený pýchou,“ odpověděl elf lišácky.

Elbryan se začervenal a odvrátil se od Pony a elfa. Vzpomněl si totiž na ten zahanbující moment. Bojoval s Tuntun – opravdově, nešlo o výcvik –, obvinil ji z podvádění v závodě, který ho stál teplé jídlo. Tuntun ho porazila, jenže mladý Elbryan, zaslepen vztekem a pýchou, to nepřijal dobře a říkal nesmysly a pitomé výhrůžky.

Belli’mar Juraviel, jeho mentor, který ze všech elfů měl nejblíž k tomu, aby ho mohl nazývat přítelem, ho okamžitě uklidnil tím, že ho několikrát vstrčil do studené vody.

„Byla to bolestivá lekce,“ řekl Juraviel. „Ale zůstala s tebou po všechny ty roky.“

Elbryan to nemohl popřít.

„Tenhle mladý Roger je slibný,“ pokračoval elf. „Nebylo pro něho lehké přijít sem a postavit se vedle tebe.“

„Dospívá,“ souhlasila Pony.

Juraviel přikývl. „Začnu zkoumat naši cestu.“

„Rozsáhlé území powriů,“ řekla Pony. Elf znovu přikývl.

„Ještě jednu otázku,“ poprosil Elbryan, když se již Juraviel začal ztrácet v lese. Elf se otočil, aby se na něj podíval. „Opravdu se powriové posílili?“

„Byl by v tom rozdíl?“ zeptal se elf.

„Ne.“

Juraviel se usmál. „Podle mého, Roger dnes v noci nebyl ani na dohled Caer Tinelly.“

Hraničář si to myslel, ale potvrzení jeho domněnky ho přinutilo obdivovat Rogera o to víc.

# # #

Nepronásledovali je. Jak otec opat předpokládal, baron Bildeborough, opat Dobrinion a všichni v Palmarisu byli rádi, že se mnichů ze Sv. Mere-Abelle zbavili. Karavana se utábořila za Masur Delavalem, odkud ještě byla v dálce vidět světla Palmarisu.

Po schůzce s Francisem, který mu pověděl, co zjistil za krátkého pobytu v Connorově mysli, strávil otec opat dlouhou chvíli sám. Chodil sem a tam a snažil se dostat pod kontrolu svou narůstající netrpělivost. Jenom dvacet stop od něj, mezi vozy, viděl světlo ohně a slyšel mnichy, jak šťastně hovoří o svém návratu domů. Otec opat se před tím uzavřel, poněvadž na krásné věci neměl čas. Connor Bildeborough věděl o pátrání po té ženě a také věřil, že pracuje s kameny na severu, nedaleko od bitevních polí Palmarisu. Francis zachytil jméno Caer Tinella, a rychlý pohled do map potvrdil, že je to město u cesty do Lesní země, město, okolo kterého karavana při své divoké jízdě do Palmarisu projela.

Cíl byl tak blízko. Blížil se konec problémů s Avelynem Desbrisem a obnovením jména otce opata Daleberta Markwarta v

análech církve. Youseff a Dandelion úkol dokončí, přinesou zpět kameny a Markwartovi zbude jenom prohlásit bratra Avelyna za kacíře. Zničí jeho legendu tak, jako exploze Aidy zničila jeho tělo.

Pak bude vše v pořádku jako předtím.

„Bude?“ zeptal se otec opat sám sebe nahlas. Hluboce si povzdechl a zauvažoval nad potenciálními problémy, které mu expedice způsobila. Jojonah nebyl spojencem a pravděpodobně se mu postaví, možná že dokonce veřejně promluví o mrtvém Avelynovi! A opat Dobrinion už také není neutrální. Opat Sv. Kamene je zcela jistě rozzuřen únosem Chilichunkových a zacházením se svou vlastní osobou. Spíš to druhé, pomyslel si otec opat. Docela určitě ho více zajímá jeho vlastní uražená pýcha než mučení vězni.

A co baron Bildeborough, jenž byl připraven dát se do boje s církví kvůli svému synovci?

Když se mu problémy převalovaly v myšlenkách, tak se mu každý z nich objevoval jako temný tvor, a každý z nich rostl, když nad ním znovu přemýšlel, a nabýval neuvěřitelných rozměrů, až se kolem něho objevily černé zdi, které ho dusily a pohřbívaly.

Starý muž dupl a zasténal. Obrátí se proti němu celý svět? Byl sám, kdo chápe pravdu? Co už způsobili opat Dobrinion a mistr Jojonah? Nemluvě o rozkladu způsobeném Avelynem?

Markwartova mysl se prudce zmítala, hledala v těch černých zdech díry, hledala cestu, jak se probojovat temnotou. Musí zavolat Jojonaha zpátky z cesty do Ursalu a dovést ho zpět do Sv. Mere-Abelle, kde bude moci sledovat každý jeho pohyb. Ano, to je nutné.

A musí poslat Youseffa a Dandeliona ihned po stopě, aby našli váček s Avelynovými kameny a vrátili je do Sv. Mere-Abelle, kam patří. Ano, to je moudré.

A Connor a Dobrinion budou působit problémy. Musí je dostat na svou stranu, nebo…

Otec opat stál na malé louce okolo kruhu vozů a pomalu dýchal, aby se uklidnil. Znovu v sobě našel sílu. Boj bude pokračovat a on udělá vše, co bude třeba, aby to došlo ke konci, jaký si přeje. Postupně byl schopen otevřít oči a uvolnit sevřené dlaně.

„Otče opate?“ ozvalo se za ním.

Poznal hlas přítele. Otočil se a uviděl Francise, jak se na něj ustaraně dívá.

„Otče opate?“ řekl muž znovu.

„Jdi a řekni bratrům Youseffovi a Dandelionovi, aby hned přišli za mnou,“ nařídil otec opat. „A pak se připoj k diskusi v kruhu vozů. Musím znát náladu mých bratří.“

„Ano, otče opate,“ odvětil Francis. „Ale neměl byste být sám, zde, když monstra…“

„Ihned!“ zavrčel Markwart.

Bratr Francis se vytratil za vůz. O chvíli později se objevili dva muži a poklonili se před svým pánem.

„Přišel čas, abychom zhodnotili váš výcvik,“ oznámil jim Markwart. „Nyní zní váš titul bratr Spravedlnost. Je to vaše jediné jméno a jedině tak si budete říkat. Nemůžete pochopit naléhavost této záležitosti. Osud celé církve závisí jen na vás.

Bratr Francis věří, že ukradené kameny jsou v rukou ženy jménem Jilseponie Aultová, které se říká Jill nebo Pony,“ pokračoval. „A ta se zdržuje u Caer Tinelly, severně od Palmarisu, u cesty do Lesní země.“

„Půjdeme tam rovnou,“ odpověděl Youseff.

„Půjdete až ráno,“ opravil ho otec opat Markwart. „V přestrojení. Pojedete přívozem přes řeku a pak půjdete do Palmarisu. Ta cesta na sever může jeden den počkat.“

„Ano, otče opate,“ řekli jednohlasně a uvažovali nad opatovým váháním.

„Nebo pět dní,“ pokračoval Markwart, „bude-li to třeba. Máme v Palmarisu problém, kterého je třeba se ihned zbavit.“

A znovu Markwart zaváhal. Možná že by je měl rozdělit, protože kdyby jeden selhal, druhý by stále mohl přinést kameny. Možná by měl s Palmarisem počkat, poslat je za kameny, a až to bude vyřízeno, mohl by vyslat dvojici zpět do města.

Ne, uvědomil si. Tou dobou už budou intriky proti němu plně rozvinuty a možná už na něho budou nepřátelé připraveni, a co hůř, Connor, jenž tu ženu zná, by ji mohl najít dřív než mniši.

„Connor Bildeborough," řekl náhle. „Stal se pro mě problémem a pro celou církev rovněž. Hledá kameny za účelem vlastního obohacení," lhal.

„Takový problém musí být ovšem eliminován," usoudil bratr Youseff.

„Nezanechejte žádnou stopu."

Po chvíli ticha se oba muži uklonili, otočili se a vyrazili pryč.

Markwart to skoro ani nezpozoroval, neboť uvažoval nad svými posledními slovy.

Bylo možné, aby nezanechali žádné stopy s podezřívavým opatem Dobrinionem v Palmarisu? Dobrinion nebyl blázen a ani nebyl slabý – měl několik kamenů, mezi nimi i kámen duší. Mohl by najít ducha Connora předtím, než mladý šlechtic opustí tento svět, a zjistit pravdu.

Ale Dobrinion byl sám a izolovaný. Ve Sv. Kameni není žádný další mnich, který by mohl použít hematit.

„Bratři Spravedlnost," řekl Markwart.

Oba muži se otočili a běželi zpět ke svému nadřízenému.

„Problém je hlubší. Nejde jenom o Connora, protože ten je spojen s někým, kdo ty kameny může použít," vysvětlil. „Jestli ta osoba dostane kameny, bude požadovat vůdcovství církve a bude chtít mé místo ve Sv. Mere-Abelle."

Bylo to samozřejmě neskutečné, ale ti dva muži, kteří měli mysli ohnuté mistrem De'Unnerem, viseli na každém jeho slově.

„Moc mě to bolí," lhal otec opat. „Ale nemám jinou možnost. Musíte v Palmarisu zabít dva muže. Ten druhý je opat Dobrinion Calislas, opat Sv. Kamene."

Na tváři bratra Youseffa se objevila stopa překvapení, zatímco bratr Dandelion to přijal tak samozřejmě, jako by mu Markwart řekl, ať vyhodí zbytky od večeře.

„Ale musí to vypadat jako nehoda," pokračoval Markwart. „Nebo jako čin našich nepřátel. Nesmíte udělat chybu. Chápete?"

„Ano, otče opate," odpověděl bratr Dandelion.

Markwart studoval Youseffa, který měl na tváři zlý úšklebek. Muž přikývl a Markwartovi se zdálo, že se na budoucnost těší.

„Vaše odměna na vás čeká ve Sv. Mere-Abelle," dokončil Markwart.

„Naše odměna spočívá v naší službě," odvětil bratr Youseff.

Nyní se otec opat také ďábelsky smál. A cítil se mnohem lépe. Najednou se mu zdálo všechno jasnější, jako by našel hlubší úroveň koncentrace, kde mohl opustit všechny starosti a problémy mohl řešit s logikou a předvídavostí. Rozmyslel si povolat mistra Jojonaha zpět. Nechá ho v Ursalu být, dokud nezemře, protože bez podpory opata Dobriniona nepředstavuje žádnou hrozbu.

Ano, jestli všechno půjde dobře, bratři odstraní ty dva problémy a přinesou kameny, věc bude vyřešena a jeho vlastní místo v historii řádu Abellikánů zajištěno. Nyní byl znovu vzrušený, věděl, že nebude moci spát a že si musí najít nějaké rozptýlení. Něco, co by ho přinutilo věřit, že se propracovává ke svému cíli. Pak šel za bratrem Francisem a řekl mu, ať přivede Gradyho Chilichunka, a setká se s ním za kruhem vozů. Když Francis přišel a táhl za sebou protestujícího Gradyho, Markwart naznačil, aby ho následovali.

„Je to bezpečné?" odvážil se otázat Francis.

„Bratři Youseff a Dandelion nás na každém kroku hlídají," lhal Markwart, protože on se monster nebál. Cítil, že okolo jich mnoho není. Zkrátka věděl, že tady nehrozí nebezpečí.

Tedy alespoň jemu ne. Grady to samé prohlásit nemohl. „Po léta jsi byl její bratr," řekl mu Markwart. „Ani volbou, ani krví," odpověděl Grady, vyplivuje každé slovo zvlášť.

„Jenom okolnostmi, a to je stejně zatracující," řekl Markwart.

Grady se zasmál a odvrátil se, ale Francis byl ihned u něj a otočil mu hlavu zpět, tak aby se díval Markwartovi přímo do očí.

„Nejsi kajícný," poznamenal Markwart.

Grady se snažil znovu dívat jinam, a tentokrát nejenže ho Francis přinutil obrátit hlavu zpět, ale tvrdě ho kopl dozadu do kolen a donutil ho tak kleknout. Mladý mnich stál vedle Gradyho, držel ho v té pozici, tahal ho za vlasy a nutil ho dívat se na otce opata.

„Nespáchal jsem žádný zločin!" protestoval Grady. „A ani mí rodiče! Nejste svatý!" Grady Chilichunk nikdy nebyl odvážný. Vždy chtěl jenom luxus. Byl lokajem honorace, mužů jako Connor Bildeborough. Jeho život tak byl snazší. Nikdy nebyl ani vděčným

synem. Nestaral se o podnik svých rodičů a zajímaly ho jenom peníze, které hostinec přinášel. Jenomže nyní, když byl na cestě s brutálními mnichy a cítil se bezmocně a beznadějně, něco se v něm změnilo a pocítil zodpovědnost. O své pohodlí se moc nestaral a zaměřil se na špatné zacházení se svými rodiči. Zdálo se, že se svět zbláznil, a Grady pochopil, že všechno sténání a prošení nikomu nepomůže. S beznadějí přišel vztek a ten vztek ho přinutil k činu – což pro něho nebylo obvyklé. Plivl na Markwarta a zasáhl ho do obličeje.

Markwart se jen smál, ale Francis, zděšený, že obyčejný člověk si dovolil udělat něco takového, zarazil Gradymu loket do hlavy. Muž zasténal, a pak už byl Francis na něm, tvrdě ho zkopal, padl na něj, převrátil ho na břicho a zvedl mu ruce za záda.

Grady nic neříkal. Byl příliš omráčený na to, aby protestoval.

„Dost, bratře Francisi," řekl Markwart klidně a mávl rukou. „Jeho činy jenom potvrzují, že se obrátil k církvi zády, a s tím i ke všemu dobru světa."

Grady jen ležel a tiše sténal.

„Zdá se, že z něj nic důležitějšího nedostaneme," poznamenal Markwart.

„Omlouvám se, otče opate," pronesl Francis zděšeně, ale Markwart si nestěžoval. Měl příliš dobrou náladu, způsobenou svými rozhodnutími, než aby ho něco rozrušilo.

„Vezmi ho zpět a ulož ho do postele," řekl Markwart.

Bratr Francis vytáhl Gradyho na nohy a šel, pak se zastavil, když si uvědomil, že ho Markwart nenásleduje.

„Budu si užívat míru noci," vysvětlil Markwart.

„Sám?" zeptal se Francis. „Zde?"

„Běž," pobídl ho Markwart. „Není zde žádné nebezpečí."

Francis neměl jinou možnost než uposlechnout rozkazu. A tak pomalu odcházel, a když se ohlédl, uviděl, že otec opat klidně stojí a nebojí se.

I když si byl otec opat naprosto jist, že je sám, nebyl.

Duch Bestesbulzibara byl s ním, hrabal se v jeho myšlenkách a vedl je.

Později Markwart spokojeně usnul, a když ho Francis za úsvitu přišel vzbudit, nařídil mu odejít a nechat ostatní také spát. Za několik hodin vstal a zjistil, že tábor je v pohybu a že bratr Francis chodí mezi třemi vozy, které ukrývaly Chilichunkovy.

„Neprobudil se," vysvětlil bratr Markwartovi, jenž se přišel podívat, co se děje.

„Kdo?"

„Syn, Grady," vysvětlil Francis, potřásl hlavou a pokývl k jednomu vozu. Markwart vešel dovnitř a po chvíli vyšel se zachmuřeným obličejem.

„Pohřbi ho u cesty," řekl otec opat. „Mělký hrob a neposvěcená půda." Prošel kolem Francise, jako by o nic nešlo, jako by to byl jen další obyčejný rozkaz. Zastavil se po pár krocích a obrátil se zpět na Francise. „Ujisti se, že ostatní zajatci, obzvláště ten nebezpečný kentaur, se o tom nic nedozvědí," vysvětlil. „A bratře Francisi, pohřbi ho sám, poté co karavana odjede."

Francisovi se na tváři objevila panika. Markwart se jenom zasmál a odešel. Zanechal bratra s jeho vinou o samotě.

Francisova mysl se zmítala. Zabil člověka! Asi Gradyho udeřil příliš tvrdě nebo ho příliš tvrdě kopl. Přehrával si to znovu a znovu, přemýšlel, jak něco takového mohl udělat nebo co mohl udělat jinak, a celou tu dobu bojoval s tím, aby nahlas nevykřikl.

Třásl se a oči mu těkaly ze strany na stranu. Na čele cítil pot a pak uviděl, že se k němu otec opat vrací.

„Buď v klidu, bratře," řekl Markwart. „Byla to nehoda."

„Zabil jsem ho," vydechl Francis.

„Bránil jsi svého otce opata. Ve Sv. Mere-Abelle ti dám rozhřešení, ale ujišťuji tě, že se nebudeš musit mnoho modlit."

Markwart ho opustil a snažil se zakrýt svůj škleb.

Bratr Francis se však nedal tak lehce uklidnit. Chápal logiku Markwartova argumentu – ten muž plivl do tváře otci opatu abellikánské církve. Francis mohl připustit, že to byla nešťastná náhoda, a ospravedlnit tak svůj čin, ale jeho srdce nechtělo. Podrazilo mu to nohy, ztratil víru, že on stojí nad ostatními. Už v minulosti udělal nějaké chyby a věděl to, ale nešlo o nic vážného. Vzpomínal si

na dobu, kdy si představoval, že na světě je jen on sám a že všichni ostatní jsou jen snem jeho vědomí.

Nyní se však najednou cítil jenom jako další člověk, jako malý hráč ve velké hře.

Později toho rána, když karavana odjela, zahrnul hlínou bledý obličej Gradyho Chilichunka. V temném koutě svého srdce věděl, že je zatracen.

A tak jeho duše prchala k otci opatu Markwartovi, protože v očích toho muže nebylo hříchem ani zločinem nic. Když bratr Francis sdílel Markwartův pohled na svět, mohl si udržet své iluze.

Část třetí

DÉMON V NÁS

Plakal jsem pro smrt bratra Spravedlnost.

Nebylo to samozřejmě jeho pravé jméno. Jeho pravé jméno bylo Quintall. Nevím, jestli to bylo příjmení nebo křestní jméno nebo jestli vůbec ještě nějaké druhé jméno měl. Prostě Quintall.

Nemyslím, že jsem ho zabil, strýci Mathere – alespoň ne, když byl člověkem. Myslím, že jeho lidské tělo zemřelo v důsledku nošení jehlice, kterou měl u sebe. Jehlice byla magickým spojením s démonem – což objevil Avelyn.

Ale plakal jsem pro něj, pro jeho smrt, ve které jsem hrál velkou roli. Jednal jsem na obranu Avelyna a Pony, a kdybych se znovu ocitl ve stejné situaci, nepochybuji, že bych reagoval stejně. Bojoval bych s ním a ignoroval veškeré výkřiky mého svědomí.

Ale plakal jsem pro něj. Opravdově jsem plakal pro ztrátu potenciálu, který se proměnil ve zlo. Když nad tím nyní uvažuji, v tom je ten opravdový smutek, opravdová ztráta, protože v každém z nás hoří pochodeň naděje, světlo sebeobětování se komunitě a potenciál k tomu, abychom udělali svět lepším. V každém z nás, v každém muži a ženě leží možnosti.

Jaké odporné a strašné věci provedli vůdci církve Quintallovi, když ho přeměnili v monstrum, jež si říkalo bratr Spravedlnost.

Po Quintallově smrti jsem poprvé cítil, že mám na rukou krev. Má jediná další bitva s lidmi byla se třemi lovci, s těmi jsem měl slitování – slitování, které mi bylo dobře oplaceno! Ale pro Quintalla neexistovalo žádné slitování. Nemohlo být, když přežil zásah mého šípu i svůj pád a když démon daktyl zachránil jeho ducha z fyzického těla. Ale jeho smrt ho nemohla odradit od záměru zavraždit Avelyna.

Jeho účel ho pohlcoval, byl vypálen do jeho myšlenek dlouhým a houževnatým procesem, který zlomil jeho vůli, zničil jeho svědomí a obrátil jeho srdce k temnotě.

Možná to byl důvod, proč ho démon našel a přijal pod svá křídla.

Za léta, co jsem hraničářem, a dokonce i předtím, při bitvě o Dundalis, jsem zabil mnoho tvorů – gobliny, powrie a obry – ale nikdy jsem pro ně neplakal. Uvažoval jsem nad tím ve světle svých pocitů ke Quintallově smrti. Byly mé slzy něčím víc než pozvednutím mé rasy nad všechny ostatní, a pokud ano, nebyl to ten nejhorší druh pýchy?

Mohu říci ne, neboť bych určitě plakal, kdyby krutý osud namířil můj meč proti komukoliv z Touel'alfar. Určitě bych považoval smrt elfa za stejně tragickou a smutnou jako smrt člověka.

Kde je tedy ten rozdíl?

Dostáváme se ke svědomí, poněvadž lidé i elfové si jsou schopni vybrat dobrou cestu. Jenomže goblini a powriové ne. Nejsem si jist, co se týká obrů – možná jsou jen příliš hloupí na to, aby pochopili utrpení, které přináší válka. Neuroním ani slzu pro monstra, která pocítí seknutí Bouře anebo kousnutí Jestřábího křídla. Přinášejí si smrt svým vlastním zlem. Jsou stvořeními daktyla, ztělesněním zla a vraždí lidi – a často sebe navzájem – jenom proto, že z toho mají potěšení.

Už jsem o tom diskutoval s Pony a ona vymyslela zajímavý scénář. Přemýšlela o tom, zda gobliní dítě, vychované lidmi anebo Touel'alfar v krásе Andur'Blough Inniness, by bylo tak zlé jako jeho rasa. Je v těch stvořeních zlo od přírody, anebo je to otázka výchovy?

Můj přítel, tvůj přítel, Belli'mar Juraviel znal odpověď, protože jeho lidé před dlouhou dobou vzali gobliní dítě do svého údolí a vychovali je jako elfa. Když dospívalo, nebylo o nic méně nenávistné, zlé a nebezpečné než ostatní jeho rodu, vychovávaní v jeskyních. Elfové, jako vždycky zvědaví, zkoušeli totéž s dítětem powriů, a výsledky byly ještě horší.

A tak nebudu plakat pro gobliny, powrie a obry, strýci Mathere. Neuroním ani slzu pro stvoření daktyla. Ale pláču pro Quintalla, jenž

padl za oběť zlu. Pláču pro potenciál, který byl ztracen, pro onu osudovou špatnou volbu, která ho vyslala vstříc temnotě.

A myslím si, strýci Mathere, že když pláču pro Quintalla a pro každého člověka nebo elfa, kterého budu nucen zabít, chráním tak svou vlastní lidskost.

Je to jizva z bitvy, která, jak se obávám, nikdy nezmizí.

ELBRYAN NOČNÍ PTÁK

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Nepřátelé církve

Jedinou magií, kterou měli, byl granát na odhalení používání magických kamenů a sluneční kámen antimagie. Pravdou bylo, že ani jeden neuměl moc s kameny zacházet, protože ve Sv. Mere-Abelle strávili svá léta fyzickým výcvikem a mentálním otupováním, které z nich udělalo bratry Spravedlnost.

Karavana pokračovala na východ, zatímco dva mniši, kteří vyměnili své oblečení za oblečení obyčejných rolníků, šli na jih a stihli přívoz, který za úsvitu vyrazil na první ze tří denních plaveb do Palmarisu. Odpoledne byli ve městě a neztráceli čas, šli přímo na sever a přelezli zeď, namísto aby šli k bráně. Když zapadalo slunce, zahlédli svou první kořist – tři powrie a goblina –, jak si staví tábor mezi kameny, asi deset mil od Palmarisu. Bylo zřejmé, že goblin je otrokem, neboť dělal většinu práce, a kdykoliv zpomalil, jeden z powriů ho plácl po hlavě. A co bylo důležité: goblin měl okolo kotníku lano.

Youseff se otočil na Dandeliona a kývl. Mají výhodu. Když slunce klouzalo za horizont, goblin vyšel z tábora, následován powriem, jenž držel konec lana. V lese začal goblin sbírat dříví a powrie stál blízko něj. Youseff a Dandelion, tiší jako stín, se přesunuli na své pozice. Hubený mnich vylezl na strom, těžší Dandelion skákal od stromu ke stromu a přibližoval se k powriovi.

„Pospěš si, ty pitomče!“ huboval goblina powrie a kopal do listí a hlíny. „Mí přátelé spořádají celého zajíce a na mě nezbude nic než kosti na žužlání!“

Goblin, opravdu ztrápený tvor, se krátce ohlédl a sebral další kus dřeva. „Prosím, pane,“ zasténal. „Mám plné ruce a bolí mě záda.“

„Zavři hubu!“ zavrčel powrie. „Myslíš, že už toho víc neuneseš, jenže pořád toho není dost na pořádný oheň. Chceš, abych šel k tobě? Zmlátím tě, až z tebe budou lítat cucky, ty smradlavý ničemo!“

Youseff dopadl na zem, přímo před překvapeného powrie, a přes hlavu mu přehodil pytel. O chvíli později narazil Dandelion do trpaslíka v běhu, objal ho zezadu a narazil ho na strom.

Ale tvrdý powrie bojoval a narazil loktem Dandelionovi do krku. Velký mnich si toho ani nevšiml, a když viděl, jak se jeho společník blíží, zvedl trpaslíkovi ruku do výšky a odhalil mu tak žebra.

Youseff perfektně zamířil, nůž zajel mezi dvě žebra a probodl trpaslíkovo srdce. Dandelion, držící rychle umírajícího trpaslíka, si dokázal uvolnit jednu ruku a dal ji na ránu. Nechtěl, aby okolo bylo mnoho krve.

Ne zde.

Youseff se otočil ke goblinovi. „Svoboda,“ zašeptal mnich vzrušeně a pobídl tvora, aby utíkal.

Goblin, který chtěl křičet, se na člověka zvědavě podíval, a pak zpět na náruč dřeva. Třásl se vzrušením, hodil dřevo na zem, vyvlékl se z lana a vběhl do temného lesa.

„Je mrtvý?“ optal se Youseff, když Dandelion pustil powrie na zem.

Velký muž přikývl a pak zavázal ránu. Bylo důležité, aby nebyla vidět žádná krev, až se dvojice bude vracet do Palmarisu, obzvláště až vejdou do Sv. Kamene. Youseff se zbavil powriovy zbraně, hrozivé zahnuté čepele, dlouhé a široké jako paže, a Dandelion dal trpaslíka do vaku. Rozhlédli se a ujistili se, že druzí dva si ničeho nevšimli. Vydali se na jih. Dandelion váhu svého břemene ani necítil.

„Neměli jsme vzít toho goblina pro Connora Bildeborougha?“ zeptal se Dandelion, když zpomalili a ocitli se skoro u severní zdi.

Youseff nad tím chvíli zapřemýšlel a snažil se nesmát tomu, že jeho hloupý kamarád se zeptal až hodinu poté, co dali goblinovi svobodu. „Potřebujeme jenom jednoho,“ ujistil ho Youseff. Otec opat mu to jasně řekl. Jakýkoliv čin proti opatu Dobrinionovi musí vypadat jako nehoda anebo musí odvést podezření od Markwarta. Kdyby to vypadalo, že je v tom zapleteno opatství Sv. Mere-Abelle, důsledky by byly vážné. Connor nebyl takový problém. Kdyby baron

podezříval církev, tak by jeho ignorance rozdílu mezi opatstvími pravděpodobně vedla k obvinění jak Sv. Kamene, tak Sv. Mere-Abelle. A i kdyby obrátil svou pozornost na opatsví v zálivu Všech svatých, nebylo by toho mnoho, co by mohl dělat.

Pro vycvičené vrahy nebyl problém dostat se přes zeď bez vědomí stráží. Boje se přesunuly dál od města, a byť se nepřátelé zdržovali stále poměrně blízko, nebyli už pro ozbrojené stráže velkou hrozbou. Stráže byly navíc posíleny jednotkou Královych mužů, která přišla z Ursalu.

Teď si Dandelion a Youseff oblékli svá hnědá roucha a se skloněnými hlavami šli ulicemi. Jenom jednou je obtěžoval žebrák, a když nepřestával, a dokonce jim vyhrožoval, bratr Dandelion jím hodil na zeď.

Bylo už dlouho po večerních modlitbách a Sv. Kámen byl tichý a potemnělý, ale mnichy to neuklidnilo, protože věděli, že muži řádu jsou lepší a ostražitější než stráže města. Ale otec opat je správně připravil. Na jižní zdi opatství, která byla vlastně součástí hlavní budovy, nebyly viditelné dveře ani okna.

Ve skutečnosti tam však byly dveře, kterými se z kuchyně vynášely zbytky jídla. Bratr Youseff vytáhl granát a našel s ním neviditelné dveře, které navíc byly magicky zajištěny proti otevření zvenku.

Dveře byly také normálně zamčené – nebo měly být –, ale předtím než mniši ze Sv. Mere-Abelle z opatství odjeli, bratr Youseff šel do kuchyně jako pro zásoby, ale vpravdě šel zničit zámek. Otec opat předvídal, že budou možná potřebovat tichou cestu do kláštera, a nyní mniši jeho předvídavost ocenili.

Youseff, s použitím slunečního kamene, odblokoval magii zámku a opatrně dveře otevřel. Vevnitř byla jen jedna osoba, mladá žena, která zpívala píseň o bezstarostném životě.

Přestala zpívat, protože vycítila něčí přítomnost.

Youseff se bahnil v jejím strachu, pak ji vzal za vlasy a ponořil jí hlavu do vody. Bojovala, ale proti zabijákovi neměla šanci. Youseff se smál. Měl být zabijákem bez vášní, mechanickým nástrojem opatovy vůle, ale pravdou bylo, že rád zabíjel, opájel se strachem

oběti a vychutnával si absolutní moc. Když se díval na mrvou ženu, přál si, aby měl více času a mohl rozehrát předehru vedoucí ke smrti.

Smrt samotná byla jednoduchá.

Sv. Kámen byl tichý, jako by celé opatství odpočívalo po zkouškách otce opata. Bratři šli chodbami. Dandelion nesl powrie. Cestou zahlédli pouze jednoho mnicha, který je však neviděl. Pak už byli u dveří komnat opata Dobriniona.

Youseff sklouzl přede dveřmi na koleno, v ruce malý nůž. I když mohl lehce zámek otevřít, oškrábal dřevo okolo, aby to vypadalo, že dveře byly otevřeny násilím.

A už byli uvnitř. Když prošli dalšími dveřmi, stanuli u postele opata Dobriniona.

Opat se probudil. Začal křičet, ale ztichl, když se podíval na dvojici návštěvníků, když viděl, jak se mu pár palců od obličeje vznáší nůž, jehož kov se blyštil v měsíčním světle, které procházelo oknem.

„Věděl jsi, že pro tebe přijdeme," škádlil ho Youseff.

Dobrinion zavrtěl hlavou. „Mohu s otcem opatem promluvit," prosil. „Je to jenom nedorozumění, to je vše."

Youseff si přiložil prst na rty a usmíval se. Dobrinion pokračoval.

„Chilichunkovi jsou kriminálníci – to je naprosto jasné," vyhrkl, a když to vyřkl, nenáviděl se za svou zbabělost. Odehrával se v něm boj mezi svědomím a pudem sebezáchovy.

Youseff a Dandelion se na něj dívali, ale nechápali, proč se tak mučí. Youseff se velmi dobře bavil.

Potom se Dobrinion uklidnil a díval se na Youseffa. Už se nebál. „Váš Markwart je stvoření zla," řekl. „Nikdy opravdu nebyl otcem opatem církve. Nyní vás vyzývám, vyšším slibem – zbožnost, důstojnost, chudoba –, abyste se obrátili proti zlu a znovu našli světlo."

Ale jeho věta skončila v zachroptění, jak mu Youseff, který už nebyl schopen poslouchat takové povídačky, podřízl hrdlo.

Dvojice potom přešla k powriovi a pustila ho na podlahu. Dandelion mu rozvázal ránu, zatímco Youseff prohledával opatův pokoj. Našel malý nůž, kterým opat otevíral dopisy.

Jeho ostří nebylo tak široké jako ostří dýky, ale bylo možné, aby způsobilo powriovi smrtelnou ránu.

„Sundej ho z postele," nařídil Youseff. Když Dandelion táhl opata ke stolu, Youseff opatovi udělal na těle několik ran nožem, jako by opat bojoval.

Dva zabijáci poté odešli jako dva stíny, jež vypluly ze Sv. Kamene do temné noci.

# # #

Zpráva o opatové smrti se hned následujícího rána rychle rozšířila městem, a vojáci vykřikovali nenávistné věty jeden na druhého a sami na sebe, že dovolili, aby kolem nich proklouzl powrie. Šepot o zkáze šel od hospody k hospodě. Tou dobou, kdy se Connor probudil v posteli nechvalně známého nevěstince Na Bojišti a dozvěděl se to, měla už být údajně na předměstí Palmarisu armáda powriů, připravená zabít všechny lidi v jejich smutku.

Polonahý vyšel z domu a mávl rukou na vůz. Nařídil vozkovi, aby jel do baronova domu, na panství Větrov.

Brány byly zavřené. Dvanáct ozbrojených vojáků obklopilo vůz, když kůň zastavil, a Connor s vyděšeným vozkou na sobě cítili pohledy skrytých lučištníků.

Strážci se uklidnili, když poznali Connora, a pomohli mu z vozu dolů. Pak nařídili vozkovi, aby odjel.

„Je strýci dobře?" optal se Connor naléhavě, když ho stráže prováděly branou.

„Je nervózní, pane Connore," odvětil jeden muž. „Pomyšlení na to, že se powrie dostal tak snadno přes obranu a zabil opata Dobriniona! A to vše jenom chvíli po problémech, které měli v opatství! Nastaly temné časy!"

Connor neodpověděl, ale poslouchal mužova slova a uvědomoval si nevyslovené důsledky toho všeho. Poté proběhl domem do strýcovy přijímací komnaty.

Strážce, jenž stál u dveří barona, byl náhodou tentýž muž, který si vytrpěl magický útok od Markwarta.

„Ví můj strýc o mém příchodu?" zeptal se ho Connor.

„Připojí se k nám za chvíli,“ odpověděl strážce s ústy rozbitými magnetitem.

Jak domluvil, Connorův strýc se objevil v místnosti. Když uviděl svého synovce, rozzářil se.

„Díky Bohu, že jsi živý a zdravý,“ řekl muž docela vlídně. Connor byl vždycky baronovým nejoblíbenějším příbuzným, a protože baron neměl žádné děti, věřilo se, že Connor zdědí titul.

„Proč bych nebyl?“ zeptal se Connor svým typicky opatrným způsobem.

„Zabili opata Dobriniona,“ řekl baron a posadil se za svůj stůl.

Connorovi neušla námaha, s jakou to baron udělal. Rochefort měl nadváhu a trpěl bolestmi kloubů. Do předešlého léta jezdil každý den na svá pole, jenže tento rok tam byl jen několikrát, a nikdy dva dny po sobě. Rochefortovy oči také ukazovaly jeho stárnutí. Vždy měly šedou barvu, ale nyní byly zakalené.

Connor chtěl být baronem Palmarisu už od té doby, kdy byl dost starý na to, aby pochopil, co je to prestiž, ale když se ta chvíle začala blížit, zjistil, že by rád ještě počkal. Radši by byl v takové pozici jako nyní a jeho strýc by mu byl otcem. Byl by živ a vedlo by se mu dobře.

„Proč by mě monstra hledala?“ odpověděl Connor klidně. „Opat je jasným cílem, ale já?“

„Opat a baron,“ připomněl mu Rochefort.

„Rád vidím, že jsi udělal všechna nezbytná opatření,“ řekl Connor rychle. „Můžeš být cílem, ale já ne. Naši nepřátelé nevědí víc, než že jsem obyčejný návštěvník hospod.“

Rochefort přikývl a zdálo se, že logika Connorových argumentů mu ulevila. Bál se více o Connora než o sebe, jako by se bál každý starostlivý otec.

Connor však svými slovy nebyl tak přesvědčen. Powrie, který vklouzl do Sv. Kamene tak brzy po odjezdu hrozivého otce opata, se mu nezdál, a když se díval na rozbitý obličej strážce, tak ho to v jeho obavách jen utvrdilo.

„Chci, abys zůstal na Větrově,“ řekl Rochefort.

Connor zavrtěl hlavou. „Mám ve městě práci, strýčku. Měsíce jsem bojoval s powrii. Neboj se o mě.“ Když domluvil, pohladil Obránce.

Rochefort se dlouho na sebevědomého mladého muže díval. To měl na Connorovi rád. Když byl baron mladý, choval se jako Connor, chodil od hospody k hospodě, od nevěstince k nevěstinci a naplno si užíval života a nebezpečí. Jak ironické je, že nyní, když je starší a když už ho nečeká mnoho zábavy, se musí chránit. Connor, stejně tak jako zamlada Rochefort, toho může ztratit mnohem víc, a přitom se cítí nesmrtelný a nezranitelný.

Baron se smál a odehnal myšlenku na to, že by Connorovi nařídil zůstat na Větrově, poněvadž si uvědomil, že by tím mladému muži sebral vše, co na něm miluje. „Tak si vezmi jednoho mého vojáka s sebou,“ snažil se o kompromis.

Connor znovu rezolutně zavrtěl hlavou. „To by mě jenom označilo za potenciální terč,“ hádal. „Znám město, vím, kde získat informace a kde se skrýt.“

„Tak běž!“ křikl baron a celou dobu se smál. „Ale věz, že máš více zodpovědnosti než jenom svůj vlastní život.“ Vstal s menšími obtížemi, než s jakými si sedl, rychle obešel stůl, poplácal Connora po rameni a potom ho chytil kolem krku. „Nosíš mé srdce s sebou, můj chlapče,“ řekl. „Jestli tě najdou tak jako Dobriniona, umřu na zlomené srdce.“

Connor mu věřil každé slovo. Objal starého muže a vyšel z místnosti.

„Brzy bude baronem,“ řekl baron vojákovi. Muž přikývl.

# # #

„Otevřete to.“

„Ale pane Bildeboroughu, já nevidím žádný důvod rušit spánek mrtvých,“ namítl mnich. „Rakev byla požehnána bratrem Talumusem, naším nejvyšším…“

„Otevřete to,“ opakoval Connor a nekompromisně se na mnicha zadíval.

„Mám přivést svého strýce?“

Mnich se kousl do rtu, ale vzdal se. Sehnul se a zvedl dřevěné víko. Podíval se na Connora a odtáhl víko. Ležela tam žena, ve smrti modrá.

K mnichovu zděšení se Connor natáhl, chytil ji za rameno, obrátil ji a studoval. „Zranění?“ otázal se.

„Jenom utonutí,“ odvětil mnich. „Ve dřezu. A také horká voda. Její obličej byl nejdřív červený, ale nyní se z něj vytratila krev, spolu se životem.“

Connor jemně položil tělo zpět na místo a ustoupil. Naznačil mnichovi, že může rakev zavřít. Skousl si palec mezi zuby a přemýšlel. Mniši ze Sv. Kamene byli velmi nápomocní, když se objevil u jejich bran. Byli vyděšení a zmatení, a přítomnost baronova synovce je neuklidnila.

Předtím, v komnatě opata Dobriniona, Connor skoro nic nenašel. Obě těla tam stále byla, očištěný opat ležel na posteli, powrie ležel tam, kde ho mniši našli. Krev z obou těl byla po celé místnosti, i přes pokusy ji odstranit. Když Connor protestoval proti mnoha změnám v komnatě, mniši mu s velkou bolestí popsali boj, tak jak si ho představovali. Opat byl zraněn první, překvapen ve své posteli. Jedna z ran byla smrtelná, seknutí přes krk, ale odvážný Dobrinion se dokázal přeplazit přes místnost a najít malý nůž.

Jak mniši byli pyšní, že jejich opat byl schopen pomstít se svému vrahovi!

Connor, který už s powrii bojoval, však věděl, že je nepravděpodobné, že by tak malý nůž jednoho z nich zabil a že Dobrinion, který měl rozřízlý krk, by se dostal ke stolu. Ale nebylo to tak neuvěřitelné, a tak si nechal své myšlenky pro sebe a přijal popis s pokývnutím a krásnými slovy za Dobriniona.

Když potom zjišťoval, jak se powrie dostal dovnitř, zjistil, že existuje ještě další oběť, ubohá dívka, která byla přepadena a utopena v kuchyni. Mnichům nebylo jasné, jak se powrie dostal dovnitř, poněvadž dveře byly magicky zajištěné a také neviditelné. Jediným vysvětlením bylo, že dívka se spojila s nepřáteli anebo že byla důvěřivá a pustila trpaslíka dovnitř.

To se také zdálo Connorovi docela přijatelné, přestože, když se díval na její neporušenou pleť, jeho podezření poněkud vzrostlo. Ale

nic mnichům neříkal, protože chápal, že bez vedení nejsou schopni činů.

„Ubohá dívka," zamumlal pouze, když ho mnich vyváděl ze sklepa – Connor neustále myslel na to, že sklep je jen dvě podlaží nad celami, kde předtím byli uvězněni Chilichunkovi.

„Pomůže váš strýc zajistit opatství před dalšími útoky?" zeptal se jeden mnich, očekávající dvojici v kapli.

Connor si vyžádal papír a pero a napsal žádost. „Dopravte to na panství Větrov," nařídil. „Samozřejmě že rodina Bildeboroughů se postará o bezpečnost Sv. Kamene."

Pak dal mnichům sbohem a vyšel do ulic Palmarisu, kde se šeptalo a povídalo. Tam najde odpovědi.

Celé odpoledne ho pronásledovaly otázky. Proč by powriové šli po opatu Dobrinionovi, když nebyl zapojen do bojů? Jenom několik mnichů z kláštera se připojilo k bitvám na severu, rozhodně v nich neměli rozhodující vliv. Když na to pomyslel, zároveň s tím, že opatství se spíše staralo o raněné, nedávalo mu smysl, proč by opat tolik rozdráždil powrie.

Jediným vysvětlením byli mniši ze Sv. Mere-Abelle, kteří přišli ze severu, kde bojovali s monstry a zřejmě jich mnoho zabili, a tím opata označili za cíl.

Avšak po zkušenosti s Markwartem tomu Connor nevěřil. Slova „příliš snadné" mu zazněla v mysli vždy, když uvážil každé zdánlivě logické vysvětlení.

Tu noc šel Connor do hostince U Cesty. Přesvědčil Dainsey, aby hospodu znovu otevřela, protože Chilichunkovi by nebyli rádi, kdyby jejich obchod nevzkvétal, až se vrátí do Palmarisu. Connor však pochyboval, že se vůbec kdy vrátí. Bylo tam narváno a všichni mluvili o tom, co se stalo opatu Dobrinionovi a Keleigh Leigh, ubohé dívce z kuchyně. Connor byl potichu, více poslouchal než mluvil a snažil se najít někoho, kdo by měl cenné informace – což nebylo lehké v tom moři řečí. Přestože se držel zpět, často k němu chodili lidé, neboť si mysleli, že muž z honorace bude vědět víc než oni.

Přes všechny dotazy se usmíval a vrtěl hlavou. „Nevím víc, než co jsem slyšel zde," odpovídal.

Noc probíhala bez jakéhokoli zlepšení. Frustrovaný Connor si opřel hlavu o stěnu a zavřel oči. Až výkřik „nováčci“, jak se říkalo lidem, kteří v hospodě ještě nikdy nebyli, ho probral.

Trvalo mu, než se vzpamatoval, než očima našel dvojici mužů u dveří. Jeden z nich byl statný, druhý štíhlý. Pohybovali se s perfektní rovnováhou a opatrností vycvičených válečníků. Connorovi se rozšířily oči. Tyto muže znal a věděl, že šaty rolníků, které měli nyní na sobě, běžně nenosí. Kde mají svá roucha?

Pouhý pohled na Youseffa mu způsobil bolest v ledvině. Při vzpomínce na poslední setkání s těmito dvěma se stáhl hlouběji do davu. Pokývl na Dainsey.

„Zjisti, co tu chtějí,“ nařídil jí a ukázal na dva nově příchozí. „A řekni jim, že jsem tu už týden nebyl.“

Dainsey přikývla, odešla a Connor se obrátil obličejem ke zdi. Snažil se zůstat dost blízko na to, aby zachytil útržky konverzace mezi Dainsey a těmi dvěma, ale hluk to nedovoloval.

Až dokud Dainsey nezvýšila hlas a neřekla: „On tady ale už týden nebyl!“

Connorovo podezření se potvrdilo. Mniši ho hledali, a on mohl velice snadno uhodnout proč. A nyní věděl, proč Keleigh Leigh nebyla pořezaná a proč si powrie nenamočil baret v její krvi, což byla tradice, na niž by nikdy žádný powrie nezapomněl. Odvážil se otočit a pohlédnout na Dainsey. Ta se na něj podívala koutkem oka, pak si jakoby nechtěně zavadila rukou o blůzu, čímž ji rozhalila, a všechny zraky se upřely na ni.

Hodná holka, pomyslel si Connor a využil rozruchu k tomu, aby proklouzl ke dveřím. Trvalo mu to skoro minutu, ale pak byl venku.

Podíval se zpátky na hospodu a uviděl, jak se dav uvnitř zmítá. Někdo se snažil prodrat ven.

Connor nečekal na to, aby zjistil kdo. Jestliže mniši prohlédli dívčinu léčku, pak pochopili, kam jít. Connor zaběhl za roh a opatrně vykoukl.

Youseff a Dandelion vylétli ze dveří.

Connor běžel uličkou a hlavou mu vířily myšlenky. Vylezl na střechu, plácl sebou na břicho a zavrtěl hlavou. Ve stejné chvíli mniši vběhli do uličky.

Tady nahoře, kde se obloha zdála být tak blízko, si Connor nemohl pomoci, aby se nepropadl zpět v čase. Tohle místo patřívalo Jilly, býval to její úkryt před světem. Chodívala sem velice často, aby byla sama se svými myšlenkami, aby hledala příhody z minulosti, které se ukrývaly v její křehké mysli.

Zvuk kovu Connora vrátil do přítomnosti. Jeden z mnichů, pravděpodobně Youseff, začal šplhat.

Connor byl vmžiku pryč, přeskočil na další střechu, přeběhl ji, sklouzl dolů a seskočil na ulici. Utíkal, ochromený strachem, myslel na Jill a na všechno to šílenství, které postihlo jeho malý svět.

Opat Dobrinion byl mrtev. Mrtev! A neudělal to žádný powrie!

Ne, byli to tihle dva, lokajové otce opata Markwarta, vůdce církve Abellikánů. Markwart dal Dobriniona zabít kvůli jeho odporu, a nyní šli zabijáci po Connorovi.

Tyhle závěry Connora zasáhly tak silně, že skoro spadl. Uvažoval, kam se vydá. Měl by snad hledat bezpečí na Větrově?

Ten nápad zavrhl, protože se bál o svého strýce. Jestliže Markwart dostal Dobriniona, jak by mohl být kdokoliv jiný v bezpečí? Connor věděl, že má co dělat se silnými nepřáteli. Kdyby se proti němu obrátily všechny legie Králových mužů, nebyly o nic nebezpečnější než tito mniši ze Sv. Mere-Abelle. Otec opat se svými magickými schopnostmi byl silnější než armáda.

Ta neuvěřitelná myšlenka, že si otec opat objednal vraždu Dobriniona, Connora urážela, v hlavě měl zmatek.

Vytratil se v nočním městě, ale věděl, že brzy se nebude mít kde schovat. Tito dva, a další, byli profesionální zabijáci. Najdou ho a zabijí.

Potřeboval odpovědi a věděl, kde by je mohl získat. A také byl v nebezpečí ještě někdo jiný. Dorazil na Větrov, prošel kolem stráží přes dvůr do stájí a tam rychle osedlal Ohnivce, svého oblíbeného loveckého koně se zlatou srstí a bílou hřívou. Ještě před půlnocí Connor vyjel z Palmarisu severní branou.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Změna směru

Cestování bylo snadné – nebo alespoň mělo být, protože silnice vedoucí podél břehu Masur Delaval jižně od Palmarisu byla tou nejlepší cestou na světě. Jojonah se svezl s karavanou, která jela dva dny dnem i nocí. Mistr Jojonah si to však neužíval. Staré kosti ho bolely a asi dvě stě mil od Palmarisu onemocněl. Měl křeče, bylo mu zle a díky horečce se potil.

Domníval se, že je to špatným jídlem, a doufal, že tahleta cesta neukončí jeho život. Musel toho před smrtí ještě hodně udělat a nechtělo se mu umřít napůl cesty mezi Palmarisem a Ursalem, mezi městy, která neměl rád. A tak mistr se svým typickým stoicismem klopýtal od města k městu. Šel pomalu a opíral se o hůl. „Zbožnost, důstojnost, chudoba," řekl sarkasticky, protože se necítil důstojně a svůj slib chudoby dodržoval až příliš. A zbožnost… Jojonah si nebyl jist, co to slovo znamená. Znamená to následovat slepě příkazu otce opata, nebo následovat srdce a řídit se principy, které mu ukázal Avelyn?

To druhé, rozhodl se, ale pravdou bylo, že to nic neřešilo, protože si nebyl jist, co by se tím změnilo. Jenom by vypadl z církve nebo by byl dokonce upálen jako kacíř – v mučení a pálení nevinných lidí měla církev dlouhou historii. Když nad tím uvažoval, zamrazilo ho. Ano, otec opat Markwart měl v poslední době špatnou náladu a ta se zhoršovala, když někdo zmínil Avelyna Desbrise. A tak mistr našel nového nepřítele – na cestě do Ursalu našel zoufalství.

Šestého dne se probudil, jenom aby shledal, že obloha je plná mraků a že začalo drobně pršet. Nejdřív byl docela rád, že je zataženo, protože předchozí dny byly nesnesitelně horké. Když však začaly padat první kapky a chladná voda se dotkla jeho horečnaté

kůže, udělalo se mu zle. Dokonce uvažoval nad tím, že se vrátí zpět do města, ve kterém předtím přespal.

Nezměnil však směr, jenom se posadil u cesty plné kaluží a obrátil myšlenky k Avelynovi, Markwartovi a možnostem, jak by mohl zvrátit temnou cestu, jíž se vydala církev. Minuty přešly v hodiny a mistr byl tak ponořen v myšlenkách, že ani neslyšel přibližující se vůz.

„Z cesty!“ křikl muž a prudce přitáhl otěže. Vůz zaskřípal a Jojonaha minul, jen na něj hodil bláto a hlínu.

Vůz sjel stranou do bahna, a jen to bahno ho zachránilo od toho, aby se převrátil. Nakonec koně zabrzdili a kola se zastavila. Vozka rychle seskočil a běžel k místu, kde seděl Jojonah.

„Omlouvám se, pane,“ zamumlal mnich k muži, pohlednému, asi dvacetiletému mládenci. „V tom dešti jsem vás neslyšel.“

„Není třeba se omlouvat,“ řekl muž mile, pomohl Jojonahovi vstát a odškraboval mu bahno z roucha. „Bál jsem se toho od chvíle, co jsem vyjel z Palmarisu.“

„Palmaris,“ zopakoval Jojonah. „Také jdu z toho skvělého města.“ Zpozoroval kyselý výraz na mužově tváři při slově „skvělého“, a tak ztichl, poněvadž si pomyslel, že bude moudré si muže poslechnout.

„Jel jsem odtamtud rychle,“ odpověděl muž a podíval se na vůz.

„Obávám se, že nebude nijak lehké jej z toho bahna vytáhnout,“ řekl Jojonah.

Muž přikývl. „Ale najdu vesničany, kteří nám pomohou,“ řekl. „Tři míle nazpět je město.“

„Jsou to velice ochotní lidé,“ řekl Jojonah nadějně. „Možná bych vás měl doprovodit. Rádi pomohou mnichovi a chovali se ke mně dobře už včera v noci. A až vůz vytáhneme, možná byste mě mohl vzít s sebou. Jdu do Ursalu a před sebou mám ještě dlouhou cestu, na niž mé tělo už není stavěno.“

„Já také jedu do Ursalu. A můžete mi pomoci s mou zprávou, která se týká vaší církve.“

Jojonah nastražil uši a povytáhl obočí.

„Je to opravdu smutný den,“ pokračoval muž. „Smutný den, kdy skonal opat Dobrinion.“

Jojonahovi se rozšířily oči, klopýtl a chytil se muže za rukáv. „Dobrinion? Jak?“

„Powrie,“ odpověděl muž. „Ta malá ďábelská krysa proklouzla do opatství a zabila opata.“

Jojonah tu informaci nemohl strávit. Myšlenky se mu rozutekly. Byl zmatený. Sedl si znovu do bláta, obličej v dlaních, začal plakat a nevěděl, jestli pláče pro Dobriniona nebo pro sebe a svůj milovaný řád.

Muž mu položil konejšivě ruku na rameno. Když došli do města, slíbil, že tam zůstane přes noc, i pokud vyprostí vůz z bahna. „A vy se mnou pojedete do Ursalu,“ řekl Jojonahovi s povzbudivým úsměvem. „Dostanete přikrývku a spoustu jídla.“

Jedna z rodin je přijala na noc a poskytla jim teplou postel. Mnich šel brzy spát, ale nemohl usnout, protože v domě bylo mnoho lidí, kteří chtěli slyšet o opatu Dobrinionovi. Jojonah tiše ležel a dlouho poslouchal, až usnul.

Youseff a Dandelion se nevracejí.

Mistr Jojonah se ihned probudil. Dům byl tichý a Jojonah se rozhlédl. Promnul si oči. „Kdo je tam?“ zeptal se.

Youseff a Dandelion se nevracejí! slyšel znovu, naléhavěji.

Ne, neslyšel, uvědomil si, protože tam nebyl žádný zvuk, jenom kapky deště dopadající na střechu. Cítil slova ve své mysli a poznal, kdo je vyslovuje.

„Bratře Braumine?“ zeptal se.

Obávám se, že otec opat je poslal za tebou. Utíkej, můj příteli, můj učiteli! Utíkej zpět do Palmarisu, jestli nejsi daleko, k opatu Dobrinionovi a nenech bratra Youseffa a Dandeliona vejít do opatství.

Spojení bylo slabé – Jojonah věděl, že Braumin nemá s hematitem moc zkušeností a zřejmě jej nepoužívá za správných podmínek. *Kde jsi?* zeptal se telepaticky. *Sv. Mere-Abelle?*

Prosím, mistře Jojonahu! Musíš mě hned vyslyšet! Youseff a Dandelion se nevracejí!

Spojení sláblo. Braumin se už unavoval. Pak to bylo najednou pryč a Jojonah se bál, že Braumina chytil otec opat nebo bratr Francis.

Jestli to byl opravdu Braumin, musel si připomenout. Jestli to nebylo jen delirium způsobené horečkou.

„Oni to nevědí," zašeptal mistr, poněvadž si uvědomil, že Brauminova zpráva se nezmiňovala o Dobrinionově smrti. Vyskočil z postele a tiše šel domem. Nejdřív narazil na paní, která spala na matraci na zemi v obývacím pokoji. Skoro o ni zakopl. Uvědomil si, že mu dala svou vlastní postel, a opravdu ji nechtěl rušit. Jenomže některé věci nemohly počkat.

„Vozka?" zeptal se. „Je tady v domě, nebo je ubytovaný u jiné rodiny?"

„Ne," řekla žena. „Spí v pokoji s mými dvěma chlapci."

„Přiveďte ho," nařídil mistr Jojonah.

„Ano, otče. Cokoliv si přejete," odvětila žena, vysoukala se z pokrývek a napůl spící se šourala přes pokoj. Za chvíli se vrátila a táhla za sebou vozku se zarudlýma očima.

„Měl byste spát," řekl muž. „Není to dobré pro vaši horečku, když jste tak pozdě vzhůru."

„Jen jedna otázka," řekl Jojonah a mávl rukou, aby muže utišil a aby se ujistil, že ho dobře poslouchá. „Když byl opat Dobrinion zavražděn, kde byla karavana ze Sv. Mere-Abelle?"

Muž naklonil hlavu, jako by nerozuměl.

„Víte, že mniši z mého kláštera navštívili Sv. Kámen," tlačil na něho Jojonah.

„Přinesli jen problémy," odfrkl si muž.

„Ano," souhlasil mistr. „Ale kde byli, když powrie zabil opata Dobriniona?"

„Pryč."

„Pryč z města?"

„Někdo říká, že jeli na sever, ale já jsem slyšel, že jeli přes řeku, a ne přívozem. Byli pryč více než den, než opat podlehl powriovi."

Mistr Jojonah se poškrábal na bradě. Muž začal opět mluvit, ale Jojonah ho umlčel zdvižením ruky. „Běžte zpátky do postele," pobídl ženu a muže. „Já také půjdu."

Zpátky v osamění temného pokoje Jojonah neusínal. Vůbec ne. Nyní byl přesvědčen, že kontakt s Brauminem nebyl jenom sen. Jojonah měl o čem přemýšlet. Nebál se, že Youseff a Dandelion mu

jdou po krku, jak se domníval Braumin. Markwart byl příliš blízko k cíli, než aby zpomalil své zabijáky. Ne, ti půjdou na sever, na bitevní pole, a budou hledat kameny.

Ale zjevně učinili na cestě zastávku, dost dlouhou na to, aby zarazili Markwartovy problémy v Palmarisu.

Mistr Jojonah spěchal k oknu, otevřel je a zvracel na trávu venku, znechucen myšlenkou na to, že otec opat dal zavraždit jiného opata!

Zdálo se to absurdní. Ale každý detail ho vedl tímto směrem. Možná že dělá závěry na základě vlastních soudů. *Youseff a Dandelion se nevracejí!*

A bratr Braumin neměl ani ponětí o tom, že opata Dobriniona potkal takový konec.

Mistr opravdu doufal, že se mýlí, doufal, že jeho strach a jeho horečnaté delirium ho matou, doufal, že vůdce jeho řádu by nikdy takovou věc neudělal. V každém případě měl nyní před sebou jen jednu cestu – nikoli na jih, ale na sever, zpět do Sv. Mere-Abelle.

# # #

Konečně se jich všech dvě stě dalo do pohybu. Postupovali na západ a pak na jih, oklikou kolem měst v rukou powriů. Elbryan pochod řídil. Před karavanou šli průzkumníci a také čtyřicet bojovníků v útvaru. Jen polovina lidí z karavany byla schopná bojovat, druhá byla příliš mladá, stará nebo nemocná. Obecně se však skupina těšila docela dobrému zdraví, díky Ponyině neúnavné práci s kamenem duší.

Ze dvou měst nevyšel žádný odpor, a když přišlo odpoledne pátého dne, byli vpůli cesty do Palmarisu.

„Statek se stodolou," hlásil Roger, jenž přišel zpět za Elbryanem. „Jen míli před námi. Studna je v pořádku a slyšel jsem slepice."

Některým lidem se začali sbíhat sliny jen při pomyšlení na čerstvá vejce.

„A nikdo tam nebyl?" zeptal se hraničář skepticky.

„Venku nikdo," odpověděl Roger a vypadal zahanbeně, že toho víc nezjistil. „Ale nebyl jsem moc daleko před vámi," vysvětlil chvatně. „Bál jsem se, že když tam budu moc dlouho, dostanete se na dohled budov, a monstra, která mohou být uvnitř, vás uvidí."

Elbryan přikývl a usmál se. „Udělal jsi dobře," řekl. „Zadrž zde skupinu a já s Pony půjdeme zjistit, co a jak."

Roger přikývl a pomohl Pony vylézt za hraničáře na hřbet Tanečníka.

„Posilni obranný kruh, obzvláště směrem na sever," nařídil Elbryan mladému muži. „A sežeň Juraviela. Řekni mu, kde nás najde."

Roger přijal příkazy s lehkým přikývnutím. Poplácal Tanečníka po zadku a kůň se rozběhl. Roger se nedíval, jak odjíždějí, protože už umísťoval lidi z karavany do obranného postavení.

Hraničář snadno našel budovy, a potom se s Pony pustili do práce. Použili kámen duší a nakoukli napřed do stodoly a pak do domu.

„Powriové v domě," vysvětlila žena, když se vrátila zpět do svého těla. „Tři, jeden spí v ložnici. Goblini drží stodolu, ale nedávají pozor."

Elbryan zavřel oči, ponořil se do sebe, a téměř viditelně se opět proměnil v elfy vycvičeného bojovníka. Ukázal na malý hájek nalevo od stodoly, sklouzl z Tanečníka a pomohl Pony. Nechali koně stát, přesunuli se do hájku, a potom hraničář pokračoval sám. Postupoval od úkrytu k úkrytu. Brzy byl u domu, zády ke zdi, a v ruce držel Jestřábí křídlo. Rozhlédl se, podíval se zpět na Pony a nasadil šíp.

Náhle se otočil a vystřelil. Zasáhl nic netušícího trpaslíka do hlavy, když stál u kamen a vařil. Síla nárazu trpaslíkovi ponořila obličej do pálícího se tuku.

„Co děláš!" zahýkal trpaslíkův kamarád a spěchal ke kamnům.

Náhle se zastavil, když zpozoroval chvějící se šíp, otočil se a uviděl Nočního ptáka s připravenou Bouří.

Velký meč ťal dolů, když se powrie natahoval po zbrani. Ruka odpadla od těla, a tak se trpaslík alespoň pokusil vrhnou vpřed a nepřítele povalit.

Noční pták skočil dopředu a zabodl mu meč do srdce až po jílec. Po několika křečovitých záchvěvech powrie sklouzl mrtev na podlahu.

„Co mě budíte!" přišlo zařvání z ložnice.

Noční pták se usmál, minutu počkal a tiše vklouzl ke dveřím. Na moment se zastavil, ujistil se, že trpaslík se uklidnil, a pak pomalu otevřel.

Na posteli ležel powrie, zády ke dveřím.

Brzy poté hraničář vyšel z domu a rychle na Pony zamával. Zvedl Jestřábí křídlo a začal opatrně obcházet stodolu. Zpozoroval pootevřené okno od seníku v podkroví, odkud na zem visel provaz.

Hraničář se rozhlédl dokola, aby uviděl Pony, jak se připravuje na místě, kde bylo vidět jak na hlavní dveře, tak na okno seníku. Věděl, že je vážně štěstí mít tak schopného společníka, neboť kdyby se dostal do problémů, Pony tam bude.

Oba pochopili plán. Pony sice mohla zaútočit přímo na stodolu, použít serpentin a explozivní rubín, ale kouř z takového ohně by nebyl dobrý. A tak zůstávala na místě, v ruce magnetit a grafit, aby Nočního ptáka kryla.

Hraničář nepodceňoval, kolik sebeovládání ji stálo, aby tak zůstala. Každé ráno cvičila mečový tanec vedle něj a její práce s mečem začínala být úžasná. Chtěla stát Elbryanovi po boku, tancovat s mečem v opravdovém boji. Byla však disciplinovaná a trpělivá. Hraničář ji ujistil, že už brzy bude schopna použít, co se naučila. Oba věděli, že je skoro připravená. Ale ještě ne.

Noční pták vyzkoušel lano k seníku a začal opatrně šplhat. Zastavil se pod oknem, poslouchal a pak jedním prstem ukázal nahoru.

Vylezl až k oknu a opatrně dal jednu nohu do mezery, ale stále se potřeboval držet lana. Musí se pohnout rychle a nebude mít čas vytáhnout zbraň.

Znovu se zhluboka nadechl a našel nezbytný klid. Potom zahákl nohu za okraj okna a prudce je otevřel. Vrhl se na seník, přímo do překvapeného goblina, který tam bezstarostně držel stráž.

Goblin vykřikl, ale hraničář mu dal ruku na pusu a druhou mu vzal zbraň. Pak ho přinutil kleknout.

Volání zezdola mu připomnělo, že už nemá čas.

Náhlým trhnutím goblina zvedl, otočil a vyhodil ho z výšky dvaceti pěti stop otevřeným podkrovním oknem ven. Tvor dopadl

tvrdě a zavrčel. Snažil se vstát a volat. Na poslední chvíli zahlédl Pony, jak klidně stojí s nataženou rukou.

Magnetit letící několikanásobně rychleji než střela z praku prorazil přímo skrz amulet, který měl goblin kolem krku, šperk ukradený ženě, jež ho předtím marně prosila o život.

Ve stodole začal Noční pták pracovat s Jestřábím křídlem a střílel gobliny na žebříku do podkroví. O něco později shledal, že není sám, že se k němu připojil další střelec.

„Roger mi řekl o tvých plánech," vysvětlil Juraviel. „Dobrý začátek!" dodal a vstřelil šíp do goblina, který hloupě vykoukl.

Goblini, kteří zpozorovali, že se po žebříku nahoru nedostanou, zamířili k hlavním dveřím a vyšli ven. Tam je složil blesk.

A pak byl nad nimi elf a střílel na ty, kteří to přežili. Hraničář se ke svému příteli nepřipojil. Sklouzl po žebříku, vyhnul se oštěpu, střelil jednoho goblina do obličeje a pak druhého, který se snažil vyběhnout ze dveří.

Posléze všechno ztichlo, jenže Noční pták vycítil, že není sám. Hodil luk na zem a vytáhl meč. Pohyboval se tiše a pomalu.

Venku tvorové umírali. Noční pták se přiblížil ke kupě sena a poslouchal. Dýchání.

Náhle kupu oběhl a zadržel meč jen na tak dlouho, aby se ujistil, že to je monstrum a ne nějaký ubohý vězeň, a usekl goblinovi hlavu. Poté vyšel na denní světlo a našel Pony a Juraviela, jak vedou Tanečníka ke stodole.

Elf zůstal s Elbryanem, aby zajistili nově získané území, a Pony odcválala na Tanečníkovi ke skupině.

# # #

„Nemohu se obrátit zpět," namítl vozka, když mu Jojonah řekl o svých plánech. „Rád bych vám pomohl, ale mám své úkoly, které…"

„Jsou důležité, jistě," dokončil za něho Jojonah a omluvil ho.

„Nejlepší cesta zpět je lodí," pokračoval vozka. „Většina z nich odplouvá na letní sezonu na sever, na otevřené moře. Byl bych se svezl na jedné z nich, ale žádná teď nepopluje na jih."

Mistr Jojonah se poškrábal na bradě. Neměl peníze, ale možná to nějak zvládne. „Pak tedy do nejbližšího přístavu," řekl vozkovi.

„Na jihovýchod,“ odpověděl muž. „Bristole. Město vybudované pro stavění a opravu lodí. Nebude to pro mě velká zajížďka.“

„Budu vám zavázán,“ odpověděl mistr.

A tak znovu vyrazili, po snídani a s jídlem od lidí z vesnice. Když se vůz rozjel po cestě, Jojonah zpozoroval, že se cítí fyzicky mnohem lépe. I když jízda byla kodrcavá, snídaně mu sedla. Bylo to, jako by zprávy včerejší noci a zjištění, že věci se mají hůř, než si kdy myslel, do něho napumpovaly sílu. Prostě si nemohl dovolit být slabý.

Bristole bylo to nejmenší město, jaké kdy viděl, a zdálo se mu podivně nevyrovnané. Doky byly velké, tak velké, že tam mohlo kotvit deset obrovských lodí. Ale stálo tam jen málo budov. Mistr to nepochopil, až dokud vůz nezastavil ve středu města.

Lodě plavící se po řece nebo proti řece zde nepotřebují nabírat zásoby, protože cesta mezi Palmarisem a Ursalem není dlouhá. Nicméně námořníci mohou dostat chuť i na něco jiného, a tak zde lodi zastavovaly z jiného důvodu.

Ze sedmi domů ve městě dva byly hospody a dva nevěstince.

Mistr Jojonah se krátce pomodlil, ale nějak zvlášť ho to nezajímalo. Byl tolerantní a vždycky ochoten prominout slabosti těla. Nakonec, byla to síla duše, která se počítala.

Hodnému vozkovi popřál sbohem a potom se obrátil ke svému problému. Kotvily zde tři lodi. Další se blížila z jihu. Mnich šel po břehu, klapaje po širokém dřevěném chodníku.

„Haló, dobří lidé,“ zavolal, když se dostal k nejbližší lodi a uviděl dva muže, jak se ohýbají u zábradlí a pracují s kladivy na něčem, co nebylo vidět.

„Haló, dobrý den!“ zakřičel hlasitěji a mával rukama, aby na sebe upozornil.

Mlácení kladiv ustalo a jeden starý mořský vlk s vrásčitou snědou tváří a bezzubými ústy se na mnicha podíval. „Vám také, otče,“ řekl.

„Plujete na sever?“ zeptal se mistr. „Do Palmarisu?“

„Do Palmarisu a do zálivu,“ odvětil muž. „Ale nijak brzy, protože kotva nic neudrží. Řetěz je celý potrhaný.“

Jojonah pochopil, proč loď stojí v doku zádí napřed. Rozhlédl se, podíval se zpět k městu a hledal nějaké řešení, které by umožnilo lodi vyplout. Každý pořádný přístav by měl mít potřebné vybavení –

dokonce i skrovný dok ve Sv. Mere-Abelle byl vybaven řetězy a kotvami. Jenže Bristole nebylo město, kde by se opravdu opravovaly lodě, bylo to spíš město na „opravu“ posádky.

„Měla by dorazit nová kotva z Ursalu,“ pokračoval starý námořník. „Za dva dny. Pak bychom vás mohli vzít.“

„Ano, chtěl bych s vámi jet, ale nemohu se opozdit.“

„My vás vezmeme za pět královských zlatých,“ řekl starý námořník. „Je to dobrá cena, otče.“

„Ano, to opravdu je, ale já nemám zlato na zaplacení,“ odpověděl Jojonah. „A ani čas na zpoždění.“

„Co jsou dva dny?“ podivil se starý mořský vlk.

„Víc, než mohu ztratit,“ odvětil Jojonah.

„Promiňte, otče,“ ozvalo se z další lodi v řadě, široké, bachraté karavely. „My poplujeme na sever dnes.“

Jojonah zamával dvěma mužům na rozbité lodi a obešel ji, aby viděl toho, kdo mluví. Muž byl vysoký, s tmavou pletí – ne od slunce, ale od narození. Byl Behreňan, podle barvy kůže pocházel z jižního Behrenu, daleko na jih od Pásu se sponou.

„Obávám se, že nemám zlato na zaplacení,“ řekl Jojonah.

Tmavý muž se mile usmál. „Ale otče, na co byste potřeboval zlato?“

„Tak si cestu odpracuji,“ nabídl Jojonah.

„Všem na mé lodi se hodí nějaká ta modlitba,“ odpověděl Behreňan. „Po naší malé zastávce zde určitě. Chystali jsme se vyplout až odpoledne, ale na břehu už je jen jeden muž a toho můžeme snadno zavolat. Jestliže spěcháte, pak spěcháme i my.“

„Je to od vás velmi laskavé, pane…“

„Al’u’met,“ odpověděl muž. „Kapitán Al’u’met z dobré lodi *Saudi Jacinta*.“

Jojonah se nad tím zvláštním jménem pozastavil.

„Znamená to Klenot pouště,“ vysvětlil Al’u’met. „Malý žert mého otce, jenž si přál, abych jezdil po dunách, a ne po vlnách.“

„Můj otec si zase přál, abych servíroval pivo, a ne se modlil,“ odvětil Jojonah s veselým úsměvem. Byl více než trochu překvapen, že tmavý Behreňan velí lodi z Ursalu a také že si tolik váží církve Abellikánů. Jojonahova církev neměla v jižním království významné

postavení. Jejich misionáři byli často zabiti, protože se snažili vnutit svou vizi božské podstaty netolerantním duchovním – jmenovali se yatolové – pouště.

Kapitán korábu pomohl Jojonahovi na palubu a poté nařídil dvěma svým námořníkům, ať jdou najít chybějícího člena posádky. „Máte s sebou nějaká zavazadla?“ zeptal se Jojonaha.

„Jenom to, co nesu,“ odvětil mnich. „A jak daleko na sever jedete?“

„Do Palmarisu,“ odpověděl Jojonah. „Vlastně přes řeku. Je mne třeba u Sv. Mere-Abelle.“

„Můžeme jet okolo zálivu Všech svatých,“ řekl kapitán. „I když tím ztratíme týden.“

„Pak tedy do Palmarisu,“ řekl mnich.

„Tam plujeme,“ odpověděl kapitán a ukázal na dveře kajuty. „Mám dva pokoje,“ vysvětlil. „Určitě s vámi mohu jeden sdílet.“

„Vy jste abellikán?“ zeptal se mnich.

Kapitánův úsměv se rozšířil. „Už tři roky,“ vysvětlil. „Našel jsem vašeho Boha ve Sv. Gwendolyn. Bylo to to nejlepší, co mě kdy potkalo.“

„Ale také to bylo pro vašeho otce další zklamání,“ hádal Jojonah.

Al’u’met si dal prst na rty. „On takové věci nepotřebuje vědět, otče,“ řekl lišácky. „V Mirianiku, když řádí bouře a vlny před přídí jsou dvakrát vyšší než vysoký muž, si vybírám vlastního boha. A také, jak jistě víte, nejsou bozi vaší země a mé tak rozdílní. Kdyby si mnich vyměnil roucho, tak je z něj *yatol*.“

„Takže jste přestoupil jen z pohodlnosti,“ škádlil ho Jojonah.

Al’u’met pokrčil rameny. „Vybírám si svého vlastního boha.“

Jojonah přikývl, vrátil mu úsměv a pak pomalu šel ke kapitánově kajutě.

„Můj plavčík vám ukáže váš pokoj,“ zavolal za ním kapitán.

Chlapec byl v kajutě, když Jojonah vstoupil. Nebylo mu víc než deset. Když Jojonah vešel, házel si kostky, které okamžitě sebral, když uviděl někoho vcházet. Vypadal velmi vyděšeně a provinile.

„Postarej se o našeho přítele, Matewe,“ zavolal kapitán. „Postarej se o vše, co potřebuje.“

Jojonah a Matew stáli a dívali se na sebe. Chlapcovo oblečení bylo ošoupané, tak jako u všech námořníků, ale mělo mnohem lepší střih. A také byl čistý, měl pečlivě ostříhané vlasy a zlatě opálenou pleť. Na předloktí však měl jasně zřetelnou černou skvrnu.

Jojonah uviděl jizvu a představil si tu bolest. Skvrna pocházela od druhého ze tří medicínských prostředků na lodích, jimiž byly rum, smola a moč. Rum se používal na zabíjení červů v jídle, na zklidnění žaludku a na zapomnění dlouhých, nudných hodin. Moč se používala k mytí vlasů a šatů, a i když se to zdálo nechutné, nebylo to nic v porovnání se smolou. Chlapec si rozsekl ruku, a tak mu na ni námořníci dali smolu, aby se rána zatáhla.

„Mohu?“ zeptal se Jojonah a natáhl se mu po ruce.

Matew poněkud zaváhal, ale neodvažoval se neuposlechnout a opatrně zvedl ruku.

Mnich zpozoroval, že je to dobrá práce. „Bolí to?“ zeptal se Jojonah.

Matew zavrtěl hlavou.

„On nemluví,“ ozval se za mnichem kapitán.

„To je vaše práce?“ zeptal se zvědavě Jojonah a ukázal na ruku.

„Ne má, ale Codyho Bellawaye,“ odvětil Al’u’met. „On slouží jako léčitel, když jsme daleko od přístavu.“

Mistr Jojonah přikývl a dál to nerozebíral. Jenomže v jeho mysli ta začerněná ruka jenom tak nezmizí. Kolik hematitů je zamčeno ve Sv. Mere-Abelle? Pět set? Tisíc? Bylo jich tam mnoho, to věděl, protože když byl mladý mnich, jednou dělal inventuru právě těchto kamenů. Byly to ty nejobyčejnější, nejpočetnější kameny dovážené z Pimaninicuitu. Většina z nich neměla velkou sílu, ale Jojonah musel přemýšlet, jaká by to byla pomoc, kdyby na každou loď dali jeden nebo dva a naučili s nimi zacházet jednoho muže. Matewova rána byla velká, ale Jojonah by ji lehce mohl zavřít magií, a ne smolou. Mohlo být zabráněno tolika utrpením.

Řetěz myšlenek ho přivedl ještě dál, do širšího měřítka. Proč nemá každá větší komunita v království jeden hematit a jednoho léčitele, který by jej uměl použít?

Nikdy o tom s Avelynem nemluvil, ale chápal, že Avelyn Desbris by, kdyby ta volba byla na něm, rozdal malé hematity lidu, otevřel by

bohatství kláštera, anebo by jen rozdal hematity příliš slabé na to, aby se daly použít na ovládnutí nebo pro něco špatného.

Ano, Jojonah věděl, že Avelyn by to udělal, kdežto Markwart nikdy!

Jojonah pohladil Matewa po blonďatých vlasech a naznačil mu, ať mu ukáže pokoj. Kapitán je opustil.

Saudi Jacinta brzy nato vyplula, její plachty naplnil vítr a poháněl ji proti silnému proudu. Kapitán mnicha ujistil, že plavba bude rychlá, neboť jižní větry jsou silné, a jak se Masur Delaval rozšíří, proud už nebude tak silný.

Mnich strávil většinu dne v kajutě, spal a sbíral sílu, kterou bude potřebovat. Na chvíli vstal a s přátelským pokývnutím přesvědčil Matewa, aby si s ním zahrál v kostky, a ujistil ho, že kapitán se na něho nebude zlobit, když na chvíli zanedbá své povinnosti.

Jojonah si přál, aby chlapec uměl mluvit či se aspoň smát. Chtěl vědět, odkud pochází a jak skončil tak brzy na lodi.

Zřejmě ho prodali chudí rodiče, pomyslel si mnich a nad tou myšlenkou zamrkal. Tak většina lodí získávala plavčíky, přestože Jojonah doufal, že Al'u'met nebyl ten, který ho koupil. Kapitán o sobě prohlašoval, že je zbožný, a zbožní muži takové věci nedělají.

Té noci začalo slabě pršet, ale lodi nic nebránilo v plavbě. Posádka byla dobře vycvičená a znala každý ohyb velké řeky. Později, když déšť přestal, se Jojonah vydal na příď a přijal tam pravdu, která se zrodila v jeho srdci. Naprosto jasně uviděl svůj směr. Slyšel přitom vrzání ráhen, šplouchání vody, zvířata na břehu a vítr v plachtoví.

Měl pocit, jako by s ním byl Avelyn a opakoval mu jeho slib pořád dokola. Nebyla to jen prázdná slova.

Polovinu noci byl vzhůru a do postele se dostal před úsvitem, poté co přesvědčil rozespalého Matewa, aby mu udělal něco k jídlu.

Na oběd znovu vstal a poobědval s kapitánem, který mu sdělil, že do cíle doplují dalšího rána.

„Možná byste neměl znovu zůstávat vzhůru celou noc," řekl Al'u'met s úsměvem. „Ráno se vrátíte na břeh a nedojdete daleko, když budete nevyspalý."

Později toho večera však kapitán našel Jojonaha, jak stojí na přídi, zírá do tmy a nahlíží do vlastního srdce.

„Jste přemýšlivý muž," řekl kapitán, když se k němu přiblížil. „To se mi líbí."

„Vy tomu tak říkáte jen proto, že tu stojím ve tmě a sám?" otázal se Jojonah. „Nemusím vůbec na nic myslet."

„Ne, na přídi ne," řekl kapitán a stoupl si vedle mnicha. „Příliš dobře znám inspiraci tohoto místa."

„Kde jste získal Matewa?" zeptal se Jojonah náhle. Vyhrkl ta slova dřív, než nad tím zauvažoval.

Al'u'met se na něho podíval. Byl tou otázkou překvapen. „Vy si nechcete myslet, že já, zbožný muž, jsem ho koupil od jeho rodičů," řekl. „Ale já jsem to udělal." Narovnal se a díval se zpříma na mnicha.

Mistr Jojonah mu pohled nevrátil.

„Byli to žebráci, žijící blízko Sv. Gwendolyn, přežívali na zbytcích jídla, které se jim církev Abellikánů obtěžovala hodit," pokračoval kapitán a jeho tón zvážněl.

Nyní se Jojonah otočil a přísně se na něho díval. „Ale vy jste se k církvi připojil," prohlásil.

„To neznamená, že souhlasím s těmi, kdo teď určují doktrínu církve. Matewa jsem koupil za dobrou cenu a začal jsem ho považovat za svého syna. Vždy byl v docích – tedy vždy, když utekl svému rozzlobenému otci. Ten muž ho bezdůvodně bil, přestože chlapci nebylo ještě sedm let. A tak jsem ho koupil, vzal ho na palubu a začal ho učit obchodu."

„Těžký život," poznamenal Jojonah, jemuž z hlasu zmizelo všechno obvinění.

„Zajisté, opravdu," souhlasil Behreňan. „Život, kteří jedni milují a druzí nenávidí. Matew se rozhodne sám, až bude dost velký. Když si zamiluje moře tak jako já, potom mu nezbude než zůstat na palubě nějaké lodi, a doufám, že zůstane se mnou. *Saudi Jacinta* mě přežije, a bylo by dobré, kdyby tu byl Matew a pokračoval v mé práci."

Kapitán se otočil k mnichovi a ztichl. Počkal, až se na něj Jojonah přímo podívá. „A jestliže se mu nebude líbit pach moře a vlny, pak

bude moci jít,“ řekl upřímně. „A já zajistím, aby dobře začal. Na to vám dávám své slovo, mistře Jojonahu ze Sv. Mere-Abelle.“

Jojonah mu věřil a jeho úsměv byl tedy opravdový.

Oba se podívali zpět na vodu a chvíli tiše stáli.

„Znal jsem opata Dobriniona,“ řekl kapitán. „Byl to dobrý člověk.“

Jojonah se na něj zvědavě podíval.

„Váš společník, vozka, o té tragédii mluvil všude v Bristolu, když jste hledal loď,“ vysvětlil.

„Dobrinion byl velmi dobrý člověk,“ odpověděl Jojonah. „A pro církev je to velká ztráta, že byl zavražděn.“

„Je to velká ztráta pro celý svět,“ souhlasil Al’u’met.

„Jak jste ho poznal?“

„Znám mnoho opatů, neboť putuji z místa na místo a trávím mnoho času v různých kaplích.“

„Byl jste někdy ve Sv. Mere-Abelle?“ zeptal se Jojonah, přestože si to nemyslel. On by si ho pamatoval.

„Jednou,“ odpověděl kapitán. „Ale moře bylo velice neklidné, a tak jsem se nedostal do doku. A Sv. Gwendolyn nebyla tak daleko.“

Jojonah se usmál.

„Vašeho otce opata jsem však potkal,“ pokračoval kapitán. „Jenom jednou. Bylo to v roce 819 nebo 820. Otec opat Markwart vypsal konkurs na lodi plující na otevřeném moři. Já se obvykle neplavím po řece, minulý rok nás napadli a poškodili powriové, a tak jsem se letos dostal z doků pozdě.“

„Takže jste se tehdy přihlásil,“ pobídl ho Jojonah.

„Ovšem, jenomže moji loď nevybrali,“ odpověděl kapitán. „Já si ale myslím, že to mělo něco společného s barvou mé kůže. Nemyslím, že by váš otec opat věřil námořníkovi z Behrenu, obzvlášť takovému, který nebyl členem vaší církve.“

Jojonah souhlasně přikývl. Markwart by v žádném případě nepřijal muže z jihu na cestu na Pimaninicuit. Mnich tu myšlenku shledal ironickou, dokonce směšnou, když pomyslel na vraždění na konci cesty.

„Kapitán Adjonas a jeho *Vánek* byli lepší volbou," připustil Al'u'met. „Jezdil po otevřeném Mirianicu dřív, než jsem se já naučil řídit člun."

„Takže jste znal Adjonase?" zeptal se se zájmem Jojonah. „A víte o konci *Vánku*?"

„Každý námořník na Zlomeném pobřeží ví o té ztrátě," odpověděl kapitán. „Stalo se to za zálivem Všech svatých. Je tam sice trochu drsná voda, ale divím se, že se tak zkušený námořník, jako byl Adjonas, dal chytit takhle blízko u břehu."

Jojonah jen přikývl. Nemohl mu odhalit strašnou pravdu, říct tomuto muži, že Adjonas a jeho posádka byli zavražděni ve vodách zálivu svatými muži, k jejichž řádu se nedávno připojil. Když na to nyní pomyslel, nemohl uvěřit, že s touto tradicí souhlasil.

„Dobrá loď a dobrá posádka," dokončil Al'u'met.

Mistr Jojonah souhlasně přikývl, přestože námořníky neznal a kapitána Adjonase potkal jen jednou.

„Běžte spát, otče," řekl kapitán. „Máte před sebou celý den chůze."

Jojonah si také myslel, že by měl ukončit konverzaci. Kapitán ho nechtěně pobídl k dalšímu zamyšlení, rozdmýchal mu vzpomínky a postavil je do nového světla. *To neznamená, že souhlasím s těmi, kteří nyní určují doktrínu církve.* To řekl Al'u'met, a mistrovi ta slova zněla prorocky.

Jojonah spal dobře, nejlépe od doby, co opustil Palmaris. Probudilo ho volání o světlech doků, a tak sebral svoje věci a vyběhl na palubu.

Myslel, že uvidí Palmaris.

Uviděl však jenom mlhu, těžkou šedou pokrývku. Celá posádka byla na palubě, držela světla a dívala se do mlhy. Jojonah si uvědomil, že se dívají po skalách a dalších lodích. Zamrazilo ho. Pohled na kapitána ho uklidnil. Vysoký muž stál klidně, jako by o nic nešlo. Jojonah k němu přistoupil.

„Slyšel jsem volání o světlech doků," vysvětlil, „ale myslím, že v této mlze nejsou žádná vidět."

„Viděli jsme je," ujistil ho kapitán s úsměvem. „Jsme už docela blízko."

Jojonah se podíval tam, kam se díval kapitán, před příď lodi. Něco se mu zdálo divné. Dlouho tiše stál, snažil se na to přijít. Pak si všiml pozice slunce, světlejší skvrny šedi na obzoru.

„Plujeme na východ," řekl náhle a obrátil se ke kapitánovi. „Ale Palmaris je na západním břehu."

„Říkal jsem si, že vám ušetřím hodiny na přeplněném přívozu, který možná ani nebude jezdit," vysvětlil kapitán.

„Kapitáne, nemusel jste –"

„To není žádný problém, příteli," odvětil Al'u'met. „Nedovolí nám vjet do Palmarisu, dokud mlha neopadne. Než bych spustil kotvu, to radši pojedu do Amvoy, kde nemají taková pravidla."

„Země!"

„Dlouhý dok v Amvoy!" potvrdil další námořník. Jojonah se podíval na kapitána, který jenom mrkl a usmál se.

Brzy poté vplula loď do doku a zkušení námořníci ji uvázali.

„Přeji vám vše dobré, mistře Jojonahu," řekl upřímně Al'u'met, když vedl mnicha k můstku. „Nechť nás ztráta opata Dobriniona posílí." Potřásl Jojonahovi rukou a mnich se otočil k odchodu.

Na konci můstku se otočil. Jeho moudrost bojovala se svědomím.

„Kapitáne Al'u'mete," řekl náhle. V blízkosti zpozoroval několik dalších námořníků, kteří naslouchali, ale to ho neodradilo. „V příštích měsících uslyšíte vyprávění o muži jménem Avelyn Desbris."

„To jméno neznám," odvětil kapitán.

„Ale budete," ujistil ho mistr Jojonah. „Uslyšíte o něm strašlivé věci. Budou ho nazývat zlodějem, vrahem a kacířem. Jeho jméno bude vláčeno ohni pekla."

Kapitán nic neříkal a Jojonah se zarazil a těžce polkl.

„Říkám vám upřímně," pokračoval mnich, který si uvědomil, že překračuje jemně vymezenou mez. Znovu se zarazil a polkl. „Není to pravda. Budou to říkat, aby ho poškodili. Ale bratr Avelyn byl muž, jenž vždy následoval Boha."

Několik námořníků pouze pokrčilo rameny, ale kapitán si uvědomil vážnost těch slov a pochopil, že je to pro Jojonaha důležitá chvíle. Z Jojonahova tónu vyrozuměl, že vyprávění o mnichu,

kterého neznal, by ho mohlo ovlivnit a zároveň s ním také všechny, kteří jsou spojeni s církví. Přikývl a usmál se.

„Církev Abellikánů nikdy neměla lepšího člověka, než byl Avelyn Desbris," řekl Jojonah pevně, otočil se a opustil *Saudi Jacintu.* Chápal, jak moc právě riskoval. Uvědomil si, že loď jednou přijede do Sv. Mere-Abelle a že kapitán nebo námořníci, kteří naslouchali, budou mluvit s mnichy v opatství nebo dokonce s otcem opatem. Jojonah se ale nepokusil svá slova vzít zpět nebo je změnit. Řekl vše přímo. A tak to mělo být.

Když vešel do Amvoy, byl naplněn pochybami. Zajistil si jízdu vozem, a přestože vozka byl příslušníkem církve a byl právě tak přátelský a laskavý jako kapitán, při jejich rozloučení už mistr Jojonah své vyprávění o Avelynovi neopakoval.

Jeho pochyby nezmizely, dokud nepřišel na dohled opatství. Sv. Mere-Abelle bylo velmi působivé místo, a to z kterékoliv perspektivy. Kdykoliv se na opatství podíval, připomněl si dlouhou historii církve, tradice, které předcházely Markwartovi, dokonce i posledním dvanácti otcům opatům před ním. A znovu Jojonah cítil, jako kdyby s ním byl duch Avelyna. Přemohla ho touha ponořit se do minulosti církve a hledat, jak se věci měly. Nemohl uvěřit tomu, že církev se stala tak dominantní. Dnes byli lidé přitahováni do církve proto, že jejich rodiče byli věřící. Bylo jen málo těch, kteří opravdu věřili, protože se tak rozhodli.

Tak to nemohlo na začátku být, říkal si Jojonah. Sv. Mere-Abelle, tak velké a působivé, by nemohlo být postaveno s tou hrstkou, která nyní opravdu věří v učení církve.

Mistr Jojonah kráčel k branám místa, jež dvě třetiny svého života nazýval domovem, místa, které mu nyní připadalo jako klam. Ještě nechápal pravdu o opatství, ale s vedením Avelynova ducha se mu ji určitě pochopit podaří.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Sledování návnady

Connor se necítil nesvůj, když opustil známé a bezpečné Palmaris. Na severu byl mnohokrát a byl si jist, že se vyhne všem nástrahám ze strany monster, která se tady zdržovala. Obři, kteří byli dobří v házení kamenů, se vyskytovali zřídka a goblini a powriové nejezdili na koních, takže by Ohnivce nikdy nedohonili.

Ani když se první noc utábořil, asi třicet mil od města, neměl starosti. Věděl, že nyní, na konci léta, nepotřebuje oheň. Lehl si pod smrk. Kůň se opodál popásal a jemně řehtal.

Další den a noc proběhly stejně. Connor se vyhnul jediné opravdové cestě, která tudy vedla, ale věděl, kam jede, a našel si svou vlastní dobře sjízdnou trasu, takže jel rychle.

Třetího dne, asi sto mil od Palmarisu, našel ruiny statku a stodoly a stopy, které mu, jako zkušenému lovci, řekly, co se stalo: goblini tudy prošli před několika dny. Dal se znovu na cestu a sledoval jejich stopy. Dohonil je odpoledne. Byl rád, že jsou to jen goblini. Bylo jich asi dvakrát víc, než původně odhadoval, byli vyzbrojeni a disciplinovaně pochodovali. Uvažoval nad jejich směrem, na sever až severovýchod, a pomyslel si, že bude moudré je následovat. Měl podezření, že ho dovedou přímo k bandě uprchlíků a osobě s magickými kameny.

Odpočíval asi půl míle od hlučného tábora goblinů. Pozdě v noci se odvážil proklouznout blíž a znovu byl překvapen profesionalitou těchto normálně líných stvoření. Connor se dokázal dostat dost blízko na to, aby zřetelně uslyšel konverzaci, která sestávala převážně ze stížností a z potvrzení, že obři šli domů a powriové se spíš zajímají o svou vlastní válku, než aby si dělali nějaké starosti o gobliny.

Pak poslouchal, jak se dva goblini hádají o cíli své cesty. Jeden chtěl jít na sever, do dvou měst – Caer Tinelly a Padova.

„Grrr," zavrčel druhý goblin. „Víš, že Kos-kosio je mrtvý a stejně tak Maiyer Dek! Není tam nic než Noční pták a jeho zabijáci! Města jsou ztracena, ty blázne!"

Na Connorově tváři se usadil úsměv. Šel zpět do svého tábora a několik hodin se prospal. Vstal před úsvitem. Znovu sledoval gobliny. Chtěl je pro jistotu následovat kus na západ a pak se obrátit zpět ke Caer Tinele a Padovu.

Začalo pršet, ale to mu nijak nevadilo.

# # #

Uprchlíci si odpočinuli v budovách, použili vodu ze studny a užili si čerstvých vajec a mléka. Také ve stodole našli vůz. Roger, který čenichal po celé stodole, našel silné lano a kladku, kterou mohl snadno unést. Neměl ponětí, k čemu by to mohl použít, kromě vytažení vozu z bahna, ale stejně si to vzal.

Opustili statek pozdě v noci, občerstvení a připravení na dlouhou cestu do bezpečí.

Jako obvykle šli Roger a Juraviel napřed. Elf se pohyboval ve větvích a neúnavný mladý Roger běžel po zemi a díval se po nebezpečí.

„Dnes sis vedl dobře," řekl Juraviel nečekaně.

Mladý muž se na elfa zvědavě podíval. Nepromluvili spolu od doby, co mu Juraviel vynadal, kromě toho, když se informovali o plánech.

„Poté co jsi našel tu farmu a stodolu, přijal jsi pozici, kterou ti Noční pták určil," vysvětlil elf.

„A co jsem měl dělat?"

„Mohl ses hádat," odpověděl elf. „Roger, kterého jsem poprvé potkal, by považoval to, že musí zůstat s karavanou, za urážku, stěžoval by si a na farmu by stejně šel. Roger, kterého jsem prvně potkal, by vůbec za Nočním ptákem se zprávou nešel, ne, dokud by si s monstry nepohrál."

Roger nad těmi slovy chvíli uvažoval a zjistil, že se nemůže přít. Když uviděl farmu, jeho instinkty mu řekly, že by se tam měl jít

podívat a trošku se pobavit. Jenomže to bylo nebezpečné, ne pro něj, ale pro ostatní, kteří šli nedaleko za ním. I kdyby nebyl chycen – což se mu zdálo pravděpodobné –, musel by kličkovat, ale to už by nestačil varovat karavanu a mohlo by dojít k bitvě.

„Ano, už chápeš," pokračoval elf.

„Vím, co jsem udělal," odvětil Roger příkře.

„A víš, že jsi to udělal správně," prohlásil Juraviel, ale pak s úsměvem dodal, „učíš se rychle."

Roger přimhouřil oči a rozzlobeně se na elfa podíval. Nepotřeboval, aby mu připomínal jeho „lekci".

Ale Juravielův úsměv ho odzbrojil. Roger ovládl svoji pýchu, věděl, že si začali rozumět. Lekce byla přijata, to musel připustit. Cena za selhání v téhleté situaci byla vyšší než jeho vlastní život, a tak musel přijmout nařízení od zkušenějších. Přestal se mračit, a dokonce se na krátkou chvíli dokázal usmát.

Juraviel náhle nastražil uši a zadíval se stranou.

„Někdo se blíží," řekl a pak byl pryč. Vklouzl mezi stromy tak rychle, že Roger jen zamrkal.

Mladý muž si honem našel úkryt. Brzy poté uviděl „vetřelce" a uvolnil se, když zjistil, kdo to je. Byla to žena z jeho skupiny, také na výzvědách. Když vystoupil zpoza stromu, vylekal ji tak, že si skoro bodla nůž do prsou.

„Něco tě rozrušilo," prohlásil Roger.

„Skupina nepřátel," odpověděla. „Jdou na západ, jižně od nás."

„Kolik jich je?"

„Asi tak čtyřicet."

„A co jsou zač?" snesla se na ni otázka ze stromu.

Žena vzhlédla, i když věděla, že elfa nezahlédne. Jen málo průzkumníků Juraviela vidělo, přestože slyšelo jeho melodický hlas. „Goblini," odpověděla. „Jenom goblini."

„Běž zpátky na své místo," pobídl ji elf. „Najdi nejbližšího průzkumníka a ten ať to pošle dál, aby se to všichni rychle dozvěděli."

Žena přikývla a odběhla.

„Mohli bychom je nechat projít," řekl Roger Juravielovi, když se znovu objevil na větvi.

Elf se však na něho vůbec nedíval. Hleděl někam do dálky. „Běž a řekni Nočnímu ptákovi, aby připravil překvapení," nařídil Rogerovi.

„Ale podle Nočního ptáka nemáme útočit," namítl Roger.

„Jenom goblini," odvětil Juraviel. „Jestli jsou částí větší skupiny, mohou nás napadnout z boku, takže musí být rychle poraženi. Řekni Nočnímu ptákovi, že trvám na útoku."

Roger se na elfa tvrdě podíval a na chvíli si Juraviel myslel, že odmítne. Přesně o tom Roger uvažoval, ale nakonec mlčky odběhl. Než stačil udělat pět kroků, Juraviel zavolal: „A Rogere…" Mladík se otočil.

„Řekni mu, že je to tvůj plán," pokračoval elf. „A že ho schvaluji. Řekni mu, že věříš, že musíme napadnout gobliny rychle a tvrdě. Prohlas to za svůj plán."

„To ale bude lež," protestoval Roger.

„Opravdu?" zeptal se elf. „Když jsi o nich slyšel, nepomyslel jsi na útok? Nebo to byla jen poslušnost k hraničářovým příkazům, co tě zastavilo?"

Mladý muž si skousl rty, když uvažoval nad prostou pravdivostí těch slov.

„Není nic špatného na tom, že lidé spolu nesouhlasí," vysvětlil Juraviel. „Dokázal jsi, že tvůj názorná tyto záležitosti je cenný. My všichni to víme."

Roger se znovu otočil a tentokrát vyběhl s radostí.

# # #

„Mé dítě!" křičela žena. „Neubližujte mu, prosím vás!"

„Eh?" zeptal se jeden goblin svého vůdce a poškrábal se na hlavě. Tato skupina přišla ze Slatin a nerozuměla tak dobře jazyku, kterým se zde mluvilo. Ale ze styku s powrii znali základní slova.

Vůdce goblinů viděl, jak jeho skupina netrpělivě přešlapuje. Žíznili po krvi, přestože neměli náladu na opravdový boj, a nyní, jak se zdálo, jim spadla do klína snadná vražda. Mraky odpluly a noc prosvítil plný, jasný měsíc.

„Prosím," pokračovala neviděná žena. „Jsou to jen děti."

Víc už goblini nevydrželi. Než se vůbec ozval vůdce, rozběhli se do lesa, chtiví zabíjet.

Ze stínů hlouběji v lese vyšel další výkřik. Goblini slepě běželi dál, prodírali se křovisky, zakopávali o kořeny, znovu však vstávali a hnali se vpřed. Nakonec přiběhli na malý palouk, ohraničený na druhé straně kameny, nalevo borovicemi a napravo směsicí dubů a kaštanů. Zpoza borovic se ozýval hlas ženy, která nyní zpívala.

Goblini, goblini běží
Veršotepce píseň zní
V bláznovství jste přišli si hrát
Dnes však budete umírat!

„Eh?“ zeptal se tentýž goblin znovu vůdce. Přišel další hlas, melodický hlas elfa, zpoza dubu.

Zemřeš šípem, ostřím či magií
Zaplatíš za každý život, co jsi vzal
Když ničil jsi tuto zem.
My pomstíme se a očistíme noc
Ať úsvit přinese jasný den.

Následovaly další hlasy, další sloky písně, a zmatená monstra naslouchala. Občas se někdo zasmál, když se uráželi v písni goblini. Nakonec se připojil silný zvučný hlas, klidný, ale smrtelně vážný, a celý les ztichl, aby slyšel jeho slova:

Vaše vlastní zlo je zhoubou vaší
A má ruka, má moc.
Neproste o milost
Již vyřčen byl soud
Smrt.

Když píseň skončila, vyjel z lesa muž na obrovském hřebci a goblini ho uviděli v plné kráse.

„Noční pták,“ zašeptal jeden, a v tu chvíli věděli, že jsou všichni ztraceni.

# # #

Z kopce, který se nacházel jen nedaleko, pozoroval Connor tohleto představení s nemalým zájmem. Ten první ženský hlas ho mučil. Byl to hlas, kterému po měsíce naslouchal.

# # #

„Mohl bych vám dát šanci se vzdát,“ řekl hraničář goblinům. „Ale obávám se, že pro vás nemám místo, a ani nevěřím smradlavým goblinům.“

Vůdce šel tupě dopředu a pevně svíral zbraň.

„Jsi vůdce téhle tlupy?“ zeptal se hraničář.

Žádná odpověď.

„Urážka!“ zařval Noční pták a ukázal na goblinovu hlavu v helmě. „Zemři!“ nařídil.

Pronikavý výkřik probudil gobliny z transu, dívali se na svého vůdce, jemuž se zvrátila hlava a potom padl mrtev na zem.

„Kdo je nyní vůdce?“ zeptal se hraničář hrozivě.

Goblini se dali do pohybu, pobíhali sem a tam a snažili se utéct, kudy přišli. Ale skupina Nočního ptáka se během těch několika minut škádlivé písničky činila a nyní byl v lese za monstry silný oddíl lučištníků. Když se monstra otočila, setkala se s deštěm šípů, a pak, když utíkala na opačnou stranu, z borovic vyrazil blesk, který je oslepil a několik jich zabil.

Noční pták a ostatní bojovníci zaútočili na zmatenou, dezorganizovanou tlupu.

A také se k nim přidal Connor, s Obráncem v ruce. Už slyšel dost. Přicválal do bitvy s jménem Jilly na rtech.

Noční pták byl všude tam, kde ho bylo potřeba, povzbuzoval vojáky, když se zdálo, že goblini mají převahu.

Juraviel ze stínu dubu zasypával nepřítele svými malými šípy, střílel neomylně i na gobliny, kteří zrovna s někým bojovali.

Pony, naproti elfovi, si šetřila síly, neboť se bála, že bude brzy muset použít léčivou sílu kamene duší.

Když se Connor dostal na palouk, byl opravdu ohromen. Tohle nebyla ledajaká banda! Blesky, šípy, perfektní načasování – říkal si, že kdyby takto bojovali Královi muži, tak by už dávno vyhráli.

Doufal, že najde Jilly, ale nebyla tam, a on se těžko mohl rozhlížet. Bylo třeba jeho meče, a tak pobídl Ohnivce, sekl jednoho goblina a přejel dalšího.

Pak kůň klopýtl, Connor vylétl ze sedla a tvrdě dopadl na zem. Nijak si však neublížil a hned zvedl meč.

Naneštěstí několik goblinů si vybralo zrovna jeho pozici jako směr úniku, a nyní mezi nimi a lesem stál pouze on. Zvedl meč a odvážně zaujal obranný postoj, svoje myšlenky vyslal k magnetitům v jílci a aktivoval jejich magii.

Jeden goblin po něm sekl, ale Obránce se meči lehce postavil do cesty. Když se goblin snažil svou zbraň stáhnout, shledal, že se nějak přilepila k druhému meči.

Connor Obránce stočil, uvolnil magii magnetitu a goblinův meč odletěl pryč.

To však šlechtice nezachránilo, protože goblini se na něj tlačili a neměli jen kovové zbraně, ale i dřevěné kyje.

Zpoza Connora přiletěl malý šíp a zasáhl jednoho goblina do oka. Než se Connor mohl otočit za střelcem, objevil se vedle něho válečník na černém hřebci, s mečem blýskajícím se vlastní magií.

Goblini se otočili a zděšeně hýkali „Noční pták!“ a „Záhuba!“ a zdálo se, že jim nevadí prchat přede dvěma muži vstříc míhajícím se mečům dvacítky bojovníků.

Za několik minut bylo po všem a zranění – nebylo jich mnoho a jen dva byli raněni těžce – byli odneseni na sever do borového lesa.

Connor šel ke svému krásnému koni, pečlivě mu prohlédl nohy a zhluboka si oddychl, když zjistil, že nebyl zraněn.

„Kdo jste?“ zeptal se ho muž na černém hřebci. Jeho tón nebyl výhružný ani podezřívavý.

Connor vzhlédl a zjistil, že je okolo něj mnoho válečníků a zvědavě se na něho dívají.

„Odpusťte nám, jenže tady, v neosídleném území, nenacházíme mnoho spojenců,“ dodal hraničář klidně.

„Jsem přítel z Palmarisu,“ odvětil Connor. „Lovím gobliny.“

„Sám?“

„Když člověk jede sám, má to své neoddiskutovatelné výhody,“ řekl Connor.

„Pak vás tedy zdravím,“ řekl Elbryan, sklouzl z Tanečníka a šel k muži. Potřásl mu rukou. „Máme jídlo a pití, ale nemůžeme se na dlouho zastavit. Naše cesta vede do Palmarisu a snažíme se využít nočních hodin.“

„To vidím,“ řekl Connor suše, když se podíval na mrtvé gobliny všude kolem.

„Pokud se k nám chcete připojit, jste vítán,“ řekl Elbryan. „Vlastně bychom to považovali za čest a velkou laskavost.“

„Moc jsem v té bitvě neposloužil,“ poznamenal Connor. „Ne v porovnání s tím, který si říká Noční pták,“ řekl hraničáři s úsměvem.

Elbryan se jen usmál a vyrazil pryč. Connor šel vedle něj. Hraničář došel k prvnímu zabitému goblinovi a stáhl mu rozbitou helmu.

„Jak daleko je to do města?“ zeptal se další muž, mladý a hubený.

„Tři dny,“ odpověděl Connor. „Čtyři, jestli máte někoho, kdo je pomalý.“

„Čtyři,“ řekl Roger.

Connor se podíval na hraničáře, jen aby viděl, jak goblinovi z hlavy vytahuje drahokam.

„Takže vládneš magií,“ hádal.

„Já ne,“ odpověděl Elbryan. „Mohu sice používat kameny, jenže nejsem ani to nejmenší v porovnání s tím, kdo to umí.“

„Je to žena?“ zeptal se Connor bez dechu.

Elbryan se otočil a rychle vstal. Díval se na Connora, a ten si uvědomil, že se hraničáře nějak dotkl, že ho rozrušil. Connor byl sice netrpělivý, ale byl dost moudrý na to, aby to nechal být. Tito lidé byli v očích církve psanci, a možná že to vědí a jsou podezřívaví ke každému, kdo se moc ptá.

„Slyšel jsem zpěv ženy,“ pokračoval Connor a zakryl tak svůj skutečný záměr. „Pocházím z aristokracie, tudíž už jsem nějakou magii viděl, ale nikdy nic tak silného.“

Elbryan neodpovídal, ale jeho výraz změkl. Rozhlédl se, uviděl, že uprchlíci dobíjejí gobliny, kteří nejsou ještě mrtví, a pak je prohledávají kvůli zásobám. „Pojďte,“ pobídl cizince. „Musím připravit lidi na další pochod.“

Vedl Connora, s Rogerem v závěsu, do lesa, do oblasti, kde nebyl tak hustý podrost. Hořelo tu několik ohňů a u jednoho z nich ji Connor uviděl.

Jilly pracovala se zraněnými. Jeho Jilly, tak krásná – krásnější! – než v Palmarisu, před válkou a před vší tou bolestí. Plavé vlasy jí spadaly na ramena a byly tak husté, že by se v nich mohl ztratit. Dokonce i ve slabém světle ohňů její oči modře zářily.

Connorovi se z tváře ztratila barva, oddělil se od Elbryana a jako omámený k ní kráčel.

Hraničář ho dohonil a vzal ho za paži. „Jste zraněný?“ zeptal se.

„Znám ji,“ odpověděl Connor bez dechu. „Znám ji.“

„Pony?“

„Jilly.“

Hraničář ho pevně držel a obrátil ho k sobě. Elbryan věděl, že Pony se v Palmarisu vdala za muže z honorace a že to mělo ničivé následky. „Vaše jméno, pane,“ dožadoval se.

Muž se narovnal. „Connor Bildeborough z panství Větrova,“ odpověděl vyrovnaně.

Elbryan nevěděl, jak reagovat. Jedna jeho část chtěla muže udeřit do obličeje… Protože ublížil Pony? Musel připustit, že to není ten důvod. Chtěl ho udeřit ze žárlivosti, z toho důvodu, že si dokázal získat její srdce. Nemusela Connora milovat tak, jak miluje nyní jeho, nemusela být vztahem ani pohlcena, ale zajímal ji a dokonce si ho vzala!

Hraničář na krátkou chvíli zavřel oči a hledal klid. Musí také uvažovat nad tím, co Pony k tomuto muži cítí teď a co bude cítit, když ho uvidí. „Radši počkejte, až se postará o raněné,“ vysvětlil klidně.

„Musím ji vidět a mluvit s ní,“ vyhrkl Connor.

„K újmě těch, kteří právě bojovali,“ řekl hraničář pevně. „Rozrušíte ji, pane Bildeboroughu, a práce s kameny vyžaduje absolutní koncentraci.“

Connor se na ženu opět podíval, dokonce udělal krok k ní, ale hraničář ho tahal pryč silou, která muže děsila. Znovu se otočil k Elbryanovi a pochopil, že hraničář mu to nedovolí, a když bude třeba, odtáhne ho silou.

„Brzy skončí,“ řekl Elbryan. „Pak ji budete moci vidět.“

Connor studoval hraničářův obličej a uvědomil si, že mezi ním a Pony je něco víc. Měřil si ho a odhadoval, jak by dopadl, kdyby došlo na rány.

Nelíbilo se mu, co viděl.

A tak ho následoval po táboře, který bylo třeba připravit na přesun. Connor se často po Jilly díval, Noční pták rovněž a oba neměli pochyby, že myslí na totéž. Nakonec se Connor od hraničáře oddělil a přesunul se na vzdálený konec tábora, co nejdál od Jilly. Už zapomněl na tu příšernou noc, kdy ji málem znásilnil, protože mu odepírala jeho manželská práva. Ale nyní se mu znovu vynořila. A pak zaplatil za anulaci a donutil Jill pykat tak, že ji vzal od její rodiny a poslal ji do služby králi. Jak se bude cítit, až ho uvidí? Pochyboval, že ho přivítá s úsměvem.

Byli asi půl hodiny na cestě, když se konečně sebral a dojel k Jilly, která se vezla na Tanečníkovi. Hraničář šel pěšky vedle ní.

Elbryan ho uviděl první, a tak k ní vzhlédl. „Jsem tady, abych tě podpořil,“ řekl. „Ať už to pro tebe znamená cokoliv, i kdybych tě měl nechat na pokoji.“

Pony se na něho zvědavě podívala, protože to nechápala. Pak ale zaslechla klapot kopyt. Věděla, že se k nim v bitvě připojil cizinec, urozený muž z Palmarisu, ale Palmaris byl velké město a ani ji nenapadlo, že by to mohl být…

Connor.

Málem spadla z Tanečníka, když ho uviděla. Nohy a ruce jí zeslábly. Kolem ní tloukla černá křídla připomenuté bolesti, která hrozila, že ji pohřbí. Byla to část jejího života, na kterou chtěla zapomenout. Tu bolest přežila, vyrostla z ní a nepřála si ji znovu oživit.

Ale na ten obraz nemohla zapomenout, byla držena jako zvíře, strhli jí šaty. A pak, když to tento muž, který jí říkal, že ji miluje, nedokázal, odtáhl ji z její vlastní ložnice. A to nebylo dost. Poté tento vznešeně vypadající muž, s krásným koněm, drahokamy v opasku a nejlepšími šaty, nařídil oběma služkám vrátit se k němu a být mu po vůli. Vstřelil jí tím do srdce šíp krutosti.

A nyní byl vedle ní a na jeho nepopiratelně pohledné tváři se objevil úsměv. „Jilly," vyhrkl, plný nadšení.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

V útrobách Sv. Mere-Abelle

„Ty bys dovolila, aby tvůj milovaný muž byl mučen kvůli vaší adoptované dceři, která je psancem?“ zeptal se otec opat Markwart ubohé ženy.

Pettibwa Chilichunková vypadala příšerně. Měla napuchlé oči a vysušenou kůži, neboť za těch mnoho dní, od doby, kdy Grady zemřel na cestě, nenaspala víc než několik hodin. Byla po mnoho let tlustá, ale vždy svou váhu nosila s grácií. Nyní už nebyla. I když usnula vyčerpáním, probouzely ji noční můry nebo její věznitelé, kteří se zdáli stejně zlí jako ten nejhorší sen.

„Nejdříve si vezmeme jeho nos,“ pokračoval Markwart. „Až sem,“ dodal a přejel si prstem po nosní dírce. „Bude to vypadat děsně a ujišťuji tě, že už navždy bude mezi lidmi vyvrhel.“

„Proč děláte takové hrozné věci, když se nazýváte božím mužem?“ plakala Pettibwa. Věděla, že starý muž nelže, že udělá přesně to, čím vyhrožuje. Před několika minutami ho slyšela v další místnosti v jižním sklepě kláštera, který byl původně skladištěm, ale nyní sloužil jako vězení pro Chilichunkovy a Strážce. Markwart napřed šel za Graevisem, a Pettibwa slyšela manželovy výkřiky přes zeď. Teď se modlila a několikrát za sebou udělala znak borovice, což byl symbol církve Abellikánů.

Markwart byl nelítostný a vůbec to na něj nezapůsobilo. Náhle se pohnul a zařval jí přímo do tváře. „Ptáš se proč?! Kvůli tvé dceři, bláznivá ženo! Protože tvoje Jilly se spojila s kacířským Avelynem a pomohla přivést svět ke konci!“

„Jilly je hodná dívka!“ křičela na něj zpět Pettibwa. „Nikdy by neudělala –“

„Ale ona to udělala!“ přerušil ji Markwart vztekle. „Ukradla kameny, a já udělám vše, co bude nutné, aby se vrátily. Pak se podíváš na svého nebohého manžela a uvidíš, že tvá hloupost ho odsoudila, stejně jako odsoudila tvého syna!“

„Zabil jste ho!“ plakala Pettibwa a po tvářích jí tekly slzy. „Zabil jste mého syna!“

Markwart nasadil ledový výraz. „Ujišťuji tě,“ řekl vyrovnaně, „že tvůj manžel a pak i ty mu budete závidět!“

Žena se zapotácela a upadla – upadla by rovnou na zem, kdyby ji bratr Francis nezachytil. „Co jen ode mě chcete? Já vám to řeknu. Řeknu vám všechno!“

Otci opatovi se na obličeji objevil ďábelský úsměv, protože už se těšil na to, jak Graevisovi usekne nos.

# # #

Sv. Mere-Abelle bylo hlídáno strážemi, mladými mnichy s kušemi a staršími studenty s grafity či rubíny. Hlídali celou zeď. Mistr Jojonah, kterého všichni znali a měli ho rádi, neměl problém dostat se zpět do opatství.

Zpráva o jeho příjezdu ho předešla a v hlavní hale ho přivítal kysele vyhlížející bratr Francis. V hale postávalo mnoho mnichů a všichni byli zvědaví, proč se Jojonah vrátil.

„Otec opat s vámi chce mluvit,“ řekl mladý mnich krátce a rozhlédl se kolem. Hrál před mnoha diváky a ukazoval jim, že on, a ne Jojonah, je u opata v oblibě.

„Zdá se, že jsi zapomněl na respekt ke svým nadřízeným,“ odpověděl Jojonah a neustoupil ani o palec.

Francis zafrkal a začal odpovídat, jenže Jojonah ho nenechal.

„Varuji tě,“ řekl vážně. „Je mi zle, byl jsem dlouho na cestě a žiji také už příliš dlouho. Vím, že si myslíš, že jsi Markwartův adoptovaný syn, ale jestli budeš pokračovat ve svém přístupu k těm, kteří jsou výš než ty, kteří si zaslouží respekt už jen kvůli tomu, kolik let studovali, a kvůli své moudrosti, poženu tě před Sbor opatů. Tam tě otec opat může ochraňovat, ale nakonec, protože se bude stydět, se ti pomstí.“

Celá hala ztichla. Mistr Jojonah odstrčil bratra Francise a odkráčel. Do Markwartovy komnaty nepotřeboval eskortu.

Bratr Francis se na dlouhou chvíli zastavil a díval se na ostatní. Odpověděl na jejich udivené pohledy naštvaným zíráním. Mistr Jojonah vyhrál. Francis vyběhl z hlavní haly.

Jojonah otevřel dveře opatovy komnaty bez zaklepání a šel rovnou k jeho stolu.

Markwart odsunul stranou nějaké papíry, které studoval, opřel se a změřil si příchozího.

„Poslal jsem tě za důležitou záležitostí," prohlásil. „Nemohl jsi už dokončit misi v Ursalu a vrátit se, že ne?"

„Vůbec jsem se nedostal do blízkosti Ursalu," připustil mistr. „Protože jsem po cestě onemocněl."

„Nevypadáš nemocně," podotkl Markwart nelaskavě.

„Na cestě jsem potkal muže, jenž mi řekl o tragédii v Palmarisu," vysvětlil mistr Jojonah a pozorně se přitom na Markwarta díval, snaže se zjistit, jestli mu nabídne nějaké vodítko, že smrt opata Dobriniona pro něj není tak úplně nečekaná.

Na to byl ale starý muž moc chytrý. „Není to taková tragédie," odpověděl. „S baronem to bylo vyřízeno a jeho synovec se k němu vrátil."

Na Jojonahově tváři se objevil mírný úsměv. „Mluvil jsem o vraždě opata Dobriniona."

Markwart vykulil oči. „Dobriniona?" zopakoval.

„Zpráva se tedy do Sv. Mere-Abelle ještě nedostala," hádal mistr Jojonah. „Dobře, že jsem se vrátil."

Do komnaty vpadl bratr Francis.

„Ano, otče opate," pokračoval Jojonah, ignoruje mladšího muže. „Powrie, jeden jediný powrie, se dostal do Sv. Kamene a zavraždil opata." Za ním se bratr Francis zprudka nadechl, zdálo se, že to je pro něho novinka. „Když jsem to slyšel, vrátil jsem se sem," pokračoval. „Nebylo by dobré, kdybychom nebyli připraveni. Zdá se, že si monstra označila svou kořist, a jestli byl cílem opat Dobrinion, pak jste na řadě vy…"

„Dost,“ přerušil ho Markwart a složil hlavu do dlaní. Uvědomil si, co se stalo, pochopil, že Jojonah mu vrátil jeho fingované překvapení a ospravedlnil svůj návrat do kláštera.

„Je dobře, že ses vrátil,“ řekl Markwart po chvíli. „Je to tragédie, že opata potkal takový konec. Ale tvůj úkol není dokončen, takže se připrav na cestu.“

„Nejsem fyzicky schopný dojít do Ursalu,“ namítl Jojonah.

Markwart se na něho podezřívavě podíval. „A také si nemyslím, že by to bylo moudré, uvážíme-li, že zemřel hlavní zastánce kanonizace bratra Allabarneta. Bez Dobriniona se proces protáhne o celé roky.“

„Když ti nařídím, abys šel do Sv. Honce, pak půjdeš,“ odpověděl Markwart, v jehož tónu začínal být znát hvěv.

Ale mistr Jojonah neustoupil. „Samozřejmě, otče opate,“ odvětil. „A když najdete v kodexu církve ospravedlnění proto, abyste poslal nemocného mistra na cestu, ochotně půjdu. Ale není pro to důvod a není pro to ospravedlnění. Buďte rád, že jsem se vrátil a varoval vás před nebezpečím.“ Jojonah se otočil na podpatku a vrazil do Francise.

„Ustup, bratře,“ řekl hrozivě.

Francis se podíval za něho, na opata.

„Tento mladý muž se nebezpečně přibližuje k soudu před Sborem opatů,“ řekl Jojonah klidně.

Otec opat Francisovi naznačil, aby ustoupil. Pak, když byl Jojonah pryč, pokynul Francisovi, aby zavřel dveře.

„Měl jste ho poslat pryč,“ hádal se hned Francis.

„Kvůli tvému pohodlí?“ odpověděl Markwart sarkasticky. „Nejsem nejvyšším diktátorem církve Abellikánů, jen zvoleným vůdcem, který je nucen pracovat podle předpisů. Nemohu nařídit nemocnému mistrovi, aby se vydal na cestu.“

„Už jste to udělal,“ odvážil se říci mnich.

„S ospravedlněním,“ vysvětlil Markwart, vstal prudce ze židle a obešel stůl. „Kanonizační proces byl opravdový, ale mistr Jojonah má pravdu v tom, že opat Dobrinion byl jeho hlavním zastáncem.“

„A je pravda, že je mrtev?“

Markwart se na mladého mnicha kysele podíval. „Vypadá to tak. Mistr Jojonah tedy udělal správně, že se vrátil, a má pravdu, když odmítá nyní jít.“

„Nevypadal tak nemocně,“ poznamenal bratr Francis.

Ale Markwart ho neposlouchal. Věci nevyšly tak, jak doufal. Chtěl, aby se ta zpráva do Sv. Honce dostala až poté, co by se tam mistr usadil. Potom by oznámil opatu Je’howithovi, aby nechal Jojonaha dočasně působit ve svém opatství – to znamenalo, dokud neumře. Ale nebylo to zase tak hrozné. Jojonah mu byl sice trnem v patě, ale na druhou stranu ho mohl hlídat.

Jinak neměl otec opat Markwart důvod se rozčilovat. Youseff a Dandelion splnili část své mise. Jojonah říkal, že je na vině powrie. Jeden důležitý nepřítel byl tedy zneškodněn a neexistoval žádný důkaz, že je v tom zapleten Markwart. Teď potřeboval jen vrátit ukradené kameny a jeho pozice bude upevněna. S Jojonahem se mohl vypořádat kdykoliv.

„Spojím se s bratry Spravedlnost,“ nabídl Francis. „Měli bychom sledovat jejich postup.“

„Ne,“ pravil náhle Markwart ostře. „Jestliže je zloděj kamenů opatrný, pak takový kontakt vystopuje,“ zalhal, když zpozoroval Francisův pochybovačný pohled. Ve skutečnosti si s nimi Markwart hodlal promluvit sám. Nechtěl, aby je kontaktoval kdokoliv jiný a zjistil něco o Palmarisu, dokonce ani bratr Francis.

„Hlídej mistra Jojonaha,“ nařídil. „A dávej pozor také na bratra Braumina. Chci vědět, s kým mluví ve volném čase.“

Bratr Francis dlouhou chvíli váhal a teprve poté přikývl. Kolem něj se děje mnoho věcí, o nichž ani neví. Ale znovu viděl příležitost oslnit otce opata, viděl směr ke svému osobnímu růstu a byl odhodlán nezklamat.

# # #

Novinky nevzal otec opat Markwart tak zle, jak se bratr Youseff obával. Connor Bildeborough unikl a nebyl nikde k nalezení. Ukryl se ve městě, anebo odjel na sever.

Běžte za kameny, nařídil mladému mnichovi telepaticky Markwart a spolu s tím mu poslal obraz ženy s různými jmény – Jill,

Jilly, Pony, Zatoulaná kočka. Pettibwa byla toho rána velmi nápomocná. *Zapomeňte na baronova synovce.*

Jakmile mu Youseff odpověděl, unavený otec opat přerušil kontakt a nechal svého ducha sestoupit zpět do těla.

Ale bylo tam ještě něco dalšího…

Něčí přítomnost. Markwart se lekl, že jeho lež Francisovi o Avelynově chráněnci, který by vycítil magii kamene duší, by mohla být pravdou.

Rychle se však uklidnil, protože poznal, že se jedná pouze o jinou část jeho podvědomí. Mniši často používali kámen duší jako meditativní prostředek a také jako prostředek introspekce. Markwart to asi nechtěně udělal.

A tak se domníval, že má před sebou své nejniternější pocity, a říkal si, že v tomto stavu bude schopen jasně myslet.

Uviděl v duchu mistra Jojonaha a mladšího mnicha, bratra Braumina Herdeho, jak se proti němu domlouvají, což ho nepřekvapilo. Cožpak právě neposlal Francise, aby na ně dohlížel?

Ale pak přišlo na scénu ještě něco jiného: Uviděl mistra Jojonaha s rukou plnou kamenů, jak jde ke dveřím. Markwart ty dveře znal, byly od jeho komnaty. Mistr v ruce stiskl grafit…

Rozkopl dveře a vypustil obrovský blesk na otce opata sedícího v židli. Markwart cítil náhlý výboj, pálení, šok a jak jeho tělo opouští život.

Trvalo mu několik hrozivých vteřin, než oddělil představy od reality, aby si uvědomil, že je to jen představa a že se to doopravdy neděje. Před tímto odhalením si nikdy neuvědomil, jak by Jojonah mohl být nebezpečný!

Ano, bude je pozorně sledovat a zachová se k nim brutálně a rozhodně, bude-li třeba.

Vnitřní hlas mu však našeptával, že jeho nepřátelé zesílí. Až skončí válka, bude se šeptat o bitvě na hoře Aidě, pak se o ní bude otevřeně mluvit a Jojonah prohlásí Avelyna Desbrise hrdinou! Markwart takovou možnost nemohl tolerovat a pochopil, že musí co nejrychleji potlačit památku toho zloděje a vraha a musí vykreslit tak hrozný a temný obraz Avelyna – který ho bude spojovat s démonem

daktylem –, že se bude šeptat o šťastném vnitřním boji mezi nepřáteli na Aidě, a ne o činech hrdiny.

Ano, musí Avelyna naprosto zdiskreditovat a postavit ho v mysli lidí a v análech církve na správné místo.

Markwart se náhle probral z transu a uvědomil si, jak pevně svírá kámen – prsty mu námahou zbělaly.

Usmál se, překvapený silou své koncentrace, a schoval kámen do tajné zásuvky psacího stolu. Cítil se mnohem lépe. Nezajímalo ho, že se Connor dostal pryč – ten muž mu nemohl ublížit. O Dobriniona, opravdovou hrozbu, bylo postaráno, a nyní ještě pochopil opravdové nebezpečí hrozící od Jojonaha a jeho skupiny. A až se vrátí bratři Spravedlnost s kameny, bude jeho pozice zajištěna. Z takové pozice síly se snadno vyrovná s Jojonahem. Rozhodl se, že se na mistra připraví, že promluví s Je'howithem, svým starým přítelem, a získá jeho prostřednictvím vliv na krále.

# # #

Na druhém konci přerušeného spojení byl duch démona daktyla spokojen. Muž považovaný za duchovního vůdce lidské rasy byl v jeho rukou a přijímal všechny lži, které mu Bestesbulzibar ládoval do mozku, až si myslel, že jsou to jeho vlastní myšlenky a víra.

Démon se zlobil kvůli porážce na Aidě, kvůli ztrátě svého těla – zatím nepřišel na to, jak je nahradit nebo spravit –, ale našel si tuto loutkovou hru s otcem opatem církve Abellikánů, instituce, která mu byla vždycky největším nepřítelem. Ta hra ho bavila. Odvádělo to jeho pozornost od porážky.

Skoro.

# # #

„Proč jsme zde dole?" zeptal se bratr Braumin a nervózně se rozhlédl po stínech, které vytvářela jeho pochodeň. Všude kolem stály řady knihoven se zašlými, zaprášenými starými texty a strop byl nízko.

„Protože tu najdu své odpovědi," odpověděl klidně mistr Jojonah, jemuž vůbec nevadily tuny a tuny skály nad hlavou. Byli v nejstarší

části opatství, pod novějšími patry, skoro na úrovni zálivu Všech svatých. V raných letech opatství tu byl východ na skalnatou pláž venku, tunel vedl k chodbě a padacím dveřím, kde mistr De'Unnero odolal útoku powriů, ale starý průchod byl uzavřen, jak se opatství rozšiřovalo po skalní stěně nahoru.

„Když je opat Dobrinion mrtev a kanonizační proces odložen, otec opat nemá žádnou výmluvu, aby mě poslal pryč," vysvětlil Jojonah. „Ale určitě mě zaměstná a nepochybuji, že Francis, či jiný bratr bude sledovat každý můj krok."

„Sem dolů bratr Francis pospíchat nebude," mínil bratr Braumin.

„Ale ano," odpověděl mistr Jojonah. „Už tady nedávno byl. Zde našel mapy, jež nás dovedly k Aidě. Některé z nich byly nakresleny bratrem Allabarnetem."

Bratr Braumin naklonil hlavu na stranu, protože tomu tak úplně nerozuměl.

„Chci být hlavním zastáncem kanonizace bratra Allabarneta," vysvětlil mistr. „To mi poskytne trochu oddechu, neboť opat mě určitě bude chtít pořádně zaměstnat. Když oznámím tohle, bude mi muset dát opat čas a zprostit mě mých běžných povinností."

„Takže zde budete trávit své dny?" zeptal se bratr Braumin pochybovačně, neboť na tomto místě neviděl nic zvláštního. Chtěl odtud vyběhnout pryč, na slunce, anebo alespoň do hezčích místností nahoře. Tohle vypadalo až příliš jako hrobka – a ta byla jen o několik komnat dál!

A co hůř, ve vzdáleném koutě knihovny stála police s velmi starými svazky, starobylými spisy pojednávajícími o čarodějnictví a démonické magii, které církev zakázala. Všechny takové knihy, jež se našly – kromě těch zde, uchovaných církví, aby mohla lépe zkoumat počínání svých nepřátel –, byly spáleny. Braumin si přál, aby nebyla ušetřena ani jedna, protože ho z jejich přítomnosti mrazilo, jako by se kolem nich vznášela aura zla.

„Tady musím být," vysvětlil Jojonah.

Bratr Braumin zvedl ruce a na tváři měl nevěřícný výraz. „Co tady chcete najít?" zeptal se a bezděky se zadíval na polici s knihami zla.

„Upřímně, já nevím,“ odvětil Jojonah. Zpozoroval směr Brauminova pohledu. Neměl sebemenší chuť se probírat těmi démonickými svazky. Přesunul se k nejbližší polici a nadzvedl obrovský svazek, jehož obal skoro odpadával. „Ale zde, v historii církve najdu své odpovědi.“

„Odpovědi?“

„Uvidím tak, jak viděl Avelyn,“ odvětil Jojonah. „Přístup, který pozoruji u takzvaných svatých mužů našeho řádu, nemůže být stejný jako přístup těch, kteří řád založili. Kdo by nyní následoval Markwarta, kdyby nebylo víc jak tisícileté tradice? Kdo by následoval doktrínu vůdců církve Abellikánů, kdyby lidé otevřeli oči a poznali by v nich jenom obyčejné smrtelníky s mnoha nedostatky, jichž by je mělo dodržovaní vyššího božího zákona zbavit?“

„To jsou silná slova, mistře,“ řekl bratr Braumin tiše.

„Možná že nastal čas na silná slova,“ odpověděl Jojonah. „Slova tak silná jako Avelynovy činy.“

„Činy bratra Avelyna ho označily za zrádce a vraha,“ připomněl mladší mnich.

„Ale my známe pravdu,“ rychle odpověděl Jojonah. Zadíval se znovu na starou knihu a setřel z obalu prach. „A oni ji také poznají. A stejně tak by ji poznali zakladatelé řádu, muži a ženy, kteří poprvé uzřeli světlo Boha.“

Jojonah ztichl a bratr Braumin dlouho trávil jeho slova. Věděl, kde je jeho místo, a tak se musel zeptat. „A když vám vaše studie ukážou, že nemáte pravdu a že to tak bylo vždycky?“

Ta slova Jojonaha tvrdě zasáhla a bratr Braumin zamrkal, když mistrovi poklesla ramena.

„Pak je můj život zbytečný,“ připustil Jojonah. „Pak jsem následoval něco, co není svaté, ale jen lidské.“

„Tak mluví kacíři,“ varoval ho Braumin.

Jojonah se otočil a podíval se na něho tak, jak to čekatel ještě nikdy neviděl. „Potom tedy doufejme, že kacíři nemají pravdu,“ řekl vážně.

Mistr se obrátil zpět k textům a Braumin se odmlčel. Rozhodl se, že už se nebude ptát – mistr Jojonah se vydal směrem, který povede buď k ospravedlnění, nebo k zoufalství.

„Bratr Dellman má hodně otázek, od chvíle, co jsme odjeli ze Sv. Kamene," řekl Braumin, snaže se zlehčit konverzaci.

Ta myšlenka vyvolala u Jojonaha úsměv.

„Počínání opata ohledně vězňů se samozřejmě zdá být nesprávné," pokračoval bratr Braumin.

„Vězňů?" přerušil ho Jojonah. „On je přivedl sem?"

„Chilichunkovy a kentaura," vysvětlil Braumin. „Nevíme, kde je drží."

Mistr Jojonah se zamyslel. Měl to očekávat, ale ve zmatku okolo Dobrinionovy smrti skoro zapomněl na nešťastné vězně. „Sv. Kámen neprotestoval proti odvedení občanů Palmarisu?" zeptal se.

„Říká se, že opat Dobrinion neměl vůbec radost," odvětil bratr Braumin. „Došlo ke konfrontaci s vojáky barona Bildeborougha kvůli jeho synovci, který si kdysi vzal ženu, jež doprovázela bratra Avelyna. A mnozí říkají, že se opat Dobrinion spojil s baronem proti Markwartovi."

Jojonah se zasmál. Nemohl si pomoci. Už to dávalo smysl. Jen ho to utvrdilo v přesvědčení, že opata Dobriniona nezabil žádný powrie. Skoro to Brauminovi řekl, ale pak se udržel, neboť chápal, že by ho taková zpráva mohla zlomit nebo že by mohl udělat něco, při čem by byl zabit.

„Bratr Dellman si tedy všímá věcí?" zeptal se. „Nezavírá oči a uši před pravdou?"

„Má hodně otázek," zopakoval bratr Braumin. „Některé hraničí s otevřenou kritikou otce opata. A samozřejmě nás všechny zajímají ti dva bratři, kteří se nevraceli do Sv. Mere-Abelle. Není tajemstvím, že jsou to oblíbenci otce opata. A mladší bratři často probírají jejich chování."

„Na tyhle opatovy lovecké psy bychom si všichni měli dát pozor," řekl mistr vážně. „Nevěřte bratru Youseffovi a Dandelionovi. Běž za svými povinnostmi a nenavštěvuj mě, pokud to nebude opravdu naléhavé. Spojím se s tebou, jakmile se naskytne příležitost. Chtěl bych něco slyšet o pokrocích bratra Dellmana. Požádej z toho důvodu bratra Viscentiho, aby se s ním spřátelil. Viscenti je ode mě tak daleko, že jeho konverzace s bratrem Dellmanem nevzbudí

opatovu pozornost. A bratře Braumine, zjisti vše o vězních, kde jsou a jak se s nimi zachází.“

Bratr Braumin se uklonil a otočil se k odchodu, ale zastavil se, když na něj Jojonah ještě jednou zavolal.

„A nezapomínej, bratře,“ varoval ho, „že bratr Francis či další, méně nápadní poskokové opata Markwarta jsou vždy nablízku.“

Pak zůstal mistr Jojonah sám se starými texty řádu Abellikánů, z nichž mnoho už po staletí nikdo nečetl. Cítil duchy církve v přilehlých hrobkách. Nyní byl sám s historií, sám s tím, co po celý život považoval za duchovní vedení.

Modlil se, aby nebyl zklamán.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Jilly

„Jilly,“ zopakoval Connor, jak nejjemněji dokázal.

Výraz na její tváři byl směsí nevíry a hrůzy, jako když je dítě postaveno před nemožné, strašné okolnosti.

Elbryan, jenž se na svou lásku díval, ten výraz předtím viděl jen jednou, na svahu nad Dundalis, když byl jejich první polibek přerušen zvuky umírajícího města. Dal jí ruku na stehno a přidržoval ji, protože se na Tanečníkovi nejistě kymácela.

Chvíle slabosti pominula. Pony odehnala své emoce a našla řešení, jež jí pomáhalo tolik let. „Jilseponie,“ opravila ho. „Jmenuji se Jilseponie Aultová.“ Shlédla na Elbryana a vzala si z něj sílu. „Vlastně Jilseponie Wyndonová,“ opravila se.

„A jednou také Jilly Bildeboroughová,“ řekl Connor tiše.

„Nikdy,“ vyplivla ostřeji, než zamýšlela. „Ten titul jsi vymazal a prohlásil před Bohem a zákonem, že nikdy neexistoval. Je to nyní pohodlné, prohlašovat za své něco, čeho ses zbavil?“

Hraničář ji znovu pohladil, snaže se ji uklidnit. Její slova Connora hluboce zasáhla, ale přijal je, neboť si je zasloužil. „Byl jsem mladý a hloupý,“ odpověděl. „Naše svatební noc… Tvé činy mi ublížily, Jilly… Jilseponie,“ opravil se rychle, když viděl její výraz.

Zvedla ruku a zarazila ho. Potom se podívala dolů na Elbryana. Uvědomila si, jak to pro něj musí být bolestné. Určitě nepotřeboval trpět vyprávěním o svatební noci s jiným mužem!

Ale hraničář klidně stál a jeho oči ukazovaly jenom sympatii k ženě, kterou miluje. Ani na něm nebyly vidět žádné známky žárlivosti, protože věděl, že by to k ní nebylo fér. „Vy dva si máte o čem povídat,“ prohlásil. „A já musím dohlížet na karavanu.“ Ještě

jednou Pony jemně pohladil. Ukázal jí tím, že si je jist jejich láskou, a pak, s hravým mrknutím, odešel.

Pony se za ním dívala a milovala ho čím dál víc. Pak se rozhlédla, uviděla, že kolem je plno lidí, kteří by mohli poslouchat, a pobídla Tanečníka do kroku. Connor ji na svém hřebci následoval.

„Nebylo to nic proti tobě," snažil se jí vysvětlit, když osaměli. „Nechtěl jsem ti ublížit."

„Odmítám o té noci hovořit," řekla. Věděla, že se jí snažil ublížit, ale jenom proto, že její odmítnutí zranilo jeho pýchu.

„Ty na to můžeš tak snadno zapomenout?" zeptal se.

„Když je jedinou alternativou lpět na něčem, co nepotřebuje vysvětlení a přináší jen bolest, pak ano. Minulost není tak důležitá jako budoucnost."

„Pak mi spolu se zapomněním odpusť," prosil ji.

Zpříma se na něho podívala, do jeho hlubokých šedých očí, a vzpomínala na dobu před svatbou, kdy byli přáteli.

„Pamatuješ si, jak jsme se poprvé potkali?" optal se. „Když jsem přišel chránit tě do té uličky a našel jsem jen darebáky padající ze střechy?"

Dokázala se usmát. Měla mnoho hezkých vzpomínek, jež však špatně skončily. „Nikdy to nebyla láska, Connore," řekla upřímně.

Podíval se na ni, jako by mu dala facku.

„Nevěděla jsem, co je láska, dokud jsem se nevrátila a nenašla Elbryana," pokračovala.

„Byli jsme si blízcí," protestoval.

„Byli jsme přátelé," odvětila. „A cením si vzpomínky na přátelství. To slibuji."

„Pak tedy můžeme být znovu přáteli," navrhl.

„Ne." Ta odpověď jí vyšla ze srdce ještě předtím, než nad tím mohla uvažovat. „Byl jsi přítelem jiné osoby, malé, ztracené holky, jež nevěděla, odkud přišla, a nevěděla, kam jde. Jenomže já už jí nejsem. Nejsem Jilly ani Jilseponie, ale Pony, společnice, milenka a manželka Elbryana Wyndona. Mé srdce patří jen jemu."

„A už v něm nemáš místo pro Connora, svého přítele?" zeptal se šlechtic laskavě.

Znovu se usmála a uvolnila se. „Vždyť mě ani neznáš," odpověděla.

„Ale ano," přel se. „I když, jak říkáš, jsi byla ztracená, malá holka, ten oheň v tobě vždy byl. Byla jsi strašně zranitelná, ale za tvýma překrásnýma očima se skrývala síla, kterou mnozí lidé neznají."

Vzpomínání se jí začalo líbit. Její vztah s Connorem nebyl nikdy dořešen. Nyní cítila, jako by se tak stalo.

„Proč jsi sem přijel?"

„Byl jsem na severu měsíce." Do hlasu se mu poněkud vrátila pýcha. „Lovil jsem gobliny, powrie a také pár obrů!"

„Ale proč jsi sem přijel nyní?" tlačila na něj dál vnímavá žena. Viděla mu na obličeji, že není překvapený, že ji vidí, tak jak by měl. „Věděl jsi, že jsem tady, že?"

„Domníval jsem se," připustil. „Slyšel jsem řeči o používání magie proti monstrům a o tom, že máš něco společného s kameny."

To Pony zarazilo.

„Zavolej zpátky svého… manžela," řekl Connor. „Jestli jsi připravená zapomenout na minulost a chceš se zaměřit na budoucnost. Přišel jsem z určitého důvodu… A nejen proto, abych tě viděl, i když i jen kvůli tomu bych sám projezdil křížem krážem celé království."

Spolkla otázku, proč to tedy neudělal během těch let, kdy byla upsaná armádě. Nebyl důvod se hašteřit a otevírat staré rány.

Brzy poté se setkali – Connor, Pony, Elbryan a Juraviel, jenž seděl na blízkém stromě.

„Pamatuješ si na opata Dobriniona Calislase," začal Connor, nervózně přitom chodil a snažil se přijít na to, kde začít.

Žena přikývla. „Opat Sv. Kamene," řekla.

„Už ne," vysvětlil Connor. „Před několika dny byl zavražděn ve své komnatě v opatství." Zarazil se, studoval jejich reakci, překvapen, že je to moc nezajímá. Samozřejmě, oni Dobriniona neznali a nevěděli, jaký byl.

„Říkají, že to udělal powrie."

„Nastaly opravdu temné časy, když se powrie může dostat do nejpřísněji střežené budovy ve městě," poznamenal Elbryan.

„Ale já si myslím, že byl zavražděn vlastní církví," řekl Connor a pozoroval hraničáře. Nyní se Elbryan mírně předklonil. Zaujalo ho to. „Mniši ze Sv. Mere-Abelle byli v Palmarisu. Byla jich spousta, mezi nimi sám otec opat. Většina se jich vrátila z Barbacanu, z hory Aida."

Nyní je zaujal.

„Roger viděl nějakou karavanu projíždět okolo Caer Tinelly a Padova," připomněla Pony.

„Hledají tě," řekl stroze Connor a ukázal na ni. „Kvůli kamenům, o kterých prohlašují, že byly ukradeny ze Sv. Mere-Abelle."

Pony se rozšířily zorničky. Klopýtla a otočila se na svou lásku.

„Toho jsme se báli," připustil Elbryan. „To je důvod, proč jsme trvali na tom, že lidi dovedeme do bezpečí Palmarisu," vysvětlil Connorovi. „Pony a já s nimi nemůžeme zůstat – je to pro ně příliš velký risk. Dovedeme je do bezpečí a půjdeme svou vlastní cestou."

„Risk je mnohem větší, než si myslíte," řekl Connor. „Otec opat a většina mnichů odešli zpět do svého opatství, ale nechali zde dvojici mužů vycvičených k zabíjení. Věřím, že zabili opata Dobriniona. Po mně také jdou, protože jsem spojen s Pony, ale dokázal jsem utéct. Nyní jdou po vás."

„Bratři Spravedlnost," hádal hraničář a otřásl se při myšlence, že by se měl utkat s někým takovým, jako byl Quintall – a tentokrát se dvěma.

„Ale kvůli čemu by zabíjeli opata Dobriniona?" zeptala se Pony. „A proč šli po tobě?"

„Protože jsem se postavil proti metodám otce opata," odpověděl Connor. „Protože…" Odmlčel se a soucitně se na Pony podíval. Zprávy se jí nebudou líbit, ale musí jí je říct. „Protože jsem nesouhlasil se zacházením s Chilichunkovými – se zacházením, kterého by se dostalo i mně, kdyby nebyl zasáhl můj strýc."

„Zacházení?" Pony vyskočila na nohy. „Jaké zacházení? Co to znamená?"

„Vzal je, Pony," vysvětlil Connor. „V řetězech, zpátky do Sv. Mere-Abelle, spolu se Strážcem, kentaurem."

Nyní vyskočil na nohy Elbryan, který byl tak překvapen, že se ani nevzmohl na otázku.

„Strážce je mrtev,“ přišel Juravielův hlas ze stromu. Connor se otočil, ale nic neviděl.

„Zemřel v Aidě,“ pokračoval elf. „Při porážce démona daktyla.“

„Nezemřel,“ trval na svém Connor. „A jestli ano, pak mniši našli způsob, jak ho vzkřísit. Viděl jsem ho na vlastní oči, utrápeného tvora, ale byl živý.“

„A já jsem ho viděl taky,“ řekl Roger, který vyšel zpoza stromů a připojil se ke skupině. Přešel k Elbryanovi a dal mu ruku na rameno. „Na konci té karavany. Říkal jsem to.“

Elbryan přikývl. Vzpomněl si na Rogerův popis projíždějící karavany mnichů. Pak se otočil k Pony, jež se na něho dívala s planoucíma očima.

„Musíme jít za nimi,“ řekla a hraničář přikývl. Jejich cesta byla náhle jasná.

„Za mnichy?“ zeptal se Roger, jenž tomu nerozuměl.

„Brzy,“ ozval se Connor. „A já půjdu s vámi.“

„Není to vaše záležitost,“ řekl hraničář náhle. Chtěl ta slova vzít zpátky, protože jen vyjadřovala jeho touhu dostat toho muže co nejdál od Pony.

„Opat Dobrinion byl můj přítel,“ přel se Connor. „A Chilichunkovi také. Ty to víš,“ řekl Pony a ta souhlasně přikývla. „Ale nejdřív se musíme vypořádat se zabijáky. Nebude to snadné. Dostali se k Dobrinionovi a nastražili to, jako by to udělal powrie. Jsou lstiví a vražední.“

„A už brzy budou mrtví,“ řekl hraničář odhodlaně. Nikdo o jeho slovech nepochyboval.

# # #

„Znovu se setkáme,“ ujistil hraničář Belstera a podal mu ruku. Belster zadržoval slzy, protože měl podezření, že se vídí naposledy. Elbryan s ním nemohl nesouhlasit. „Až válka skončí a ty znovu otevřeš hospodu v Lesní zemi, věz, že tam bude i Noční pták, bude pít vodu a děsit lidi.“

Belster se vřele usmál, ale neočekával, že se vypraví zpět do Dundalis, i kdyby se monstra brzy stáhla. Nebyl už mladý a bolestné vzpomínky by také udělaly své. Utekl z Palmarisu kvůli dluhu, ale to

bylo dávno, a tak si byl jist, že si bude moci otevřít hospodu ve městě beze strachu. Nebyl důvod říkat to hraničáři, a tak se jenom usmíval.

„Veď je dobře, Tomasi," řekl hraničář muži, jenž stál vedle Belstera. „Cesta by měla být čistá, ale i když narazíte na problémy, věřím, že je vyřešíte."

Tomas Gingerwart vážně pokýval hlavou a zabodl svou novou zbraň, vidle, do země. „Dlužíme ti mnoho, Noční ptáku," řekl. „A stejně tak Pony a tvému malému neviditelnému příteli."

„Nezapomeň na Rogera," rychle odpověděl hraničář. „Jemu dlužíte asi nejvíc!"

„Roger nám nikdy nedovolí, abychom na něj zapomněli!" řekl Belster náhle hlasem, který Elbryanovi připomněl Avelyna.

Všichni se zasmáli. Potřásli si rukama a rozloučili se jako přátelé. Tomas se ujal vedení karavany.

Pony, Connor a Juraviel se brzy připojili k Elbryanovi. Dívali se, jak karavana odjíždí, ale po chvíli Tomas skupinu zastavil a k hraničáři se rozběhla malá osoba.

„Roger," řekla Pony, nikterak překvapená. – Karavana se znovu dala do pohybu.

„Měl jsi Tomasovi sloužit jako hlavní vůdce," řekl hraničář, když se k nim Roger připojil.

„Má jiné, kteří to mohou udělat," odpověděl mladý muž.

Hraničář se na něj přísně, nesmlouvavě díval.

„Proč by tady měl zůstat on?" protestoval Roger a ukázal na Connora. „Proč tu zůstáváte vy, když je Palmaris jenom tři dny cesty daleko? Cožpak by se Elbryan a Pony nehodili městu?"

„Jsou tu ještě jiné záležitosti, jimž nerozumíš," řekl Elbryan klidně.

„Záležitosti, které se týkají jeho?" zeptal se Roger a znovu ukázal na Connora, který bojoval s touhou jít a jednu mu vrazit.

Elbryan vážně přikývl. „Měl bys jít s nimi, Rogere," řekl přátelsky. „Nemůžeme se ve městě ukázat. Ale věř mi, že tě tu čeká větší nebezpečí než v Palmarisu. Rychle běž a připoj se k nim."

Roger umíněně zavrtěl hlavou. „Ne," odpověděl. „Jestli zde zůstáváte, já také."

„Nemusíš už nic dokazovat,“ řekla Pony. „Máš zajištěno jméno a reputaci.“

„Jméno?“ štěkl Roger. „V Palmarisu budu zase jen Roger Billingsbury. Sirotek, kterého budou odhánět.“

„Můj strýc baron by tvoje schopnosti ocenil,“ nabídl mu Connor.

„Až se tedy budeš moci vrátit ke svému strýci, tak se připojím,“ odpověděl mladý muž rychle. Vážně se na Elbryana zadíval. „Neodháněj mě,“ prosil. „Nemohu se znovu stát Rogerem Billingsburym. Ještě ne. Zde jsem našel kousek sama sebe, o kterém jsem nevěděl, a bojím se, že ho v tom všedním prostředí bezpečného města ztratím.“

„Není tak bezpečné,“ podotkl Connor.

„Už se neztratíš,“ řekl hraničář se vší vážností. „Už nikdy nebudeš tím, kým jsi byl, když začala invaze. Vím to, a také vím, že už navždy zůstaneš Rogerem, hrdinou ze severu, ať už jsi kdekoliv.“ Podíval se na Pony a zamyslel se nad váhou takové zodpovědnosti, pomyslel na slib celibátu, který si dali, a dodal: „Není to tak hezké, jak se zdá, Rogere.“

Mladý muž se narovnal a dokázal přikývnout, jeho prosebný výraz se však nezměnil.

Elbryan se podíval na Pony a ta přikývla.

„Hledají nás dva muži,“ začal hraničář. „A Connora taky. Snažili se ho v Palmarisu zabít.“

„On vás zná?“ zeptal se Roger. „A věděl, že jste tady?“

„Zná mě,“ řekla Pony.

„Přišel najít toho, kdo vládne magií, i když nevěděl, kdo to je,“ vysvětlil hraničář. „Jsme psanci. Slyšel jsi nás o tom mluvit s Juravielem. Církev chce kameny zpět, jenže my je kvůli Avelynovi nevrátíme. A tak poslali zabijáky, kteří už určitě nejsou daleko.“ I přes vážná slova věnoval Rogerovi uklidňující úsměv. „Bude to pro nás snazší, když se k nám připojíš.“

„Ale musíš pochopit, že se také staneš psancem,“ poznamenala Pony.

„Přestože to můj strýc urovná, až to skončí,“ rychle dodal Connor.

„Chcete před nimi utéct, anebo s nimi bojovat?“ zeptal se Roger odhodlaně.

„Nebudu trávit dny tím, že bych se ohlížel přes rameno kvůli vrahům,“ odvětil hraničář tónem tak vážným, až Connora zamrazilo. „Ať se ohlížejí oni po mně.“

# # #

Její duch procházel stinným lesem. Viděla Juraviela, jak přeskakuje větve stromů, a proletěla těsně okolo něj. Vnímavý elf nastražil uši, přestože její duch byl neviditelný a tichý. Jeho smysly však něco zachytily.

Snesla se na zem. Našla Connora, jak na koni objíždí tábor. Viděla své vlastní tělo, jak sedí se zkříženýma nohama.

A za svým tělem uviděla dub, ve kterém byla díra, v níž byl Elbryan u Orákula. Pony se neodvažovala tam vkročit a rušit jeho koncentraci.

Místo toho obrátila své myšlenky ke Connorovi a snažila se pochopit, co se mezi nimi stalo. Zjistila, že je jeho ochrana uklidňující, a rovněž ji dojalo, že sem přijel, aby ji varoval. Celou dobu věděl, že to ona pracuje s kameny a že ty kameny jsou hlavním cílem církve. Přesto neutekl třeba na jih. A ani ji otevřeně nezradil. Pak by mohl zůstat v Palmarisu, protože by ho církev nepovažovala za nepřítele. A stál při Chilichunkových.

Pony nikdy Connora nemohla nenávidět, ani to ráno po jejich tragické svatební noci. Udělal špatnost, ale jeho činy byly založeny na frustraci, kterou způsobila ona. A nakonec to nemohl udělat, nemohl ji znásilnit, na to mu na ní příliš záleželo.

Už před dlouhou dobou mu vše odpustila, ještě když byla v armádě.

Ale co cítila nyní, když se dívala na muže, jenž byl kdysi jejím manželem?

Chápala, že to nikdy nebyla láska. Když se dívala na Elbryana, věděla, že je to něco jiného. Měla však Connora ráda. Byl jí přítelem, když ho potřebovala. Vzpomínala na jeho dvoření v těch měsících před svatbou a vyrovnávala se s minulostí. Kdyby se to o svatební noci nebylo stalo, zůstala by vdaná, měla by s ním děti.

Proud jejích myšlenek se přerušil, když si uvědomila, že už událostí z té noci vůbec nelituje. Poprvé pochopila výhody, které jí poskytla. Ta noc ji přivedla k sobě samé, přivedla ji do armády, která jí poskytla výcvik a disciplínu. Ta zkušenost ji přivedla k Avelynovi, u kterého nalezla mnohem hlubší pravdu a duchovnost, a také ji přivedla zpět k Elbryanovi. A nyní si uvědomila, jak je její láska k hraničáři hluboká.

Už měsíce bojovali s monstry, ztratili drahého přítele, nyní byla v nebezpečí její adoptivní rodina a další přítel, a přesto by Pony nevyměnila tohleto místo a situaci za nic jiného. Lekce života bývají hořké, avšak nezbytné.

A tak Pony těšilo a uklidňovalo, jak Connor přechází kolem a hlídá je.

Věděla však, že si nemůže tohoto pohledu užívat dlouho, a tak znovu vplula do lesa. Našla Rogera a Juraviela a vydala se před ně, hledajíc známky něčí přítomnosti.

# # #

Bojím se církve, strýci Mathere, připustil Elbryan. Seděl, opíral se o kámen a zíral do hloubi zrcadla. *Kolik zabijáků na nás pošlou?*

Povzdechl si. Církev to nevzdá, to bylo jasné, a jednoho dne, na nějakém odlehlém místě, on a Pony prohrají. Nebo prohrají už ve Sv. Mere-Abelle, kam musí jít za Ponyinou rodinou a Strážcem.

Ale musím v bitvě pokračovat, řekl duchovi svého strýce. *Musíme v boji pokračovat, kvůli vzpomínce na Avelyna, kvůli pravdě, kterou našel v překroucených způsobech církve. A brzy se zapleteme do ještě větší bitvy.*

Ale… Strýci Mathere, jeden bratr Spravedlnost mě už málem porazil. Jak se vyrovnám se dvěma vycvičenými zabijáky?

Protřel si oči a zadíval se do zrcadla. Vrátily se mu obrazy z prvního konfliktu s církví, když bojoval s Avelynovým bývalým spolužákem bratrem Quintallem, jenž si říkal bratr Spravedlnost. Nejdříve vrah zajistil jeskyni kamenem antimagie, slunečním kamenem, stejným kamenem, jaký byl v jílci Elbryanova meče.

A pak použil granát, kámen na vystopování magie, a našel Avelyna. Granát…

Na Elbryanově tváři se objevil úsměv. Odpověď byla jasná. Vyskočil a vyběhl ven, zatřásl Pony a snažil se přerušit její trans.

Její duch, který cítil vyrušení těla, se vrátil a za chvíli otevřela oči.

Elbryan stál nad ní. Za ním Connor sesedal z koně a šel se podívat, co se děje.

„Už nepoužívej kámen duší," vysvětlil hraničář.

„Když jsem venku, zjistím toho více než ostatní," namítla.

„Ale jestli naši nepřátelé používají granát, ucítí vibrace tvé magie," řekl Elbryan.

Pony přikývla. O tomto potenciálním problému už mluvili.

„My máme granát," řekl Elbryan. „Ten, který jsme vzali Quintallovi. O kolik účinnější by bylo hledání pomocí granátu?"

„Jestli používají magii…"

„Ale jak by mohli doufat, že nás najdou bez její pomoci?" opáčil.

Pony se zarazila, chvíli ho studovala a Elbryan zpozoroval, že se jí na tváři objevil výraz zvědavosti. „Zdá se, že si jsi dost jistý," poznamenala. Elbryan se usmál.

„Quintall byl vražedný nepřítel," připomněla. „Sám skoro porazil mě, tebe i Avelyna."

„Jen proto, že si vybral způsob boje," řekl hraničář. „Měl na své straně moment překvapení a zvolil si bojiště. Tito dva budou dobří bojovníci, ale my budeme mít moment překvapení a vybrané místo. Bitva se rozhodne rychle."

Pony nevypadala přesvědčeně.

„Jedinou chybou Quintallova plánu byla arogance," vysvětlil hraničář. „Prozradil se už v hospodě U Vyjícího měsíce, poněvadž si myslel, že je nejlepší a že má nejlepší výcvik."

„Něco pravdy na tom je," připustila Pony.

„Ale jeho výcvik a výcvik našich současných nepřátel se nevyrovná tomu, který jsem dostal od Touel'alfar, a tomu, který jsi ty dostala ode mě a od Avelyna, a tomu, který jsme získali za měsíce bojů. A my jsme silní spojenci. Už z téhle situace nemám takové obavy. Jestliže můžeš použít granát k jejich vystopování, pak je přivedeme na místo, které si přichystáme pro bitvu, na kterou nemohou být připraveni."

Pony to dávalo smysl a věřila, že je dokáže najít. Mniši budou používat magii na odhalení magie, a tak i ona může použít magii na odhalení jejich magie.

„A až je zaměříme, budeme vědět, že i oni o nás vědí," pokračoval hraničář. „Budeme vědět, kde jsou, ale oni to o nás přesně vědět nebudou."

„Vybereme si místo a čas," řekla Pony. Dala se ihned do práce a brzy ucítila používání magie. Kontakt byl jen krátký a ona si domyslela, že mniši vycítili její magii a podle toho změnili svůj směr.

„Myslím, že vztyčili štít slunečního kamene," řekla Belli'maru Juravielovi, když otevřela oči a uviděla ho.

„Ale není to také použití magie?" zeptal se elf. „Nemůžeš ji také vystopovat?"

Nad tou prostou logikou se zamračila. „Není to stejné," snažila se vysvětlit. „Sluneční kámen je kamenem antimagie. Mohla bych také aktivovat takový štít pomocí slunečního kamene v jílci Bouře, a granát našich nepřátel by byl nanic."

Juraviel zavrtěl hlavou. Nevěřil ani slovu. „Elfové říkají, že celý svět je magie," vysvětlil. „Každé zvíře a rostlina mají v sobě magickou energii."

Pony pokrčila rameny, protože neviděla žádný důvod to zpochybňovat.

„Jestliže sluneční kámen poráží magii, potom vznikne díra v kontinuu," vysvětlil elf. „Prázdné místo, díra v pokrývce magie, která naplňuje svět."

„Nemohu…" začala Pony.

„Protože ses nenaučila vidět svět očima Touel'alfar," přerušil ji. „Připoj se ke mně duchem, tak jako jste to dělávali s Avelynem, a najdeme díru i s našimi nepřáteli."

Pony nad tím chvilku přemýšlela. Její spojení s Avelynem bylo osobní, intimní a zanechalo ji zranitelnou, ale když se podívala na svého elfího přítele, necítila žádný strach. Nevěřila, že Juraviel má pravdu, ale vytáhla kámen duší, a pak se oba vydali na cestu s granátem.

Pony byla dost překvapena, jak se svět zdá rušný, jak každé zvíře a rostlina září magií. Brzy našli díru, takovou, jak ji popsal Juraviel, a snadno uviděli mnichy, používající sluneční kámen.

Veď mě, řekl jí Juraviel a pak ucítila, že elf je fyzicky pryč a sleduje cestu k nepříteli.

Když se asi o tři hodiny později vrátil do tábora, jeho zpráva přesáhla Elbryanovo očekávání. Elf je našel a pozoroval. Měli jen dýky a dva magické kameny. Dokonce je slyšel, jak mluví o zajetí Pony a o tom, že ji přivedou živou otci opatovi.

Hraničář se usmál. S luky a Ponyinými kameny je mohou snadno porazit. To, že se mniši bavili o zajetí, dokazovalo, že nemají ani ponětí o síle svých nepřátel. „Doveď je sem," pobídl Pony. „A my si připravíme bitevní pole."

# # #

Malá plošina na úbočí hory přímo vyzývala k táboření. Byla obklopena skalami a stromy, s jen jednou přístupovou cestou, která byla strmá a nechráněná. Uprostřed hořel táborový oheň.

Bratr Youseff se zle usmál. Granát jim řekl, že se tam nahoře používá magie. Dal kámen zpět do váčku, který měl zavěšený na opasku hábitu, protože se předtím opět oblékli do svých běžných úborů, a vyndal sluneční kámen. Nabídl Dandelionovi ruku, aby mohli společnými silami zaktivovat silnější sluneční štít.

„Budou se snažit použít proti nám magii," vysvětlil Youseff. „Je to bezpochyby jejich hlavní zbraň, a když ji úspěšně odrazíme, jejich další zbraně budou proti našemu výcviku na nic."

Dandelion, fyzicky silný a obratný, se při představě bitky usmál.

„Nejdřív zabijeme její společníky," ujasnil Youseff. „Pak půjdeme po ní. Jestli ji budeme muset zabít, tak to uděláme. Jinak ji vezmeme a půjdeme."

„Do Palmarisu?" zeptal se Dandelion, jenž chtěl stále zabít Connora Bildeborougha.

Youseff, chápaje důležitost jejich úkolu, potřásl hlavou. „Přímo přes město a zpět do Sv. Mere-Abelle," řekl. Sevřel Dandelionovu ruku. „Soustřeď se," pobídl ho.

Za chvíli byl silný antimagický štít na místě a dvojice se opatrně vydala po skalnatém útesu.

U vrcholku vykoukli přes okraj a oba se usmáli, když uviděli, že vedle ženy sedí Connor.

Podívali se na sebe a zároveň se vrhli přes okraj. Ladně dopadli do obranného postavení.

„Vítejte!“ zvolal Connor lehkým, matoucím tónem. „Pamatujete si na mě?“

Youseff se podíval na Dandeliona a náhle skočil vpřed, čímž se dostal na třetinu původní vzdálenosti od muže. Pak sebou trhl, protože se mu do lýtka zabořil šíp.

„Mí přátelé ti nedovolí se ke mně přiblížit,“ pronesl Connor vesele.

„Nechápete, jak je vaše situace beznadějná,“ dodal Roger, jenž se vynořil zpoza kamenů za Pony a Connorem. „Už jste někdy potkali toho, kdo si říká Noční pták?“

Na tu narážku se objevil hraničář, jedoucí na Tanečníkovi. V ruce držel Jestřábí křídlo.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Dandelion.

Youseff po Connorovi šlehl vzteklým pohledem. „Zdiskreditoval jsi svého strýce a svou rodinu,“ zavrčel. „Nyní jsi psanec, stejně jako tito blázni, které nazýváš přáteli.“

„To jsou odvážná slova na někoho ve tvé situaci,“ odpověděl Connor vyrovnaně.

„Myslíš?“ poznamenal Youseff náhle klidně. Rukou, kterou se držel za poraněnou nohu, dal znamení Dandelionovi.

Dandelion náhle proběhl kolem svého společníka a skočil na Connora, jenž už vstával a vytahoval meč. Mnich odrazil meč stranou a udeřil Connora předloktím do krku. Pak kolem něj proběhl a přinutil Rogera přitisknout se na skálu.

Youseff skočil na své dobré noze za Dandeliona, protože měl v úmyslu chytit ženu a vynutit si cestu pryč. Ale podcenil svého protivníka, protože netušil, jak je Pony s kameny dobrá. Štít byl stále silný, přestože ne už tak, jako na začátku, a i kdyby se na něj oba mniši plně soustředili, Pony by to nezastavilo.

Youseff cítil, jak mu podklouzly nohy, ale nepadal, stoupal do vzduchu. Jeho pohyb pokračoval dopředu, k Pony, jenomže když se po ní v tomto neznámém stavu natáhl, klopýtl a přetočil se. Potom ucítil v zádech bodnutí, jak Pony udělala kotoul a odkopla mnicha směrem, odkud přišel, přes okraj útesu.

Roger, ohromený rychlostí útoku, nemohl naprosto nic dělat. Dandelion se otočil zpět a znovu praštil Connora, když se snažil vstát, pak na něho prudce padl a přimáčkl ho k zemi. Zvedl ruku – chtěl Connora udeřit do odkrytého krku a zabít ho.

Connor sténal, snažil se vykřiknout a osvobodit se. Na malou chvíli zavřel oči.

Rána nedopadla. Connor otevřel oči a uviděl, že Dandelion tam stále je a snaží se ho udeřit, na tváři nevěřícný výraz, že něco může zadržet jeho silnou paži.

Za zápěstí ho držel Noční pták.

Dandelion se s překvapující mrštností na někoho jeho velikosti zvedl a spustil rameno, snaže se přes ně Nočního ptáka přehodit. Elbryan se však také pohnul, stočil se pod mnichovu paži a vyrazil mu loket z kloubu.

Dandelion, hýkaje bolestí, se otočil a udeřil. Nočního ptáka se však ani nedotkl. Ten ustoupil do strany a pak mnicha několikrát udeřil do obličeje a hrudníku.

Velký mnich vyrazil k němu, přijímaje další rány, a dostal se k Elbryanovi natolik blízko, že ho mohl sevřít v medvědím objetí.

Hraničář ho vzal jednou rukou za bradu, druhou ho chytil za vlasy a chtěl ho otočit na stranu. Náhle však ucítil divné píchnutí do prsou. Nejdřív si myslel, že Dandelion stačil vytáhnout dýku, ale když se podíval za něj a uviděl Connora, pochopil.

Dandelion, jemuž z hrudníku trčel hrot Connorova meče, v hraničářových rukou ochabl.

„Bastard," zamumlal Connor zachmuřeně a přesunul se, aby mu meč nevyklouzl z ruky, jak se mrtvý mnich začal kácet.

Noční pták ho pustil na zem, pak šel k Tanečníkovi, vzal luk a obrátil svou pozornost na Youseffa. Zamířil.

Jenže hrozba pominula, mniši byli poraženi a Elbryan ho prostě nedokázal zabít.

„Nedělej to,“ řekla Pony souhlasně, když hraničář sklonil luk.

„Já ho zabiji,“ řekl Connor zachmuřeně a pomalu vytáhl meč z mrtvého těla.

„Když tam tak bezmocně visí?“ zeptala se Pony skepticky.

Connor kopl do země. „Tak mě pusť na skaliska,“ řekl, ale nemyslel to vážně. Nemohl zabít bezbranného muže. Pony byla ráda.

„Najdeme naše přátele,“ řekl hraničář Youseffovi, „které otec opat neoprávněně uvěznil.“

Youseff se nad tím bláznivým prohlášením zasmál.

„A ty nás k nim dovedeš,“ dokončil hraničář.

„Do Sv. Mere-Abelle?“ optal se mnich nevěřícně. „Blázne. Ty ani nemůžeš pochopit sílu té pevnosti.“

„Tak jako jsi ty nepochopil sílu, která zde na tebe čekala,“ odpověděl klidně Elbryan.

To Youseffa tvrdě zasáhlo. Nebezpečně zúžil oči a zíral na hraničáře. „Jak dlouho mě tady budete držet?“ zeptal se a jeho hlas byl náhle smrtelně klidný. „Zabijte mě, nebo vám slibuji pomstu –“

Jeho křik zanikl, když se okolo něj prohnal malý tvor. Snažil se nějak reagovat a uvědomil si, že už nedrží sluneční kámen. Viděl, jak okřídlený elf snadno přistává na plošině vedle ostatních.

„Sluneční kámen, tak jak jsi říkal, Noční ptáku,“ pravil elf a ukázal sebraný kámen. „Myslím, že granát je v jeho váčku, anebo u mrtvého.“

Elbryan se na Youseffa pozorně díval, když Juraviel mluvil, a uviděl, že ho ta slova znervóznila.

„Také může mít kámen duší,“ přerušila je Pony. „Ke spojení s vůdci.“

„Ten mu samozřejmě nedovolíme použít,“ pravil Connor s úsměvem. „Ale musím nesouhlasit s tvým rozhodnutím,“ řekl hraničáři. „Nepovede nás do Sv. Mere-Abelle, ale bude vrácen do Sv. Kamene, kde se bude zodpovídat z vraždy opata Dobriniona. Já s Rogerem ho tam odvedeme. Církev se dozví pravdu o svém otci opatovi!“

Elbryan se na něho tvrdě podíval a uvažoval nad důsledky svého činu, jímž tomuto muži zachránil život. Kdyby byl jen chvíli zaváhal, Connor, jenž tak moc ublížil Pony, by teď byl mrtev.

Hraničář však v sobě nemohl tolerovat takovou slabost, a tak temné myšlenky odehnal. Věděl, že by se radši vrhl mnichovi do rány, než by obětoval Connora nebo kohokoliv jiného.

Podíval se zpět na Youseffa a uvažoval nad Connorovými slovy. Vzpomněl si na vztek prvního bratra Spravedlnost a věděl, že Youseff by nebyl ochotným průvodcem. Ale jestliže to udělají tak, jak navrhl Connor, pak už možná nebudou v misi za osvobození přátel sami.

Copak církev nebude nucena připustit spoluvinu a zdiskreditovat tak otce opata?

Zdálo se to možné. „Přitáhni ho," nařídil hraničář.

Belli'mar Juraviel přeletěl přes útes za Youseffa a lukem ho postrčil k okraji. Mnich se nejprve vzpíral, jenomže pak se najednou otočil a chytil elfa pevně za luk. Ale Juraviel jej moudře pustil. Mnich se nemohl zastavit, a tak se dál točil dokola.

Na okraji uviděl Elbryana se sevřenou pěstí. Úder ho poslal do bezvědomí a pryč od skaliska. Juraviel, smějící se té podívané, si vzal svůj luk a postrčil nyní bezvládného mnicha zpět na plošinu.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Jiný bratr Francis

Ze všech povinností ve Sv. Mere-Abelle považoval bratr Dellman tuto za nejbolestivější. On a dva bratři byli zapřeni o ramena obřího otáčivého kola, ohýbali záda, aby tou věcí pohnuli, sténali, zarývali se patami do země, ale často pod obrovskou tíhou klouzali.

Dole, na těžkých řetězech – které samy o sobě vážily více než tisíc liber – byl obrovský blok kamene. Dobrý, pevný kámen z podzemního lomu v nejjižnějším nádvoří Sv. Mere-Abelle. Lom byl široký a rozlézal se tunely původního opatství – mistr Jojonah, usazený v nižších knihovnách, slyšel, jak se láme kámen – a nejlepší cestou, jak dostat kámen ven, bylo pomocí tohoto zvedače.

V očích mistrů byly bolest a námaha pro mladé mnichy prospěšné.

Jindy by s tím bratr Dellman souhlasil. Fyzické vyčerpání bylo pro duši dobré. Ale ne dnes, po návratu z dlouhé, těžké cesty. Nechtěl nic víc než jít do své malé cely a stulit se na lůžko.

„Zatlač, bratře Dellmane," huboval ho mistr De'Unnero ostře. „Cožpak chceš, aby bratři Callan a Seumo udělali všechnu práci?"

„Ne, mistře De'Unnero," zamumlal bratr Dellman, ohnul se a zatlačil proti ramenu stroje. Svaly v nohou se mu napínaly a bolely. Zavřel oči a zasténal.

Ale pak se náhle váha zvětšila a kolo ho tlačilo dozadu. Dellman prudce otevřel oči.

„Drž pevně, bratře!" slyšel křičet Callana. Uviděl ho, jak leží na zemi, a pak Seuma, jak klopýtá stranou.

„Zajistěte to!" zařval mistr De'Unnero. Myslel tím, aby někdo do stroje zarazil jisticí kolík.

Ubohý Dellman bojoval veškerou silou, tlačil do kola, jak jen mohl. Ale nohy mu začínaly klouzat. Proč není Seumo zpět u kola? A proč Callan nevstal? Proč se pohybují tak pomalu? To vše mu vířilo hlavou.

Chtěl kolo pustit a odskočit z jeho dosahu, ale věděl, že je to nemožné. Když nikdo kolo nedrží, začne se otáčet příliš rychle a rozmáčkne ho.

„Zajistěte to!“ zařval znovu De’Unnero, ale všichni se pohybovali tak pomalu!

Kolo začínalo vítězit, svaly bratra Dellmana byly napnuté k prasknutí.

Pak už se pohyboval dozadu, prohnul se a všechny klouby mu šly na opačnou stranu, než mají. Uslyšel prasknutí, jedna jeho noha explodovala bolestí a strhlo ho to dozadu. Zůstal zaháknutý paží a kolo ho vzalo na divokou projížďku, aby ho nakonec vyhodilo do dálky. Dopadl na vodní žlab a pošramotil si bok a rameno.

Ležel tam, skoro v bezvědomí, ztrhaný, celý pokrytý blátem a krví.

„Odneste ho do mých soukromých komnat,“ uslyšel De’Unnera.

V dalším okamžiku byl mistr u něho, skláněl se nad ním a tvářil se starostlivě. „Neboj se, mladý bratře Dellmane,“ řekl De’Unnero, a i když se snažil, aby zněl mile, jeho hlas měl v sobě cosi zlého. „Bůh je se mnou a s pomocí jeho síly tvé rozbité tělo uzdravím.“

Když Callan a Seumo mnicha zvedli, bolest náhle vzrostla. Přes Dellmana se převalily vlny agónie a v každém svalu těla se mu rozhořel oheň. A pak padal, padal do temnot.

# # #

Dny splývaly jeden s druhým, protože nevnímal, jak jdou za sebou.

Pro Jojonaha neměl čas význam. Odcházel z knihovny, jenom když ho k tomu přinutily tělesné potřeby, a vracel se co možná nejdřív. V knihách a svitcích zatím nenašel nic užitečného, ale tušil, že už je blízko. Cítil to v srdci a duši.

Rozhlédl se po poličce se zakázanými knihami a napadlo ho, že svitky možná byly umístěny mezi knihy zla, protože obsahují pravdu,

která by zatratila současné vůdce církve. Po takových myšlenkách, když udělal několik kroků k polici, se své vlastní paranoie zasmál. Znal ty knihy, poněvadž dělal jejich inventuru ještě předtím, než dosáhl stupně čekatele. Nebyla tam žádná pravda: byly to knihy zla, o zemní magii démona daktyla a o zneužití svatých kamenů pro zlo, pro vyvolávání démonů nebo buzení mrtvol, pro vyvolání moru či ničení obilí – nepřijatelné praktiky i v časech války. Ze schůzky mistrů Jojonah věděl, že jedna z knih popisuje destrukci obilí, již církev povolala na jižní království Behren v roce 67, když bylo Honcké království s Behrenem ve válce kvůli průjezdu průsmyky Pásu se sponou. Hlad zvrátil bitvu, ale výsledný zisk nevyvážil ztracené životy nevinných a dlouhodobé nepřátelství.

Ne, ty knihy na poličkách v temném koutě knihovny v sobě neměly nic z pravdy a spravedlnosti. Nanejvýš umožňovaly poučit se z omylů a strašlivých chyb minulosti.

Jojonah si to však často musel připomínat, jak dny pokračovaly bez jakéhokoliv úspěchu. Potom ho začala trápit další věc, která zaměstnávala jeho mysl čím dál víc: stav Markwartových vězňů. Platili – a možná už zaplatili – tu nejvyšší cenu za jeho zpoždění zde. Velká část jeho svědomí na něj křičela, ať jde a podívá se na ně a na kentaura, který byl u toho, když hrdinský Avelyn zničil démona.

Ale Jojonah se nemohl odtrhnout, a tak musel potlačit své obavy o vězně. Možná je jeho práce zachrání, říkal si, nebo alespoň zabrání podobným zvěrstvům v budoucnu.

Konečně začal dělat nějaké pokroky. Knihovna nebyla zas tak náhodně uspořádaná, jak se zprvu zdálo. Byla rozdělená v hrubě chronologicky seřazené sekce. Datovaly se od prvních dnů církve až po dobu před dvěma stoletími, kdy se postavily nové knihovny v hořejších patrech. Naštěstí pro Jojonaha, většina písem z časů bratra Allabarneta byla pořád zde.

Když pochopil rozložení knihovny, začal prohlížet nejranější zápisky, které se datovaly před rokem jedna, před Zjevením Boha, Obnovením, které rozdělilo církev, Starým zákonem a Novým zákonem. Uvědomil si, že jeho odpovědi mohou být ukryty v čase před Obnovením, v čase vzniku církve, v čase sv. Abelle.

Nenašel však žádné odpovědi. Dochovalo se toho málo – jen písně a obrazy oslavující Boha. Mnoho jich bylo na pergamenech, které se rozpadaly, a jiné byly vyryty do kamene. Písma sv. Abelle zde nebyla, ta byla vystavena v hořejších knihovnách. Jojonah je dost dobře znal a nepamatoval se na nic, co by mu v jeho úkolu pomohlo. Učení bylo obecné, moudrá slova o důstojnosti, která se dala interpretovat různými způsoby. Přesto si mistr slíbil, že k nim půjde a znovu se na ně podívá, až bude čas, a zkusí si je znovu přečíst v novém světle svých názorů a zjistí, zda mu neukážou opravdové záměry této církve.

Chtěl nalézt originální Doktrínu opatů z let po Zjevení, ale věděl, že je to nemožné. Ta se ztratila před staletími.

A tak pokračoval s tím, co bylo k dispozici, četl písma, jež vznikla krátce po vytvoření Nového zákona, jenže nic nenacházel. Nic.

Muž se slabší vůlí by toho dávno nechal, ale Jojonaha nic takového ani nenapadlo. Pokračoval v chronologickém prohlížení a nacházel v písmech prvních opatů slibné náznaky, například některé fráze, které by Markwart nikdy nepoužil.

A potom našel zajímavý svazek, malou knihu v červeném obalu, napsanou mnichem Francisem Gouliardem roku 130, rok po první cestě na Pimaninicuit, po Zjevení.

Jojonahovi se třásly ruce, když nedočkavě obracel stránky. Bratr Francis – jak ironické! – byl jeden z připravovatelů, vrátil se a napsal svůj příběh.

To Jojonaha zasáhlo. Mniši vracející se z Pimaninicuitu byli nyní odrazováni, vlastně jim bylo zakazováno cokoliv o ostrově říci. Bratr Pellimar se vrátil, mluvil, a ne náhodou dlouho nepřežil. Ale v čase Francise Gouliarda byli připravovatelé povzbuzováni, aby vypráveli o své cestě do nejmenších detailů.

Třebaže bylo v temné místnosti chladno, Jojonah na čele ucítil pot a postaral se, aby náhodou nespadl na křehké stránky. S třesoucími se prsty otáčel strany a četl:

Našel jsem tyto tři nejmenší kameny šedi a červeně, kteréžto mohou býti připraveny, aby samotné sloužily k zhojení celého božího světa.

Mistr Jojonah se opřel a zhluboka se nadechl.

Nyní již úplně chápal, proč opatství má obrovský vak malých hematitů, malých kamenů červeně a šedi! Další pasáž, která pojednávala o jeho společnících na cestě, mistra Jojonaha velmi citelně zasáhla:

Třicet tři bratři byli posádkou na lodi Abelle,
muži silní a mladí, dobře vycvičení, aby dovezli nás,
dva připravovatele,
na Pimaninicuit a zpět.
A pak se k nám všech jedenatřicet (dva zemřeli na cestě)
připojilo při konečné katalogizaci a přípravách.

„Bratři," zašeptal Jojonah. „Posádku tvořili mniši." Mistr skoro nemohl mluvit, protože se mu nedostávalo dechu. Po tváři se mu rozběhly slzy, když si vzpomněl na osud *Vánku* a jeho nešťastné posádky, najatých mužů a jedné ženy, nikoli bratrů. Dlouho mu trvalo, než se sebral a začal číst dál. Styl bratra Francise byl složitý, mnoho slov bylo velice starých a Jojonah je musel dešifrovat. Muž měl rovněž sklony psát tak, jak mu to vyplývalo z vědomí, místo toho, aby psal souvisle. O několik stran dál popisoval odjezd ze Sv. Mere-Abelle a začátek cesty.

A tam, před Jojonahem, byl najednou edikt otce opata Benuta Concarrona v jeho projevu při loučení pro loď a posádku, který požadoval po církvi, aby rozdávala bohatství Boha, kameny, spolu se slovem božím.

Zbožnost, důstojnost, chudoba.

Znovu se upřímně rozplakal. Toto byla církev, ve kterou mohl věřit, církev, která sídlila v srdci bratra Avelyna. Jenže co se stalo, že se tak náhle změnila? Proč jsou kameny *šedi a červeně* stále ve Sv. Mere-Abelle? Kam se poděla charita?

„A kde je nyní?“ zeptal se nahlas a znovu pomyslel na ubohé vězně. Kam se poděla církev bratra Francise Gouliarda a otce opata Benuta Concarrona?

„Buď zatracen, Markwarte,“ zašeptal mistr Jojonah a každé slovo myslel vážně. Dal si knihu pod hábit a opustil sklepení. Šel rovnou do své komnaty. Napadlo ho, že by se měl podívat za Brauminem, ale pak se rozhodl, že to může počkat, protože měl jiné starosti, které ho tížily již několik dní. A tak brzy znovu sestupoval do nižších pater na druhé straně obrovského opatství, do komnat, které otec opat Markwart přeměnil na vězeňské cely. Nebyl překvapen, když potkal mnicha na stráži, který mu zablokoval cestu.

„Nebudu tady stát a dohadovat se s tebou, mladý bratře,“ vybuchl Jojonah a snažil se znít rozhodně. „Kolik roků uběhlo od doby, kdy jsi prošel uličkou dobrovolného utrpení?“

Rozlícený mistr učinil na nebohého mladého mnicha náležitý dojem! „Jeden rok, mistře,“ špitl. „A čtyři měsíce.“

„Jeden rok?“ vybafl Jojonah. „A ty se mi opovažuješ stát v cestě? Dosáhl jsem pozice mistra ještě předtím, než ses narodil, a nyní zde stojíš a říkáš mi, že nemohu jít dál!“

„Otec opat…“

Jojonah už slyšel dost. Natáhl se, odstrčil ho a přitom ho pohledem vyzýval, aby se mu znovu postavil do cesty.

Mladý mnich zamumlal v protestu, ale pak si jenom dupl. Jojonah pokračoval po schodech dolů. Na jejich konci stáli další dva mniši, ale on se s nimi ani nebavil, jen se kolem nich protlačil. Neměli odvahu ho fyzicky zastavit. Jeden ho však následoval a stěžoval si, zatímco druhý odběhl informovat otce opata.

Jojonah se pohyboval na nebezpečné půdě a tlačil opata do kouta. Ale kniha, kterou našel, povzbudila jeho rozhodnutí postavit se Markwartovi a jeho nespravedlnosti. V duchu si slíbil, že se nedá zastavit, ať už bude trest jakýkoliv, že zkontroluje, zda jsou vězni naživu a jestli se s nimi nezachází příliš špatně. Velmi riskoval a logika mu našeptávala, že by se měl držet zpátky. Jenže tím by Chilichunkovým a hrdinnému kentaurovi nepomohl. Věděl, že je to argument, který lidé jako Markwart používají k ospravedlnění zbabělosti.

A tak se ani nestaral o to, že na Markwarta příliš tlačí. Prošel dalšími dveřmi, okolo dalšího mnicha a sešel po dalších schodech. Pak se zastavil, protože před ním stál bratr Francis.

„Neměl byste zde být," poznamenal Francis. „Na čí rozkaz?"

„Otce opata Markwarta," řekl Francis bez zaváhání. „Sem smím jen já, on a mistr De'Unnero."

„Dobrá posádka," řekl Jojonah sarkasticky. „Proč, bratře Francisi? Abyste mohli ubohé nevinné vězně mučit v soukromí?" Řekl to hlasitě a trochu ho uspokojilo, když uslyšel rozpačité šoupaní nohou strážce, který stál za ním.

„Nevinné?" zopakoval bratr Francis skepticky.

„Stydíš se tak moc za své činy, že se musíš před obviňujícíma očima schovávat tady dole?" tlačil na něho mistr Jojonah a přibližoval se k němu. „Ano, slyšel jsem o Gradym Chilichunkovi."

„Byla to nehoda," protestoval Francis.

„Schovávej své hříchy, bratře Francisi!" odvětil mistr Jojonah. „Ale ony stejně hříchy zůstanou!"

Francis pohrdavě zafrkal. „Nechápete význam války, kterou vedeme," protestoval. „Máte slitování s kriminálníky, zatímco nevinní platí za jejich hříchy proti církvi a celému lidstvu!"

Odpověď mistra Jojonaha přišla v podobě levého háku. Bratr Francis byl však ve střehu, a tak uhnul a pěst se mu jen otřela o tvář. Mistr Jojonah, vyveden nepovedeným úderem z rovnováhy, skončil v rukou Francise, který skočil za něho a chytil ho pod krkem.

Jojonah sebou vrtěl, ale jenom chvíli, protože neměl dost vzduchu a krve a rychle upadal do bezvědomí.

„Bratře Francisi," zařval zpanikařený mladší mnich a snažil se je od sebe oddělit. Francis pustil Jojonaha na zem dobrovolně.

# # #

Uslyšel kroky na dřevě. Naslouchal jejich rytmu a následoval je, zpět do světa živých. Světlo ho bodalo do očí, které byly tolik dnů ve tmě, a najednou věděl, kde je – na židli v soukromé komnatě opata Markwarta.

Markwart s Francisem stáli před ním a nevypadali vůbec potěšeně.

„Napadl jsi jiného mnicha,“ začal Markwart ostře.

„Je to impertinentní podřízený, který potřeboval vyčinit,“ odpověděl mistr Jojonah, protíraje si oči. „Bratr, který zoufale potřebuje lekci.“

Markwart se podíval na bratra Francise. „Možná,“ souhlasil. „A přesto,“ pokračoval Markwart a obrátil svou pozornost zpět k Jojonahovi, „jednal jen tak, jak jsem mu nařídil.“

Mistr Jojonah bojoval, aby získal zpátky kontrolu, protože se chtěl vymanit ze svých pragmatických pout a otevřeně ďábelskému Markwartovi povědět, co si o něm a o církvi myslí. Ale jenom si skousl ret a nechal starého muže pokračovat.

„Opustil jsi své povinnosti, aby ses věnoval bratru Allabarnetovi,“ soptil Markwart. „To je špatné, protože, při duši ubohého opata Dobriniona, mladí mniši potřebují v této temné době nějakou morálku. A ty jsi svůj čas trávil tím, že ses zajímal o něco, co není tvá starost.“

„Nemám se starat o to, že nevinní vězni musejí viset na zdech v celách?“ odpověděl Jojonah pevným hlasem. „Nemám se starat o to, že lidé, nedopustivší se žádných zločinů a hříchů, a kentaur, jenž je hrdinou, stojí v takzvaně svatých celách v řetězech a jsou vystaveni mučení?“

„Mučení?“ vyštěkl otec opat. „Nic o tom nevíš!“

„Snažil jsem se to zjistit!“ bránil se Jojonah. „Ale ty jsi mi to nedovolil. Nedovolil jsi to nikomu!“

Markwart znovu vyštěkl: „Nevystavil bych Chilichunkovy a potenciálně nebezpečného kentaura výslechu jiných! Jsou to mí svědci, moje zodpovědnost!“

„Jsou to tví vězni,“ opravil ho Jojonah.

Otec opat se zarazil a zhluboka se nadechl. „Vězni,“ opakoval. „Ano, jsou. Nespáchali žádný zločin, ale jsou ve spojení se zloději kamenů. Žádný zločin, ale máme důvod věřit, že kentaur byl ve spojení s démonem daktylem a jenom náhodná exploze Aidy mu zabránila v tom, aby se připojil k ničení světa!“

„Náhodná exploze,“ opakoval Jojonah poněkud nevěřícně a sarkasticky.

„To je výsledek mého zkoumání!“ zařval Markwart náhle, přešel k mistrovi a Jojonah si na chvíli pomyslel, že ho opat uhodí. „A ty ses zaměřil jiným směrem.“

Kdybys jen chápal pravdu, odpověděl mu mistr v duchu a byl rád, že starou knihu schoval, než šel za vězni.

„Ale ani ses toho směru nedržel!“ pokračoval Markwart. „A zatímco jsi pracoval, pohřben ve starých textech, které jsou pro tebe důležitější než současná situace, jeden z našich mladých bratrů málem přišel o život!“

Jojonah nastražil uši.

„Na nádvoří,“ pokračoval opat. „Při práci, na niž běžně dohlíží Jojonah, ale musel si ji vzít na starost mistr De’Unnero, a to při svých dalších povinnostech. Možná že nestihl dost rychle reagovat, když dva bratři sklouzli z kola a třetí, ubohý Dellman, byl tou náhlou váhou málem zlomen vedví.“

„Dellman!“ zvolal Jojonah, skoro vyskočil z křesla a přinutil tak Markwarta o krok ustoupit. Začínala se ho zmocňovat panika. Najednou se obával o bratra Braumina, kterého tak dlouho neviděl. Kolik „nehod“ se asi stalo?

Uvědomil si, že jeho rozrušení označilo Dellmana za konspirátora, a tak se snažil uklidnit. „Ten stejný bratr Dellman, který mě doprovázel na Aidu?“ zeptal se.

„Jediný bratr Dellman,“ odpověděl Markwart ostře.

„To je škoda,“ poznamenal Jojonah. „Je ale naživu, ne?“

„Jen tak tak, a možná ne na dlouho,“ odpověděl otec opat a začal znovu přecházet po místnosti.

„Podívám se za ním.“

„To tedy ne!“ odsekl otec opat. „Pečuje o něj mistr De’Unnero. Zakazuji ti s ním jen promluvit. Nepotřebuje slyšet tvé omluvy, mistře. Nechť jsi se svou vinou o samotě. Možná tě to přivede zpět k povinnostem.“

Myšlenka, že je za to zodpovědný, byla samozřejmě hloupost, ale Jojonah za tím uviděl skrytý význam. Markwart mu jenom chce upřít přístup k bratru Dellmanovi, aby ho udržel pod vlivem De’Unnera, mistra, který byl tak úspěšný v ohýbání myslí bratrů, kteří šli po Avelynově stopě.

„Jsi můj svědek, bratře Francisi,“ řekl Markwart. „Varuji tě, Jojonahu. Jestliže uslyším, že ses k němu snažil dostat, důsledky pro vás oba budou nesmírné.“

Jojonaha překvapilo, že opat vymezil tak jasnou hranici, že mu otevřeně vyhrožuje. Věci šly podle Markwarta, tak proč postupoval proti Dellmanovi tak troufale?

Už o té věci nemluvil, jen přikývl a odešel. Nechtěl překračovat Markwartovu hranici. Bude to pro bratra Dellmana lepší. A kromě toho, Jojonah teprve začal. Rychle se najedl, šel do své komnaty a zhluboka si oddechl, když uviděl, že kniha je stále na místě. Pak šel zpět dolů, do staré knihovny, protože tam určitě najde další kousky skládačky.

Dveře však našel zapečetěny. Na stráži u nich stál mladý mnich, kterého neznal.

„Co to znamená?“ zeptal se mistr.

„Není povolen přístup do starých knihoven,“ odvětil muž mechanicky. „Na rozkaz…“

Než to však stačil dořící, Jojonah odběhl a bral schody po dvou. Nebyl v žádném případě překvapen, že na něj otec opat čeká ve svých komnatách, tentokrát sám.

„Neřekl jsi nic o ukončení mé práce,“ začal mistr Jojonah, tentokrát opatrně, protože cítil, že tahle bitva by mohla být rozhodující.

„Nyní není třeba dělat si starosti s kanonizací bratra Allabarneta,“ odpověděl otec opat klidně. „Nemohu si dovolit, aby některý z mých mistrů ztrácel drahocenný čas ve sklepeních.“

„To je zvláštní výběr slov,“ řekl Jojonah, „když uvážíme, kolik důvěryhodných bratří marní čas v jiném druhu sklepení.“

Uviděl v očích starého muže vztek, který však Markwart rychle zvládl. „Kanonizační proces počká, dokud válka neskončí,“ řekl opat.

„Podle všech zpráv už může být u konce,“ odvětil rychle Jojonah.

„A než bude hrozba našemu řádu vyřešena,“ dokončil otec opat Markwart. „Je moudré domnívat se, že když se powrie dostal k opatu Dobrinionovi, nikdo není v bezpečí. Naši nepřátelé jsou zoufalí a je moudré věřit, že budou zabíjet také ostatní vůdce.“

Jojonah se držel, aby nepromluvil a neobvinil ho z vraždy Dobriniona. Už se nestaral o svůj prospěch. Chtěl mu všechno otevřeně říct a vyjít s tím na veřejnost. Ale zadržel se, protože si připomněl, že musí myslet na ostatní – Dellmana, Braumina, Viscentiho a ubohé vězně. Jenom kvůli nim nebude s Markwartem otevřeně bojovat.

„Proces také počká do doby, kdy budou vráceny ukradené kameny," pokračoval Markwart.

„A tak tu budu nečinně sedět," odvážil se poznamenat Jojonah.

„Ne, mám s tebou jiné plány. Něco mnohem důležitějšího. Je ti zase dobře – dost dobře na útok na jiného mnicha –, a tak by ses měl připravit na cestu."

„Ale právě jsi řekl, že kanonizace může počkat."

„To ano. Však také nejdeš do Sv. Honce. Pojedeš do Palmarisu, do Sv. Kamene, abys byl svědkem jmenování nového opata."

Jojonah nemohl zakrýt své překvapení. V opatství na to nebyl nikdo připraven a ani se o tom nemluvilo. Bude se to probírat až na Sboru opatů, později tohoto roku.

„Mistr De'Unnero," odpověděl otec opat na jeho nevyslovenou otázku.

„De'Unnero?" opakoval mistr nevěřícně. „Mladší mistr Sv. Mere-Abelle, muž předčasně povýšený kvůli smrti mistra Sihertona?"

„Po vraždě mistra Sihertona Avelynem Desbrisem," připomněl mu pohotově Markwart.

„On povede Sv. Kámen?" pokračoval mistr Jojonah a ani si nevšiml poslední bolestivé narážky. „Ta pozice je velmi důležitá, když uvážíme, že Palmaris je nejblíže bitevní linii."

„To je přesně důvod, proč jsem vybral De'Unnera," odpověděl Markwart klidně.

„Ty jsi vybral?" opakoval Jojonah. Pro takový čin nebyl precedent. Jmenování nového opata, dokonce i kdyby vzešel z řad opatství, kterého se to týká, nebylo nic jednoduchého, byla to věc, která se kolektivně rozhodovala na Sboru opatů.

„Není čas na předčasné svolání Sboru," vysvětlil Markwart. „Ani čas čekat na setkání v polovině kalemberu. Do té doby budu

postupovat jako při stavu ohrožení. Jmenoval jsem De'Unnera jako náhradu za opata Dobriniona."

„Dočasně," řekl Jojonah.

„Trvale," přišla příkrá odpověď. „A ty, mistře Jojonahu, ho doprovodíš."

„Právě jsem se vrátil z týdnů cest," protestoval Jojonah, ale věděl, že je poražen, a pochopil, že se v osvobození vězňů mýlil a zatlačil Markwarta příliš daleko. Markwart měl právo zastavit na čas kanonizační proces, a teprve Sbor opatů ukáže, zda bylo správné jmenovat mistra De'Unnera opatem. Jojonah už neměl žádné výmluvy.

„Zůstaneš ve Sv. Kameni, abys pomáhal mistrovi… opatovi De'Unnerovi jako jeho zástupce," pokračoval Markwart. „Jestli bude chtít, můžeš se s ním vrátit do Sv. Mere-Abelle na shromáždění Sboru."

„Stojím nad ním."

„Už ne," odpověděl Markwart.

„Já… Sbor na to nikdy nepřistoupí!" protestoval Jojonah.

„To bude rozhodnuto v polovině kalemberu," odpověděl opat. „Jestliže mě opati a jejich zástupci přehlasují, pak bude ve Sv. Kameni možná opatem Jojonah."

Ale tou dobou bude mít Markwart kameny pravděpodobně zpět a všichni mniši, kteří jsou ve spojení s Jojonahem nebo s jeho přáteli, budou odehnáni ze Sv. Mere-Abelle nebo se stanou obětí „nehod" podobných té, která se přihodila bratru Dellmanovi, nebo se přikloní k Markwartovi, jenž je k tomu přinutí lhaním a výhrůžkami. Anebo jim Markwart najde misi daleko na nebezpečném území. Až do tohoto okamžiku si Jojonah neuvědomoval, jak dobrým nepřítelem dokáže Markwart být.

„Možná se znovu potkáme," řekl Markwart a mávl rukou. „Ale kvůli klidu nás obou doufám, že ne."

A tím to skončilo, pomyslel si mistr Jojonah.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Vyjasnění

Přijeli na dohled skupiny domů, většinou statků, severně od Palmarisu a potěšilo je, že se mnoho lidí vrátilo z bezpečí obezděného města do svých domovů.

„Život se tady vrací k normálu," poznamenal Connor. Jel vedle Pony, která seděla spolu s Belli'marem Juravielem na Tanečníkovi, zatímco hraničář a Roger šli vepředu po boku bratra Youseffa, jenž měl ruce pevně svázané za zády. „Brzy znovu poznáme mír," slíbil Connor, a všem se zdála ta představa přijatelná, protože až do teď neviděli žádná monstra.

„Caer Tinella a Padov se mohly stát posledními silnými opevněními monster," mínil hraničář. „Těch pár, co zbývá, by nemělo dělat strážcům Palmarisu problémy." Pak se zarazil, chytil Tanečníka za uzdu a zastavil ho. Vzhlédl k Pony a Juravielovi. Oba porozuměli.

„Neodvažujeme se vstoupit do města," řekl Elbryan Connorovi. „Ani tak blízko, aby nás viděli lidé ze statků." Podíval se na bratra Youseffa a dokončil myšlenku. „Dokonce i to, že nás někdo zná, dotyčného ohrožuje."

„Protože víte, že jste byli právem označeni za psance," odsekl Youseff ostře. „Věříte, že církev vás přestane stíhat?" Zle se smál a vypadal, jako by vůbec nebyl zajatcem.

„Možná že církev bude mít mnohem větší problémy, až se dozví o tvých činech ve Sv. Kameni," řekl Connor a navedl Ohnivce mezi hraničáře a mnicha.

„A vy máte pro své absurdní obvinění důkaz?" zeptal se Youseff rychle.

„To uvidíme,“ odpověděl Connor a obrátil se k Elbryanovi a dvěma společníkům sedícím na Tanečníkovi. „Roger a já ho dopravíme ke strýci,“ vysvětlil. „Použijeme světskou sílu, než se rozhodne, kdo z církve se za toho psa postaví a kdo ne.“

„To tedy začneš malou válku,“ řekla Pony, protože bylo známo, že církev je skoro stejně silná jako stát – a ten, kdo viděl magickou moc Sv. Mere-Abelle, považoval církev za silnější.

„Jestli má začít taková válka, pak byla počata těmi, kdo zabili opata Dobriniona, a ne mnou nebo mým strýcem,“ řekl Connor přesvědčeně. „Já jenom správně odpovídám na ten odporný čin a bráním svůj vlastní život.“

„Budeme čekat na zprávu,“ řekl Elbryan, který už o tom nechtěl mluvit.

„Roger a já se vrátíme co možná nejdřív,“ souhlasil Connor. „Vím, že jste netrpěliví a chcete už být na cestě.“ Nic víc neřekl, protože nechtěl, aby nebezpečný mnich věděl, že Elbryan hodlá jet rovnou do Sv. Mere-Abelle. Když viděl, co dokážou magické kameny, pomyslel si, že předtím bylo hloupé Youseffovi zpříma říci, že půjdou zachránit zajaté přátele. Čím méně informací měl tento nebezpečný muž, tím lépe.

Connor pokynul Elbryanovi, obrátil koně a vedl ho stranou od ostatních. Hraničář se k němu připojil. „Jestliže se zpátky k vám nedostanu, pak tedy sbohem, Noční ptáku,“ řekl upřímně.

Elbryan sledoval jeho pohled k Pony.

„Byl bych lhář, kdybych nepřipustil, že ti závidím,“ pokračoval Connor. „Já jsem ji také miloval. Kdo by ji však nemiloval, když uzří její krásu?“

Elbryan neměl žádnou odpověď, a tak nic neříkal.

„Ale je jasné, kde je její srdce,“ dodal Connor po dlouhé pauze. „To srdce je tvé,“ řekl a podíval se hraničáři přímo do očí.

„Ty už se k nám nevrátíš,“ pochopil náhle Elbryan. „Odvedeš mnicha a zůstaneš v Palmarisu.“

Muž bez komentáře pokrčil rameny. „Je bolestivé ji vidět,“ připustil. „Bolestivé a nádherné. Ještě jsem se nerozhodl, co je ten hlavní pocit.“

„Sbohem,“ odpověděl Elbryan.

„Tobě také,“ řekl Connor. Znovu se podíval na Pony. „Mohu jí říci sbohem o samotě?“ zeptal se.

Elbryan se usmál – nepovažoval to za svoje rozhodnutí. Když bude Pony chtít mluvit s Connorem o samotě, potom to udělá, ať už si Elbryan bude myslet cokoli. Udělal to Connorovi snazší, neboť k němu cítil sympatie, tím, že šel k Pony a řekl jí to. Počkala, až Juraviel sleze, a pobídla Tanečníka ke Connorovi.

„Možná se nevrátím,“ vysvětlil.

Pony přikývla, protože si nebyla jistá, proč Connor vlastně přijel.

„Musel jsem tě znovu vidět,“ pokračoval, jelikož pochopil její nevyslovenou otázku. „Musel jsem vědět, že se ti daří dobře. Musel jsem…“ Odmlčel se a zhluboka si povzdechl.

„Co ode mě chceš?“ zeptala se Pony vyrovnaně. „Co můžeme říci, co už nebylo řečeno?“

„Můžeš mi odpustit,“ vyhrkl Connor a potom se to snažil zoufale vysvětlit. „Byla zraněna má pýcha. Nechtěl jsem tě poslat pryč, ale nemohl jsem tě vidět a vědět, že mě nemiluješ.“

Ponyin úsměv ho umlčel. „Nikdy jsem tě neobviňovala, a tak není co odpouštět,“ odpověděla tiše. „To, co se stalo, je tragédie pro nás pro oba. Měli jsme přátelství, kterého si vždy budu vážit.“

„Ale to, co jsem udělal o naší svatební noci…“ protestoval.

„To, co jsi udělal, mi ale nedává právo tě obviňovat. Mohl sis mě vzít, a kdybys to byl udělal, nikdy bych ti neodpustila – vlastně bych na tebe asi použila magii, tam na poli, když jsem tě uviděla!“ Věděla, že je to lež, už když to vypouštěla z úst. Ať už by cítila ke Connorovi cokoliv, nemohla by použít boží kameny k pomstě.

„Omlouvám se,“ řekl Connor upřímně.

„Já rovněž,“ odpověděla. Natáhla se k němu a políbila ho na tvář. „Sbohem, Connore Bildeboroughu,“ řekla. „Nyní vidíš nepřítele jasně. Bojuj dobře.“ Nato se otočila a jela zpět k Elbryanovi.

Brzy poté Elbryan, Juraviel a Pony jeli zpět na sever, plní naděje. Plánovali však cestu, která může být stejně temná jako jejich výprava za démonem daktylem na Aidu. Doufali, že Connorova mise bude úspěšná a že se král a rozumní, dobří členové církve, jestli tedy nějací zbyli, obrátí proti zlovolnému otci opatovi, který uvěznil

Strážce a Chilichunkovy. Také doufali, že jejich přátele propustí, ještě než se do Sv. Mere-Abelle dostanou.

Věděli však, že ve skutečnosti to funguje jinak, poněvadž takové politické akce mohou zabrat měsíce až roky. Strážce a Chilichunkovi nemohli čekat, nezasloužili si čekat, a tak si přátelé naplánovali cestu do opatství ihned, jakmile se vrátí Roger a možná Connor.

Se stejnou odhodlaností jeli Connor a Roger do Palmarisu. Connor měl ve svého strýce velkou víru. Od dětství v něm spatřoval muže činu, muže, který usměrňoval život města. Mnohokrát se dostal Connor do problémů, a jeho strýc se vždy tiše a účinně o vše postaral.

Bratr Youseff vypozoroval v mladém šlechtici velkou důvěru, jak z jeho tvrzení, co všechno může strýc dokázat, tak ze způsobu, jakým seděl v sedle.

„Měl byste chápat, pane Bildeboroughu, důsledky vašeho spojení s těmi dvěma," škádlil ho mnich.

„Jestli nezavřeš hubu, dám ti roubík," slíbil Connor.

„Ale ta hanba!" tlačil na něho Youseff. „To bude ohromné, až se král dozví, že synovec barona Bildeborougha cestuje s psanci."

„Ano, to cestuji," řekl Connor a podíval se na něj. „Právě nyní."

Bratr Youseff se nepobavil. „Vaše obvinění je směšné," řekl. „A váš strýc na to přijde, církvi se omluví a bude rád, jestli církev jeho omluvu přijme a neexkomunikuje ho."

Connor se tomu upřímně zasmál. Neudělalo to na něho velký dojem, mnichovým slovům nevěřil. Přesto se do jeho úvah vkradl strach. Snažil se mít důvěru ve svého strýce, barona Palmarisu, ale musel si připomínat, že nesmí podceňovat sílu církve.

„Možná by vám mohlo být odpuštěno," řekl Youseff.

„Odpuštěno za to, že jsme se bránili," prohodil Roger.

„Ani o jednoho z vás se nejednalo," odpověděl Youseff. „Jen o tu dívku a muže. A možná i o elfa, protože takového tvora neznáme a museli bychom určit jeho osud."

Connor se znovu zasmál. Bylo směšné, co se mu tenhle muž, který ho předtím hledal v hostinci U Cesty a chtěl ho zabít, snažil namluvit.

„Ano, ta dívka," pokračoval Youseff, změnil tón a koutkem oka pozoroval Connorovu reakci. „Jak sladké by bylo ji zajmout," pravil chlípně. „Možná bych našel čas si s ní užít, než bych ji vzal k mým nadřízeným."

Mnich viděl blížící se ránu – dokonce ji chtěl – a neuhnul, nechal se uhodit do hlavy. Nebyla to tvrdá rána, jenže stačila na to, aby mohl předstírat pád. Narazil vší silou ramenem na zem. Uslyšel prasknutí, cítil bolest a také jako bolestí vykřikl, ale opravdu proto, aby zakryl pohyb, kterým si zkroutil vykloubenou paži za zády.

„Jsme skoro ve městě!" vyštěkl Roger. „Proč jsi ho praštil?"

„Nechtěl jsi snad udělat to samé?" odvětil Connor. Na to Roger neměl co říci. Roger šel k mnichovi a stejně tak Connor, jenž sesedl z Ohnivce.

Bezpečnost Youseffových pout závisela na tom, že nebude schopen zvednout ruce do vzduchu, a to nyní, když měl vykloubené rameno, už nebyla pravda. Vmžiku si osvobodil levou ruku, ale zůstal ležet tak, jak byl, ignoruje bolest v levém rameni.

Roger byl u něj první a sklonil se nad ním.

Youseff si dával načas – tenhle byl nebezpečný.

A pak tam byl Connor a pomáhal mnicha zvednout na nohy.

Rychleji, než si mohli uvědomit, Youseff vyskočil na nohy. Pouta se rozletěla. Zasáhl Connora smrtícím hákem přímo do krku, omráčil ho, a pak už držel jeho dýchací trubici.

Podíval se šlechtici přímo do očí, ani nemrkl a rozerval mu krk.

Connor odpadl a držel se za ránu, lapal po dechu a snažil se zastavit krev, jež mu stříkala ven, blokovala jícen a hrnula se do plic.

Youseff se otočil a srazil ohromeného Rogera na zem.

Mladý muž rychle pochopil, že pro Connora už nemůže nic udělat a proti mnichovi také mnoho ne. Pohyboval se, už když dopadl na zem, a zatímco Youseff se znovu otočil, aby škádlil umírajícího Connora, Roger se dostal ke koni.

„Myslím, že teď půjdu a zabiju tvého strýce," řekl Youseff s ďábelským úsměvem.

Connor ho slyšel, ale jen z veliké dálky. Padal do temnoty, dál a dál. Cítil se sám a bylo mu zima. Všechny zvuky se ztratily. Jeho vidění se zúžilo na tečky světla.

Jasné, hřejivé světlo. V jednom našel klid a naději: usmířil se s Jill.

Najednou bylo vše pryč, kromě toho světla, a Connorův duch se vydal za ním.

Roger se pevně držel jednoho třmene, když Connorův vyděšený kůň vyrazil vpřed, a nechal se vláčet. Za sebou slyšel mnicha, který se dal do pronásledování.

Roger, sténaje bolestí, se přitáhl blíž ke koni a běžel vedle něho. Chytil se pevněji sedla, natáhl se dozadu a plácl Ohnivce po zadku, aby ho pobídl. Ohlédl se a uviděl Youseffa, jak běží a dohání ho.

Roger se vší silou vytáhl nahoru. Když už kůň nemusel nikoho vláčet, konečně začal mnichovi unikat.

Roger se ani nesnažil v sedle řádně usadit. Jen se natáhl břichem přes sedlo, hlavou visel dolů a zatínal zuby bolestí při každém otřesu.

Kůň nechal mnicha za sebou.

# # #

Frustrovaný bratr Youseff kopl do země. Pohlédl na cestu a uvažoval, kam se vydat. Mohl jít zpět do Palmarisu – když je Connor mrtvý, určitě ho neobviní z vraždy opata Dobriniona. A slovo těch ničemů ze severu mu také neuškodí.

Nebál se mnichů ze Sv. Kamene ani barona, ale vlasy mu vstávaly na hlavě, když pomyslel na to, že by měl nahlásit svůj neúspěch otci opatovi. Dandelion byl mrtev, ale stejně tak nepohodlný Connor Bildeborough.

Youseff se podíval na sever, směrem, kterým odjel Roger. Musí ho dostat dřív, než se setká s ostatními, musí zajistit, že bude mít na své straně moment překvapení. A rozhodně po té ženě a jejích společnících půjde. Poprvé ho porazili, protože věděli, že mniši přicházejí, ale nyní…

Pak se teprve bude moci nahlásit otci opatovi.

Bratr Youseff začal utíkat, nohy neúnavně dusaly a přenášely ho přes míle.

# # #

Roger jel lehce, ale rychle. Měl podezření, že se mnich nevzdal, protože oba věděli, že se Roger chce setkat s hraničářem a Pony, a to Youseff nemůže dovolit. Ale Roger si mnoho starostí nedělal, protože na koni měl náskok.

Ale jenom tak tak, zjistil, když vylezl na kopec, ohlédl se a uviděl, že daleko za ním běží mnich!

„Nemožné," zamumlal si, neboť tou dobou už musel urazit pět mil. A mnichova rychlost byla stejná, jako když ho začal pronásledovat!

Roger se vyšplhal zpět na koně a vyrazil rychleji. Věděl, že hřebec je unavený – srst se mu leskla potem –, ale nemohl si dovolit zpomalit. Mnohokrát se ohlédl a doufal, že mnich nevydrží déle než kůň. Pokračoval, jel přímo po cestě, nestaraje se ani tak o krytí jako o rychlost, protože věděl, že ať už je mnich sebelepší, koně nedostihne.

Po chvíli jel znovu lehce. Byl si jist, že pronásledovatele setřásl, a zamýšlel se, jak nejlépe najít své přátele. Dohodli se, že se setkají na opuštěném statku, který byl asi deset mil daleko.

Kůň klopýtl a Rogerovi se rozšířily oči, když na kraji cesty uviděl třpytící se kov. Ohnivec začal kulhat, protože ztratil podkovu.

Roger byl ihned na zemi, běžel sebrat podkovu, pak zpět ke koni, aby se podíval, ze které je nohy. Odpověď byla jasná, protože kůň nyní těžce kulhal na levou zadní nohu. Roger mu zahákl paži za nohu zohnul ji v koleni.

Kopyto bylo ve špatném stavu. Roger toho moc o koních nevěděl, ale uvědomil si, že se musí vyměnit. A to udělat nemohl.

„Krvavý štěstí powrie," zaklel tiše a nervózně se podíval na cestu. Musel použít všechnu vůli, aby mohl kontrolovat vzrůstající strach a logicky nad problémem uvažovat. Nejdříve chtěl utéct, ale tu myšlenku zavrhl, poněvadž věděl, že mnich by ho chytil dlouho před tím, než by se dostal k ostatním. Pak chtěl najít někoho, kdo by vyměnil koni podkovu, ale na to také neměl čas.

„Boj je můj," řekl si nahlas, poněvadž potřeboval ta slova slyšet. Díval se na cestu. Šel k sedlovým brašnám, protože on a Connor toho cestou na jih mnoho pobrali, a hledal něco, co by mu pomohlo.

Většina předmětů byla obvyklými potřebami na cestu – lana, kladka, malá lopatka, hrnky, misky a nějaké oblečení. Zaujal ho

jeden předmět. Na poslední zastávce, právě na statku, kde nyní čekají Elbryan a ostatní, Roger vzal lano a kladku, které farmáři používali na tahání balíků sena.

Roger zařízení držel v ruce, studoval je a snažil se přijít na to, jak je použít. V jeho mysli se vystřídalo několik obrazů a on se zaměřil obzvláště na jeden, který využíval jeho schopností. Mnicha nemůže porazit, ale může ho přelstít.

# # #

Tou dobou, kdy se bratr Youseff dostal na místo, Roger a kůň byli pryč, ale zůstala tam podkova, která ležela přímo na cestě. Mnich se zastavil a prohlédl ji, pak vstal a zvědavě se rozhlédl. Nedokázal si představit, že by tu mladý muž nechal takovou stopu.

Youseff prohledával cestu před sebou a ani po dvanácti stopách neviděl žádné čerstvé otisky. Vedle cesty však snadno našel stopy kulhajícího koně, trochu krve a stopy lehkého muže. Nyní už mu to dávalo smysl. Kůň ztratil podkovu a muže shodil. Mnich se se širokým úsměvem rozběhl po svahu, přímo k hájku, ve kterém na něj čekala druhá oběť.

# # #

Z výšky jednoho stromu se Roger, s lanem, kotvou a kladkou v rukou, díval, jak se mnich sebevědomě přibližuje. Youseff zpomalil a mezi stromy se pohyboval opatrněji. Šel od úkrytu k úkrytu.

Roger ho ztratil z dohledu, když mnich vnikl do hájku. Znovu byl ohromen, jak tiše se mnich pohybuje, když ho uviděl vykouknout na vzdáleném místě. Roger se podíval na své věci, na prst, do kterého se schválně řízl, aby zanechal stopu, a přemýšlel, jestli je na mnicha dost lstivý.

Bylo ale příliš pozdě na to, aby měnil plány, protože Youseff už byl u stromu, na němž zahlédl poslední krvavou stopu.

Mnich zaklonil hlavu, dívaje se vzhůru mezi stíny listoví, a jeho pohled se zastavil na tmavém tvaru mezi větvemi, který pevně objímal kmen.

„Když slezeš, ušetřím tě,“ zavolal.

Roger o tom dost pochyboval, ale skoro už začal vyjednávat.

„Jestli budu muset vylézt až tam nahoru, abych tě dostal, budeš mít velmi nepříjemnou smrt," pokračoval Youseff.

„Nikdy jsem se proti církvi neprovinil!" odpověděl Roger a hrál roli vyděšeného dítěte, což mu v té chvíli nedělalo problémy.

„A proto tě ušetřím," zopakoval Youseff. „Teď slez dolů."

„Běž pryč," plakal Roger.

„Slez dolů!" zařval na něho Youseff. „Dávám ti poslední šanci!"

Roger neodpovídal, jen kvílel tak hlasitě, aby ho mnich slyšel.

Pozorně mnicha sledoval, když začal lézt po stromě nahoru. Posté zatahal za lano, aby je vyzkoušel. Jeden konec byl přivázán ke stromu a druhý ke kladce. Na druhém konci kladky bylo přivázané druhé lano s kotvou.

Roger si připomínal, že uzly jsou bezpečné a lana správné délky, ale když uvažoval nad velikostí svého plánu, věděl, že bude potřebovat perfektní načasování a trochu štěstí.

Youseff byl nyní asi dvacet stop nad zemí – vpůli cesty k Rogerovi.

„Ještě jednu větev," zamumlal si Roger.

Mnich se vytáhl na poslední pevnou větev ve spodní části kmene. Roger věděl, že se tam bude muset zastavit a naplánovat zbylý výstup, protože byl v otevřeném prostoru, kde nebyly žádné větve.

Jakmile byl Youseff na místě, Roger vzal lano a skočil. Proletěl mezi větvemi a zle se poškrábal. Pak, několik stop od kmene, narazil do další větve, tak jak plánoval, odrazil se a začal v kruhu oblétávat strom. Znovu narážel, ale dodržoval kruh a sestupoval. Kolem Youseffa proletěl jen na délku paže daleko.

Roger si vydechl. Byl rád, že bratr byl tak překvapený, že po něm ani neskočil.

„Zatraceně!" vykřikl mnich. Youseff si nejdřív myslel, že Roger lano používá k tomu, aby se dostal dřív na zem, jenže náhle, když se okolo něj lano omotalo a přitisklo ho ke kmeni, pochopil.

Při poslední otočce Roger, který lano držel už jen v jedné ruce, chytil druhé lano a hodil kotvu mezi větve břízy. Pak, doufaje, že se zachytila, napnul nohy, a při poslední otočce, stále pevně drže lano,

se zarazil a vší silou za ně tahal, tak aby bylo pevně utažené kolem Youseffa.

Věděl, že nemá moc času, neboť lano nebylo kolem mrštného mnicha dost těsně, aby ho udrželo na místě. Bránily mu v tom větve.

Tedy prozatím.

Roger jednou rukou zatáhl za lano v břízách a druhou za kliku kladky, aby se provazy napnuly. Zasténal, když slyšel, jak kotva klouže, ale nakonec se pevně zachytila.

Nahoře se Youseff smál a snažil se vyprostit. Už měl lano nad lokty a brzy z něj vyklouzne.

Roger ještě jednou zatáhl a pak, když uviděl, že lano už je skoro napnuté, zatáhl za kliku kladky oběma rukama.

Youseff právě začínal zvedat lano přes hlavu, když vtom se utáhlo a mrsklo jím zpět na kmen. „Co?“ vyhrkl, protože věděl, že ten hubený muž není schopen tak silně zatáhnout. Také viděl, že tam není žádný kůň, a tak tvrdohlavě tahal za lano.

Uslyšel pod sebou praskat větev a chvíli visel ve vzduchu, ale pak ho lano přitisklo ještě silněji ke kmeni. Pokračoval v zoufalém boji, protože jedna jeho ruka byla z lana venku. Jinak se mu oviJelo kolem těla.

Roger se nedíval nahoru, jen vší silou táhl kliku kladky. Lano už ani nevibrovalo, bylo rovné a pevné, a Roger se zastavil, protože se bál, že stáhne břízu na zem.

Vykročil zpoza stromu a uviděl bezmocně se zmítajícího, přišpendleného mnicha. Nyní se s úlevou usmál. „Vrátím se,“ slíbil. „S přáteli. Vypadá to, že se teď budeš zodpovídat ze dvou vražd!“ Nato se otočil a odběhl.

Youseff ho neposlouchal, jen se dál rval s pevnými pouty. Zmítal se a snažil se zpod lana vyklouznout.

Ihned jak mu lano vklouzlo pod krk, si uvědomil, jak to byl hloupý nápad.

# # #

Belli’mar Juraviel dorazil do hájku první. Slunce bylo nízko na obloze a jeho spodní okraj se potápěl za horizont. Skupina spěchala

na místo ihned poté, co Roger přišel. Chtěli nebezpečného mnicha zajmout ještě před setměním.

Elbryan a ostatní čekali před hájkem. Hraničář se starostlivě díval na Pony. Celou cestu byla potichu. Zpráva o Connorově smrti ji těžce zasáhla.

Bylo zvláštní, že její zármutek v Elbryanovi neprobouzel žádnou žárlivost, jenom pochopení. Chápal vztah mezi Pony a Connorem a věděl, že spolu s jeho smrtí ztratila část sebe. A tak si Elbryan slíbil, že si své negativní pocity nechá pro sebe a zaměří se na Ponyiny potřeby.

Nyní seděla vzpřímeně na Tanečníkovi a v padající tmě vypadala stoicky a klidně. Dostane se z toho, jako se dostala z prvního masakru v Dundalis, jako se vzpamatovala z války a ze smrti Avelyna. Hraničář se znovu obdivoval její síle a odvaze.

Miloval ji proto ještě víc.

„Je mrtvý," přišel výkřik z vysoké trávy. Elf vyslal k Rogerovi pohled, který vnímavému Elbryanovi neunikl, a vysvětlil: „Když jsem přišel, byl skoro volný, ale ještě tam visel, jak jsi popsal, proto jsem mu několika šípy pomohl od trápení."

„Jsi si jist, že je mrtvý?" zeptal se Roger nervózně, protože už s mnichem nechtěl mít nic společného.

„Je mrtvý," ujistil ho Juraviel. „A věřím, že tvůj kůň, tedy Connorův, je támhle," dodal a ukázal přes cestu.

„Ztratil podkovu," připomněl Roger.

„To se dá snadno spravit," odvětil Juraviel. „Běž a přiveď ho."

Roger přikývl a vyrazil. Pony, na Elbryanův signál, pobídla Tanečníka a jela za ním.

„Máš plný toulec," podotkl hraničář, když s elfem zůstali sami.

„Vytáhl jsem své šípy."

„Elfové nevytahují šípy, které zasáhly cíl. Ne, pokud není situace zoufalá, což ta naše už není."

„O co ti jde?" zeptal se elf suše.

„Ten muž už byl mrtvý, když jsi přišel," hádal Elbryan.

Juraviel přikývl. „Snažil se dostat z pout a přitom se uškrtil," vysvětlil. „Náš mladý Roger lana dobře upevnil, chytil ho velmi chytře. Možná až příliš chytře."

„Už jsem kdysi bojoval s jedním bratrem Spravedlnost,“ pravil Elbryan. „A viděl jsi jejich fanatismus, když jsme je vlákali do pasti. Myslel jsi, že to skončí jinak než jeho smrtí?“

„Jenom si přeji, aby nebyl zemřel rukou Rogera,“ řekl Juraviel. „Nemyslím, že je na to připravený.“

Elbryan se podíval na cestu, kde uviděl Rogera a Pony, jak vedou Connorova kulhajícího koně.

„Musím mu říct pravdu,“ rozhodl hraničář a podíval se na Juraviela, protože očekával, že se s ním elf bude hádat.

„Nepřijme to dobře,“ varoval ho elf, ale ne že by s ním nesouhlasil. Cesta před nimi byla temná, a asi bude lepší, když to vyřeší ihned.

Když přišla dvojice s koňmi, Juraviel vzal Ohnivce, a jakmile si prohlédl zraněnou nohu, odvedl jej stranou. Naznačil Pony, aby vzala Tanečníka a následovala ho.

„Juraviel mnicha nezabil,“ řekl Elbryan Rogerovi.

Roger v panice vytřeštil oči a rozhlédl se, jako by očekával, že na ně vyskočí bratr Spravedlnost. Ten muž ho pěkně vynervoval, víc než Kos-kosio Begulne.

„Tys ho zabil,“ vysvětlil hraničář.

„Myslíš tím, že jsem ho porazil,“ opravil Roger. „A pro Juraviela nebylo těžké ho zabít.“

„Myslím tím, že jsi ho zabil ty,“ řekl pevně hraničář. „Lano bylo utažené, nějak se mu dostalo na krk a on se uškrtil.“

Rogerovy oči se opět rozšířily. „Ale Juraviel říkal…“ začal protestovat.

„Juraviel se o tebe bál,“ odvětil hraničář vyrovnaně. „Nebyl si jistý, jak to přijmeš.“

Rogerova ústa se pohybovala, ale nevyšel z nich ani hlásek. Tíha pravdy ho těžce zasáhla a hraničář uviděl, jak se potácí.

„Musel jsem ti to říct,“ řekl Elbryan jemně. „Zasloužíš si znát pravdu a musíš se přes ni přenést, jestliže se máš vyrovnat se zodpovědností, která padá na tvá mladá ramena.“

Roger skoro neposlouchal a pořád se potácel. Vypadalo to, že upadne.

„Promluvíme si později,“ řekl mu Elbryan, přešel k němu a položil mu ruku na rameno, aby ho uklidnil. Pak kolem něj prošel a vydal se za Juravielem a Pony. Nechal Rogera o samotě s jeho myšlenkami.

A s jeho bolestí, protože Roger Billingsbury – najednou se mu to jméno znovu zalíbilo víc než Nepolapitelný Roger – nikdy v životě nedostal takovou ránu. Už mnohokrát poznal zármutek, ale tehdy byla jeho bolest jiná. Dovolovala mu stát na jakémsi piedestalu, vidět sebe sama jako střed vesmíru a nejlepšího ze všech. Vždy si byl schopen udržet tento trošku dětinský pohled na svět.

Nyní byl najednou pod ním ten piedestal podkopnut. Zabil člověka.

Zabil člověka!

Nevědomky se svezl do trávy. Jeho rozum zoufale bojoval se svědomím. Ano, zabil člověka, ale jakou šanci by mu dal mnich? Byl to zabiják. Zabil Connora přímo před jeho očima, brutálně a zle. Ten mnich zabil opata Dobriniona!

Ale tato fakta neudělala nic, aby se Roger necítil vinen. Ať už bylo ospravedlnění jakékoliv, i přes fakt, že ho nezabil úmyslně, mnich byl mrtev, Roger měl na rukou krev.

Sklonil hlavu a lapal po dechu. Toužil po všech těch věcech, které mu byly v mládí odepřeny: po teple rodiny a rozumných slovech dospělých, ke kterým by mohl vzhlížet. S tou myšlenkou se ohlédl na své tři přátele, na hraničáře, který mu tak vyrovnaně řekl o jeho činu a nechal ho o samotě.

Na chvíli Roger Elbryana nenáviděl. Ale dlouho mu to nevydrželo. Hraničář mu to řekl, protože měl k němu respekt, vkládal v něj důvěru, a pak ho nechal o samotě, protože dospělý – a Roger byl nyní dospělý – se musí vyrovnat s většinou bolesti sám.

Pony pro něho brzy přišla. Neřekla nic o mnichově smrti, jenom ho informovala, že seberou tělo a půjdou na jih pro Connora.

Roger se tiše připojil. Nedíval se na bratra Spravedlnost, který ležel na Ohnivcově hřbetě. Kůň šel nyní lépe, protože Juraviel mu zapiloval kopyto do roviny, ale pořád byl pomalý. Padla noc, ale oni stále šli, protože chtěli zachránit Connorovo tělo, než je roztrhá nějaké zvíře.

Nakonec ho našli.

Pony k němu šla první a jemně mu zatlačila oči. Pak odešla daleko pryč.

„Běž za ní," řekl Juraviel Elbryanovi.

„Víš, co s ním udělat," odvětil hraničář a elf přikývl. Pak Elbryan dodal k Rogerovi: „Buď silný a jistý, tvá role se stala nejdůležitější ze všech."

Poté odešel a nechal Rogera, aby stál, zíral na elfa a dožadoval se vysvětlení.

„Vezmeš mnicha, Connora a koně a půjdeš rovnou do Palmarisu," řekl elf.

Roger se nechtěně podíval na mrtvého mnicha.

„Běž za baronem, ne do opatství," vysvětlil elf. „Řekni mu, co se stalo. Řekni mu o tom, že Connor věřil, že tito mniši, a ne powrie, zabili opata Dobriniona a že honili Connora, protože se stal nepřítelem zvrácených vůdců církve."

„A co se mnou bude potom?" zeptal se mladý muž a přemýšlel, jestli tyto tři vidí naposledy.

Juraviel se rozhlédl. „Budeme potřebovat jednoho, vlastně dva koně navíc, jestli pojedeš s námi."

„A on chce?" zeptal se Roger a pokývl k Elbryanovi opodál.

„Neřekl by ti pravdu, kdyby nechtěl?" odpověděl mu Juraviel.

„A co ty?" zeptal se rychle Roger. „Proč jsi mi lhal? Myslel sis, že jsem hloupý malý kluk, který nedokáže přijmout odpovědnost?"

„Myslím, že jsi muž, který za poslední týdny musel velice vyrůst," odpověděl elf upřímně. „Neřekl jsem ti to, protože jsem si nebyl jist, co Noční pták – a on je vůdce skupiny – pro tebe naplánoval. Kdyby tě chtěl nechat v Palmarisu, v bezpečí s Tomasem a Belsterem, kdybychom rozhodli, že už nebudeš dál bojovat, jak by ti prospělo, kdybys věděl, že máš na rukou krev člověka?"

„Copak pravda není absolutní?" zeptal se Roger. „Hraješ si na boha, elfe?"

„Jestliže pravda ničemu neprospěje, může počkat na jindy," odpověděl elf. „Ale protože tvůj směr je určen, potřeboval jsi ji znát. Naše cesta bude temná, můj mladý příteli, a nepochybuj o tom, že najdeme další bratry Spravedlnost, možná i v následujících letech."

„A každá další vražda bude snazší?“ zeptal se Roger sarkasticky.

„Modli se za to, aby tomu tak nebylo,“ řekl Juraviel přísně a bez mrknutí se na Rogera díval. To mladého muže zchladilo.

„Noční pták si myslel, že jsi emocionálně dost silný na to, abys unesl pravdu,“ dodal elf. „Ber to jako kompliment.“

„Nevím, zda se nemýlí,“ připustil Roger náhle.

Elf se otočil a uviděl Rogera, jak se sklopenou hlavou začíná plakat. Šel zpět k němu a položil mu ruku na záda. „Ten druhý mnich byl druhým člověkem, kterého Noční pták kdy zabil,“ řekl. „Tentokrát neplakal jen proto, že se vyplakal při zabití prvního bratra Spravedlnost.“

Myšlenka na stoického, silného hraničáře, kterým otřáslo totéž, Rogera hluboce zasáhla. Otřel si oči a narovnal se, podíval se na Juraviela a zachmuřeně přikývl.

A pak už byl na cestě na jih, příliš vzrušený na to, aby seděl a čekal do rána. Musel se pohybovat pomalu, neboť zraněný kůň vezl dvě těla, ale byl odhodlán promluvit s baronem Bildeboroughem o poledni téhož dne.

Část čtvrtá

CESTOU STÍNŮ

Čím více jsem se dozvídal o církvi, které sloužil Avelyn – církvi mých rodičů, a každého člověka, kterého jsem kdy poznal – a čím více jsem potkával abellikánských mnichů, tím víc jsem si začal uvědomovat, jak záludná může být přirozenost zla. Nikdy dříve jsem o tom nepřemýšlel, ale je zlý člověk zlým od přirozenosti? Je si vědom svých zlých činů? Věří v ně, anebo si namlouvá, že má pravdu?

V čase, kdy se daktyl probudil a svět znal jenom chaos, mnoho lidí začalo pochybovat o podstatě zla. Kdo jsem já, abych mohl posoudit, že je nějaký člověk zlý, nebo ne? Když se zeptám, jestli je ten člověk zlý od přirozenosti, absolutně rozlišuji dobré a zlé, což mnozí lidé odmítají. Jejich koncept morálky je relativní, a i když připouštím, že morální dopad mnoha činů může záviset na určité situaci, celková morálka nikoli.

Protože v té pravdě se skrývá větší pravda. Vím, že existuje absolutní rozdíl mezi dobrem a zlem, nehledě na individuální perspektivu a ospravedlnění. Touel'alfar poměřují podle obecného dobra – na první místo staví dobro elfů, ale myslí i na dobro ostatních. I když si elfové nepřejí stýkat se s lidmi, po dlouhá století přijímali lidi a cvičili je v hraničáře, ne kvůli prospěchu Andur'Blough Inniness, neboť to místo nespadá do sféry vlivu hraničáře, ale kvůli zlepšení světa. Elfové nejsou agresoři. Bojují, když musejí, v obraně a proti nadvládě. Kdyby goblini nebyli přišli do Dundalis, elfové by se o ně nikdy nezajímali, protože i když nemají gobliny, powrie ani obry rádi, i když jsou tyto tři rasy pro svět

špatné, elfové je nechávají žít. Kdyby šli do hor a zaútočili na monstra, postavilo by je to na úroveň, kterou pohrdají.

Naopak, powriové a goblini se ukazují jako válkychtivá a ďábelská stvoření. Utočí vždy, když mohou, a není divu, že si je démon daktyl vybral za své spojence. Obry vidím trochu jinak a přemýšlím, jestli jsou to stvoření zla od přírody nebo jestli se na svět prostě dívají jinak. Obr se na člověka může dívat jako hladová kočka na lovu, může ho považovat za své další jídlo. Ale stejně jako s gobliny a powrii, necítím při jejich zabíjení žádný soucit.

Vůbec žádný.

Mezi pěti rasami v Coroně považuji lidi nejvíce za zahalené tajemstvím. Někteří z lidí byli těmi nejlepšími na světě – typickým příkladem je bratr Avelyn – a jiní byli těmi nejhoršími tyrany. Obecně vzato je má vlastní rasa dobrá, ale je nepředvídatelná a není tak disciplinovaná jako elfové. Ale povahou a obecným přesvědčením se blížíme více elfům než ostatním třem rasám.

Ale ty odstíny šedi…

Povaha zla je zřejmě nejvíce matoucí v církvi Abellikánů, u přijatého morálního vůdce většiny lidstva. Asi je to proto, že v církev, jakožto ochránkyni lidských duší, je vkládána velká důvěra. A chybné smýšlení vůdců církve je katastrofální, jak dokázal Avelyn. Pro ně je kacířem, i když pochybuji, že kdy existoval lepší člověk, který by byl více laskavý a ochotný obětovat vše pro obecné blaho.

Možná že otec opat, jenž za Avelynem poslal bratra Spravedlnost, může ospravedlnit své činy – alespoň sám sobě – tím, že prohlásí, že byly pro dobro všech. Při Avelynově útěku byl zabit mistr a Avelyn neměl žádné legální právo vzít kameny.

Ale otec opat se mýlí, poněvadž, přestože mohl být Avelyn technicky označen jako zloděj, kameny byly z čistě morálního hlediska jeho. Jelikož jsem viděl jeho práci – i předtím než se obětoval, aby svět zbavil démona daktyla –, nepochybuji o tom.

Navždy mě bude ohromovat schopnost jakéhokoliv jedince ospravedlnit své činy. Toho se obávám.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Rogerova volba

Než se přiblížil k severní bráně Palmarisu, Roger a jeho náklad upoutali dost pozornosti. Několik farmářů a jejich rodiny, kteří byli ostražití ke všemu, co se v oblasti pohybovalo, zpozorovalo jeho průjezd. Mnozí vyšli ven a vyptávali se ho.

Nic nevysvětloval a odpovídal jen na otázky typu: „Přišel jsi ze severu?“ a „Jsou tam ještě goblini?“ Farmáři přijímali jeho vágní odpovědi bez stížností, ale strážci v bráně byli z jiného těsta. Jakmile se dostal blíž a bylo jasné, že na koni má naložená dvě těla, jedna ze dvou velkých bran se otevřela a v ústrety mu vyběhla dvojice městských stráží.

Roger si byl velmi dobře vědom, že ho ze zdí pozorují další s připravenými luky, které byly namířeny na jeho hlavu.

„To jsi udělal ty?“ štěkl jeden z vojáků a šel prohlédnout těla.

„Tohohle ne,“ pravil Roger, když voják zvedl Connorovu hlavu a jeho oči se rozšířily poznáním a následným zděšením.

Druhý voják byl ihned u Rogera. Tasil meč a přiložil mu jej ke krku.

„Myslíte, že bych jel otevřeně do Palmarisu s tělem baronova synovce, kdybych ho byl zabil?“ zeptal se Roger klidně, protože chtěl, aby vojáci pochopili, že aristokrata zná. „Už mě nazývali mnoha jmény, ale nikdy to nebyl ‚blázen‘. A mimoto považuji Connora Bildeborougha za přítele. To je také důvod, pro který jsem ho nemohl nechat ležet u cesty, aby ho našli goblini a ožíral hmyz, byť jsem měl naléhavější starosti.“

„A co tenhle?“ štěkl voják stojící u koně. „Je z opatství, ne?“

„Není ze Sv. Kamene,“ odpověděl Roger. „Je ze Sv. Mere-Abelle.“

Dva vojáci se na sebe podívali. Ani jeden z nich nebyl poslán do opatství, když začaly problémy s otcem opatem, ale oba o tom slyšeli dost, a to stačilo, aby byli ještě podezřívavější, když vidí někoho, kdo má na koni dvě těla.

„Toho jsi zabil?“ zeptal se voják.

„Ano,“ řekl Roger bez váhání.

„Přiznáváš vinu?“ přerušil jej druhý voják.

„Protože kdybych ho nezabil, on by určitě zabil mě,“ dokončil Roger zcela klidně a díval se zpříma na vojáka, který ho obvinil. „A také si myslím, že tato konverzace by se měla odehrávat v domě barona, když zvážím identitu těchto dvou.“

Vojáci se na sebe podívali, neboť si nebyli jisti, jak postupovat.

„Tedy pokud si nemyslíte, že je lepší, že Connora budou očumovat obyčejní lidé,“ dodal Roger ostře. „Možná by se někomu z nich hodil Obránce, nebo se řeči dostanou k baronovi či opatu Sv. Kamene, a co se pak stane?“

„Otevřete brány,“ zavolal na vojáky na zdi ten, který stál u koně. Pokývl svému společníku, jenž stáhl meč. „Běžte domů,“ štěkl na vzrušené, šeptající přihlížející. Pak vzali Rogera a vyrazili k městu, s chmurným nákladem za zády. Zastavili se uvnitř brány, která se za nimi zavřela. Z dohledu farmářů – protože si nebyli jistí, kolik tam má cizinec spojenců – ho vzali a hodili jím na zeď. Prohledali ho a odstranili vše, co by mohl použít jako zbraň.

Třetí strážce přinesl přikrývku na zakrytí těl, pak vzal koně za uzdu a vedl ho, druzí dva chytili Rogera, napůl ho táhli a napůl nesli po ulicích města.

Roger strávil na Větrově, v paláci barona Bildeborougha, dlouhou dobu sám. Nebyl fyzicky sám, ale dva vojáci, kteří ho hlídali, nevypadali na to, že by měli náladu na konverzaci. Seděl, čekal, zpíval si, a dokonce třikrát spočítal desky dřevěné podlahy. Hodiny ubíhaly.

Když baron konečně vešel, Roger zpoždění pochopil.

Muž měl oteklý obličej a bylo jasné, jaký prožívá smutek. Zpráva o Connorově smrti jím těžce otřásla. Connor zjevně nepřeháněl, když mluvil o svém strýci.

„Kdo zabil mého synovce?“ zeptal se baron, než si sedl na židli naproti Rogerovi.

„Jeho vrah byl doručen k vám,“ odvětil Roger.

„Mnich,“ prohlásil baron, jako by to nebyla tak překvapující informace.

„Ten muž a ještě jeden další nás napadli,“ začal Roger.

„Nás?“

„Connora, mě a…“ zaváhal Roger.

„Vyprávěj tedy o Connorovi,“ řekl baron netrpělivě. „Detaily mohou počkat.“

„V boji byl zabit mnichův společník,“ vysvětloval Roger. „A tento mnich byl zajat. Connor a já jsme ho vezli k vám – byli jsme už na předměstí –, když se osvobodil, jediným úderem vašeho synovce zabil, roztrhl mu krk.“

„Můj ranhojič říká, že Connor už je mrtev déle, než říkáš,“ řekl baron, „pokud jsi tedy zabil mnicha na předměstí.“

„Tak se to úplně nestalo,“ zamumlal Roger. „Connor byl ihned mrtev. Viděl jsem to, a tak, neboť jsem věděl, že mnicha nemohu porazit, utekl jsem na Connorově koni.“

„Ohnivec,“ řekl Rochefort. „Jmenuje se Ohnivec.“

Roger přikývl. „Mnich se nechtěl pronásledování vzdát, a když Ohnivec ztratil podkovu, věděl jsem, že mě dostihne. Ale přelstil jsem ho, a přestože jsem ho chtěl jenom chytit, aby mohl přijít, stát před soudem a zodpovídat se ze svých zločinů, během toho byl zabit.“

„Už mi říkali, že jsi lstivý, Rogere Billingsbury,“ řekl baron. „Nebo raději Nepolapitelný Rogere?“

Mladý muž byl tak ohromen, že se ani nevzmohl na nějakou odpověď.

„Jenom žádný strach,“ uklidňoval ho baron. „Mluvil jsem s tvým bývalým společníkem, který si tě velmi váží. Nezamlčel přede mnou žádný z tvých činů proti powriům v Caer Tinelle.“

Roger jen potřásl hlavou.

„Čirou náhodou zaměstnávám dceru paní Kelso.“

Roger se uvolnil, a dokonce se usmál. Jestliže baron věří paní Kelso, pak se nemá čeho bát.

„Varoval jsem Connora – jak jen ten byl nafoukaný!“ řekl Rochefort tiše a sklonil hlavu. „Když se powriové mohli dostat k Dobrinionovi, pak není v bezpečí nikdo z nás. Říkal jsem mu to. Ale tento potulný mnich,“ dodal, kroutě hlavou. „Jak by někdo mohl očekávat takového vraha? Nedává mi to smysl.“

„K opatu Dobrinionovi se nedostal žádný powrie,“ odpověděl Roger pevně, čímž získal mužovu pozornost. „A ten mnich není žádný tulák.“

Baronův výraz se zmítal mezi vztekem a zmatkem, když se podíval na Rogera.

„To byl důvod, proč jsme ho s Connorem vezli za vámi,“ vysvětlil Roger. „Connor věděl, že mniši zabili opata Dobriniona. Myslel si, že má důkaz, když měl mnicha.“

„Mnich Abellikánů zabil opata Dobriniona?“ zeptal se Rochefort skepticky.

„Jde o víc než o opata Dobriniona,“ snažil se vysvětlit Roger. Věděl, že musí být opatrný a nevyzradit mnoho o svých společnících. „Jde o ukradené kameny a boj o moc. Je toho na mě příliš,“ připustil. „Je to komplikované a hrají v tom roli okolnosti, kterým nerozumím. Ale ti mniši, kteří na nás zaútočili, zabili opata Dobriniona. Connor si tím byl jist.“

„A co dělal na severu?“ chtěl vědět Rochefort. „Znal jsi ho předtím?“

„Ne, ale jeden z mých společníků ano,“ připustil Roger, pak se zhluboka nadechl a zkusil to. „Byla za Connora krátce provdaná.“

„Jilly,“ vydechl Rochefort.

„Už toho nemohu víc říct, a tak se mě, prosím, neptejte,“ řekl Roger. „Connor nás přišel varovat, to je vše, co potřebujete vědět. A když nás zachránil, přišel přitom o život.“

Baron se opřel do židle a vstřebával vše, co slyšel. Zvažoval to oproti nedávným nepříjemnostem ve Sv. Kameni, jež se týkaly otce opata a jeho mnichů ze Sv. Mere-Abelle. Po dlouhé chvíli se na Rogera podíval a poplácal na židli vedle sebe. „Pojď a posaď se se mnou jako přítel,“ řekl upřímně. „Chci o Connorových posledních dnech vědět vše. A chci vědět vše o Rogeru Billingsburym, abychom se mohli rozhodnout, jak budeme dál postupovat.“

Roger se přesunul do židle vedle barona. Bylo nadějné, že o nich baron mluvil jako o týmu.

# # #

„Je to on,“ trval na svém Juraviel, dívaje se z kopce. „Poznám to podle zvláštního způsobu, jakým sedí v sedle.“ Elf se usmál. „Překvapuje mě, jak tak hbitý člověk jako Roger může v sedle vypadat tak neohrabaně.“

„Nerozumí zvířeti,“ vysvětlil Elbryan.

„Protože nechce,“ řekl elf.

„Ne každý byl vycvičen Touel’alfar,“ odpověděl Elbryan s úsměvem.

„A ne každý je požehnán tyrkysem, který ti ukáže cestu do srdce koně,“ dodala Pony a láskyplně pohladila Tanečníka po krku.

Kůň tiše zařehtal.

Tři přátelé a Tanečník se vydali po svahu, aby se setkali s Rogerem.

„Šlo to dobře!“ zavolal vzrušeně, potěšen, že je našel. Pobídl koně a pak ho trhnutím uzdy zastavil.

„Viděl jsi barona Bildeborougha,“ hádal Elbryan.

„Dal mi koně,“ řekl Roger. „Včetně Hráče,“ dodal a pohladil koně, který byl Rochefortovým nejoblíbenějším. Rogera zasáhlo, jak byl baron laskavý.

„Ohnivec je pro tebe,“ řekl Pony a přitáhl druhého koně, jehož vedl, k sobě. „Baron trval na tom, že Connor by chtěl, abys ho měla. A tohle,“ dodal a vytáhl ze sedla Connorův zázračný meč Obránce.

Pony se podívala po Elbryanovi, který pouze pokrčil rameny.

„Ale pak o nás baron ví,“ řekl Juraviel nespokojeně. „Alespoň o Pony.“

„Neřekl jsem mu toho moc. Přísahám. Ale potřeboval nějaké odpovědi – Connor byl pro něho jako syn a pohled na jeho mrtvolu ho skoro zlomil.“ Otočil se k Elbryanovi, který jeho činy posoudí nejkritičtěji. „Začal jsem ho mít rád,“ řekl. „A věřím mu. Nemyslím, že je náš nepřítel, obzvlášť když uvážíme identitu Connorova vraha.“

„A zdá se, že baron začal mít rád Rogera,“ poznamenal Elbryan. „A věřit mu. Tohle nejsou ledajaké dary.“

„Pochopil vzkaz,“ odpověděl Roger. „A záměr posla. Baron si uvědomuje své postavení v boji proti církvi. Potřebuje spojence tak zoufale jako my.“

„Kolik jsi mu toho o nás řekl?“ přerušil ho Juraviel přísně.

„On se moc neptal,“ odpověděl Roger klidně. „Začal věřit, že jsem jeho přítel a nepřítel jeho nepřátel. Neptal se po vás, jen jsem mu řekl o Pony,“ dokončil a ukázal na ni.

„Udělal jsi dobře,“ řekl Elbryan po chvíli. „Tak jak to vypadá?“

Roger pokrčil rameny. Z téhle otázky měl strach. „Baron to nenechá jenom tak být, tím jsem si jist. Slíbil mi, že s tím půjdeme ke králi, ale věřím, že se bojí války mezi korunou a církví.“

„Půjdete?“ řekla Pony a chytila se tak návnady.

„Chce, abych byl svědkem,“ vysvětlil Roger. „Řekl mi, ať se vrátím, abychom mohli naplánovat cestu do Ursalu, pokud ho neuspokojí soukromé rozhovory s důvěryhodnými mnichy Sv. Kamene.“

„Samozřejmě jsem mu řekl, že nemohu,“ dodal, když viděl zvědavé výrazy.

Nyní byla řada na něm zatvářit se zmateně, protože jejich výrazy se změnily ze zvědavých na nesouhlasné.

„Jedeme přece do Sv. Mere-Abelle,“ pronesl Roger. „Baron chce být v Ursalu před koncem léta, před Sborem opatů, a chce mluvit s králem, než Je’howith odjede na sever. Není tedy možné, abych šel s vámi do Sv. Mere-Abelle a stihl se vrátit do Palmarisu, než baron odjede.“

Jejich výrazy zůstávaly pochybovačné.

„Vy nechcete, abych s vámi šel!“ zvolal vyděšeně.

„Samozřejmě že ano,“ odpověděla Pony.

„Ale pokud bude lepší, když zůstaneš baronovi po boku, pak bys tam měl být,“ dodal Elbryan, a jak Pony, tak Juraviel souhlasně přikývli.

„Své místo vedle vás jsem si vysloužil,“ protestoval Roger a znovu upadl do svého dětského zvyku, jako by byla uražena jeho pýcha. „Naučili jsme se spolu bojovat. A to já jsem zabil bratra Spravedlnost!“

„Vše, co říkáš, je pravda,“ odpověděla Pony, šla k němu a objala ho kolem ramen. „Vše. Vysloužil sis své místo a my jsme rádi, že tě mezi sebou máme, a určitě bychom využili tvých schopností k vniknutí do Sv. Mere-Abelle.“

„Ale,“ popohnal ji Roger.

„Ale nemyslíme si, že vyhrajeme,“ odpověděla Pony vyrovnaně, což Rogera překvapilo.

„Ale stejně půjdete.“

„Jsou to naši přátelé,“ pravil Elbryan. „Musíme jít. Musíme zkusit všechny možné způsoby, jak dostat Chilichunkovy a Strážce ze spárů otce opata.“

„Všechny způsoby,“ zdůraznil Juraviel.

Roger se začal hádat, jenže najednou se zarazil, zavřel oči a ústa, poněvadž mu to došlo. „A jestli je nezachráníte silou, pak je jejich jediná šance intervence krále nebo síly církve, které nejsou pod vlivem opata Markwarta.“

„Můžeš s námi jít, pokud si to přeješ,“ řekl Elbryan upřímně. „A budeme rádi, když to uděláš. Ale jenom ty jsi mluvil s baronem, a ty se musíš rozhodnout, co je pro tebe nejdůležitější.“

„Jen já mohu rozhodnout, co je nejdůležitější pro Strážce a Chilichunkovy,“ opravil ho Roger. Pak ztichl a ostatní také. Zoufale chtěl jít do Sv. Mere-Abelle a zúčastnit se velkého dobrodružství.

Jenže rozum přemohl touhu. Baron ho potřebuje víc než Elbryan, Pony a Juraviel. Juraviel více než dobře plnil úlohu průzkumníka a Pony a Elbryan s meči a magií nepotřebovali pomocníka.

„Slibte mi, že si mě najdete, až budete projíždět Palmarisem,“ řekl mladý muž, zajíkaje se s každým slovem.

Elbryan se zasmál. „Ty bys o tom pochyboval?“ zeptal se lehce. „Juraviel musí kolem Palmarisu projít na své cestě domů.“

„A já a Elbryan také,“ dodala Pony. „Protože až se věci uklidní, tak půjdeme domů, do Dundalis. A na své cestě zpět musím vzít s sebou také rodinu do hostince U Cesty v Palmarisu.“ Pony se usmála a objala ho tak, že ho skoro stáhla ze sedla. „A i kdybychom mířili opačným směrem, nenechali bychom tě tu.“ Políbila ho na tvář a Roger se začervenal.

„Všichni máme před sebou jasné povinnosti,“ pokračovala. „Dvě cesty, jak porazit nepřítele. Vyhrajeme a pak to společně oslavíme.“

Roger pouze přikývl, tak dojat, že ani nemohl odpovědět. Elbryan k němu přistoupil, poplácal ho po rameni, a když se Roger podíval za hraničáře, uviděl, jak mu Juraviel pokývl. Nechtěl je opustit! Nemohl odejít od svých prvních opravdových přátel – prvních, kteří se mu nebáli ukázat jeho chyby!

Ale právě proto to musí udělat. Musí jít zpět za baronem. Roger už toho v životě hodně zkusil, ale nikdy nebyl postaven před rozhodnutí obětovat toho tolik. Tentokrát bylo jeho rozhodnutí znakem vůle. Bylo to rozhodnutí vzešlé z lásky k Pony, Elbryanovi a Juravielovi – nejpřímějšímu příteli ze všech.

Neřekl ani slovo, vzal Elbryanovu ruku a potřásl jí, objal ho, zvedl otěže Hráče a odjel. „Vyrostl,“ poznamenal Juraviel.

Pony a Elbryan tiše souhlasili, oba byli z jeho odjezdu rozčilení. Pony sklouzla z Tanečníka a šla k Ohnivci. Hraničář vzal Tanečníka za uzdu a vedl ho do tábora.

Sbalili zásoby, které potřebovali na cestu na jih. Juraviel se zabalil do deky, aby zakryl křídla a zbraně, takže vypadal jako malý chlapec. Sedl si na koně za Pony. Rozhodli sejít přímo do Palmarisu severní branou, protože se nebáli, že by jim odepřeli vstup, když se monstra stahovala.

Když šli po předměstí, nemluvili. Několikrát před sebou zahlédli Rogera, ale mysleli, že bude lepší ho nechat o samotě. Když si uvědomili, co proběhlo mezi ním a baronem, usoudili, že by to mohlo vzbudit nechtěnou pozornost, kdyby se objevili v bráně spolu s ním.

A tak, na Juravielovu radu, postavili tábor na předměstí a přenocovali tam, aby měly stráže čas zapomenout na Rogerův průjezd.

Všichni byli neustále potichu a nejzachmuřenější byl Elbryan.

„Myslíš na Strážce?“ zeptala se Pony po jídle, dušeném králíku, kterého ulovil Juraviel.

Hraničář tiše přikývl. „Vzpomínal jsem na něj a na dobu v Dundalis, než ses vrátila,“ připustil. „A na dobu ještě předtím, když

jsme na severním hřebenu čekali na návrat našich otců a slyšeli hudbu Lesního ducha.“

Pony se usmívala a vzpomínala na ty dávné, nevinné časy. Věděla, že Elbryanova melancholie nepramení jen z pouhé nostalgie, a chápala také jeho vinu.

Juraviel, sedící vedle nich, to také zpozoroval a rychle se zapojil do konverzace. „Mysleli jste, že je mrtev,“ poznamenal.

Oba se k němu otočili.

„Je bláznivé obviňovat se,“ pokračoval Juraviel. „Věřili jste, že na něj spadla hora. Co jste asi tak měli dělat? Odhrnout ji rukama? A ty, Noční ptáku, se zraněnou paží?“

„Samozřejmě že si nedáváme vinu,“ přela se Pony, ale její slova zněla prázdně.

„Samozřejmě že ano!“ řekl Juraviel se smíchem. „To jsou způsoby lidí – a dost často, tedy na můj vkus, je jejich sebeobviňování oprávněné. Ale tentokrát ne. Udělali jste, co jste mohli. I přes to, co jste slyšeli, pochybujete o tom, že je to Strážce.“

„Důkazy se zdají přesvědčivé,“ poznamenal Elbryan.

„Ale stejně tak ty, které říkají, že kentaur zemřel,“ odpověděl Juraviel. „Je zde něco, co nechápete, a není divu, poněvadž pokud to opravdu je Strážce, tak ho naživu udržela nějaká síla, kterou nechápete – nebo ho znovu oživila. Je to pravda?“

Elbryan se podíval na Pony, oba se otočili k elfovi a přikývli.

„To, samo o sobě, by vás mělo zprostit viny,“ pronesl elf a chytil je tak do pasti logiky. „Jestliže jste si byli jistí, že byl zabit, jak potom můžete být obviněni z toho, že jste ho tam nechali?“

„Opět máš pravdu,“ připustil Elbryan a dokázal se usmát, protože byl rád, že je moudrost Touel’alfar s ním.

„Pak se tedy nedívejte zpět,“ řekl Juraviel. „Ale dopředu. Jestli je to opravdu Strážce a jestli je opravdu naživu, potom vás potřebuje. A až budeme hotoví a kentaur na svobodě, svět bude mnohem lepší.“

„A vrátíme se s ním do Dundalis,“ řekla Pony. „A všechny děti, které se do města vrátí, poznají magii písně Lesního ducha.“

Nyní se uvolnili. Dojedli, mluvili o nadcházejících dnech a o míru v království, až bude osvobozena Lesní zem a církev napravena.

Brzy šli spát a slíbili si dojít k branám města před úsvitem. Elbryan a Pony klidně spali, zatímco Juraviel nad nimi držel stráž.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Nový opat

Otrávený, rozčilený mistr Jojonah se šoural velkou hlavní chodbou Sv. Mere-Abelle, která vedla vrchní částí stěny útesu, obráceného do zálivu Všech svatých. Okna byla vždy po pěti stopách po jeho pravici, zatímco po levé straně byly v nepravidelných rozestupech dřevěné dveře s řezbami. Každá řezba ukazovala jednu část příběhu církve Abellikánů a Jojonah, jenž si za všechny roky v opatství prohlédl jen asi dvacet z celé padesátky, se obyčejně zastavoval a prohlížel si je. Plně porozumět části o velikosti šesti stop a odhalit všechny skryté významy zabralo hodinu. Tentokrát, protože se cítil zle a neměl náladu na obrazy z dějin své zbloudilé církve, jen sklonil hlavu a šoural se dál. Kousal si ret, aby nemumlal nahlas.

Byl dokonale překvapen, když mu cestu zablokoval mladý muž. Jojonah odskočil a pak vzhlédl do usmívajícího se obličeje bratra Braumina.

„Bratru Dellmanovi je dobře," informoval ho mnich. „Věří se, že bude žít a znovu chodit, i když ne hladce."

Mistr Jojonah ani nemrkl a stále se tvářil rozzlobeně. Nechtěně se zaměřil na bratra Braumina.

„Je něco špatně?" zeptal se Braumin.

„Proč by mě to mělo zajímat?" vyhrkl Jojonah nevědomky, aniž si stačil rozmyslet odpověď. Ihned se v duchu pokáral. Opravdu se zmýlil. Právě kvůli svému vzteku a frustraci zatlačil Markwarta příliš daleko. Samozřejmě že se o bratra Dellmana zajímal! Samozřejmě že byl moc rád, že se úspěšně uzdravuje. A samozřejmě že si nechtěl vylévat vztek na bratru Brauminovi, svém nejbližším příteli. Podíval se na Brauminův ublížený výraz a zformuloval omluvu.

Rychle se zarazil, protože mu v mysli vyvstal obraz Braumina, ležícího bez života. Ten obraz jím otřásl. Pohlížel na Braumina jako na syna.

„Bratře Braumine, domníváš se až přespříliš," pokračoval mistr Jojonah ostrým tónem.

Bratr Braumin se nervózně rozhlédl, protože se bál, že je někdo uslyší. V chodbě bylo mnoho mnichů.

„Bratr Dellman byl poměrně vážně zraněn," řekl Jojonah. „Kvůli svému bláznovství. Tak mi to bylo řečeno. Muži umírají, bratře Braumine. To je ta největší pravda, fakt, kterému nemůžeme uniknout. A i kdyby bratr Dellman zemřel… Už zemřeli lepší muži."

„Co je to za nesmysl?" odvážil se klidně a tiše otázat bratr Braumin.

„Nesmyslná je tvá domýšlivost," odsekl mu mistr. „Je nesmysl věřit, že jeden člověk může znamenat rozdíl, že může způsobit opravdový rozdíl ve směru lidské existence." Pak mistr zafrkal, znechuceně mávl rukou a obešel ho. Braumin se natáhl, aby ho chytil, ale Jojonah se mu vytrhl.

„Pokračuj ve svém životě, bratře Braumine," štěkl na něj. „Najdi si svůj význam a upevni si pozici ve světě."

Jojonah odběhl chodbou a nechal tam Braumina, zraněného, stát.

Jojonaha to také bolelo. Když mluvil, skoro podlehl nutkání říci, že lže. Ale bylo to za dobrým účelem, musel si připomínat. Znovu našel vnitřní klid. Zahnal Braumina, otevřeně, nahlas a na veřejnosti, neboť ho miloval, protože ho chtěl od sebe odehnat na tak dlouho, než bude na cestě s mistrem De'Unnerem.

Věděl, že je to ten nejbezpečnější způsob, když si uvědomil Markwartovu náladu a jeho rostoucí paranoiu. Braumin se nyní musí schovat. Když si uvědomil „nehodu" bratra Dellmana a směr, kterým poslal bratra Braumina, když mluvil o Avelynovi a chybách církve, o své návštěvě u svatého hrobu Avelyna, pomyslel si, že to od něj bylo sobecké. Poražen svým vlastním svědomím, potřeboval Brauminovu podporu, a ve svém zoufalství ho zatáhl do své vlastní svaté války.

Hluboce jím otřáslo, jaké by to mohlo mít pro Braumina následky. Zdálo se, že Markwart vyhrál, a on byl blázen, že si celou dobu myslel, že ho může porazit.

Okolo něj se plížilo temné zoufalství. Cítil se slabý a nemocný. Byla to ta stejná slabost jako na cestě do Ursalu. Jeho síla a odhodlání se vytratily.

Pochyboval o tom, že se dožije toho, aby uviděl brány Sv. Kamene.

# # #

Bratr Braumin zůstal po hrubém zacházení od mistra Jojonaha v dlouhé chodbě ohromeně stát. Co se asi přihodilo, že mistr tak obrátil?

Bratrovi se rozšířily oči. Přemýšlel, jestli opravdu mluvil s mistrem Jojonahem, jestli se náhodou jeho těla nezmocnil Markwart nebo bratr Francis.

Rychle však tu myšlenku zahnal. Ovládnutí bylo dost těžké i na člověku, jenž nic neočekával a nebyl cvičen s kameny. Jojonah uměl kámen duší používat dobře a určitě věděl, jak se v takovém případě bránit.

Ale co se tedy stalo? Proč s ním po tolika dnech mluvil tak hrubě a navztekaně? Proč zrušil vše, čeho se snažili dosáhnout, vše, za čím by stál bratr Avelyn?

Braumin pomyslel na ubohého Dellmana a jeho nešťastnou „nehodu“. Šeptalo se, že to žádná nehoda nebyla, že to byl koordinovaný tah De’Unnera a dvou mnichů pracujících u kola s Dellmanem. A to dovedlo Braumina k jediné odpovědi. Jojonah ho chtěl chránit.

Bratr Braumin byl dostatečně moudrý a chápal mistra Jojonaha dost dobře na to, aby se přestal cítit ublíženě a uvěřil tomu. Ale stejně mu to nedávalo moc smysl. Proč by si to mistr Jojonah rozmyslel právě teď? Už probírali směr, kterým se vydá jejich tichá rebelie, a ten směr nepředstavoval pro Braumina tak veliké riziko.

Mnich pořád stál v dlouhé chodbě, díval se na temné vody chladného zálivu pod sebou a promýšlel možnosti, když ho zaskočil ostrý hlas. Otočil se do tváře bratru Francisovi, a když se rozhlédl, měl pocit, že mnich předtím nebyl daleko. Možná Jojonah věděl, že je Francis špehuje.

„Řekl jsi sbohem?“ zeptal se bratr Francis s úsměvem.

Braumin se podíval zpět do okna. „Komu?“ zeptal se. „Nebo čemu? Světu? Myslíš, že chci vyskočit? Nebo v to možná doufáš.“

Bratr Francis se smál. „Pojď, bratře Braumine,“ řekl. „Neměli bychom se hádat. Ne, když jsou před námi takové možnosti.“

„Připouštím, že jsem tě ještě nikdy neviděl v tak dobré náladě, Francisi,“ odvětil Braumin. „Umřel někdo?“

Francis ten sarkasmus přešel. „Zdá se, že spolu budeme v následujících letech hodně pracovat,“ řekl. „Musíme se lépe poznat, abychom mohli lépe řídit výcvik studentů prvního ročníku.“

„Studentů prvního ročníku?“ opakoval Braumin. „To je práce mistrů, ne čekatelů…“ Jakmile uslyšel sám sebe, poznal, kam to všechno vede. O to neměl zájem. „Co víš?“ zeptal se.

„Vím, že už brzy se ve Sv. Mere-Abelle uvolní místo pro dva mistry,“ řekl. „A protože tady není mnoho dobrých kandidátů, otec opat se bude těžce rozhodovat, možná dokonce bude čekat, až ti dobří z mého ročníku na jaře postoupí ke statusu čekatelů. Myslel sis, že je tvůj vzestup na pozici mistra zajištěn, protože jsi druhým nejvyšším čekatelem a byl jsi vybrán jako zástupce mistra při misi na Aidu, ale pravdou je, že o tom pochybuji.“

Zasmál se a obrátil se k odchodu, ale Braumin ho nechtěl nechat jít tak snadno. Chytil ho za rameno a otočil ho.

„Další věc v tvůj neprospěch?“ zeptal se Francis a díval se na Brauminovu ruku na svém rameni.

„Kteří dva mistři?“ žádal odpověď bratr Braumin. Snadno mohl uhodnout, že jeden z odjíždějících mistrů bude mistr Jojonah.

„Tvůj mentor ti to neřekl?“ odvětil Francis. „Viděl jsem tě s ním mluvit.“

„Kteří dva mistři?“ řekl Braumin naléhavěji, tahaje bratra Francise za hábit. „Jojonah,“ řekl Francis, narovnal se a odtáhl se. „Jak to?“

„Odjíždí do Sv. Kamene a doprovází mistra De’Unnera, jenž se stane novým opatem,“ šťastně vysvětlil Francis a vyžíval se v tom, jak Brauminovi spadl hřebínek.

„Lžeš!“ zařval bratr Braumin. Snažil se ovládat, neboť nebylo moudré ukazovat svůj zármutek nad Jojonahovým odjezdem. Jenže

tohle bylo více, než mohl snést. „Lžeš!“ řekl znovu a strčil do Francise. Málem ho srazil na zem.

„Ohó, drahý temperamentní čekateli, bratře Braumine,“ štěkl Francis. „Další věc, která stojí proti tvému povýšení.“

Braumin ani neposlouchal a prošel kolem něj. Nejdříve se vydal směrem, kterým odešel Jojonah, ale pak, příliš ublížený a zmatený na to, aby se s ním nyní setkal, se obrátil a odběhl do své cely.

Bratr Francis to všechno pozoroval se značným pobavením.

# # #

I přes své protesty bratr Braumin věděl, že Francis nelhal. Otec opat zaútočil na Jojonaha stejně efektivním způsobem, jakým byla „nehoda“ bratra Dellmana. Když bude Jojonah tak daleko ve Sv. Kameni, v opatství, jehož význam byl poněkud umenšen smrtí opata Dobriniona, pod pečlivým dohledem De’Unnera, bude úplně neškodný.

Nyní už Braumin o moc lépe chápal Jojonahovo chování, to náhlé popření všeho, v co doufali, že dosáhnou. Braumin si uvědomil, že byl Jojonah poražen, že byl zoufalý, a tak mistra navštívil v jeho komnatách.

„Shledávám obtížným uvěřit, že jsi tak pitomý a přišel jsi sem,“ přivítal ho chladně Jojonah.

„Mám opustit své přátele, když mě nejvíc potřebují?“ zeptal se Braumin skepticky.

„Když tě potřebují?“ opakoval nevěřícně mistr.

„Do vašeho srdce a ducha vnikla temnota,“ tlačil na něho Braumin. „Na tváři vám vidím bolest, a já znám tu tvář nejlépe ze všech.“

„Nevíš nic a mluvíš jako blázen,“ štěkl Jojonah. Opravdu ho bolelo, že s ním musí takto mluvit. Připomněl si, že je to v zájmu mladého mnicha, a pokračoval. „A nyní se vrať ke svým povinnostem, než to nahlásím otci opatovi a ten pozdrží tvé povýšení.“

Bratr Braumin se zarazil a pečlivě nad těmi slovy uvažoval. Pak pochopil. Jojonah mluvil o povýšení a bratr Braumin uviděl, jaký směr Jojonah sleduje.

„Myslel jsem, že vás porazilo zoufalství,“ řekl tiše. „Přišel jsem jen kvůli tomu.“

Změna jeho tónu na Jojonaha zapůsobila. „Není to zoufalství, můj příteli,“ řekl. „Jenom pragmatismus. Zdá se, že můj čas zde skončil a má cesta k bratru Avelynovi se obrátila. To mě však nezastaví. Ale naše společná cesta už asi skončila.“

„Co mám tedy dělat?“ zeptal se Braumin.

„Nic,“ odpověděl mistr bez zaváhání, protože už o takovéto situaci přemýšlel.

Bratr Braumin si nevěřícně, znechuceně odfrkl.

„Situace se změnila,“ vysvětlil Jojonah. „A já obviňuji sám sebe, příteli. Když jsem se dozvěděl o zajatcích otce opata, nemohl jsem se už držet zpět.“

„Šel jste za nimi?“

„Snažil jsem se k nim dostat, ale byl jsem hrubě zastaven,“ vysvětlil Jojonah. „Podcenil jsem reakci otce opata. Riskantně jsem překročil hranice rozumu a zatlačil jsem ho příliš daleko.“

„Soucit není nikdy nerozumný,“ řekl rychle bratr Braumin.

„Jenomže moje činy přinutily Markwarta jednat,“ odpověděl mistr. „Otec opat je velice silný a chráněný. Neztratil jsem však odvahu. Ujišťuji tě, že se mu postavím zcela otevřeně, až přijde čas, ale musíš mi slíbit, že se do bitvy nezapojíš.“

„Jak bych mohl dát takový slib?“

„Jestli jsi mě kdy měl rád, pak tak učiníš. Jestli věříš tomu, co nám z hrobu říká Avelyn, potom najdeš způsob. Protože když mi to neslíbíš, pak věz, že má cesta je u konce, Markwartovi se nepostavím. Musím v tom být sám. Už nechci, aby někdo kvůli mým činům trpěl.“

Po dlouhém tichu bratr Braumin konečně přikývl.

„Nezapojím se, přestože si myslím, že je ten požadavek směšný.“

„Není vůbec směšný, můj příteli, ale praktický,“ odpověděl mistr Jojonah. „Půjdu proti Markwartovi, ale nemohu vyhrát. Vím to, a ty také.“

„Když nemůžete vyhrát, proč byste proti otci opatovi bojoval?“

Jojonah se usmál. „Protože to Markwarta oslabí,“ vysvětlil, „a vyvolá to veřejné otázky, jimiž se budou zabývat členové církve,

kteří mají srdce na pravém místě. Považuj mě za bratra Allabarneta, který sázel semena v naději, že až nebude žít, někdo přijde a využije plodů. Mysli na mě jako na řemeslníka z tohoto opatství, který věděl, že se nikdy nedožije toho, aby viděl stavbu dokončenou, ale který se práci věnoval celý svůj život, například při řezbě jedněch dveří nebo sekáním kamene pro základy.“

Ta poetická slova Braumina zasáhla, ale nemohla ho přenést přes touhu nejen bojovat, ale i vyhrát. „Jestliže plně věříme v odkaz bratra Avelyna, pak nejsme sami,“ řekl. „Musíme bojovat…“

„My máme víru a nakonec vyhrajeme,“ přerušil ho Jojonah. „V to musím věřit. Ale když půjdeme proti Markwartovi oba, možná to celé skončí. Jsem starý a každým dnem se cítím starší. Začnu válku proti Markwartovi a způsobům církve, a to možná někoho probudí a přiměje podívat se na naše tradice v novém světle.“

„A jaké je moje místo v této beznadějné válce?“ zeptal se bratr Braumin, snaže se zakrýt sarkasmus.

„Jsi ještě mladý a Daleberta Markwarta určitě přežiješ,“ vysvětlil Jojonah klidně. „Musíš se vyhnout všem nešťastným nehodám!“ Nemusel ani zmínit bratra Dellmana, aby se Brauminovi vybavily nepříjemné obrazy.

„A pak?“ zeptal se Braumin.

„Tiše budeš vyprávět,“ odpověděl Jojonah. „Viscentimu Marlborovi, bratru Dellmanovi, všem, kdo budou poslouchat. Budeš stavět na tom, čeho jsem dosáhl, najdeš spojence a budeš si dávat pozor, aby sis nenadělal nepřátele. A nade vše,“ řekl Jojonah, přesunul se ke koberci u svého stolu, odtáhl jej a odhalil tak tajnou přihrádku, „budeš ochraňovat tohle.“ Vzal starý text z přihrádky a podal jej Brauminovi.

„Co je to?“ zeptal se mladý mnich bez dechu, protože pochopil, že drží něco velmi důležitého a že tato kniha je důvodem Jojonahových rozhodnutí.

„Je to odpověď,“ odpověděl Jojonah hádankou. „Přečti ji tiše, tajně, potom ji ukryj a vyžeň ji z hlavy. Ale ne ze srdce,“ dodal a poplácal Braumina po silném rameni. „Hraj hry otce opata, když budeš muset, až tak daleko, jak to dělá bratr Francis.“

Brauminův obličej se nevěřícně zkroutil.

„Počítám s tím, že se staneš mistrem Sv. Mere-Abelle," odpověděl Jojonah na ten výraz. „A brzy, možná už jako má náhrada. Markwart chce otevřeně ukázat, že proti mně nevede osobní boj, a mé přátelství s tebou je známé. Musíš si k té pozici najít cestu, zůstat a chovat se tak, aby ses stal opatem jiného opatství, nebo dokonce otcem opatem. Mír vysoko, mladý příteli. Tvá reputace zůstane neposkvrněná a působivá. Až dosáhneš vrcholu moci, pak ochraň své přátele a pokračuj ve svaté válce, kterou začal bratr Avelyn. To může znamenat, že předáš tuto knihu a své sny mladšímu, důvěryhodnému spojenci a sám se vydáš podobnou cestou jako já. Nebo nastane situace, kdy se budeš muset otevřeně postavit do boje proti církvi. Jen ty to budeš vědět."

„Žádáte mnoho."

„Ne víc, než žádám po sobě," řekl Jojonah s omluvným úsměvem. „A já věřím, že ty jsi lepší muž, než kdy byl Jojonah!"

Bratr Braumin si nad tou poznámkou odfrkl, ale Jojonah zavrtěl hlavou a neustoupil. „Trvalo mi šest dekád poznat to, co ty nosíš ve svém srdci," vysvětlil starý mistr.

„Ale já jsem měl lepšího učitele," řekl Braumin a zazubil se.

To vzbudilo u Jojonaha úsměv.

Braumin obrátil svou pozornost ke knize a pozvedl ji do výše, mezi sebe a mistra. „Řekněte mi víc," pobídl mistra. „Co je tam?"

„Duše bratra Avelyna," odpověděl mistr. „A pravda o tom, jaké to bývalo."

Braumin spustil knihu a dal si ji do šatu, blízko k srdci.

„Pamatuj na vše, co jsem ti řekl o osudu *Vánku*, a porovnej to s bývalými způsoby církve," vysvětlil Jojonah.

Braumin objal knihu pevněji a přikývl. „Sbohem, můj učiteli, můj příteli," řekl Jojonahovi, obávaje se, že už ho nikdy neuvidí.

„Neboj se o mě," odvětil Jojonah. „I kdybych měl dnes zemřít, zemřu spokojený. Našel jsem svou podstatu, našel jsem pravdu a předal jsem ji do schopných rukou. Nakonec vyhrajeme."

Bratr Braumin se náhle vrhl dopředu a objal ho. Potom se odvrátil, protože nechtěl, aby Jojonah viděl slzy v jeho očích, a vyběhl z komnaty.

Jojonah si rovněž otřel oči a zavřel dveře. Později toho dne on, De'Unnero a dvacet pět mnichů vyjeli ze Sv. Mere-Abelle. „Opata" doprovázela početná eskorta, dvacet pět mnichů, studentů čtvrtého a pátého ročníku, kteří byli oděni v kůžích a ozbrojeni meči a těžkými kušemi. Když na ně starý mistr pohlédl, povzdechl si. Věděl, že tato skupina spíše zajistí dominanci De'Unnera ve Sv. Kameni, než aby ochraňovala opata na cestě.

Ale co na tom? Jojonah se tím dál nezabýval, protože měl před sebou dlouhou cestu.

Zaváhal, když se za ním zavřely brány opatství, jestli by neměl jí zpět, otevřeně se Markwartovi postavit a být s tím hotov. Dnes se totiž cítil velmi smrtelný, jako by mu utíkal čas.

Ale cítil se slabý a nemocný, a tak se neotočil.

Sklonil hlavu v hanbě, kvůli své únavě, a postupně se zaposlouchal do ostrého projevu De'Unnera, který k nim mluvil. Muž štěkal rozkazy týkající se jejich postupu, rozkazy o pochodu a protokolu cesty a trval na tom, že od tohoto momentu bude nazýván opatem De'Unnerem.

Ten titul mistra Jojonaha velmi urazil. „Nejsi ještě opat," připomněl mu.

„Ale někteří z vás si asi na ten titul budete muset zvyknout," štěkl De'Unnero.

Jojonah se ani nehnul, když se k němu mistr přiblížil.

„Je to příkaz otce opata," prohlásil De'Unnero a rozmotal svitek. Na něm byl Markwartův nejnovější edikt, který prohlašoval, že bratr Marcalo De'Unnero bude znám jako opat. „Ještě o něčem se chceš hádat, mistře Jojonahu?" zeptal se lišácky.

„Ne."

„Jenom ne?"

Mistr Jojonah neustoupil, ani nemrkl a jeho pohled vypaloval v dokumentu díry.

„Mistře Jojonahu?" popohnal ho De'Unnero a jeho tón vysvětloval, na co čeká.

Jojonah se podíval na jeho ďábelský úsměv a viděl, že ho mistr před mladšími mnichy zkouší. „Ne, opate De'Unnero," řekl a nenáviděl každé slovo. Uvědomil si, že takto bojovat nechce.

Když De’Unnero odkázal Jojonaha na správné místo, dal signál k odchodu na západ.

Jojonahovi se zdálo, že cesta bude mnohem delší, než se zdálo.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Vysvobození

„Jsou pryč?“ zeptal se otec opat Markwart Francise později odpoledne. Starý muž strávil skoro celý den ve své komnatě, poněvadž si nepřál konfrontaci s mistrem Jojonahem, o kterém věděl, že je na pokraji výbuchu. Dotlačil ho do takové pozice úmyslně a potom ho odstranil z cesty, protože se bál, že by Jojonah mohl vyvolat veřejnou scénu. Ať jde Jojonah do Palmarisu a bojuje s De’Unnerem!

„Mistr… opat De’Unnero je odvedl,“ řekl bratr Francis.

„Nyní můžeme začít vyslýchat vězně bez obav,“ promluvil Markwart s takovým chladem, až bratra Francise zamrazilo. „Máš tu čarovnou pásku od kentaura?“

Bratr Francis sáhl do kapsy a vytáhl elfí pásku.

„Dobře,“ řekl Markwart s přikývnutím. „Bude zapotřebí, aby přežil tento den.“ Vyrazil ke dveřím a Francis měl co dělat, aby mu stačil.

„Bojím se, že ostatní ji budou potřebovat víc,“ vysvětlil mnich. „Ta žena vypadá opravdu nemocně.“

„Oni to budou potřebovat, ale my nepotřebujeme je,“ řekl Markwart rozlíceně a otočil se na mladšího muže.

„Možná by je tedy někdo mohl vyléčit kamenem duší,“ vyhrkl Francis.

Markwartův smích se mu zabodl do srdce. „Neslyšel jsi mě? Nepotřebujeme je.“

„Ale necháme je jít,“ hádal bratr Francis.

„Ale ovšem,“ opravil ho Markwart, a než se mohl mladý muž usmát, dodal, „necháme je, aby předstoupili před hněv Boha. Necháme je v jejich temných dírách.“

„Ale otče opate…“

Markwartův pohled ho umlčel. „Děláš si starosti o lidi, když je v sázce církev,“ vyhuboval ho starý muž.

„Když je nepotřebujeme, proč je budeme dál věznit?“

„Protože žena, kterou hledáme, si myslí, že je máme, a tak přijde přímo k nám,“ odvětil Markwart. „Nezáleží na tom, jestli budou živí, či mrtví, dokud si bude myslet, že je máme.“

„Tak proč je neudržíme naživu?“

„Protože nepotřebujeme svědky!“ zavrčel otec opat Markwart Francisovi přímo do obličeje. „Jak by asi bylo jejich vyprávění přijato? Jak by posluchači pochopili, že jejich utrpení bylo pro větší dobro? A co osud jejího syna? Máš chuť se z takových obvinění zodpovídat?“

Bratr Francis se zhluboka nadechl a uklidnil se, znovu si připomněl hloubku opatovy posedlosti a své vlastní účasti na ní. Znovu stál na křižovatce, protože v hloubi duše, i přes poslušnost k opatovi a církvi, věděl, že mučení Chilichunkových a kentaura je špatná věc. On už se neodvolatelně zapletl se zlem, a pokud Markwart nezvítězí, bude jeho spoluúčast odhalena. Pettibwa onemocněla, protože smrt jejího syna jí zlomila srdce.

„Předpoklad té ženy je vše,“ pokračoval Markwart. „Nezáleží na tom, zda jsou její rodiče mrtví, či ne.“

„Jestli jsou naživu, anebo byli zabiti,“ opravil ho Francis, i když to zamumlal tak potichu, že to otec opat, který šel ke schodům, neslyšel. Mladší mnich se nadechl, ale když vydechl, plamen soucitu byl znovu uhašen. Tohle počínání bylo odporné, ale sloužilo většímu dobru, a tak velice pokorně následoval nařízení otce opata církve Abellikánů, muže nejbližšího k Bohu.

Bratr Francis zrychlil, předběhl opata a otevřel mu dveře vedoucí do sklepení.

# # #

„Pettibwo? Pettibwo, proč neodpovídáš?“ volal opakovaně Graevis Chilichunk. Předchozí noci mluvil se svou ženou přes zeď, a i když ji v naprosté tmě neviděl, zvuk jejího hlasu byl uklidňující.

Ne že by mu slovy poskytla útěchu. Gradyho smrt ji přemohla a Graevis věděl – i přes svůj zbitý zevnějšek, přes mučení, několik zlomených kostí, jež protestovaly při každém pohybu –, že jeho žena je na tom mnohem hůř.

Znovu a znovu ji volal.

Pettibwa ho však neslyšela, její myšlenky byly obráceny dovnitř, lapeny ve vidině dlouhého tunelu s jasným světlem na konci. Tam stál Grady a natahoval k ní ruku.

„Vidím ho!“ zvolala. „Je to Grady!“

„Pettibwo?“ zavolal Graevis.

„Ukazuje mi cestu!“ zvolala Pettibwa s větší silou, než jakou ukazovala předešlé dny.

Graevis pochopil, co se děje, a v panice vytřeštil oči. Pettibwa umírá, dobrovolně odchází od něj a z tohoto strašného světa. Jeho prvním nutkáním bylo zakřičet na ni, ale pak si uvědomil, jak by to bylo sobecké, protože jestli je připravená na cestu, pak by měla jít.

„Jen běž za ním, Pettibwo,“ zavolal třesoucím se hlasem a z očí mu kanuly slzy. „Běž za Gradym, obejmi ho a řekni mu, že ho také miluji.“

Pak ztichl, celý svět ztichl a Graevis slyšel jen rytmický dech své ženy. „Grady,“ zamumlala jednou či dvakrát, a pak přišel velký povzdech a pak…

Ticho.

Mužem otřásaly vzlyky. Zmítal se v řetězech, až se mu jedno zápěstí vykloubilo a vlny bolesti ho přinutily opřít se o zeď. Zvedl ruku a chtěl si setřít slzy, ale potom se se silou, o které nevěřil, že ji ještě má, narovnal. Rozhodl se, že to bude poslední čin jeho odporu.

Soustředil se a vyvolával obraz své mrtvé ženy, aby si dodal odvahu a zatáhl za okov na své zraněné ruce. Ignoroval bolest. Ani neslyšel prasknout kost, jen tahal dál jako divoké zvíře, trhal si kůži, protahuje ruku okovem.

Nakonec, po minutách bolesti, měl ruku volnou a nohy mu zeslábly.

„Ne, nesmíš,“ vyhuboval si. Zvedl se a otočil se ke zbývajícímu řetězu. Plavným pohybem vyskočil nad svou nataženou ruku, stočil

se a přehodil si řetěz přes hlavu, takže když dopadl, měl jej kolem krku. Stál na špičkách, čímž mírnil smrtící tlak.

Ale ne nadlouho, protože jeho nohy slábly a řetěz se mu utahoval okolo krku.

Chtěl najít ten tunel, chtěl vidět Gradyho a Pettibwu.

# # #

„Říkal jsem, že je stvořením zla!“ řval Markwart na Francise, když přišli k visícímu muži. „Ale ani já jsem nepochopil hloubku jeho zla. Vzít si vlastní život! Jaká je to zbabělost!“

Bratr Francis chtěl ze srdce souhlasit, ale otravná část svědomí ho nechtěla nechat. Předtím našli tu ženu, Pettibwu, mrtvou, a ne vlastní rukou. Francis si domyslel, že Graevis věděl, že zemřela, a že to byla ta poslední kapka.

„Nezáleží na tom,“ řekl Markwart a uklidnil se. Šok už ho přešel. Nemluvili snad před chvílí s Francisem o této možnosti? „Jak jsem vysvětlil už nahoře, ani jeden z nich už neměl žádnou cenu.“

„Jak si můžete být jistý?“ odvážil se zeptat Francis.

„Protože byli slabí,“ štěkl na něj Markwart. „Tohle to dokazuje,“ řekl a mávl k visícímu tělu. „Kdyby nám měli co říci, už by nám to dávno řekli.“

„A nyní je mrtvá celá rodina, kterou kdy Pony znala,“ řekl Francis.

„Jenže dokud se nedozví, že jsou mrtví, jsou pro nás užiteční,“ pravil opat necitelně. „Neřekneš o jejich skonu nikomu.“

„Nikomu?“ opakoval bratr Francis pochybovačně. „A to je mám pohřbít sám? Stejně jako Gradyho?“

„Grady Chilichunk byl jenom tvá zodpovědnost,“ okřikl ho Markwart.

Bratr Francis se zapotácel, jak hledal odpověď.

„Nechej je tam, kde jsou,“ dodal Markwart, když usoudil, že mnicha dost potrápil. „Červi je snědí stejně dobře tady jako v zemi.“

Francis se začal hádat kvůli zápachu, ale pak si uvědomil, kde jsou. Nikdo nezpozoruje v těchto celách dvojici hnijících těl a hniloba nezmění atmosféru tohoto místa. Ale to, že by zde měl těla

zanechat bez obřadu, zvláště tu ženu, jež si k smrti nijak nepomohla, mu vadilo.

Připomněl si však, že on už také není na svatém podstavci. Jeho ruce nebyly čisté, a tak svůj nepokoj odehnal a znovu uhasil plamínek soucitu.

Markwart ukázal na dveře a Francis zpozoroval v jeho pohybu nervozitu. Nejdřív šli k Chilichunkovým a nyní se museli rozhodnout, jestli je Strážce tak důležitým vězněm, aby zůstal naživu. Francis vyšel z cely a hledal klíče ke kentaurově cele.

„Táhni, ty pse! Nemám ti co říct!“ ozvalo se z cely vzdorně. Francis, kterému se ulevilo, dal klíč do zámku.

„To uvidíme, kentaure,“ zamumlal tiše Markwart. Pak se Francise zeptal: „Přinesl jsi s sebou pásku?“

Francis ji začal vytahovat z kapsy, a pak zaváhal.

Ale příliš pozdě, protože Markwart si pohybu všiml a natáhl se pro ni. „A nyní splníme své povinnosti,“ řekl pobaveně otec opat.

Jeho lehký tón způsobil, že Francise zamrazilo, poněvadž věděl, že když bude mít Strážce na ruce pásku, tak ho čeká ještě dlouhá pouť.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Když povinnost volá

Přes vody Masur Delaval se hnal prudký vítr, když se Elbryan, Pony a přestrojený Juraviel nalodili na přívoz v Palmarisu. Juraviel přitahoval mnoho zvědavých pohledů. Pony ho držela blízko u sebe, předstírala, že je to její syn – nemocný syn. A protože nemoci byly v Honckém království obávané, nikdo se k nim neodvažoval přiblížit.

Pravdou bylo, že Juravielovy vzdechy nebyly až tak hrané, jelikož těžká přikrývka, kterou měl okolo sebe omotanou, mu bolestivě ohýbala křídla.

Rozvinula se obrovská plachta a loď vyplula z přístavu. Dřevo sténalo a přes nízké boky lodi šplouchaly vlny. Na palubě bylo více než padesát pasažérů, a posádka sedmi mužů metodicky pracovala. Tuto cestu loď absolvovala dvakrát denně, když to počasí dovolovalo, po celý rok.

„Říkají, že přívoz je dobrým místem pro získávání informací," zašeptal Juraviel Elbryanovi a Pony. „Lidé přejíždějící řeku mají často strach a ve svém strachu toho mnoho řeknou, aby jim někdo poskytl útěchu."

„Půjdu mezi ně," nabídl se Elbryan a hned nato vklouzl do davu.

„Váš chlapec je nemocný?" přišla otázka ihned poté, co se hraničář přiblížil ke skupině pěti dospělých, tří mužů a dvou žen, rybářů.

„Byli jsme na severu," vysvětloval. „Náš dům byl zničen a stejně tak celá vesnice. Utíkáme před gobliny a powrii už celý měsíc a nemáme skoro co jíst. Můj chlapec Belli… Belli snědl nějakou houbu a ještě se z toho nevzpamatoval. Nevím, jestli se vůbec někdy vzpamatuje."

To mu vyneslo soucitné pokyvování, obzvláště od žen.

„A kam jedete?“ zeptal se jeden muž.

„Na východ,“ odpověděl Elbryan záhadně. „A vy?“ zeptal se rychle, než muž mohl pokračovat.

„Jenom do Amvoy,“ odpověděl muž. Mluvil o městě, ve kterém loď bude přistávat.

„Všichni žijeme v Amvoy,“ dodala jedna z žen.

„Jen jsme navštívili přátele v Palmarisu, když se nyní věci uklidnily,“ řekl další muž.

Elbryan přikývl a pohlédl na vodu, na rychle se vzdalující doky Palmarisu, jelikož loď nabrala dobrý vítr.

„Dávejte na sebe pozor, jestli jedete dál za Amvoy,“ řekla jedna žena.

„To jedeme.“

„Míříte do Sv. Mere-Abelle,“ hádal jeden rybář.

Elbryan se na muže nedůvěřivě podíval, ale byl dostatečně moudrý na to, aby svůj neklid rychle zakryl, protože nechtěl domněnku potvrdit.

„Tam bych šel já, kdybych měl nemocného chlapce,“ pokračoval muž, jenž nezachytil hraničářův výraz. „Říkají, že mniši vyléčí všechno, i když to nedělají rádi.“

To u jeho společníků vyvolalo mírný úsměv, kromě jedné ženy, která se na hraničáře vážně dívala. „Dávejte pozor, zda pojedete za Amvoy,“ řekla znova. „Máme zprávy o powriích. A ta monstra se asi nepostarají o vašeho nemocného chlapce!“

„Taky víme o tlupě těch mizerných goblinů,“ dodal muž. „Říká se, že je powriové nechali na holičkách a že nyní utíkají.“

„Není nic nebezpečnějšího než utíkající, vyděšení goblini,“ řekl další muž.

Hraničář jim věnoval děkovný úsměv. „Ujišťuji vás,“ řekl, „že mám jisté zkušenosti s powrii a gobliny.“ S tím se uklonil a šel se projít po palubě. Slyšel lidi, jak se baví o monstrech na východě, ale žádnou cennou informaci nezískal.

Prošel pomalu celou palubu a vrátil se k Pony a Juravielovi. Elf zůstával zabalený do deky, zatímco Pony se starala o koně, protože hlavně Ohnivec začínal být velkými vlnami znepokojený. Neustále podupával, frkal a na krku se mu leskl pot.

Elbryan šel k němu a chytil ho za uzdu. Zatáhl a na chvíli ho uklidnil. Ohnivec však brzy začal znovu dupat a potřásat hlavou.

Tanečník se mezitím uklidnil, a když se pak Pony nahnula k tyrkysu v jeho hrudi, hraničář pochopil. Pony dokázala s hřebcem komunikovat a uklidnit ho.

Ohnivec zatáhl tak, že Elbryan málem odletěl. Snažil se postavit na zadní, ale hraničář ho silně držel.

Potom přišlo několik dalších lidí a snažilo se koně zklidnit, protože zdivočelý kůň na otevřené palubě není nejlepším společníkem na cesty.

Nakonec však zvládl situaci Tanečník, když se protlačil kolem Elbryana a položil Ohnivcovi hlavu na krk. Oba koně frkali, Ohnivec dupal a snažil se vzepnout, ale Tanečník nepovolil, tlačil ho dolů, dokonce přes něj dal jednu nohu a držel Ohnivce na místě.

Poté, k ohromení všech přihlížejících, Tanečník sklouzl z Ohnivcova hřbetu, frkal na něj a pokyvoval hlavou. Ohnivec ještě několikrát zaprotestoval, ale ne silně.

A nato se oba uklidnili.

„Dobrý kůň," zamumlal jeden muž k Elbryanovi a vzdálil se.

Další se Elbryana optal, zda by Tanečníka nechtěl prodat.

„Avelynův kámen je čas od času užitečný," poznamenala Pony, když tři společníci osaměli.

„Chápu komunikaci mezi tebou a Tanečníkem," řekl hraničář. „Ale pletu se, když si myslím, že Tanečník předal tvou zprávu Ohnivci?"

„Něco takového," odpověděla Pony, protože neměla žádnou praktickou odpověď.

„Jak jste vy lidé plní arogance," poznamenal Juraviel. „Překvapuje vás, že koně mezi sebou komunikují? Jak by asi přežili staletí, kdyby to neuměli?"

Elbryan a Pony, poraženi tou jednoduchou logikou, se jenom smáli. Hraničářův výraz však rychle zvážněl.

„Mluví se o skupinách powriů ve východní části království," vysvětlil. „A o jedné skupině zvlášť problémových goblinů."

„Mohli jsme snad očekávat něco jiného?"

„Z toho, co jsem slyšel, usuzuji, že nepřátelé na východě jsou podobně dezorganizovaní,“ pokračoval hraničář. „Powriové opustili gobliny a goblini běsní nejenom kvůli své přirozenosti, ale i strachem.“

Juraviel přikývl, ale Pony rychle dodala: „Chceš tím říct, že *někteří naši* nepřátelé jsou dezorganizovaní. Podle mě ale nejsou powriové ani goblini našimi nejhoršími nepřáteli.“

Bolestná připomínka jejich cíle a potenciální zkázy je umlčela. Poslední hodinu cesty strávili většinou v chmurném tichu, starali se o koně a byli docela rádi, když přívoz přistál v malém městě Amvoy.

Kapitán lodi, stojící vedle můstku, opět varoval před gobliny a powrii všechny vystupující pasažéry a prosil je, aby si dávali pozor, jestliže půjdou z města ven.

Tři přátelé, kteří ve městě nic nepotřebovali, jím prošli bez zastávky. Vyšli východní branou, kde je znovu varovali před nebezpečím.

Terén nebyl tak zalesněný jako na sever od Palmarisu. Země byla kultivovanější, s mnoha cestami, z nichž některé byly vydlážděné. V bezpečné vzdálenosti projeli okolo dalšího města, a přestože nebylo obezděné, viděli, že na stráži stojí lukostřelci a na náměstí je katapult.

Farmáři, stoicky pracující na polích, se zastavovali, zdravili je nebo jim nabízeli jídlo. Přátelé ale pokračovali, a když slunce zapadalo, dojeli k dalšímu městu, menšímu než předchozí. Země dál od řeky nebyla moc osídlená.

Objeli město a utábořili se na jeho dohled. Rozhodli se, že budou město tu noc hlídat.

„Jak daleko ještě pojedeme?“ zeptal se Juraviel, když seděli u ohně a večeřeli.

Elbryan pohlédl na Pony, jež v této oblasti strávila roky.

„Pár dní,“ odpověděla. „Víc ne.“ Z ohně vzala klacík, nakreslila v prachu hrubou mapu a označila Masur Delaval a záliv Všech svatých. „Sv. Mere-Abelle není od řeky dál než sto mil, jestli si to dobře pamatuji,“ vysvětlila a namalovala mapu dál na východ, označila Macomber a Pireth Tulme. „Byla jsem tady, v Pireth Tulme,

jenomže poté co jsem potkala Avelyna, šli jsme k řece – sice ne blízko Sv. Mere-Abelle, ale jižně od něj.“

„Dva dny,“ zamumlal Elbryan. „Možná tři. Měli bychom začít dělat plány.“

„Není moc o čem rozhodovat,“ pravil Juraviel přezíravě. „Půjdeme k branám opatství a budeme požadovat propuštění našich přátel. A jestli to ihned neučiní, rozbijeme to tam na kusy!“

Pokus o vtip vyvolal úsměvy, ale nic víc, protože si všichni začali uvědomovat, jak skličující je jejich mise. Opatství je domovem stovek mnichů a mnoho z nich umí používat kameny. Kdyby byli Elbryan a obzvláště Pony poznáni, pak by mise mohla být rychle u konce.

„Neměla bys nosit kameny do opatství,“ poznamenal Elbryan.

Pony se na něho podívala rozšířenýma očima. Magie byla její nejsilnější zbraní a velice cennou pomůckou při průzkumu.

„Mohli by zjistit jejich používání,“ vysvětlil jí hraničář. „A možná dovedou poznat přítomnost kamenů, i když je nebudeš používat.“

„Jedinou naší šancí je překvapivý útok,“ souhlasil Juraviel.

Pony přikývla, protože se ještě nechtěla zapojovat do debaty.

„A jestliže nás objeví,“ pokračoval hraničář zachmuřeně přímo k Pony, „ty a já se musíme veřejně vzdát a požadovat výměnu.“

„Nás dva za Chilichunkovi a Strážce,“ řekla.

„A pak Juraviel vezme kameny, půjde na západ, a pak se Strážcem do Dundalis,“ pokračoval Elbryan. „Vezmeš kameny do Andur’Blough Inniness,“ vysvětlil elfovi „a požádáš Lady Dasslerond, zda by je neochránila navždy.“

Juraviel vrtěl hlavou dřív, než to Elbryan dořekl. „Touel’alfar se nezapojí do ničeho, co by se týkalo kamenů.“

„Ale ty už jsi zapojen!“ protestovala Pony.

„Ale ne,“ řekl Juraviel. „Jen pomáhám přátelům a splácím dluhy.“

„Pak nám tedy pomoz,“ pokračovala Pony, jenže Elbryan, který lépe elfy chápal, to už vzdal.

„Žádáte, abychom se zapletli do politiky,“ vysvětlil Juraviel. „A to nemůžeme udělat.“

„Jen tě žádám, aby sis vzpomněl na Avelyna," hádala se Pony.

„To je záležitost církve," řekl Juraviel. „Oni se musí rozhodnout, jakým směrem se vydají."

„Je to záležitost lidí," souhlasil Elbryan a dal Pony ruku na rameno, aby ji utišil. Podívala se na něj, pak zavrtěla hlavou a dobrovolně se vzdala hádky.

„Pak tě tedy požádám, abys vzal kameny a dal je Strážci," řekl hraničář elfovi. „Nech ho, aby je odnesl daleko a pohřbil hluboko."

Juraviel přikývl.

„A vrať Ohnivce Rogerovi," pokračovala Pony. „A Tanečníka do lesů u Dundalis, jeho domova."

Elf znovu přikývl. Následovala chvíle dlouhého ticha, kterou přerušil Juravielův smích.

„Jaká se to z nás stala nadějeplná skupinka! Plánujeme porážku, a ne vítězství. Tak jsi byl vycvičen, Noční ptáku?"

Elbryanovi se na tváři rozlil úsměv, zastíněný třídenním strništěm. „Byl jsem vycvičen k vítězství," řekl. „Najdeme si cestu do opatství a budeme mít vězně dřív, než mniši poznají, že jsme tam byli."

Připili si na to. Pak dojedli, zorganizovali tábor a obranu, a Juraviel odešel do noci. Nechal Elbryana a Pony o samotě.

„Bojím se toho," připustila Pony. „Cítím, jako by to byl konec dlouhé cesty, která začala, když jsem potkala Avelyna Desbrise."

I přes své odhodlání hraničář s ní nemohl nesouhlasit.

Pony se přisunula k němu a on ji objal. Podívala se mu do očí a jemně ho políbila. Pak ucouvla a zpříma mu hleděla do očí. Napětí rostlo. Znovu se k němu přitáhla a políbila ho naléhavěji a on jí polibek vrátil, laskaje ji po zádech.

„A co naše úmluva?" začal se ptát, ale Pony mu dala prst přes ústa, pak ho několikrát políbila a stáhla ho na zem.

Elbryanovi se zdálo, že jsou na celém světě sami. Leželi pod hvězdami a těla jim ochlazoval jemný letní vítr.

Dalšího dne byli brzy na cestě. Koně běželi rychle. Diskuse o tom, jak se tajně dostat do opatství, skončily dříve, než začaly, poněvadž neměli představu o místě, kam jedou, dokud je neuvidí a

neuvidí jeho obranu. Budou brány otevřené uprchlíkům z okolí, anebo jsou zavřené a na zdech hlídkují stráže?

Nemohli to vědět. Prodiskutují to, až budou mít podklady. Byli odhodlaní dojet do opatství příštího rána.

Ale pak spatřili kouř, zvedající se jako prst démona nad zalesněným hřebenem. Všichni už takový kouř viděli a věděli, že nepochází z krbu anebo táborového ohně.

I přes naléhavost jejich mise, přes vše, co bylo v sázce, nikdo z nich ani na chvíli nezaváhal. Elbryan a Pony obrátili koně k jihu, jeli ke hřebenu a pak vzhůru po svahu. Juraviel odletěl z Ohnivce, jen co se dostali ke stromům, a vylezl výš, aby mohl prozkoumat oblast.

Elbryan a Pony zpomalili, slezli z koní a šli opatrně na hřeben. Na hlavní cestě v miskovitém údolí stála karavana vozů, naložená zbožím, obrácená do kruhového obranného postavení. Několik vozů hořelo a byly slyšet výkřiky lidí zdola, týkající se vody nebo obrany. Dvojice také viděla, že mnoho lidí leží. Údolím se rozléhal křik raněných.

„Obchodníci," poznamenal Elbryan.

„Měli bychom jít za nimi," řekla Pony. „Nebo alespoň já, s kamenem duší."

Elbryan se na ni skepticky podíval, neboť nechtěl používat žádné kameny v blízkosti Sv. Mere-Abelle. „Počkej, až se Juraviel vrátí," poprosil ji. „Nevidím žádná mrtvá monstra, takže je pravděpodobné, že bitva právě začala."

Pony souhlasně přikývla, přestože ji sténání raněných trápilo.

Juraviel byl brzy zpátky a vlétl na větev nad nimi. „Mám dobré i špatné zprávy," hlásil. „Co je nejdůležitější – útočníci jsou goblini, ne powriové. Ale je jich osmdesát a připravují se na druhý útok." Ukázal na jižní hřeben. „Jsou za stromy."

Elbryan, vždy taktik, který také chápal způsoby goblinů, se rychle rozhlédl. „Jsou sebejistí?" zeptal se elfa.

Elf přikývl. „Viděl jsem několik zraněných, ale nikdo nemá námitky proti útoku."

„Tak přijdou přímo přes hřeben," hádal hraničář, „a použijí svah ke zrychlení úderu na obchodníky. Goblini se nikdy nestarají o své vlastní mrtvé. Nebudou ztrácet čas plánováním lepšího útoku."

„Ani nebudou muset,“ dodal Juraviel, dívaje se na vozy a směšné pokusy o obranu. „Obchodníci a stráže nemohou doufat, že je zadrží.“

„Pokud jim nepomůžeme,“ řekla rychle Pony a nevědomky rukou vklouzla do váčku s kameny. Ten pohyb Elbryanovi neušel.

Podíval se na ni a zavrtěl hlavou. „Nepoužívej kameny, dokud to nebude nezbytné,“ nařídil.

„Osmdesát,“ poznamenal Juraviel.

„Ale jsou to jen goblini,“ řekl hraničář. „Jestliže zabijeme jednoho ze čtyř, zbytek uteče. Připravíme si bitevní pole.“

„Půjdu pozorovat gobliny,“ řekl elf a vytratil se tak rychle, že oba překvapením mrkli.

Vedli koně okolo údolí, přes cestu, z dohledu vozů, na jižní svah. „Jsou hladoví a vystrašení,“ řekl Elbryan.

„Obchodníci, či goblini?“

„Pravděpodobně všichni,“ odpověděl hraničář. „Ale mluvím o goblinech. Jsou hladoví, vyděšení a zoufalí, a to je dělá nebezpečnými.“

„Takže neutečou, když zabijeme jednoho ze čtyř?“

Hraničář jenom pokrčil rameny. „Jsou příliš daleko od domova a nemají naději dostat se zpět. Myslím, že je powriové opravdu opustili, zde, v zemi plné nepřátel.“

Pony se na něho úkosem podívala. „Ty jim chceš dát milost?“ zeptala se.

Hraničář se tomu usmál. „Ne goblinům,“ řekl. „Ne po Dundalis. Modlím se, aby neutíkali, neboť pak budou žít jen proto, aby způsobili ještě mnoho bolesti. Nechme jich čtyřicet přejít přes kopec, a dalších čtyřicet zemře v našich rukou.“

Tou dobou už byli všichni na hřebeni. Goblini byli v dohledu, u hřebene půl míle na jih.

Mezi gobliny a dvojicí nebylo mnoho stromů, ale oba ani nepomýšleli na to, že by zahlédli Juraviela. Místo toho se otočili ke stromům a přemýšleli, jaké by mohli goblinské hordě připravit překvapení. Pony se zaměřila na malé větve, které by mohly posloužit pro past, zatímco Elbryan se soustředil na jeden velký, mrtvý jilm, který ležel na okraji hřebene.

„Kdybychom tohle mohli mezi ně spustit, způsobilo by to více než zmatek," poznamenal, když se k němu Pony připojila.

„Kdybychom měli tažné koně, pak bychom mohli," odpověděla Pony sarkasticky, jelikož mrtvý strom byl opravdu obrovský.

Ale na to měl Elbryan vzápětí odpověď. Natáhl se do kapsy a vytáhl balíček s červeným gelem. „Dar elfů," vysvětlil. „A myslím, že ten kmen je dostatečně shnilý na to, aby to vyšlo."

Pony přikývla. Elbryan použil tentýž gel v Aidě, aby oslabil kovovou tyč a mohl ji přeseknout mečem. „Už jsem přichystala jednu past a vidím možnosti dalších," řekla. „A pár naostřených větví v podrostu udělá také své."

Hraničář nepřítomně přikývl. Byl natolik zabrán do své práce, že si ani nevšiml, když Pony odešla.

Našel nejslabší místo kmene. Byl přesvědčen, že několik seknutí Bouře strom porazí, jenže to nebude stačit, protože k hordě nikdy nedorazí. Ale kdyby si jej mohl připravit nyní…

Zvedl meč a lehce sekl. Odtáhl se, když uslyšel praskání dřeva. Znovu našel to pravé místo a otevřel je, poté nanesl červenou látku – směs, kterou elfové používali k oslabování věcí – souběžně s dvojicí stromů dole na svahu.

Právě když to dokončil, Pony na Ohnivci se vrátila. „Měli bychom jim to říct," řekla a ukázala na karavanu obchodníků.

„Oni už vědí, že tady někdo je," odvětil hraničář.

„Ale měli by, domnívám se, znát náš plán," namítla, „aby si mohli připravit doplňující obranu. Nemůžeme doufat, že zastavíme všechny gobliny, i přes pasti a naše meče." Ukázala na pařez na svahu. „Klesání je strmé a vedoucí goblini budou v plné rychlosti a v dosahu luků, které obchodníci možná mají," vysvětlila. „Mohlo by to být kritické. Jestliže nastražíme lano, o které zakopnou, potom bychom je mohli zpomalit a obchodníci by mohli střílet."

„Tři sta stop," odpověděl Elbryan, dívaje se na vzdálenost od pařezu k nejbližšímu krytí.

„Obchodníci nejspíš mají tak dlouhé lano," pravila Pony. Čekala na jeho přikývnutí, pak otočila koně a jela po svahu dolů. Ve dvou třetinách cesty, asi padesát yardů od karavany, zpozorovala v trávě

mnoho luků, které se však skláněly, když bylo jasné, že jezdec není goblin.

„Zdravím vás," řekla a jela pomalu k vozům. Pozdravila také tlustého muže, oblečeného v obleku z nejjemnějších látek, který vypadal jako vůdce. „Nejsem nepřítel, jsem spojenec."

Muž opatrně přikývl a nic neříkal.

„Goblini nejsou daleko a připravují se na další útok," řekla Pony, otočila se a ukázala na svah. „Odtamtud," upřesnila. „Můj přítel a já připravujeme pasti, ale máme strach, že je všechny nezastavíme."

„Kdy se to stalo vaší bitvou?" zeptal se muž podezřívavě.

„Vždy bojujeme s gobliny, když je potkáme," řekla bez zaváhání. „Ale jestli chcete, tak necháme osmdesát goblinů, aby vás napadlo."

To muži vzalo vítr z plachet. „A jak víte, že přijdou z jihu?" zeptal se.

„Známe gobliny," odpověděla Pony. „Známe jejich taktiku a její nedostatky. Jsou shromáždění na jihu a nemají dost trpělivosti na to, aby vás obešli a zaútočili ze všech stran. Ne, když si myslí, že jejich kořist je zahnaná do kouta a poražená."

„Jenže my budeme bojovat!" prohlásil jeden z lukostřelců a mávl lukem ve vzduchu. Jeho příkladu nepřesvědčivě následovala asi jenom desítka dalších. Pony odhadovala, že karavana má asi čtyřicet zdatných bojovníků a dvacet luků v rukou nezkušených, necvičených mužů. Bylo nepravděpodobné, že by goblini byli poraženi předtím, než dojde na boj tváří v tvář u vozů. Elbryan mohl bojovat proti třem goblinům, dokonce proti čtyřem naráz s očekáváním vítězství, ale pro obyčejného člověka mohl být goblin příliš obtížným protivníkem.

Pony to věděla a obchodník také, protože svěsil ramena. „Co nabízíte?" zeptal se.

„Máte nějaké lano?"

Obchodník pokývl muži stojícímu nejblíž, ten vzápětí odběhl k vozu, odhrnul plachtu a odhalil tak smyčky dlouhého tenkého pevného lana. Pony mu naznačila, aby jí je přinesl. „Zkusíme vyrovnat šance," řekla. „Já zpomalím jejich útok tam u pařezu, v dostřelu vašich luků. Střílejte dobře."

Vzala od muže lano, dala si je na sedlo a otočila koně.

„Jak se jmenuješ, ženo?“ zeptal se obchodník.

„Na takové věci bude čas později,“ odpověděla a pobídla koně do klusu.

Nahoře na kopci si Elbryan ještě pořád hrál s pastí. Udělal si laso, vrhl je do větví mrtvého stromu a přivázal je k Tanečníkovi. Potom odvedl koně do hustého porostu po straně a lano schoval, protože nechtěl gobliny upozornit.

„Další společnost,“ uslyšel shora Juravielův hlas.

Hraničář vzhlédl, napínal zrak a nakonec elfa spatřil.

„Na východě,“ vysvětlil Juraviel. „Skupina mnichů, asi tucet, opatrně se přibližuje.“

„Budou tady včas na bitvu?“

Juraviel se podíval na jih. „Goblini už se pohybují,“ vysvětlil. „Možná by se sem mniši dostali včas, kdyby spěchali, ale to jsem nepozoroval. Nemohli kouř přehlédnout, ale nevím, jak moc se chtějí zapojit do nepříjemností.“

Elbryan se zasmál, nepřekvapen. „Běž a řekni to Pony,“ nařídil. „Řekni jí, aby nepoužívala kameny.“

„Když to bude situace vyžadovat, použije magii,“ hádal Juraviel. „A ani by se tomu neměla bránit.“

„Ale jestli ji použije, budeme bojovat s dvěma tucty mnichů hned poté, co dorazíme gobliny,“ řekl hraničář zachmuřeně.

Elf tiše šel na okraj hřebene a dával pozor, aby ho nezahlédli muži u vozů. Předal zprávu Pony a pak spěchal na své místo – napůl letěl a napůl lezl, protože jeho křídla byla unavená – na strom. S jistou úlevou pozoroval, jak se goblini valí k útoku. Nebyli víc než dav. Jak tři přátelé předtím doufali, goblini se na hřebeni ani nezastavili, jenom se přes něj převalili a běželi dolů. Ani se neobtěžovali obhlédnout obranu své kořisti.

A také se ani nedívali na nehody svých kamarádů, jak elf zjistil, když jeden goblin padl do Ponyiny pasti. Tvor zařval, ale ve výkřicích ostatních ho skoro nebylo slyšet. Smyčka se utáhla, on vyletěl do vzduchu a bezmocně visel několik stop nad zemí.

Proběhlo okolo něj několik goblinů, ale nevěnovali mu jinou pozornost, než že se zasmáli.

Na druhé straně jiný goblin zapadl do jedné díry, kterou Pony vykopala. Zlomil si nohu přímo pod kolenem. Goblin padl dozadu, chytil se za nohu a hýkal, ale znovu si ho jeho kumpáni ani nevšimli.

Pak se třetí nabodl na naostřený prut.

Juraviel, velice spokojený s naprostou nevšímavostí goblinů, vytáhl luk a začal si vybírat terče. Jeden nešťastný goblin se zastavil právě pod jeho stromem a opřel se, aby nabral dech. Elfův šíp se mu zabodl do lebky. Goblin, stále se opíraje jednou rukou o strom, klesl na kolena a v té pozici zemřel.

Přes všechno úsilí byl takto zpomalen jeden goblin z dvaceti, a vedoucí útočníci pokračovali v běhu po travnatém svahu. Juraviel střelil ještě jednoho goblina a pak pohlédl z kopce dolů, k dvojici stromů, kde Noční pták připravoval největší překvapení.

# # #

Hraničář klečel na jednom koleně v úkrytu stromů a luk měl vyrovnaný mezi kmeny. Gobliny v čele útoku nechal proběhnout okolo pasti. Snažil se zasáhnout hlavní skupinu. Doufal, že goblinům nadělá nejen velké škody, ale také je tím ještě více rozptýlí a oni se dostanou k obchodníkům po malých skupinkách.

Najednou proběhlo mezi stromy tucet goblinů a tucet dalších bylo za nimi.

Noční pták vystřelil a jeho šíp zasáhl do boku jednoho goblina, který mu, nic netuše, náhodou vběhl do rány. Noční pták předpokládal, že se něco takového může stát, a ihned vystřelil podruhé. Tentokrát šíp zasáhl připravený kmen.

Ve stejné chvíli zapískal na Tanečníka, ten vystřelil dopředu a tahal za lano.

Mrtvý strom hrozivě zapraskal a mnoho goblinů ztuhlo na místě. Náhle dostali strach.

A pak na ně padly tuny dřeva, desítky zaostřených větví.

Goblini uskakovali napravo a nalevo, křičeli a utíkali, ale hraničářovo načasování bylo perfektní. Tři byli zabiti ihned a asi šestnáct jich bylo zraněno nebo uvězněno pod větvemi. Čtvrtina goblinů už se z místa pasti dostala a běžela dál k vozům. Většina těch, kteří byli pod stromem nebo za ním, ho prostě přelezla, příliš

lačná po lidské krvi, než aby uvažovala nad tím, že to mohla být past, zatímco ostatní opatrně hledali úkryt. Zmatek a rozbití řad – přesně v to hraničář doufal.

Nemohl zmeškat příležitost, a proto znovu zvedl Jestřábí křídlo a střelil šíp do goblina, který se příliš přiblížil. Potom vystřelil na dalšího, který se snažil vyprostit z větví.

Tanečník na kopci tahal a odlomil kus stromu, který byl přivázán k lanu. Jeden goblin se přesunul ke keři, za nímž se hřebec skrýval, aby prozkoumal, co se tam hýbe, ale Noční pták ho ihned zastřelil.

Tanečník vyrazil z podrostu a několik goblinů ho přitom vidělo. Zahýkali, ale to už Tanečník utíkal k hraničáři.

Noční pták, s Bouří v ruce, běžel ke koni, natáhl se a jedním máchnutím přeťal lano. Vytáhl se do sedla, dal si Bouři na klín, připravil si znovu Jestřábí křídlo a nasadil šíp.

Jak goblini pelášili, když uviděli zvednutý luk!

Noční pták jednoho střelil a s pokřikem pobídl Tanečníka. Znovu vystřelil a znovu trefil.

Nejbližší goblini se zastavili, někteří vrhali oštěpy, ale na to byl Noční pták příliš rychlý. Otočil luk v rukou, švihal jím jako holí a odvracel oštěpy stranou.

Obloukem luk opět zvedl, uchopil ho vprostřed a nasadil další šíp. O vteřinu později už byl mrtvý další goblin.

Hraničář zaútočil. Ještě jednou vystřelil, nato zavěsil luk přes sedlo a zvedl Bouři. Blížil se ke třem goblinům. Otočil Tanečníka do strany, vyskočil ze sedla, přistál v kotoulu, v běhu zaútočil a probodl goblinův kyj, pozvednutý v krytu, spolu s jeho lebkou.

Trhnutím zápěstí goblina odhodil pryč a švihl mečem do kruhu. Pak bodl dopředu, zabil dalšího goblina a vytrhl meč právě včas, aby se bránil meči třetího.

Jeden proti jednomu neměl goblin proti hraničáři šanci. Noční pták se ubránil dalšímu výpadu, pak dalšímu, a tentokrát odklonil goblinův meč vysoko do vzduchu. Postoupil dopředu a chytil goblina pod krkem.

Ohnul goblina dozadu, napnul svaly, prudkým škubnutím mu zlomil vaz a nechal ho padnout na zem.

Přicházeli další goblini a hraničář je přivítal.

# # #

Vedoucí skupina goblinů sice slyšela zvuky boje, ale neobtěžovala se ohlédnout, zcela zaujata snadnou kořistí, jakou karavana skýtala. Goblini rychle běželi po svahu a divoce hýkali. Vzlétly proti nim šípy a jeden goblin padl, ale to útok sotva zpomalilo.

Najednou však ti v čele začali padat. Brzy se celá skupina ocitla v propletenci na zemi.

Pony, skrytá v křoví opodál, pobídla koně kupředu a přitom držela lano. Předtím uvázala jeden konec k pařezu, pak provaz táhla trávou ke stromům a pečlivě vyměřovala úhel, takže když kůň zatáhl, lano se napnulo ve výšce gobliního kolena. Předtím než uvázala druhý konec na koně, protáhla lano pod obnaženým kořenem, aby škubání lana, jak přes ně goblini padali, nemělo přímý účinek na Ohnivce. Nyní držel hřebec lano natažené.

Dole mělo čtyřicet lukostřelců víc času na zaměření cílů, které se moc nehýbaly, a jejich další salva byla lepší. Goblini, kteří vstali, se znovu rozběhli přímo na střelce.

Obchodníci a jejich stráže nebyli blázni a několik z nich nestřílelo. Ti si schovávali šípy pro gobliny, kteří by se dostali příliš blízko. Monstra se dostávala k vozům po jednom po dvou, aniž by vyvolávala mezi lidmi paniku, jakou by způsobil útočící dav. Střelci mohli v klidu mířit a mnohokrát se také trefili.

Pony věděla, že její práce skončila. Natáhla se mečem dozadu, odsekla koně, potom ho otočila a pomyslela na útok na gobliny sbírající se ze země. Poté se podívala nahoru a uviděla svou lásku ve středu další skupiny. Odolala nutkání použít magii, zabodla paty Ohnivci do slabin a kůň se rozběhl do kopce.

# # #

Když hlavní část hordy goblinů zmizela za hřebenem, zanechavše své mrtvé a raněné za sebou, Juraviel si mohl snáz vybírat cíle. Nejdříve se zaměřil na gobliny kolem hraničáře, ale když si někteří z útočníků uvědomili zkázu, snažili se utéct a běželi zpět do kopce, přímo okolo elfa. Nevypadali, že by se chtěli zastavit.

Juravielův luk zpíval, šíp za šípem se zabořoval do vyděšených utíkajících monster. Zastřelil všechny, jež viděl, a téměř už vyprázdnil svůj toulec, když se jeden tvor zastavil u paty stromu, vzrušeně hopsal a ukazoval na elfa.

Juraviel mu ihned vstřelil šíp do středného obličeje. Pak zabil ještě další dva, kteří se přišli podívat, kvůli čemu jejich kamarád křičel.

Juraviel se natáhl do toulce, ale shledal, že už má jenom jeden šíp. S pokrčením ramen zastřelil dalšího goblina, poté pověsil luk na malou větev, vytáhl meč a sklouzl níž, aby mohl dobře zaútočit.

Uvědomil si však, že se bitka blíží ke konci, poněvadž více než dvacet goblinů bylo mrtvých na kopci, dalších dvacet rychle umíralo u karavany, několik uteklo a další skupina běžela dolů ze svahu, ale odklonila se na východ. Ten pohled v Juravielovi vyvolal naději, protože tohle byli ti staří, zbabělí goblini, kteří neuměli udržet formaci, když narazili na odpor. Byli to goblini, kteří, přestože jich bylo víc než lidí a elfů, nikdy neměli vládu nad světem.

# # #

Nedočkavost goblinů zaútočit na válečníka se ztrácela, když Noční pták skolil blyštivým mečem dalšího z nich.

Bylo jich proti němu pět, avšak on se vrhl dopředu. Viděl, že ti před ním se stahují, a věděl, že ti za ním zaútočí. S perfektní rovnováhou mečového tance se rychle otočil a široce máchl mečem, čímž odrazil dorážející kyj a kopí. Než goblini, kteří nyní byli za jeho zády, měli šanci zaútočit, bodl překvapeného tvora s kyjem do prsou.

Tvor odpadl a držel se za ránu, marně se snaže zastavit krev. Jeho společník se natáhl a hodil oštěp.

Mířil přímo na hraničářovu hlavu. Noční pták se však jen sehnul a švihl Bouří šikmo vzhůru, aby oštěp odrazil. Přeletěl mu těsně nad ramenem a přinutil gobliny útočící zezadu uhnout, což je zpomalilo a poskytlo hraničáři víc času.

Nyní neozbrojený goblin zvedl ruce. Následovalo několik mihnutí Bouře. Nejprve hraničář goblinovi odsekl ruku, pak ho bodl do ramene a nakonec mu proťal hrdlo.

Otočil se, aby se bránil třem zbylým. Krčil se v obranné pozici, když dva další nahradili padlé kamarády a znovu ho obklopili. Tentokrát však nebyli tak dychtiví.

Noční pták se neustále otáčel, připraven bránit se ze všech stran. Myslel, že je nechá zaútočit a využije jejich chyb, ale pak zjistil, že to nebude nutné, a začal se usmívat, což gobliny poplašilo.

O chvíli později pochopili, když se mezi ně vřítil Ohnivec, odhodil je stranou a Ponyin meč skolil hned dva. Nejprve jela ke své lásce, dokonce mu podávala ruku, aby si vyskočil za ni.

On jí však naznačil, aby slezla z koně a připojila se k zábavě.

Pony přehodila nohu přes sedlo. Počkala, až další goblini uhnou před koněm, seskočila z něj a plácnutím ho pobídla do běhu.

Jeden goblin stál mezi ní a Nočním ptákem se zdviženým mečem. Pony však pro něj byla příliš rychlá. Mečem goblinovu čepel odrazila a zároveň mu usekla několik prstů. Pokračovala v běhu přímo okolo tvora a cestou mu zabodla meč do hrudi.

Goblin kvičel a poskakoval. Pony vytáhla meč a s krvavým ostřím zaútočila.

Noční pták mezitím neotálel. Pohyboval se rychlostí, která jeho nepřátele ohromovala, otevíral cestu a naznačoval Pony, aby se k němu připojila. Za několik vteřin už milenci stáli zády k sobě.

„Myslel jsem, že dohlédneš na obchodníky," řekl Noční pták. Nevypadal potěšeně, že se k němu Pony v tak nebezpečné situaci připojila.

„Myslela jsem, že už je nejvyšší čas prozkoušet ten mečový tanec, který mě učíš," odpověděla opatrně.

„Máš připravené kameny?"

„Nebudeme je potřebovat."

Odhodlání v jejím hlase hraničáře povzbudilo a vyvolalo u něj úsměv.

Goblini sevřeli kruh a snažili se nepřátele odhadnout. Jejich mrtví společníci, ležící okolo, jim jasně připomínali následky riskantních útoků. Ale stejně jich bylo víc.

Jeden tvor zahýkal, rozběhl se a hodil na Pony svůj oštěp. V poslední chvíli zvedla meč a odrazila oštěp přes rameno. Nevykřikla, ale hraničář cítil hru jejích svalů na zádech a věděl, co se stalo. Napůl

se otočil a oštěp chytil. Plavným pohybem hodil oštěp zpět na goblina a zasáhl ho do hrudi.

„Jak jsi to udělal?“ zeptala se Pony, přestože ten pohyb ani neviděla.

Noční pták jenom zavrtěl hlavou. Pony to ucítila a ztichla. Oba zaujali pohodlnější obrannou pozici. Cítili, jak mezi nimi roste ohromující symbióza, jako kdyby komunikovali svaly tak dobře jako ústy. Pony předvídala každý jeho pohyb.

Hraničář to také cítil a byl tou intimitou překvapen. I přes logický strach znal dost, aby mohl této nové rozšířené verzi *bi'nelle dasada* věřit. Zastavil se a pomyslel na to, zda elfové vědí, že může existovat i taková forma tance. Ale jeho zamyšlení trvalo jen chvilku, protože goblini se blížili a jiní si připravovali oštěpy.

Pony pochopila, že hraničář chce, aby šla doleva. Rychlým pohledem zjistila proč: jeden obzvlášť odvážný goblin potřeboval dostat lekci. Zhluboka se nadechla, vyhnala ze svých myšlenek všechny pochyby, poněvadž věděla, že pochyby přinášejí váhání a váhání je zhoubné. Toto je ten pravý význam jejich ranního rituálu, tance, který se svou intimitou vyrovná milování. Nyní to byl opravdový test důvěry. Elbryan chtěl, aby šla nalevo.

Noční pták cítil napětí v jejích zádech, pak prudký pohyb vpřed, a když se pohnula, on se stočil za ní a překvapil dva gobliny, kteří se hnali do jejich zdánlivě otevřeného krytí. Nejbližší goblin zrovna bodal po Pony oštěpem, když hraničář sekl mečem dolů a usekl mu paže u loktů.

Druhý goblin alespoň stačil zvednout kyj k obraně, jenomže hraničář kyj snadno odrazil stranou a bodl goblina do břicha.

Nyní se zas pohybovala Pony. Napodobila hraničářův trik a stočila se do odkrytého prostoru za ním. Goblini, dychtiví využít hraničářovy domnělé chyby, byli překvapeni, když Pony jednoho sekla do krku. Další dva se rychle stáhli.

A opět stáli Pony a Elbryan zády k sobě v perfektním obranném postoji.

# # #

Belli'mar Juraviel ze stromů pozoroval, jak Tanečník vede Ohnivce do bezpečí. Mnohokrát už byl svědkem jeho inteligence, ale vždy byl znovu překvapen.

A ještě lepší pohled mu nabízeli jeho dva lidští společníci a soulad jejich pohybů. Pony a Noční pták se nádherně doplňovali. Pro Touel'alfar byl mečový tanec osobní záležitostí, privátní meditací válečníka. Ale nyní, když se na ně díval, pochopil, proč hraničář učil Pony a proč tančili spolu.

Faktem bylo, že na krví pokrytém travnatém svahu se Pony a Elbryan stali jedním válečníkem.

Juraviel si uvědomil, že jeho luk by neměl zahálet a že by měl přátelům pomoci. Zdálo se však, že to nepotřebují, protože se doplňovali tak dobře, že kruh goblinů se roztahoval a řídl.

Juraviel se konečně namlsal toho pohledu natolik, že sebral jeden šíp a zasáhl jednoho goblina do krku přímo pod lebkou.

# # #

Řada goblinů kolem Elbryana a Pony se ztenčila. Další goblini se raději dali na útěk, než aby padli za oběť sehranému tanci dvojice. Pony zabila jednoho a hraničář dostal dalšího, který jí hloupě zaútočil na záda, když se otáčela. Náhle monstra přestala útočit.

Noční pták vycítil jejich vzrůstající strach a napětí a viděl, jak se goblini ohlížejí za sebe. Chtěli utéci a bitva právě vstoupila do nejkritičtější fáze. Začínal to vysvětlovat Pony, ale ta ho rychle přerušila s tím, že to ví.

Přesunula váhu a připravila se na rychlou změnu postoje.

Vylétly oštěpy. Nejprve hodil jeden goblin, rychle se otočil a utekl, a pak jeho příkladu následovali další.

Noční pták a Pony se otočili, přikrčili se, vyskočili a meči odráželi oštěpy. Pak se rozběhli za gobliny a sráželi je meči. Už nepracovali spolu, ale to ani goblini, takže každý souboj byl individuální. Pony se svou čepelí zacházela skvěle, máchala jí v kruzích, dokud nenašla prostor v soupeřově obraně, pak bodla, a třetí či druhé bodnutí většinou dokončilo její úkol.

Noční pták, silnější a zkušenější, se více spoléhal na hrubou sílu než obratnost. Když goblini zvedali zbraně v obraně, prorážel ji a

zároveň s tím probodával i nepřítele. Pobíhal sem a tam, otáčel se, dělal cokoliv, aby jich pobil co nejvíc. Goblini se měli uklidnit a zorganizovat odpor, ale byli hloupí a vyděšení.

Zemřeli rychle.

Ti, kteří se dokázali dostat na hřeben, narazili na dalšího nepřítele, malého tvora, ne většího než goblin, jenž se oháněl tenkým mečem, vypadajícím spíše jako nůž vhodný víc k večeři než do bitvy.

Vedoucí goblin spěchal, aby ho rychle zabil, domnívaje se, že je to lidské dítě.

Juravielův meč se setkal s goblinovým ostřím třikrát a mezitím se elf přibližoval, takže když se goblin bránil počtvrté, elf byl od něj jen stopu daleko.

Pak elf třikrát rychle za sebou bodl goblina do hrudníku.

Juraviel zaútočil na dalšího neozbrojeného goblina, který hodil oštěp na hraničáře. Goblin zvedl ruce.

Belli'mar Juraviel z Touel'alfar však neměl s gobliny slitování.

# # #

Bitva na svahu skončila téměř ve stejnou chvíli jako bitva u vozů. Vedoucí skupina goblinů byla mrtvá.

Zbyla jen jedna skupina, která běžela po cestě na východ.

Pony první uviděla Juraviela, jak sedí na nízké větvi na kopci a otírá si krev z meče útržkem látky z goblinského oblečení.

„Napočítal jsem čtyři, kteří utekli," volal na přátele. „Běželi, co mohli, po druhé straně hřebene dolů."

Noční pták zapískal, ale Tanečník už k němu běžel, než ten zvuk vyšel.

„Cožpak se žádný nedostane pryč, aby povídal o Nočním ptákovi?" škádlila ho Pony, když se natahoval po sedle. Na severu hraničář často nechával jednoho nebo dva utéct, aby se strachem mohli šeptat jeho jméno.

„Tihle goblini jen napáchají další škody," vysvětlil a vyšvihl se nahoru. „Okolo je mnoho nevinných, které by mohli napadnout."

Pony se na něj tázavě podívala, pak na Ohnivce, a uvažovala, jestli ho má doprovodit.

„Dohlédni na obchodníky,“ řekl Noční pták. „Asi budou potřebovat tvé hojicí schopnosti.“

„Když uvidím někoho blízko smrti, použiji kámen duší,“ řekla Pony.

Hraničáři nezbývalo než souhlasit.

„A co tamti?“ zeptala se a ukázala za skupinou mířící na východ. Bylo jich asi třicet.

Hraničář zvážil jejich směr a usmál se. „Zdá se, že se mniši do bitvy taky zapojí,“ řekl. „A jestli ne, tak si je ulovíme sami. Stejně jedeme na východ.“

Byl pryč předtím, než Pony souhlasně přikývla. Tanečník se hnal přes hřeben a dolů po jeho druhé straně. Hraničář si zatím připravil luk. Uviděl prvního goblina a rychle ho dohánět. Chtěl okolo něho projet a použít meč. Pak zahlédl druhého, který běžel na opačnou stranu. Skupina se rozdělila.

Hraničář se rozhodl, že na meč není čas, a použil luk.

Zbývali už jen tři.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Hlad po bitvě

„Když se spojíme v modlitbě, jediný úder blesku z rukou Boha je všechny zničí,“ navrhl jeden mladý mnich, který se také zúčastnil výpravy na Aidu a zažil bitvu u vesnice v Alpinadoru.

Ostré oči mistra De’Unnera se zúžily, když viděl mnicha a souhlasné přikyvování ostatních, kteří slyšeli vyprávění o velkém vítězství, vyprávění o blescích šlehajících z rukou spojených mnichů.

Mistr si ale uvědomil, že v tom bylo i něco jiného. Strach. Chtěli na blížící se gobliny rychle a čistě zaútočit, protože se s těmito neznámými tvory nechtěli utkat tváří v tvář. Rádoby opat šel k mluvčímu a pohlédl na něj tak, že mnich zbledl jako stěna. „Magii použije jen mistr Jojonah,“ štěkl De’Unnero a otočil se tak, aby všichni viděli jeho výraz a nikdo už se neodvážil odporovat. „Je příliš starý a nemocný na boj.“

Když se Jojonah díval na toho mizeru, měl skoro chuť k němu přiběhnout a dokázat mu opak.

„Pokud jde o nás ostatní,“ pokračoval De’Unnero štěkavě, „budeme to považovat za cvičení. Můžeme se přece v Palmarisu dostat do bitvy.“

„Tohle ‚cvičení‘ by mohlo být smrtelné,“ řekl Jojonah, jehož klidný, chladný tón jen dodal jeho slovům na sarkasmu.

„O to bude cennější,“ odpověděl De’Unnero bez zaváhání, a když viděl, jak Jojonah potřásá hlavou, přidusal k němu a založil si ruce na vypracovaném hrudníku.

Jojonah si připomněl, že není ta správná chvíle. Nechtěl ho ještě zahanbit, neboť by tím jen přilil olej do ohně. „Žádám, abychom se vypořádali s přibližujícími se nepřáteli rychle a čistě,“ pravil. „Nech nás, abychom na ně udeřili jediným bleskem, a pak se podíváme, kdo

je za tím kopcem.“ Ukázal za De’Unnera na černý kouř, líně se převalující ve vzduchu.

Jako odpověď mu mistr podal grafit, jediný kámen. „Použij jej dobře, bratře,“ řekl. „Ale ne příliš dobře. Přeji si, aby mí noví sloužící měli dobrý výcvik v boji a poznali jeho radosti.“

„Radosti boje?“ zopakoval Jojonah tiše, když se De’Unnero otočil a zavolal na bratry, aby si připravili kuše. Starý mistr jen potřásl hlavou. Pohladil grafit v dlani a myslel na to, jak na gobliny rychle udeřit, aby jich mnoho nezbylo nebo aby utekli, aby mladí bratři mnoho z opravdové bitvy nezažili. Třel kámen intenzivněji, poněvadž když předsunutá hlídka zavolala, že se nepřátelé přibližují, shledal, že magii kamene necítí.

Mistr se ponořil do sebe a hledal ve své mysli to zvláštní místo magie – zvláštní místo Boha. Vyhnal z hlavy De’Unnera, protože věřil, že negativní myšlenky mohou působit nepříznivě. Třel grafit mezi prsty a cítil každý jeho záhyb.

Ale ne jeho magii. Jojonah otevřel oči a zjistil, že zůstal na cestě sám. Panicky se rozhlédl kolem a pak se uvolnil, když uviděl, že ostatní jsou na straně. Vedoucí goblini byli nyní v dohledu, probíhali zatáčkou. Jojonah se podíval na grafit. Nevěřil tomu. Cítil se zrazen.

Goblini se blížili. Jejich ústup se najednou změnil na lačný útok.

Jojonah zvedl ruce, zavřel oči a volal kámen.

Nic, žádný blesk, dokonce ani jiskra, a goblini se dostávali blíž. Jojonah to zkusil znovu, ale v grafitu nenašel žádnou magii. Pak pochopil pravdu. Kámen nebyl magický, byl to jenom obyčejný kámen. Jojonaha se zmocnil strach. Pomyslel si, že ho tu De’Unnero nechal jako návnadu. Byl starý a neměl žádnou zbraň! Vykřikl, otočil se a začal utíkat, co mu nohy stačily.

Slyšel, jak se goblini blíží a hýkají. Čekal, že ho každou chvíli zasáhne do zad oštěp.

Ale potom bratři vyskákali z keřů u cesty a tvrdě zaútočili. Stříleli kušemi vyrobenými na zabíjení powriů, dokonce i obrů. Silné šipky rvaly gobliny na kusy, prolétaly jimi a někdy se zabodly i do další oběti. Goblini v houfu poskakovali, otáčeli se, padali a jejich bojovný pokřik se měnil ve výkřiky překvapení a agónie.

Jojonah se odvážil zpomalit a ohlédnout se. Uviděl, že polovina goblinů už je na zemi a že mistr De'Unnero vyskočil na cestu mezi ostatní. De'Unnero se stal dokonalým vraždícím strojem. Vystřelil ruku s nataženými prsty a protrhl jednomu goblinovi krk. Otočil se na dalšího, který ho chtěl vzít kyjem po hlavě. Zvedl ruce nad hlavu a kyj zachytil. Rozhodil ruce, vytrhl zbraň z goblinova chabého sevření a pak ho kyjem praštil přes obličej.

De'Unnero poodběhl, použil kyj k vykrytí dorážejícího oštěpu, pak se vrátil, znovu uhodil goblina, který byl vestoje už skoro v bezvědomí, a definitivně ho srazil na zem.

Poté se stočil, hodil kyj na goblina s oštěpem, následoval let zbraně, odstrčil oštěp a volnou rukou začal goblina bít do obličeje a krku.

Na cestě se objevili další mniši a rozdělovali gobliny od sebe. Několik monster uteklo na stranu, ale De'Unnero nechal nějaké válečníky v záloze a ti už měli připravené kuše.

A pak přišel ten nejhorší moment. De'Unnero se ponořil do svého oblíbeného kamene, tygřího drápu, a jeho paže, už tak smrtící, se změnily v tlapy tygra. Začal trhat nejbližší gobliny.

Skončilo to dřív, než se mistr Jojonah dostal zpět ke svým společníkům.

Když se udýchaný vrátil, našel De'Unnera ve vzrušeném, až maniakálním stavu – pobíhal okolo mladších mnichů, plácal je po zádech a chrochtal blahem.

Jenom několik mnichů leželo raněno na zemi a nejvážnější zranění bylo způsobeno šipkou jiného mnicha, jenž na druhé straně cesty dobře nezamířil. Několik goblinů bylo stále naživu, ale nebyli ve stavu, kdy by mohli pokračovat v bitvě. Několik dalších uteklo do polí okolo cesty.

De'Unnera to nezajímalo. Dokonce se na Jojonaha usmál.

„Nemohlo to být rychlejší, ani kdyby byla použita magie," řekl rádoby opat.

„Však jsi ji ani použít nezamýšlel, kromě svého osobního kamene," odvětil Jojonah ostře a hodil mu bezcenný kámen zpět. „Nerad sloužím jako návnada, mistře De'Unnero," pokračoval Jojonah.

De’Unnero se rozhlédl po mladších mniších a Jojonahovi neušel lišácký škleb na jeho obličeji. „Sehrál jsi svou nezbytnou roli,“ hádal se s ním, a ani ho nepokáral za to, že ho oslovil jako mistra.

„Kdybych měl opravdový kámen, byl bych užitečnější.“

„Ale ne,“ řekl De’Unnero. „Tvůj blesk by jich možná pár zabil, ale ostatní by utekli a náš úkol by byl těžší.“

„Několik se jich stejně dostalo pryč,“ připomněl mu Jojonah.

De’Unnera to nezajímalo. „Není jich dost na to, aby způsobili vážné škody.“

„Takže jsi potřeboval, abych byl vyděšený a utíkal.“

„Abych je nalákal,“ odvětil De’Unnero.

„Na mě? Mistra Sv. Mere-Abelle?“ tlačil na něj Jojonah, protože chápal i další souvislosti. Ten muž ho ponížil před mladšími mnichy, čímž si mezi nimi upevnil pozici. Zatímco Jojonah utíkal jako vyděšené dítě, mistr De’Unnero skočil do středu nepřítele a osobně jich pár zabil.

„Odpusť mi, bratře,“ řekl De’Unnero neupřímně. „Jsi jediný, který vypadá dost nemocně na to, aby navnadil gobliny. Celá skupina by mohla před mladším a silnějším mužem, jako jsem já, utéci.“

Jojonah ztichl a tvrdě se něho díval. Takový čin, taková neúcta k mistru Abellikánů by mohla být postavena před vyšší autority a výsledkem by nejspíš bylo, že De’Unnero by byl za takovou domýšlivost a zahanbení mistra tvrdě potrestán. Ale na jaké vyšší autority by se měl asi obrátit? Na otce opata Markwarta? To těžko.

De’Unnero dnes vyhrál, ale také zároveň určil, že jejich bitva bude velmi dlouhá.

„Prosím, hematit,“ řekl De’Unnerovi. „Máme raněné, kteří potřebují pomoc.“

De’Unnero se rozhlédl a zdálo se, že žádné zranění se mu nezdá natolik vážné, aby ho znepokojilo. Pak hodil Jojonahovi kámen. „Znovu dokazuješ, že máš nějakou cenu,“ řekl.

Jojonah se beze slova odvrátil.

# # #

„Učil jsi ji,“ obvinil Elbryana Juraviel, usazený na větvi.

Hraničář se nemusel ptát, o čem to elf mluví, protože věděl, že Juraviel je při tanci pozoroval a věděl, že dva lidé by nikdy nemohli dosáhnout takového půvabu a harmonie, nebýt *bi'nelle dasada.* Elbryan to obvinění ignoroval. Podíval se do kruhu vozů, kde viděl Pony mezi obchodníky.

Juraviel si povzdechl a opřel se o kmen. „To to nemůžeš alespoň připustit?" zeptal se.

Nyní se hraničář na elfa podíval. „Připustit?" opakoval nevěřícně. „Mluvíš o tom, jako by to byl zločin."

„A není?"

„Není snad hodna?" ohradil se Elbryan a mávl rukou k vozům a k Pony.

To trochu zmírnilo elfovo rozčilení, ale tlačil na hraničáře dál. „A Elbryan je soudcem v tom, kdo je hoden a kdo není?" přel se. „Stává se tedy Elbryan cvičitelem tance, který elfové dovedli do dokonalosti, ještě když svět byl mladý?"

„Ne," odvětil hraničář. „Ne Elbryan, ale Noční pták."

„To tedy předpokládáš mnoho," řekl Juraviel.

„Dali jste mi ten titul."

„Dali jsme ti tvůj život a ještě víc," odsekl elf. „Dávej pozor, abys nezneužíval našich darů. Lady Dasslerond by ti nikdy takovou urážku neodpustila."

„Urážku?" opakoval hraničář, jako by byla celá ta myšlenka směšná. „Uvažuj nad situací, ve které jsme se ocitli. Pony a já jsme zničili démona daktyla a museli se probojovat hordami monster, jen abychom se dostali do Dundalis. A já jsem se s ní podělil o svůj dar, kvůli nám oběma, a ona se se mnou rozdělila o Avelynův dar, kvůli nám oběma."

„Naučila tě používat kameny," hádal Juraviel.

„Nejsem vůbec blízko její síle," připustil hraničář.

„Stejně tak ona není blízko tvé schopnosti bojovat," řekl elf.

Elbryan málem ostře odsekl, protože se mu taková urážka Pony nelíbila, obzvláště tak směšná, ale Juraviel pokračoval dál.

„A přesto člověka, jenž se může pohybovat s takovým půvabem, který může být v souladu s člověkem cvičeným Touel'alfar, je těžké

najít,“ pokračoval elf. „Jilseponie tančí tak, jako by strávila léta v Caer’alfar.“

To vyvolalo na Elbryanově tváři lehký úsměv. „Byla cvičena mistrem,“ zasmál se.

Juraviel se nesnažil pokračovat v žertování. „Udělal jsi dobře,“ rozhodl elf. „A ano, Jilseponie je hodna tance, je ho hodna víc než kterýkoliv jiný člověk.“

Hraničář, spokojený, se podíval do údolí a na východ. „Tím směrem běžela velká skupina,“ poznamenal.

„Pravděpodobně narazili na přicházející mnichy.“

„Pokud se mniši neschovali a nenechali je projít,“ odvětil Elbryan.

Juraviel pochopil narážku. „Běž za Pony a obchodníky,“ řekl. „Já půjdu na průzkum na východ a podívám se, co se s těmi gobliny stalo.“

Hraničář sjel na Tanečníkovi ze svahu k vozům. Jeden vyděšený muž pozvedl zbraň, ale jiný ho zarazil.

„Ty blázne! Právě ti zachránil život! Sám zabil polovinu goblinů!“

Muž hodil zbraň na zem a začal se uklánět. Elbryan se jen usmál a projel přímo do kruhu. Uviděl Pony, sklouzl z koně a předal otěže dívce, která přispěchala, aby mu pomohla.

„Je zde několik vážně raněných,“ vysvětlila Pony, jež se právě starala o muže, který nevypadal, že má mnoho naděje na přežití. „Z první bitvy, ne z druhé.“

Elbryan vzhlédl a ustaraně se zadíval na východ. „Mniši jsou nedaleko,“ řekl tiše. Když se podíval zpět dolů, uviděl, jak na něj Pony zírá, kouše si ret a v modrých očích má otázku. Věděl, co chce Pony udělat, a také věděl, že jen čeká na jeho vyjádření.

„Buď s kamenem duší nenápadná,“ pobídl ji. „Obvaž ránu, jako kdyby ses o ni starala konvenčně. A použij kámen jen…“ Zmlkl, když uviděl změnu v Ponyině výrazu. Chtěla znát jeho názor, protože ho respektovala, ale nepotřebovala jeho příkazy. Hraničář ztichl a přikývl, aby ukázal, že jejímu úsudku věří.

Pozoroval ji, když vytáhla z váčku šedý kámen, sevřela jej v dlani a nahnula se nad muže. Elbryan se také sehnul, vzal obvaz a začal

muži obvazovat velkou bodnou ránu na hrudi, která vedla skrz žebra a asi i do plic. Hraničář obvaz pevně stáhl – nechtěl muži působit další bolest, ale potřeboval jeho výkřik k tomu, aby zakryl Ponyinu tajnou práci.

Muž zalapal po dechu. Elbryan ho slovy uklidňoval, a poté se muž uvolnil a zmateně se něho podíval. „Jak?“ zeptal se bez dechu.

„Tvá rána nebyla tak těžká, jak vypadala,“ lhal Elbryan. „Ostří neprojelo ani okolo žebra.“

Mužův pohled byl plný pochyb, ale nechal to být. Ulevilo se mu, že je bolest pryč a že dýchá stejně snadno jako předtím.

Elbryan a Pony poté obcházeli tábor a hledali ty, kteří byli vážně ranění. Našli jen jednoho, starší ženu zasaženou do hlavy. Upírala oči nepřítomně do prázdna, z úst jí tekly sliny.

„Nemá to smysl,“ řekl muž, který se o ni staral. „Už jsem to viděl. Gobliní kyj jí rozbil hlavu. Zemře dnes v noci ve spánku.“

Pony se sehnula a dívala se na ránu. „Ale ne,“ řekla. „Ne, když to bude mít správně zavázané.“

„Co?“ zeptal se muž nevěřícně, ale ztichl, když se Elbryan s Pony pustili do práce. Hraničář uvazoval obvaz ženě okolo hlavy a Pony, s kamenem skrytým pod dlaní, jí přiložila ruce k ranám, jako by ji chtěla při obvazování přidržet.

Pony zavřela oči, vstoupila do kamene a vyslala uzdravovací magii skrze své prsty. Cítila bodání bolesti, měkkost a otok, ale už se postarala o hůře raněné.

Vyšla z transu o chvíli později, rána už nevypadala tak hrozivě. Ozvaly se výkřiky. „Někdo sem jde! Z východu!“

„Goblini!“ zařval jeden vyděšený obchodník.

„Ne!“ vykřikl druhý. „Bratři! Sv. Mere-Abelle nám jde na pomoc!“

Elbryan vyslal k Pony nervózní pohled a ona rychle schovala kámen.

„Nevím, jak jste to udělali, ale zcela jistě jste Timmimu zachránili život,“ pravila žena, která přiběhla k Elbryanovi. Oba se otočili k muži s ránou na hrudi, který nyní stál a dokonce se i smál.

„Nebyla to tak těžká rána,“ řekla Pony.

„Rána vedla až do plic,“ trvala na svém žena. „Kontrolovala jsem ho sama a myslela jsem, že bude mrtev ještě před večeří.“

„Byla jste nervózní a otřesená,“ řekla Pony. „A také jste spěchala, protože jste nevěděla, jestli se goblini nevrátí.“

Ženin obličej se rozzářil odzbrojujícím úsměvem. Byla starší než oni dva, bylo jí okolo pětatřiceti. Měla unavený vzhled poctivého pracovníka, který zná tvrdý, ale uspokojivý život. Podívala se na dvojici, na zraněnou ženu na zemi a na její oči, které znovu ukazovaly život.

„Ne tak otřesená,“ řekla tiše. „Viděla jsem mnoho bitev a ztratila jsem syna, přestože mých dalších pět dětí je v bezpečí. Požádali mě o doprovod do Amvoy jen proto, že vím, jak dávat lidi dohromady.“

Hraničář a Pony si vyměnili vážný pohled. Ženě to neušlo.

„Nevím, co skrýváte,“ řekla tiše. „Ale nic neřeknu. Viděla jsem vás na kopci, jak jste za nás bojovali, přestože jste nás neznali. Nezradím vás.“ Mrkla na ně a připojila se ke svým společníkům. Karavana mnichů se přibližovala po východní cestě.

„Kde je náš syn?“ zeptala se Pony.

Hraničář se rozhlédl, přestože Juraviel nebyl nikde v dohledu. „Pravděpodobně za mnichy,“ odpověděl suše. „Nebo pod jejich kutnami.“

Pony, nervózní z toho, že bratry mohlo přilákat použití kamenů a že záchranná výprava může být brzy u konce, ten vtip ocenila. Zavěsila se do svého milence a vedla ho ke shromáždění.

„Jsem opat De’Unnero na cestě ze Sv. Mere-Abelle do Sv. Kamene,“ uslyšeli říkat vedoucího mnicha, muže plného energie, s planoucíma očima. „Kdo je zde vůdcem?“ Než mohl kdokoliv odpovědět, De’Unnerovy pátravé oči se usadily na Elbryanovi a Pony. Jejich krok a zbraně je prozrazovaly.

Rádoby opat k nim došel a tvrdě se na ně díval.

„My jsme tady noví stejně jako vy, dobrý mnichu,“ řekl hraničář odvážně.

„Potkali jste je náhodou?“ zeptal se De’Unnero pochybovačně.

„Uviděli jsme kouř, právě tak jako vy jste jej museli vidět z východu,“ odvětila Pony ostrým tónem, který ukazoval, že se nenechá zastrašit. „A poněvadž jsme lidé dobrého srdce, spěchali

jsme na pomoc. Když jsme přijeli, začínala druhá bitva a v té jsme pomohli.“

De’Unnerovi se zablýsklo v očích a dvojici se zdálo, že na Pony zaútočí kvůli jejímu obvinění. Zeptala se jen, proč se on a mniši nepřipojili také.

„Nesk Reaches,“ zvolal tlustý muž v drahém oblečení, se kterým mluvila Pony před bojem. Obchodník spěchal dopředu a natáhl levou ruku, neboť pravou měl zavázanou. „Nesk Reaches z Dillamanu,“ řekl. „Tohle je má karavana a jsme rádi, že vás vidíme.“

De’Unnero ignoroval nataženou paži a ostrým pohledem stále zkoumal Elbryana a Pony.

„Mistře De’Unnero,“ přerušil je starý zavalitý mnich a pohnul se kupředu. „Mají raněné. Dej mi kámen duší a já jim pomohu.“

Elbryanovi a Pony neušel vztek, který se mihl na De’Unnerově tváři. Evidentně nebyl potěšen, že jiný mnich nabízí tak otevřeně pomoc, a navíc magickou. Ale bylo mu to řečeno přede všemi, a tak se natáhl do kapsy a pomalu vytáhl hematit.

„Opat De’Unnero,“ opravil.

Zavalitý mnich se uklonil, prošel okolo něj a na Elbryana a Pony se usmál.

Jak Pony předpokládala, protože už vůdce karavany předtím odhadla, Nesk Reaches vyrazil za mnichem, natahuje k němu lehce zraněnou paži, jako by byl na umření.

De’Unnero ho však nenechal jen tak jít. Hrubě ho chytil za rameno a obrátil k sobě. „Připouštíš, že je to tvá karavana?“ zeptal se.

Obchodník přikývl.

„Co jsi to za blázna, že přivádíš lidi do takového nebezpečí?“ štěkl De’Unnero. „V oblasti je mnoho monster a jsou pořádně vyhladovělá. Celá země byla varována, a ty jsi zde špatně chráněn.“

„Prosím, dobrý mnichu,“ mumlal Nesk. „Potřebujeme zásoby. Neměli jsme na výběr.“

„Spíš si potřebujete vydělat,“ štěkl De’Unnero. „Myslel jsi na zlato, které ti to přinese, když teď nejezdí tolik karavan a zásob je málo.“

Mumlání z davu Elbryanovi a Pony prozradilo, že mnich hádá docela správně.

Pak nechal De'Unnero Reachese jít a zařval na zavalitého mnicha. „Buď rychlý! Už jsme se zpozdili dost!" K Reachesovi dodal. „Kam jedete?"

„Do Amvoy," zamumlal zahanbený obchodník.

„Brzy budu vysvěcen na opata Sv. Kamene," vysvětloval De'Unnero.

„Sv. Kamene?" opakoval Nesk Reaches. „Ale opat Dobrinion…"

„Opat Dobrinion je mrtev," prohlásil lhostejně mistr. „A já ho nahradím. A obchodníku Reachesi, ty a tvá karavana mi dlužíte, takže očekávám, že se zúčastníte ceremonie. Vlastně na tom trvám. A buďte moudří v tom, jaké přinesete dary."

Obrátil se zpět ke svému procesí a naznačil mnichům, aby vyjeli z kruhu vozů. „Buď rychlý," zavolal na mistra Jojonaha. „Neztratím tu celý den."

Elbryan využil tohoto vyrušení k tomu, aby proklouzl ke koním, neboť si vzpomněl, že Tanečník má v prsou kámen, který by mohl mnichy upozornit.

Pony upírala zrak na mnicha, jenž se něžně staral o raněné. Když byla De'Unnerova skupina bezpečně daleko, přešla k němu a nabídla mu pomoc při konvenčním uzdravování.

Mnich se podíval na její meč, kalhoty a boty pokryté krví. „Možná bys měla odpočívat," řekl. „Ty a tvůj společník už toho máte dost."

„Nejsem unavená," řekla s úsměvem. Tento muž se jí líbil na první pohled, stejně tak, jako se jí ten druhý nelíbil. Nemohla si pomoci, aby ho nepoměřovala s opatem Dobrinionem, kterého nahradí, a když uviděla ten kontrast, přejel jí mráz po zádech. Mnich, který ulevoval nemocným, připomínal bývalého opata Sv. Kamene více. Sehnula se, podržela ruku muže, o kterého se mnich staral, aby zpomalila krev tekoucí z roztržené rány.

Zpozorovala, že se mnich nedívá na ni ani na muže, ale že jeho zrak padl na Elbryana a koně.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se Pony a obrátil se k ní.

„Kárali,“ zalhala Pony. Použila jméno své sestřenice, která byla zavražděna v Dundalis.

„Já jsem mistr Jojonah,“ odvětil mnich. „Tihle lidé měli štěstí, že jste jim přišli na pomoc, když jsme přicházeli my!“

Pony jeho poslední slova sotva vnímala. Zírala na něho. Jojonah. To jméno znala. Bylo to jméno mistra, o němž mluvil Avelyn dobře. Byl to muž, kterému Avelyn věřil a který ho chápal. Avelyn s Pony o mniších v opatství moc nemluvil, ale jednou, poté co se napil, jí vyprávěl o Jojonahovi. To jí odhalilo, jak mu byl tento starý muž drahý.

„Vaše práce je opravdu ohromující, otče,“ poznamenala, když mistr Jojonah použil kámen duší na zraněného muže. Pravdou bylo, že si uvědomila, že ona má mnohem více síly než mistr opatství. To jí také připomnělo, jak silný byl Avelyn.

„Je to maličkost,“ odpověděl mistr, když se mužova rána zacelila.

„Pro mě ne,“ řekl muž a zasmál se tak, že to znělo jako kašel.

„Jste dobrý člověk, když děláte takovou práci,“ řekla Pony nadšeně. Jednala čistě podle instinktu, následovala své srdce, přestože její myšlenky křičely, ať je opatrná a drží pusu. Nervózně se rozhlédla kolem, ujistila se, že ostatní mniši nejsou v dohledu, a pak tiše pokračovala. „Jednou jsem potkala mnicha z vašeho opatství. Je to Sv. Mere-Abelle, že?“

„Ano,“ řekl mistr Jojonah nepřítomně a rozhlížel se kolem, jestli ještě někdo nepotřebuje pomoc.

„Byl to dobrý muž,“ pokračovala Pony. „Tak dobrý.“

Mistr Jojonah se slušně usmál a začal odcházet.

„Myslím, že se jmenoval Aberly,“ řekla Pony.

Mnich se náhle zastavil, otočil se, a jeho výraz se změnil od zdvořilé tolerance k upřímnému zaujetí.

„Ne, Avenry,“ blufovala Pony. „Nemohu si na to jméno vzpomenout. Bylo to před lety. Nikdy na toho mnicha nezapomenu. Narazila jsem na něj, když pomáhal ubohému žebrákovi v Palmarisu, jako jste vy pomohl tomu muži. A když mu ten žebrák chtěl zaplatit a vytáhl pár mincí, Aberly, nebo Avenry, ať už se jmenoval jakkoliv, si ty mince vzal, dal je do kapsy a pak, spolu s dalšími, mu je nepozorovaně vrátil.“

„Věru,“ zamumlal Jojonah a při každém slově přikyvoval.

„Zeptala jsem se ho, proč to udělal,“ pokračovala Pony. „Přece je mohl odmítnout. Pověděl mi, že je stejně důležité ochránit žebrákovu pýchu jako jeho zdraví.“ Široce se usmála. Byla to pravda, i když se to stalo v malé vesnici na jihu, ne v Palmarisu.

„Jsi si jistá, že si nevzpomeneš na jméno toho bratra?“ zeptal se mistr Jojonah.

„Aberly, Aberlyn, něco takového,“ odpověděla Pony a potřásla hlavou.

„Avelyn?“ zeptal se Jojonah.

„Snad, otče,“ odpověděla Pony, která se snažila nebýt příliš otevřená. Byla však povzbuzená výrazem v Jojonahově tváři.

„Řekl jsem, abys byl rychlý!“ zavolal zpoza vozů nový opat Sv. Kamene.

„Avelyn,“ řekl Jojonah znovu Pony. „Byl to Avelyn. Nikdy to jméno nezapomeň.“ Pohladil ji po rameni a odešel.

Pony se za ním dívala a z nějakého důvodu cítila, že svět spěje k lepšímu. Šla k Elbryanovi, který stále zakrýval tyrkys v hrudi Tanečníka.

„Můžeme už jít?“ zeptal se jí netrpělivě.

Pony přikývla a vyšplhala se na Ohnivce. S mávnutím karavaně dvojice vyrazila z kruhu vozů na jih, dál od mnichů, kteří už byli na cestě na západ. Na hřebeni se setkali s Juravielem a už uháněli na východ. Vzdálenost mezi nimi a mnichy se rychle zvětšovala.

# # #

De’Unnero začal mistra Jojonaha hubovat, hned jak se ke karavaně připojil. Jeho tiráda pokračovala ještě dlouho poté, co opustili údolí.

Jojonah ho však neposlouchal, protože v myšlenkách byl se ženou, která mu pomáhala s raněnými. Cítil uvnitř teplo. Doufal, že Avelynovo poselství bylo vyslyšeno. Její vyprávění se ho hluboce dotklo, posílilo jeho pozitivní pocity vůči Avelynovi a připomnělo mu vše pravé, co zastávala církev.

Jeho úsměv jen ještě více rozzlobil rozohněného De’Unnera, ale Jojonahovi to už nemohlo být více jedno. Přinejmenším

De’Unnerova tiráda – zdálo se, že byl skoro na hranici pří četnosti – ukázala jeho opravdovou povahu mladším mnichům. Možná ho obdivovali pro jeho bojové schopnosti – dokonce i Jojonaha to ohromilo –, ale jeho chování ke starému muži určitě mnohé z nich pobouří.

Když si mistr nakonec uvědomil, že Jojonah ho stejně neposlouchá, nechal toho a procesí pokračovalo v cestě. Mistr Jojonah se nepřítomně zařadil na konec karavany a snažil se vyvolat obrazy bratra Avelyna pečujícího o nemocné a raněné. Znovu myslel na ženu, ale když nad jejím vyprávěním zapřemýšlel a uvážil její roli v bitvě, jeho spokojenost se rázem změnila ve zvědavost. Nedávalo mu smysl, že ona a její společník, evidentně silní bojovníci, jedou na východ od Palmarisu – kde bylo jen nemnoho karavan, které potřebovaly hlídat. Většina hrdinů si dělala jméno na severu, kde ležely válečné linie. Mistr si pomyslel, že to bude muset lépe prozkoumat.

„Ten kámen!“ štěkl na něj De’Unnero z čela procesí.

De’Unnero mu nevěnoval skoro žádnou pozornost, a tak se Jojonah sklonil, sebral kámen přibližně stejně velký jako hematit a pustil jej do váčku. Pak přeběhl k De’Unnerovi a podal mu jej. Vydechl si, když ďábelský mistr, který neměl rád magii, kromě svého tygřího drápu, vzal váček, aniž by se obtěžoval podívat dovnitř.

Šli, dokud slunce nezapadlo. Potom se utábořili. Pro De’Unnera byl postaven stan. Šel dovnitř ihned po jídle s pergamenem a inkoustem, aby naplánoval ceremonii jmenování opata.

Mistr Jojonah svým společníkům nic neříkal, jenom se tiše odbelhal a zavrtal se mezi několik tlustých přikrývek. Počkal, až se tábor ztiší, dokud několik bratrů nebude hlasitě chrápat, a potom vyňal z kapsy hematit. Ještě jednou se rozhlédl, aby se ujistil, že ho nikdo nevidí, padl do kamene, spojil svého ducha s magií a vyšel z těla.

Bez svého svazujícího starého, těžkého těla se vydal na cestu. Minul karavanu obchodníků, která byla stále v údolí.

Žena a její společník tam nebyli, a tak Jojonah vyletěl vysoko nad kopce. Uviděl dva ohně, jeden na severu a druhý na východě. Naštěstí si vybral ten východní.

Dokonale tichý a neviditelný tam veplul. Uviděl dva koně, velkého černého a zlatého, a za nimi, choulící se u ohně, spatřil dva válečníky a třetí osobu, kterou neznal. Opatrně se přiblížil, obcházel v kruhu, aby se mohl podívat na třetího člena skupiny.

Kdyby byl ve svém těle, jeho výdech by byl velmi hlasitý, když uviděl drobné tělo, ostré rysy a průhledná křídla.

Elf! Touel'alfar! Jojonah viděl sochy a kresby těchto drobných stvoření ve Sv. Mere-Abelle, ale popis elfů a jejich existence nebyl úplný, a dokonce ani opatství nevědělo, zda existují. Po setkání s powrii, gobliny a obry nebyl Jojonah vůbec překvapen, že Touel'alfar opravdu existují, ale pohled na jednoho z nich ho překvapil. Dlouhou dobu létal okolo tábora a nespouštěl zrak z Juraviela, zatímco naslouchal konverzaci.

Mluvili o Sv. Mere-Abelle, o vězních a obzvláště o kentaurovi.

„Ten muž uměl zacházet s hematitem," řekla žena.

„Porazila bys ho v bitvě magie?" zeptal se muž.

Jojonah polkl svou pýchu, když žena sebevědomě přikývla, ale vztek ho opustil, když to vysvětlila.

„Avelyn mě to naučil dobře, lépe, než jsem předtím chápala," řekla. „Ten muž byl mistr, byl to Avelynův mentor, muž, kterého Avelyn miloval. Vždy o něm mluvil s respektem, ale pravdou je, že jeho práce s kameny nebyla silná, ne v porovnání s Avelynem a ne v porovnání se mnou."

Neřekla to, jako by se chválila, ale jako fakt, a tak se Jojonah neurazil. Místo toho uvažoval nad hlubšími důsledky. Byla vycvičena Avelynem! A díky jeho vedení tato žena, která neměla ani třicet let, byla silnější než mistr Sv. Mere-Abelle. Ta myšlenka, které z jejích slov věřil, opět posílila jeho respekt k Avelynovi.

Chtěl zůstat blízko a dál naslouchat, ale uvědomil si, že nemá čas, že musí před úsvitem přejít mnoho mil. Jeho duch vklouzl zpátky do čekajícího těla, a když se v něm ocitl, vydechl si, že nikdo nezjistil, co dělal. Tábor byl tichý.

Jojonah se podíval na kámen duší a přemýšlel, jak pokračovat. Možná ho bude potřebovat, jenomže kdyby ho vzal, De'Unnero by pravděpodobně jeho stíhání upřednostnil dokonce i před cestou do Sv. Kamene. Na druhou stranu, De'Unnero by mohl kámen použít, tak jako ho sám Jojonah použil dnes v noci, aby ho našli.

Ale našel i třetí možnost. Z roucha vytáhl svitek a inkoust a napsal krátký vzkaz, že se vrací ke karavaně obchodníků a bude je eskortovat do Palmarisu. Vezme si kámen duší, poněvadž obchodníci ho potřebují více než mniši, kteří mají De'Unnera, největšího bojovníka, který kdy vzešel z jejich opatství, jako vůdce. A také ubezpečil De'Unnera, že zajistí, aby se obchodníci zúčastnili ceremonie ve Sv. Kameni a přinesli drahé dary.

„Moje svědomí mi nedovolí, abych ty lidi nechal o samotě," končil vzkaz. „Je povinností církve pomáhat potřebným, a tím, že jim pomohu, oni se nám bohatě odmění."

Doufal, že toto zdůraznění bohatství a síly zmírní De'Unnerovu očekávanou ďábelskou odpověď. Ale nemohl se o to nyní starat, ne s těmi třemi osobami, které mu byly tak nesmírně drahé. Měl jenom kámen duší a malý nůž, vyplazil se z tábora, dal si pozor, aby nebyl zpozorován, a vydal se na východ.

Jeho prvním cílem bylo údolí obchodníků, protože chtěl karavanu zkontrolovat. Když se dostal blízko jejich tábora, dostal další nápad. Odřízl si kus kutny, což nebylo po tolika dnech cestování nijak obtížné, protože látka začínala být obnošená. Ulomil pár větviček a odřel si jimi nohy, jako kdyby prošel bojem, pak si rozřízl prst a opatrně v něm namočil látku a pak potřísnil krví okolí.

Rychle si ránu zatáhl hematitem a potom se přesunul přes hřeben. Tábor se zdál klidný. Kolem ohňů se pohybovalo několik lidí. Mnich se chvíli díval a poté se vydal na další cestu.

Před úsvitem přišel na dohled dohořívajícího ohně, který předtím viděl z výšky, a připlížil se. Nechtěl tyto tři společníky ohrozit a polekat, ale pomyslel si, že se musí dostat dost blízko na to, aby ho žena poznala.

Skrýval se v keřích v blízkosti tábora. Myslel, že je potichu, a byl rád, že v přikrývkách se ukrývají dvě těla. Jak je má probudit, aby je nepolekal?

Rozhodl se počkat do úsvitu, až se probudí, ale když se začal usazovat k čekání, ucítil, že je pozorován.

Otočil se. Přestože byl, tak jako všichni mniši Sv. Mere-Abelle, trénovaným bojovníkem, vmžiku ležel na zádech, o krk se mu opíralo ostří nádherného meče a nad ním stál silný muž.

Jojonah se ani nepohnul, aby odporoval, a muž, když ho poznal, ho pustil.

„Už tady žádní nejsou," přišel melodický hlas. Jojonah si pomyslel, že to musí být elf.

„Mistře Jojonahu!" zvolala žena, která přišla na dohled. Přeběhla k němu, položila hraničáři ruku na rameno a Elbryan, který přikývl, mu nabídl ruku.

Jojonah ji přijal a nechal se vytáhnout na nohy s lehkostí, která ho ohromila. Ten muž měl ale sílu!

„Proč jste tady?" zeptala se žena.

Jojonah se jí podíval přímo do očí. Jejich krása nebyla ve slabém světle ohně zmenšena. „Proč jste tady vy?" zeptal se, a jeho tón, který vyjadřoval mnoho porozumění, Elbryana a Pony zarazil.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

Hledání odpovědi

„Bratře Talumusi,“ pokračoval baron Bildeborough pomalu, snaže se zakrýt vzrušení, „řekněte mi znovu o Connorově návštěvě zde a o všem, na co se ptal.“

Nervózní mladý mnich baronovi zjevně neposkytoval to, co chtěl vědět. Začal rychle mluvit o všem možném a jeho povídání nemělo hlavu ani patu. Baron ho poplácal po rameni. Mnich se zarazil a zhluboka se nadechl.

„Nejdříve opatova komnata,“ řekl Talumus pomalu. „Moc ho nepotěšilo, že bylo všechno uklizeno, ale co jsme měli dělat?“ Když dokončil větu, jeho tón nabyl na důrazu. „Opat musel být očištěn – tradice to vyžaduje! A kdybychom měli v opatství hosty a oni také přišli, komnata nemohla být ponechána v takovém stavu!“

„Samozřejmě že ne,“ uklidňoval ho baron Bildeborough.

Roger pozoroval svého nového mentora a byl ohromen jeho trpělivostí a tím, jak udržoval koktajícího mnicha v klidu. Viděl však v Rochefortově obličeji napětí, protože oba věděli, že zde nenajdou žádné odpovědi. Ve Sv. Kameni, kde nebyli žádní mistři, vládl naprostý chaos. Mniši pobíhali sem a tam a namísto modliteb trávili čas klevetami. Barona s Rogerem však znepokojovala zejména jedna potvrzená zpráva: Sv. Kámen brzy dostane nového opata, mistra ze Sv. Mere-Abelle.

To jen dodávalo na důvěryhodnosti Connorovým podezřením, že otec opat sám je vrahem.

„Ale toho powrie jsme nechali být,“ pokračoval bratr Talumus, „tedy alespoň dokud pan Connor neodešel.“

„A potom šel Connor do kuchyně?“ vyptával se dál jemně Rochefort.

„Za Keleigh Leighovou,“ odvětil Talumus. „Ubohá dívka.“

„A ona nebyla zraněna jinak, než že byla utopena?“ odvážil se zeptat Roger a díval se přitom přímo na Rocheforta, přestože otázka patřila Talumusovi. Roger už dříve vysvětlil Rochefortovi, že dívka neměla vůbec žádné rány – pro namočení baretu –, což bylo prvním náznakem, že powrie tento zločin nespáchal.

„Ne,“ odpověděl Talumus.

„Nebyla na ní žádná krev?“

„Ne.“

„Běž a najdi člověka, jenž ji objevil,“ nařídil baron. „A pospěš si.“

Bratr Talumus nejistě vstal, uklonil se a vyběhl z komnaty.

„Mnich, který ji našel, nám toho mnoho neřekne,“ poznamenal Roger, jenž byl baronovým požadavkem překvapen.

„Zapomeň na mnicha,“ vysvětlil Rochefort. „Jenom jsem ho poslal pryč, abychom měli pár minut o samotě. Musíme se rozhodnout, jak budeme pokračovat, a to rychle.“

„Neměli bychom jim říkat o Connorově podezření a o jeho skonu,“ řekl Roger po chvíli ticha. Baron jen přikyvoval. „Jsou bezmocní. Není zde ani jeden mnich, pokud Talumus je z nich nejvýše postavený, který by se mohl postavit přijíždějícímu mistru ze Sv. Mere-Abelle.“

„Zdá se, že opat Dobrinion byl velmi laxní v rozvíjení nadání svých studentů,“ souhlasil Rochefort. Zafrkal. „Přesto bych si moc rád vychutnal ten rozruch, až bych Talumusovi a ostatním řekl, že Sv. Mere-Abelle zavraždilo jejich milovaného opata.“

„To by ničemu neprospělo,“ řekl Roger suše. „Z toho, co mi Connor řekl o církvi, soudím, že Sv. Mere-Abelle by narychlo řád ve Sv. Kameni rozpustilo a pozice otce opata by tak v Palmarisu byla dokonce silnější, než když sem dosadí svého člověka.“

„Pravda,“ připustil baron s povzdechem. Ale jeho tvář se ihned rozjasnila kvůli dvěma vystrašeným mnichům, kteří vešli do místnosti. Byli to Talumus a první svědek. Rozhodl se, že bude pokračovat ve vyptávání, ale jenom naoko – on i Roger věděli, že už se ve Sv. Kameni nic víc nedozvědí.

Brzy se ocitli zpátky na Větrově. Rochefort přecházel po místnosti a Roger seděl v baronově oblíbeném polstrovaném křesle.

„Ursal je daleko," řekl Rochefort. „Ovšemže budu chtít, abys jel se mnou."

„A to se vážně setkáme s králem?" zeptal se Roger, poněkud zaskočen takovou možností.

„Král Danube Brock Ursal je dobrý přítel, Rogere," odpověděl baron. „Velmi dobrý přítel. Poskytne mi audienci a bude mi věřit, o tom nepochybuj. Ale pro nedostatek důkazů zřejmě nebude moci nic dělat…"

„Já ale jsem svědek!" protestoval Roger. „Viděl jsem, jak mnich zabil Connora."

„Možná že nemluvíš pravdu."

„Vy mi nevěříte?"

„Samozřejmě že ano!" odpověděl Rochefort a znovu, tak jak měl ve zvyku, mávl rukou ve vzduchu. „Proč bych si jinak dělal tak velké problémy? A proč bych ti dával Ohnivce a Obránce? Kdybych ti, chlapče, nevěřil, pak bys byl v řetězech a byl mučen tak dlouho, dokud bych nevěřil, že mluvíš pravdu."

Potom se baron odmlčel a zadíval se na Rogera. „Kde je meč?" zeptal se.

Roger se ošil. Porušil právě důvěru? „Koně i meč jsem předal do povolaných rukou," vysvětlil.

„Komu?" dožadoval se odpovědi baron.

„Jilly," odpověděl rychle Roger. „Její cesta je temnější než má a plná bitev. Dal jsem jí je proto, že nejsem ani dobrý jezdec, ani neumím dobře zacházet s mečem."

„Obojí se dá naučit," zamumlal baron.

„Ale na to nemáme čas. A Jilly je použije dobře. Nepochybujte o jejích schopnostech…" Roger se odmlčel, snaže se odhadnout mužovu reakci.

„Opět věřím tvému úsudku," pravil baron po chvíli. „Už o tom nebudeme mluvit. Nyní se vrátíme k naší záležitosti. Věřím ti. Ale Danube Brock Ursal bude opatrnější. Uvědomuješ si důsledky svého prohlášení? Jestliže to král vezme jako pravdu a bude o tom veřejně

mluvit, mohla by začít válka mezi církví a státem, kterou si nikdo nepřeje.“

„Ale začal to otec opat Sv. Mere-Abelle,“ připomněl Roger.

Přes baronův obličej se přehnal temný mrak, a Rogerovi náhle připadal velmi starý a unavený. „Zdá se tedy, že musíme jít na jih.“

Vyrušilo je zaklepání na dveře.

„Můj pane,“ řekl sluha a vstoupil, „přišla zpráva, že právě přijel nový opat. Jmenuje se De’Unnero.“

„Znáš ho?“ zeptal se Rochefort Rogera, a ten jen zavrtěl hlavou.

„Už si vyžádal vaši audienci,“ pokračoval sluha. „Dnes ve Sv. Kameni, okolo páté hodiny.“

Bildeborough přikývl a sluha opustil komnatu.

„To si musím pospíšit,“ poznamenal baron, když se podíval z okna a uviděl slunce na západním obzoru.

„Doprovodím vás,“ řekl Roger, vstávaje ze židle.

„Ne,“ odvětil Rochefort. „I když bych přivítal tvůj názor na jeho osobu. Ale jestli tato příšerná konspirace sahá až tak hluboko, jak se obáváme, potom bude lépe, když půjdu sám. Nechť zůstanou tvůj obličej a jméno De’Unnerovi utajeny.“

Roger se chtěl hádat, ale věděl, že baron má pravdu, a také věděl, že ve své odpovědi udal jen polovinou důvodu, proč nemůže jít s ním. Roger chápal, že je ještě velmi mladý a nezkušený v politice, a Bildeborough se bál – a Roger se mu nemohl divit –, že by se tento nový „opat“ dozvěděl příliš mnoho.

A tak Roger seděl a čekal na Větrově po zbytek dne.

# # #

Polovina kalemberu už nebyla tak daleko. Ne, když otec opat uvažoval nad přípravami, které musí učinit, aby podpořil svá prohlášení. Starý vrásčitý muž chodil po své pracovně ve Sv. Mere-Abelle a zastavil se vždy, když vyhlédl z okna na odcházející léto. Události několika posledních týdnů, obzvláště objev na Barbacanu a problémy v Palmarisu, ho přinutily změnit smýšlení o mnoha různých věcech, nebo přinejmenším urychlit postupy k dosažení svých dlouhodobých cílů.

Když je Dobrinion mrtev, změní se dramaticky skladba Sboru. De'Unnero sice bude opatem jen krátce, ale samotný fakt, že stojí v čele Sv. Kamene, mu zajistí ve Sboru silný hlas, snad třetí nejsilnější po Markwartově a Je'howithově. To dá Markwartovi možnost tvrdě udeřit.

Starý mnich se ďábelsky smál, když uvažoval o shromáždění. Na setkání Sboru bude Avelyn označen každopádně za kacíře. Ano, to je velmi důležité, protože pokud to neudělá, budou Avelynovy činy nadále otevřeny dohadům. Dokud nebude označen za kacíře formálně, všichni mniši budou moci volně mluvit o činech, které Avelyn spáchal při odchodu, a to je nebezpečné. Necítili by k němu někteří sympatie? Nemohlo by se do diskusí dostat slovo „útěk" místo toho, aby se to popisovalo jako krádež a vražda?

Ano, čím dříve učiní prohlášení o kacířství a čím dříve to bude schváleno, tím lépe. Jak bude jednou označení formální, v žádném opatství či kapli už nebudou tolerovány diskuse o Avelynu Desbrisovi. Jakmile bude prohlášen za kacíře, zapíše se do análů církve a bude navěky zatracen.

Markwart si dlouze povzdechl, když uvažoval nad svou cestou k tomuto vytouženému cíli. Bude mu oponovat tvrdohlavý mistr Jojonah – tedy jestli se toho dožije.

Markwart zavrhl možnost další vraždy. Pokud budou všichni jeho nepřátelé umírat, mohli by na něj ostatní začít pohlížet podezřívavýma očima. A krom toho věděl, že Jojonah svá přesvědčení nesdílí sám. Ještě si nemohl dovolit tak tvrdě zaútočit. Ještě ne.

Ale musel se na nadcházející bitvu připravit. Musel mít přichystány důkazy o Avelynově kacířství, protože devastace Aidy byla samozřejmě otevřená dohadům. Bylo sice pravdou, že té noci, kdy Avelyn utekl, byl zabit mistr Siherton, ale i v tom může Jojonah něco najít. Jen záměr, plánovaný zločin, může muže označit za kacíře.

Markwart věděl, že musí mít něco víc než jenom události z té noci, kdy Avelyn utekl. Aby bylo označení za kacíře plně schváleno, bude muset dokázat, že Avelyn následně používal kameny k páchání zla, jemuž plně propadl. Ale Jojonaha nikdy neumlčí. Ten muž s ním

bude kvůli Avelynu Desbrisovi bojovat a bude vše popírat. Ano, nyní to viděl. Jojonah se vrátí se Sborem opatů a bude s ním bojovat. A tak se Markwart rozhodl, že bude muset mistra zničit.

Věděl přesně, kde pro svůj záměr najde spojence. Opat Je'howith ze Sv. Honce měl pozici blízkého králova poradce a také měl přístup k moci, již představovala fanatická Srdcová brigáda. Vše, co musí udělat, je Je'howitha pořádně zpracovat a říct mu, aby s sebou přivedl tyhle nelítostné válečníky…

Spokojen, otec opat obrátil myšlenky zpátky k Avelynovi. Ještě měl jednoho svědka Avelynových činů – Strážce –, z jehož výslechů věděl, že má silnou vůli. Obával se, že se Strážce nezlomí, jakkoliv bude mučen.

Přesunul se ke stolu a napsal vzkaz bratru Francisovi, aby pracoval s kentaurem až do doby, než se sejde Sbor. Jestliže se nezlomí a nebude říkat, co budou oni chtít, bude zabit předtím, než hosté přijedou.

Markwart si ale uvědomil další problém, když psal vzkaz. Bratr Francis byl studentem devátého ročníku, a shromáždění Sboru se mohou zúčastnit jenom čekatelé, mistři a opati. Markwart tam chtěl Francise mít. Sice měl své nedostatky, ale byl dostatečně loajální.

Otec opat odtrhl roh spisku, poznamenal si na něj „ČBF" a pak si jej uschoval. Tak jako porušil protokol, když ustanovil De'Unnera opatem Sv. Kamene a poslal Jojonaha s ním, tak jej poruší opět, když povýší bratra Francise na čekatele.

Čekatel bratr Francis.

Markwartovi se líbilo, jak to zní. Líbilo se mu zvyšovat moc těch, kteří se mu bez otázek podřizují a poslouchají ho.

Jeho vysvětlení pro předčasné povýšení bude velice jednoduché a jistě přijatelné: když byli posláni pryč dva mistři ze Sv. Mere-Abelle, opatství je oslabeno. I když má mnoho čekatelů, jen několik z nich má dostatečné předpoklady k tomu, aby se stali mistry, a jenom několik z nich to povýšení opravdu chce. Francis, který se významně podílel na uskutečnění výpravy na Barbacan, jejich řady posílí.

Ano, pomyslel si otec opat. Povýší Francise před Sborem, a brzy nato ho znovu povýší na mistra, aby nahradil…

…Jojonaha, rozhodl se. Náhradu za mistra De'Unnera si vybere mezi čekateli. Možná to dokonce bude Braumin Herde, jenž si to zasloužil, i když výběr jeho mentorů nebyl dobrý. Ale když byl nyní Jojonah pryč, a asi už se nikdy nevrátí – kromě třech týdnů, kdy bude zasedat Sbor –, bude možné si Herdeho získat příslibem povýšení.

Krok otce opata zlehkl, jak se probíral těmito problémy a nacházel řešení. Ten nový nadhled, který získal, to vnitřní vedení, to bylo něco zázračného. Problémy postupně odpadávaly a zanechávaly mu křišťálově čisté odpovědi.

Už jenom nějak vymyslet, jak rychle očernit Avelyna, připomněl si a práskl do stolu. Ne, Strážce nezlomí, ten bude vzdorovat až do konce. Markwart poprvé zalitoval, že přišel o Chilichunkovy, protože ty by dokázal snadno ovládat.

Potom se mu vybavil obraz malé knihovny, kde Jojonah hledal informace o bratru Allabarnetovi. Markwart místnost jasně viděl, ale nemohl pochopit proč – dokud se mu v mysli nevyjasnil obraz jedné temné poličky v koutě.

Otec opat Markwart následoval své instinkty, ono vnitřní vedení. Nejdříve šel ke stolu a vzal si nějaké kameny, pak vyšel z komnaty, dolů po temných, vlhkých schodech a do staré knihovny. Nebyly tam žádné stráže, neboť Jojonah byl pryč. Markwart, svítící si diamantem, opatrně vstoupil. Přešel okolo polic do zadního kouta, ke knihám, které církev už před dlouhou dobou zakázala. Věděl, že by tu neměl být, ale vnitřní hlas mu našeptával, že tu najde odpověď na svůj problém.

Několik minut polici zkoumal, díval se na každý svazek, na štítky, které je označovaly, poté zavřel oči a znovu si přehrával ten obraz.

Jeho oči zůstávaly zavřené, ale zvedl ruku a věřil, že ho něco dovede ke knize, kterou potřebuje. Jemně, ale pevně vzal svou trofej, dal si ji pod paži a odešel. Teprve když se dostal zpět do své komnaty, podíval se na titul. *Čarodějnická zaklínadla.*

# # #

Roger očekával, že baron bude pryč až do večera, a byl dost překvapen, že se vrátil dlouho před tím, než slunce zapadlo. Vyšel

mu naproti plný naděje, že vše proběhlo dobře, ale naděje zmizela, když uviděl, že zadýchaný baron má obličej rudý vzteky.

„Za všechny ty roky jsem nepotkal tak nepříjemného člověka. Natož svatého muže!“ prskal Bildeborough a hnal se z haly do přijímací komnaty.

Roger, který ho rychle následoval, si pomyslel, že si bude musit sednout jinam. Baron už těžce dosedl do své vypolstrované židle. Ale potom byl znovu na nohou, a tak se Roger rychle přesunul do židle, kterou už začal považovat za svou.

„Varoval mě!“ soptil Rochefort. „Mě! Barona Palmarisu, přítele samotného Danubeho Brocka Ursala!“

„Co říkal?“

„Ó, začalo to velmi dobře,“ vysvětlil baron a tleskl rukama. „Ta stvůra De’Unnero byl nejdřív slušný a zdvořilý, doufal, že všechno půjde naprosto hladce. Řekl, že spolu budeme moci pracovat…“ Rochefort se zarazil a Roger bez dechu očekával, co přijde, „i přes kriminální chování mého synovce!“ vybuchl baron, dupl si a rukou máchl do vzduchu. To vypětí ho zmohlo. Roger byl hned u něho a pomohl mu usadit se do židle.

„Ten pes!“ pokračoval baron. „Neví o Connorově smrti, tím jsem si jist, ale určitě se o ní brzy dozví. Nabídl mi, že Connorovi udělí milost, když se Connor bude v budoucnosti chovat lépe. Milost!“

Roger se usilovně snažil ho uklidnit, protože se obával, že ze vzteku zemře. Baron byl celý brunátný a oči měl vytřeštěné.

„Uděláme nejlépe, když půjdeme za králem,“ řekl Roger klidně. „Máme spojence, které nový opat nepřemůže. Můžeme očistit Connorovo jméno a můžeme označit ty, kteří způsobili všechny problémy.“

Tato připomínka barona zjevně zklidnila. „Jedeme,“ řekl. „Na jih a plnou rychlostí. Řekni sluhům, ať připraví můj kočár.“

# # #

De’Unnero nepodcenil barona Bildeborougha ani v nejmenším. Jeho hrubé chování při schůzce bylo záměrné, aby získal informace a aby pochopil, k čemu se baron politicky přiklání. V jeho očích byla konverzace velmi úspěšná. Baronův vztek ukazoval, že je otevřeným

nepřítelem církve a že je mnohem větším problémem, než byli opat Dobrinion a baronův synovec.

A De'Unnero byl příliš chytrý na to, aby nevěděl, kdo je opravdovým viníkem v odstranění těch dvou.

I přes svá slova při schůzce věděl o smrti Connora Bildeborougha a věděl, že nějaký mladý muž přivezl jeho tělo zpátky do Palmarisu spolu s tělem muže oblečeného v hábitu církve Abellikánů. Znovu rozzlobeně lamentoval nad tím, jak otec opat pochybil, když ho neposlal na důležitou misi za získáním ukradených kamenů. Kdyby byl šel hledat Avelyna, vše by bylo již dávno vyřešeno, kameny by byly zpět a Avelyn a všichni jeho přátelé by byli mrtví. Baron by pak hned znamenal menší potíž!

Protože teď mají církev a Markwart velký problém, myslel si De'Unnero. Podle mnichů ze Sv. Kamene, které už vyslechl, a těch ze Sv. Mere-Abelle, kteří byli svědky skoro bitvy na dvoře Sv. Kamene, baron bral Connora jako syna. Obvinění církve z vraždy bude bezpochyby vzneseno a Bildeborough, jehož vliv sahal daleko za Palmaris, nebude zticha.

Nového opata nepřekvapilo, když mnich, jehož poslal na průzkum, se vrátil se zprávou, že z Větrova se vydal na cestu kočár, mířící na jih.

Ostatní špioni nového opata se také vrátili a potvrdili tuto zprávu. Jeden z nich tvrdil, že v kočáře cestuje baron osobně.

De'Unnero neprozradil své emoce, zůstal klidný a prošel všemi večerními rituály, aniž by někdo něco poznal. Brzy se odebral do své komnaty. Řekl, že je unavený z cesty, což bylo přijatelné vysvětlení.

„Tady mám výhodu dokonce i před tebou, otče opate," pronesl nový opat Sv. Kamene, když se podíval z okna do noci. „Nepotřebuji pro své temné činy žádné lokaje."

Sundal si dlouhou kutnu a oblékl se do černých, volných šatů, pak otevřel okno, spustil se z něj a vytratil se ve stínech.

De'Unnero padl do kamene, cítil zvláštní bolest v kostech rukou a pažích, když se začaly měnit. A potom, povzbuzen vzrušením z nadcházejícího lovu, ponořil se do kamene hlouběji, odkopl boty, a jeho nohy se také transformovaly v tygří tlapy. Cítil se, jako by se v magii ztrácel a splývat s kamenem. Celé jeho tělo se zmítalo v

křečích a třáslo se. Přejel si drápem přes hrudník a roztrhl si oblečení.

Pak už byl na všech čtyřech, a když se snažil protestovat, z úst mu vyšlo jen temné zamručení.

Nikdy ještě takto daleko nezašel!

Bylo to nádherné!

Ta síla! Nyní byl tygrem na lovu a všechnu tu sílu měl pod kontrolou. Brzy tiše běžel přes Palmaris, pak lehce přeskočil vysokou zeď a vydal se na jih.

# # #

Otec opat Markwart věděl, co dělat, již po přečtení prvních stran s obecným popisem svazku. Ještě před několika měsíci by byl takovou myšlenkou zděšen.

Ale to bylo předtím, než našel „vnitřní vedení“ Bestesbulzibara.

Opatrně uložil knihu do šuplíku stolu a dobře jej zavřel.

„Nejdřív to, co nepočká,“ řekl a vytáhl z jiného šuplíku čistý svitek a kalamář. Rozmotal svitek a zatížil jej. Pak na něj dlouho zíral a snažil se přijít na slova, která se na něm budou nejlépe vyjímat. S přikývnutím nadepsal:

Povýšení bratra Francise Dellacourta na čekatele řádu Sv. Mere-Abelle

Strávil nad přípravou dokumentu dlouhou dobu, i když konečná verze neměla více než tři sta slov. Když byl hotov, den se chýlil ke konci a mniši se shromaždovali k večeři. Markwart vyklouzl ze své úřadovny do křídla, které sloužilo jako ubytovna nejnovějších studentů. Našel tři, které potřeboval, a povolal si je k sobě do pracovny.

„Každý z vás mi dodá pět kopií tohoto dokumentu,“ vysvětlil. Jeden z mladých bratrů se nervózně ošil.

„Vyslov svůj názor,“ požádal Markwart.

„Nejsem v psaní moc zručný a nemám také žádnou zkušenost,“ zamumlal muž se skloněnou hlavou. Pravdou bylo, že všichni tři byli požadavkem ohromeni. Sv. Mere-Abelle bylo domovem nejlepších

písařů na světě. Většina čekatelů, kteří nikdy nedosáhli postu mistrů, se stala písaři.

„Neptal jsem se, jestli jste zruční," řekl Markwart. „Umíte číst a psát?"

„Samozřejmě, otče opate," potvrdili všichni tři.

„Pak udělejte, oč žádám," řekl starý muž. „Bez otázek."

„Ano, otče opate."

Markwart na nich nechával svůj nebezpečný pohled a po chvíli, která se bratům zdála jako dlouhé minuty, jim pohrozil: „Jestliže kdokoliv z vás pronese o tomto jediné slovo, dokonce i narážku na obsah tohoto svitku, pak budete všichni tři upáleni na hranici."

Znovu nastalo ticho. Markwart je bedlivě studoval. Rozhodl se použít studenty prvního ročníku, a obzvláště tyto tři, neboť si byl jist, že jeho výhrůžka bude velmi účinná. Opustil je s jistotou, že by se neodvážili odporovat nařízení svého otce opata.

Pak se zastavil u komnaty bratra Francise. Ten už odešel na večeři, ale starý muž mu vzkaz ohledně Strážce strčil pod dveře.

Brzy poté byl zpátky ve své soukromé komnatě a začal se připravovat. Nejdříve odsunul všechny věci z místnosti, která přiléhala k pracovně. Potom, se starou knihou v jedné ruce a barevnými svíčkami v druhé, šel do místnosti a začal do dřevěné podlahy vyrývat velmi specifický vzor, který našel popsaný ve svazku.

# # #

Rogerovi se zdál les tichý, plný míru a klidu. Jako kdyby i vzduch zde byl jiný než na severu, jako by všechna zvířata, stromy a květiny věděly, že zde nejsou žádná monstra.

Roger původně vyšel z malého tábora, jenom aby si ulevil, ale jak ubíhaly minuty, stále tam stál sám se svými myšlenkami pod baldachýnem hvězd. Snažil se nemyslet na setkání s králem Danubem – už si několikrát cvičil svůj projev. A snažil se nestrachovat se o své přátele, přestože měl podezření, že ti se právě blíží k Sv. Mere-Abelle a možná už s církví bojovali kvůli zajatcům. Nyní si chtěl jen odpočinout v klidném míru letní noci.

Kolikrát takto v noci ležel na větvi u Caer Tinelly? Většinou, když bylo dobré počasí. Paní Kelso mu dala večeři a pak i snídani, a přestože si mateřská žena myslela, že spí ve stodole, byl v lese.

Roger však nemohl najít ten starý klid a lehkomyslnost. Do jeho vědomí se stále vkrádalo mnoho starostí. Už toho moc viděl a zažil.

Opřel se o strom, zíral na hvězdy a myslel na svou ztracenou nevinnost. Když byl s Pony, Elbryanem a Juravielem, všichni oceňovali, jak dospěl, a souhlasně přikyvovali, když se začal rozhodovat zodpovědněji. Když však přijal zodpovědnost, zaplatil za to, protože hvězdy už nesvítily tak jasně a srdce mu ztěžklo.

Znovu si povzdechl a řekl si, že se věci zlepší, že král všechno napraví, že monstra zmizí a on se vrátí ke svému životu v Caer Tinelle.

Ale nevěřil tomu. S pokrčením ramen vyrazil zpět k vozu, zpět k diskusi o důležitých věcech, zpět k zodpovědnosti.

Než se však přiblížil k táboru, zastavil se. Vlasy mu hrůzou vstaly na hlavě.

Les podivně ztichl.

Poté se ozvalo hluboké zavrčení, jaké Roger ještě nikdy neslyšel. Ztuhl na místě a poslouchal, snaže se zjistit, odkud ten zvuk jde. Zdálo se však, že přichází ze všech stran zároveň. Roger se nehýbal, ani nedýchal.

Uslyšel tasení meče, další zavrčení, a pak náhlé, zběsilé výkřiky. Nyní se pohnul, o překot se rozběhl, klopýtal přes kořeny a dostával větvemi přes tváře. Uviděl oheň z tábora a siluety.

Stále slyšel výkřiky. Výkřiky strachu a nyní i agónie.

Dostal se dost blízko, aby viděl u ohně ležet tři rozsápané strážce. Ani jim nevěnoval pozornost, protože baron byl napůl v kočáře a snažil se zavřít dveře.

Jenomže i kdyby to udělal, dveře by ho před tím tvorem neochránily. Byla to velká oranžově černě pruhovaná kočka s drápy. Držela barona za botu.

Baron se otočil, kopl a tygr ho nechal zalézt dovnitř. Muž však nikdy dveře nezavřel, protože kočka si přisedla na zadní a pak vskočila do vozu.

Kočár sebou silně třásl, baron křičel a Roger jenom bezmocně zíral. Měl zbraň, malý meč, ale věděl, že se k Bildeboroughovi nedostane včas, aby ho zachránil, a že tu velkou kočku v žádném případě nepřemůže.

Otočil se a utíkal. Z očí se mu řinuly slzy a sotva popadal dech. Stalo se to znovu! Stejně jako s Connorem! Znovu byl jen bezmocným pozorovatelem, svědkem smrti přítele. Slepě běžel, keře a větve ho šlehaly. Běžel, dokud nepadl vyčerpáním, a i poté se plazil dál. Byl tak vyděšený, že se ani neohlédl, jestli ho někdo nepronásleduje.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

Alternativní cesty

Obrovská pevnost Sv. Mere-Abelle se táhla podél útesu obráceného k zálivu Všech svatých. Stála tam ve vycházejícím slunci, zahalená v ranní mlze. Teprve tehdy, když uviděli její velikost a starobylou sílu, si opravdu uvědomili moc svých nepřátel a rozsah svého úkolu. Informovali Jojonaha o svých plánech ihned poté, co dorazil do tábora.

A on pak řekl Pony o smrti jejího bratra.

Ta zpráva ji těžce zasáhla. Přestože nikdy nebyli s Gradym blízcí přátelé, strávila vedle něho roky. Po zbytek noci nespala dobře, ale před úsvitem byla připravena na cestu, na cestu k této zdánlivě nezničitelné pevnosti, která nyní byla vězením jejích rodičů a přítele kentaura.

Obrovské brány byly pevně zavřené, zdi vysoké a tlusté.

„Kolik jich tam žije?“ zeptala se Pony Jojonaha bez dechu.

„Jen bratrů je sedm set,“ odvětil. „A dokonce i nejnovější ročník z minulého jara už je cvičen k boji. Nikdy byste se tam nedostali pomocí síly, i kdyby za vámi stála králova armáda. V klidnějších časech byste se mohli dostat dovnitř vydávajíce se za vesničany, ale nyní je to nemožné.“

„Co zamýšlíte?“ zeptal se hraničář, protože se zdálo jasné, že jestli je mistr Jojonah nedostane dovnitř, jejich mise je beznadějná. Poté co se setkali v lese, Jojonah jim slíbil, že to udělá, a ujistil je, že není nepřítelem, avšak velmi cenným spojencem. Hned ráno vyrazili v čele s Jojonahem na cestu do opatství, které bylo po čtyři dekády jeho domovem.

„Každá budova takovéto velikosti má vchody, které běžně nezpozorujete,“ odpověděl Jojonah. „Vím o jednom.“

Pak je mnich vedl na sever. Obešli obrovskou stavbu širokým obloukem, což je dovedlo za její severní okraj, pak se vydali dolů po kamenité stezce, která končila na úzké pláži. Voda sahala až ke kamenům a vlny olizovaly i patu skály. Byl to tanec, který takto pokračoval už staletí. Ale pláž se dala přejít. Hraničář dal jednu nohu do vody a zkoušel ji.

„Teď ne," vysvětlil mnich. „Přichází příliv, a přestože bychom se tam dostali dřív, než bude voda příliš vysoko, určitě už bychom neměli čas se vrátit. Až nastane odliv, tak půjdeme po pobřeží k dokům, jsou nevyužívané a málo střežené."

„A do té doby?" zeptal se elf.

Jojonah ukázal zpět na stezku, k jeskyni, okolo které přešli. Všichni se shodli na tom, že si po dni a noci cesty potřebují odpočinout. Utábořili se, kryti před studeným větrem. Juraviel připravil jídlo, které bylo jejich prvním po mnoha hodinách.

Tentokrát byla jejich konverzace lehká. Mluvila především Pony. Vyprávěla dychtivému mistrovi o svých cestách s Avelynem a mnohokrát příběhy opakovala. Mistr je chtěl slyšet znovu a znovu. Zdálo se, že se vyprávění nemůže nabažit, že ho zajímá každý detail, a pobízel ženu, aby šla hlouběji a dodávala ke všemu ještě svoje vlastní pocity, aby mu řekla všechno o Avelynu Desbrisovi. Když se Pony dostala k místu, kde se setkali s Elbryanem, hraničář se připojil s vlastními poznámkami, a poté se přidal i Juraviel, který toho měl mnoho co dodat k jejich práci na zneškodnění monster v Dundalis a k začátku jejich cesty na Barbacan.

Jojonah se třásl, když elf popisoval své setkání s Bestesbulzibarem, a potom znovu, když mu Pony a Elbryan popisovali bitvu na Aidě, skon Tuntun a konečnou, brutální konfrontaci s démonem daktylem.

Pak mluvil Jojonah – mezi sousty, protože elf připravil báječné jídlo. Řekl jim o objevení Strážce, o jeho strašném stavu, ze kterého se však dostal díky elfí pásce.

„Já a ani Lady Dasslerond neznáme skutečnou sílu té věci," připustil Juraviel. „Je to vzácná magie, jinak bychom ji nosili všichni."

„Jako tohle?“ řekl Elbryan usmívaje se a natočil se tak, aby bylo vidět zelenou pásku na jeho paži.

Juraviel se jen usmál.

„Jedno mi však není jasné,“ přerušil je Jojonah a díval se přitom na Pony. „Avelyn se s tebou spřátelil?“

„To už jsem říkala.“

„A když zemřel, vzala jsi kameny?“

Pony sebou zavrtěla a podívala se na Elbryana.

„Vím, že kameny byly Avelynovi odebrány,“ pokračoval mnich. „Když jsem zkoumal jeho tělo…“

„Vy jste ho exhumovali?“ zeptal se Elbryan zděšeně.

„Nikdy!“ odpověděl Jojonah. „Prohledával jsem ho kamenem duší a granátem.“

„Abyste našel magii,“ hádala Pony.

„A bylo jí okolo něj málo,“ řekl Jojonah, „i když jsem si jist – i z popisu vaší cesty –, že měl s sebou velký váček. Vím, proč byla jeho ruka natažena nahoru, a také vím, kdo ho našel první.“

Pony se znovu podívala na Elbryana, oba se tvářili nejistě.

„Chtěl bych je všechny vidět,“ prohlásil Jojonah vyrovnaně. „Možná bych je mohl v následujícím boji použít. Mám velký talent na práci s kameny a použiji je dobře, o tom vás ujišťuji.“

„Ne tak dobře jako Pony,“ poznamenal hraničář a mnich se na něj překvapeně podíval.

Pony se natáhla do kapsy, vytáhla váček a otevřela jej.

Jojonahovi zazářily oči, když uviděl kameny, rubín, grafit, granát – odebraný bratru Youseffovi –, serpentin a další. Natáhl k nim ruku, ale Pony se odtáhla z jeho dosahu.

„Avelyn mi je dal a nyní jsou mým břemenem,“ vysvětlila.

„A co když je mohu lépe použít?“

„Nemůžete,“ odvětila Pony klidně. „Byla jsem vycvičena Avelynem.“

„Strávil jsem roky…“ začal Jojonah protestovat.

„Viděla jsem vaši práci s karavanou,“ připomněla mu Pony. „Rány byly malé, ale stálo vás obrovské úsilí, abyste je zacelil. Mohla jsem posoudit vaši sílu, mistře Jojonahu, a nechci vás urážet

ani se chlubit, ale jsem bezpochyby s kameny silnější, protože Avelyn a já jsme spojení duchem.“

„Její magie mnohokrát zachránila mě i další,“ dodal Elbryan. „Nepřehání, jen mluví pravdu.“

Jojonah se díval z jednoho na druhého, a potom se otočil k Juravielovi, který také přikyvoval.

„Nepoužila jsem je při bitvě u karavany, protože jsem věděla, že přicházejí mniši, a bála jsem se, že magii odhalí,“ vysvětlila Pony.

Jojonah pozvedl ruku na znamení, že nepotřebuje žádné další vysvětlování. Už to slyšel, když je jako duch sledoval. „Dobře,“ souhlasil. „Ale myslím, že bys je neměla nosit do Sv. Mere-Abelle. Alespoň ne všechny.“

Pony se znovu podívala na Elbryana, jenž pokrčil rameny a pak přikývl, protože si myslel, že mnichův argument, který už jí s Juravielem předkládali, je rozumný.

„Nevíme, zda se dostaneme ven,“ řekl Juraviel.

„Ale bude lepší,“ zeptal se Jojonaha, „když budou kameny ukryty zde, než aby padly do rukou mnichů vašeho opatství?“

Jojonah o odpovědi ani nepřemýšlel. „Ano,“ řekl pevně. „Bylo by lepší hodit je do moře, než aby padly do rukou otce opata Markwarta. A já vás prosím, abyste je nechali tu, spolu s koňmi.“

„Uvidíme,“ řekla Pony, což bylo vše, co slíbila.

Pak se diskuse obrátila k praktičtějším záležitostem. Hraničář se ptal, jestli bude u dveří stráž.

„Pohybuji, že tam někdo bude,“ odvětil Jojonah s důvěrou. Začal popisovat masivní dveře, za nimiž je velká padací mříž, a další dveře, které budou pravděpodobně otevřené.

„To zní jako vchod pro nás,“ poznamenal Juraviel.

„Blízko mohou být další malé vchody,“ odvětil Jojonah. „Tohle je velmi stará sekce opatství. Pochází z dob, kdy se používaly doky. Ty velké dveře jsou staré asi dvě staletí, ale z doků se dá do budovy dostat více způsoby.“

„A vy doufáte, že jeden z těch vchodů takhle v noci najdete,“ řekl elf pochybovačně.

„Mohl bych otevřít velké dveře pomocí magie,“ prohlásil Jojonah a podíval se na Pony. „Sv. Mere-Abelle se moc nebrání magickým

útokům. Jestli očekávají loď, potom bude padací mříž, jediná překážka, na kterou neplatí magie, zdvižena.“

Pony neodpovídala.

„Máme plná břicha a teplo ohně,“ poznamenal hraničář. „Odpočiňme si, dokud nepřijde čas.“

Jojonah pohlédl na Sheilu, jasný měsíc, a snažil se vzpomenout si na vše o přílivu. Vstal a pobídl hraničáře, aby ho doprovodil k vodě, a když se tam dostali, uviděli, že je voda klidnější a skoro u základen kamenů.

„Dvě hodiny,“ hádal Jojonah. „Pak budeme mít čas na to, abychom se dostali dovnitř a splnili náš úkol.“

Elbryan si všiml, že to řekl, jako by to byla maličkost.

# # #

„Neměl bys sem chodit,“ řekl otec opat Markwart bratru Francisovi, když přišel do jeho soukromé komnaty, na místo, kam v posledních týdnech chodil často. „Ještě ne.“ Francis roztáhl ruce, zaskočen tím nepřátelským přístupem.

„Musíme obrátit pozornost na Sbor opatů,“ vysvětlil Markwart. „Budeš tam, a kentaur také, budeme-li úspěšní.“

Bratr Francis se tvářil zmateně.

„Já?“ zeptal se. „Jenže já toho nejsem hoden, otče opate. Nejsem ani čekatel a nedosáhnu tohoto postavení až do příštího jara, když už budou všichni opati zpátky ve svých opatstvích.“

Přes vrásčitý opatův obličej se rozlil škleb, sahající mu od ucha k uchu.

„Co je?“ zeptal se Francis rozčileně.

„Budeš tam,“ řekl znovu Markwart. „Čekatel bratr Francis bude stát po mém boku.“

„Ale… ale…“ mumlal Francis. „Ale já tady ještě nejsem deset let. Připravuji se na status čekatele, to vás ujišťuji, ale tento status nemůže být dosažen někým, kdo nestrávil celou dekádu…“

„Tak jako se mistr De’Unnero stal nejmladším opatem moderní církve, ty se staneš nejmladším čekatelem,“ prohlásil Markwart sebejistě. „Je nebezpečná doba a někdy se musí porušovat pravidla, aby se naplnily potřeby církve.“

„A co ostatní z mého ročníku?“ zeptal se Francis. „Co bratr Viscenti?“

Markwart se tomu zasmál. „Mnoho jich získá status čekatele příštího jara. A bratr Viscenti…“ Zarazil se a ještě více se zašklebil. „Řekněme, že o jeho budoucnosti rozhodne, v jaké se bude pohybovat společnosti.

Jenže ty,“ pokračoval, „nemůžeš čekat. Musím tě nejdřív povýšit na čekatele, než se staneš mistrem. V tomto bodě je doktrína církve neporušitelná, ať už je situace jakákoliv.“

Francisovi bylo na omdlení. Tohle předpověděl Brauminovi Herdemu v chodbě, jenže netušil, že jeho mentor bude jednat tak rychle. A když to nyní uslyšel nahlas, když slyšel, že ho chce opat povýšit na mistra, ohromilo ho to.

Cítil, jako kdyby znovu stavěl piedestal své vlastní důležitosti, ze kterého spadl, když zabil Gradyho Chilichunka, jako kdyby se postupem v řádu vykupoval nebo jako by nepotřeboval vykoupení, protože to přece jenom byla nešťastná náhoda.

„Ale musíš se ode mě držet dál, dokud nebude povýšení dokončeno,“ vysvětlil Markwart. „Je to lepší pro protokol. Mám však pro tebe velmi důležitý úkol – zlomit kentaura. Kentaur bude mluvit pro nás, proti Avelynovi a proti té ženě s kameny.“

Bratr Francis potřásl hlavou. „Pohlíží na ně jako na rodinu,“ odvážil se nesouhlasit.

Otec opat Markwart to odmítal. „Každý člověk, každé zvíře má svůj bod zlomu,“ trval na svém. „S magickou páskou můžeš Strážci způsobit takové strašné věci, že prodá své přátele jako nepřátele církve jenom za slib, že ho rychle zabiješ. Buď vynalézavý, můj bratře čekateli!“

Ten titul byl povzbuzující, ale Francis zkroutil obličej, jen když na tu nechutnou práci pomyslel.

„Nezklam mě,“ řekl Markwart přísně. „Ta bestie může být klíčem k prohlášení Avelyna kacířem, a nepochybuj, že toto prohlášení je pro přežití církve životně důležité.“

Francis se kousl do rtu. Sváděl vnitřní boj.

„Bez kentaurova potvrzení se proti nám postaví mistr Jojonah a ostatní. To nejlepší, v co budeme moci doufat, bude to, že se o jeho

kacířství bude uvažovat," vysvětlil Markwart. „A takové uvažování může trvat roky."

„Ale jestliže byl opravdu kacíř, a on bezesporu byl," dodal rychle Francis, když viděl, jak se opatovy oči rozšiřují vztekem, „pak je čas naším spojencem. Jeho činy ho v očích Boha a v očích církve zatratí."

„Blázne!" štěkl na něj Markwart a pak se odvrátil, jako by se na něj nemohl vydržet dívat. To gesto se mladého mnicha dotklo. „Každý den bude pracovat proti nám, proti mně, pokud se kameny nevrátí. A jestli nebude Avelyn otevřeně prohlášen za kacíře, potom nám veřejnost a armáda nepomůžou proti té ženě."

Francis tu argumentaci chápal. Každý, kdo byl prohlášen za kacíře, byl psancem jak u církve, tak u státu.

„A já ty kameny dostanu!" pokračoval Markwart. „Nejsem už mladý. Chtěl bys, abych šel do hrobu, aniž by se to vyřešilo? Chtěl bys, aby mé vůdcovství bylo poznamenáno takovou skvrnou?!"

„Samozřejmě že ne, otče opate," odvětil Francis.

„Běž tedy za kentaurem," řekl otec opat tak chladně, až se Francisovi zježily chloupky na krku. „*Naverbuj* ho."

Bratr Francis se vypotácel z místnosti. Byl otřesen, jako kdyby ho Markwart uhodil. Projel si rukou vlasy a vyrazil ke sklepení, odhodlán otce opata nezklamat.

Markwart za ním zavřel dveře a zamkl. Huboval si za to, že nechává své komnaty otevřené. Šel do přilehlé místnosti a obdivoval svou práci. Pentagram byl dokonalý. Vypadal přesně jako v knize, vyškrábán do podlahy, a rýhy byly vyplněny barevným voskem.

Otec opat už toho dne nespal. Byl zabrán do tajemství, jež mu odhalovala stará kniha. Možná že se Chilichunkovi také zúčastní Sboru. Mohl vyvolat duchy, kteří ovládnou jejich těla, jejichž přirozený rozklad mohl téměř zastavit hematitem.

Věděl, že je to riskantní, ale nebylo to bez precedentu. Tato kniha byla podobně použita proti druhé abatyši Sv. Gwendolyn. Postavili se proti ní dva mistři, kteří tvrdili, že žena by neměla zastávat takovou silnou pozici – a opravdu, jen ve Sv. Gwendolyn hrály ženy nějakou roli. Když jeden mistr umřel, druhý pochopil, že proti abatyši nemůže bojovat sám. Použil knihu, a už sám nebyl. Vyvolal

zlovolného ducha, který zcela ovládl tělo jeho přítele, a spolu s ním proti abatyši bojovali po více než rok.

Markwart se přesunul zpět ke stolu, protože si potřeboval sednout a uvažovat. Zástupci Chilichunkových by se před hlavami církve objevili jen na chvíli. Bylo možné, že se léčka zdaří, protože jen on a Francis věděli, že dvojice zemřela. Pak by měli proti té ženě silné svědky.

Ale co je v sázce, když to selže? Na to Markwart rovněž myslel, a možnosti se mu zdály velmi chmurné.

„Ale to nebudu vědět, dokud to neuvidím," řekl a přikývl. Rozhodl sejít tímto směrem. Dostane těla Chilichunkových pod svou kontrolu a uvidí, jak to vypadá. Pak, zatímco bude sledovat lámání Strážce, se rozhodne, zda je předvede před Sbor, či ne.

Usmál se a netrpělivě si mnul ruce. Zvedl černou knihu a svíčky a šel do připravené místnosti. Dal svíčky na určená místa, zapálil je a pak použil diamant k přeměně jejich světla tak, že vydávaly černé světlo místo žlutého. Pak si mezi ně se zkříženýma nohama sedl. Byl v pentagramu.

S kamenem duší v jedné ruce a knihou v druhé opustil své tělo.

Komnata se před jeho duchovníma očima podivně kroutila a svíjela. Viděl fyzický východ a pak další, portál v podlaze, za nímž byla velmi dlouhá chodba.

Vybral si temnější cestu a jeho duch klesal dolů… dolů…

# # #

Měsíc stál přímo nad opatstvím a voda byla daleko, když Jojonah vedl hraničáře a jeho společníky ke dveřím. Koně zanechali za sebou a stejně tak většinu kamenů. Pony si vzala jen ty, které považovala za nezbytné. Nyní měla v rukou malachit, kámen elevace a telekineze, a magnetit.

Jojonah je vedl k velkým dveřím před přístavem. Pak dveře pozorně prohlédl – dokonce si vzal hraničářův meč a podstrčil jej pod nimi. Jak pohyboval mečem sem a tam, narazil na překážku. Padací mříž byla dole.

„Měli bychom hledat jiný vchod,“ navrhl Jojonah šeptem a ukázal na zeď, kde mohly být stráže – ačkoli zeď se tyčila do výše sedmi set stop nad nimi. „Musíme najít jiné, vhodnější dveře.“

„Máte podezření, že za těmito by mohly být stráže?“ zeptala se Pony.

„Touto dobou ne. Pochybuji, že by kdokoliv byl pod druhou úrovní opatství,“ odvětil Jojonah s důvěrou. „Ale možná Markwart umístil stráže k věžňům.“

„V tom případě zkusíme tyhle,“ odvětila Pony.

„Padací mříž je dole,“ vysvětlil Jojonah, snaže se přitom, aby z jeho hlasu nezaznívala beznaděj.

Pony zvedla malachit, jenže mnich měl na tváři pochybovačný výraz.

„Jsou příliš velké,“ pokračoval. „Váží snad tři sta tisíc liber. Proto není brána hlídaná. Přední dveře se otevírají dovnitř, jenže se nemohou otevřít úplně, když je padací mříž dole. A ta je samozřejmě nepřístupná jakékoliv formě páky, kterou bychom třeba mohli vyrobit, když jsou dveře zavřené.“

„Ale není zabezpečená proti magii,“ namítla Pony. Než mohl mistr začít protestovat, vytáhla kámen duší a brzy byla venku z těla. Protáhla se škvírou pode dveřmi, aby viděla mříž, a rychle se vrátila do těla, protože nechtěla plýtvat energií. „To je naše cesta,“ oznámila. „Vnitřní dveře nejsou zavřené, ani jsem neviděla žádné stráže.“

Jojonah o tom nepochyboval – sám už byl tolikrát z těla venku, že znal možnosti takovéhoto průzkumu a věděl, že i v tmavých chodbách žena mohla vidět dobře.

„Přední dveře jsou zablokované padací mříží a závorou,“ vysvětlila Pony. „Připravte pochodeň, potom jděte ke dveřím a poslouchejte, jestli se bude zvedat mříž a závora. Až to uslyšíte, rychle běžte dovnitř. Nevím, kolik času vám budu moci nabídnout.“

„Nemůžeš zvednout…“ začal protestovat Jojonah, ale Pony už měla v ruce malachit a naprosto se ponořila do magie nazelenalého kamene.

Elbryan se přesunul k mistrovi a dal mu ruku na rameno. Naznačil mu, aby byl potichu a díval se.

„Slyším mříž, jak se zvedá,“ zašeptal Juraviel o chvíli později, s uchem přiloženým ke dveřím. Elbryan a ohromený Jojonah se k němu připojili, a i přes mnichovy protesty, že je to nemožné, slyšeli skřípavý zvuk, jak se obrovská mříž zvedala ke stropu.

Pony cítila obrovské napětí. Už zvedala obry, ale nikdy nic takovéto váhy. Zaměřila se na obraz mříže a padla do kamene. Soustředila jeho energii. Mříž už byla dost vysoko, ale pak se musela ještě dostat ke zvednutí závory.

Silně se třásla. Na čele jí vyrazil pot a chvěla se jí víčka. Představila si závoru a pak ji vší zbývající silou popadla.

Juraviel přiložil ucho ke dveřím a uslyšel, jak se závora zvedá. „Teď, Noční ptáku!“ křikl. Hraničář se opřel ramenem o dveře a mocně zatlačil. Závora odskočila a Elbryan vklouzl do chodby na jedno koleno a rychle se snažil zapálit pochodeň.

„Zámek je v díře dole napravo,“ řekl mnich elfovi, který proběhl okolo Elbryana. O chvilku později vzplála pochodeň a elf oznámil, že mříž je zajištěna. Jojonah běžel k ženě a zatřásl jí, aby ji vytrhl z transu. Pony se probrala a zaklopýtala. Skoro spadla vyčerpáním.

„Viděl jsem jen jednoho s takovou silou,“ poznamenal Jojonah, když ji vedl do chodby.

„On je se mnou,“ odpověděla klidně.

Mistr se usmíval, protože o tom nepochyboval. Navíc ho ta možnost uklidňovala. Poté tiše zavřel vnitřní dveře. Vysvětlil jim, že by do opatství táhlo a všichni by věděli, že jsou dveře otevřené.

„Kam jdeme?“ zeptal se hraničář.

Jojonah o tom chvíli přemýšlel. „Dostanu nás do cel,“ řekl, „ale jenom tak, že půjdeme o několik pater výš a potom zase dolů.“

„Tak nás veď,“ řekl Elbryan.

Mnich však zavrtěl hlavou. „Ta možnost se mi nelíbí,“ vysvětlil. „Jestli potkáme nějaké bratry, spustí poplach.“ Myšlenka na to, že by mohli potkat někoho ze Sv. Mere-Abelle, ho děsila, ne kvůli nim, ale kvůli nešťastným bratřím, kteří by se jim připletli do cesty.

„Prosím vás, abyste nikoho nezabíjeli,“ vyhrkl náhle.

Elbryan a Pony se po sobě zvědavě podívali.

„Myslím tím bratry,“ vysvětloval Jojonah. „Většina z nich jsou jen Markwartovy oběti a nezaslouží si…“

„Nepřišli jsme sem zabíjet," přerušil ho Elbryan. „A také nikoho nezabijeme, to slibuji na svůj meč."

Pony souhlasně přikývla a Juraviel také, přestože si nebyl jist, zda hraničář promluvil moudře.

„Možná existuje lepší cesta do cel," řekl Jojonah. „Jsou tu staré chodby. Většina z nich je zatarasená, ale přes bariéry se můžeme dostat."

„A vy znáte cestu?" zeptal se hraničář.

„Neznám," připustil Jojonah. „Ale všechny jsou propojené, a jsem si jist, že brzy dojdeme na místo, které znám."

Elbryan se podíval na své přátele, aby mu potvrdili jeho záměr. Oba přikývli, radši budou hledat cestu v podzemních chodbách, než aby se potkali s nějakými bratry. Na Juravielovo přání také spustili padací mříž, aby nebylo vidět, že se někdo dostal do opatství.

Brzy poté našli starou chodbu, a tak, jak Jojonah předpověděl, neměli problém dostat se přes bariéru, kterou postavili mniši. Brzy procházeli nejstaršími chodbami a komnatami Sv. Mere-Abelle. Byli v sekcích, které se nepoužívaly po staletí. Zdi a podlahy byly rozbité a kameny vrhaly podivné stíny. V mnoha místech bylo po lýtka vody a po stěnách lezly malé ještěrky. V jedné chvíli musel Elbryan tasit Bouři, aby přesekal rostliny bránící v cestě.

Byli zde narušiteli, což by byl kdokoliv, neboť tato místa byla ponechána napospas ještěrkám, pavoukům, vodě a největšímu nepříteli – času. Ale společníci spěchali chodbami, poháněni myšlenkami na Chilichunkovy a Strážce.

# # #

Tunel byl tmavý, jen pouhá kroutící se masa šedi a černě. Okolo ducha procházejícího se Markwarta se vznášela mlha, a přestože zde nebyl fyzicky, cítil její chladný dotek.

Poprvé za dlouhou dobu se zamyslel nad tím, co dělá – a přemýšlel, jestli neodchází daleko od světla. Vzpomněl si na dobu, kdy vstoupil do opatství. Byl plný idealismu a víry a tyto jeho kvality ho posunuly na místo čekatele po deseti letech, a poté, o tři roky později, na pozici mistra. Na rozdíl od předešlých opatů Sv. Mere-

Abelle nikdy nesloužil jako opat jiného opatství. Strávil všechna ta léta v přítomnosti kamenů, v nejsvatějším domě Abellikánů.

A nyní, říkal si, mu kameny ukázaly novou cestu. Dostal se za hranice možností svých předchůdců a cestoval do neprobádaných oblastí. A tak, po chvíli pochyb, s velkou pýchou, která byla povzbuzena sebedůvěrou, pokračoval v sestupu dlouhým, temným tunelem. Znal nebezpečí, ale byl si jist, že ať už najde jakékoli zlo, dokáže je využít pro dobrou věc a nakonec je ospravedlní.

Tunel se rozšířil v černý prostor plný převalující se šedé smrduté mlhy, v níž Markwart uviděl černé shrbené, pokřivené stíny.

Několik jich ucítilo jeho ducha a hladově se přibližovalo. Jejich drápy byly natažené.

„Podívali byste se rádi zpátky do světa živých?“ zeptal se nejbližších dvou.

Poskočili dopředu a chytili ho za duchovní zápěstí.

Ducha otce opata zachvátilo radostné vzrušení. Bylo to tak snadné! Otočil se a vyrazil zpátky do tunelu. Duchy vlekl za sebou. Pak otevřel oči, své fyzické oči, a skrze náhlé světlo zamrkal. Plameny svící se divoce zmítaly. Stále hořely černě, ale ne dlouho, neboť se najednou rozsvítily červeně a vyšlehly z nich plameny, které naplnily komnatu.

Markwarta bolely oči, ale neodvrátil se, ani nemohl, protože byl hypnotizován dvěma pokroucenými postavami, které se z ohně formovaly.

Bok po boku vystoupily z plamenů a upřely rudě žhnoucí oči na sedícího opata. Svíce opět hořely normálním plamenem.

Markwart cítil, že by se tito démoni na něj mohli vrhnout a roztrhat ho na kusy, ale nebál se.

„Pojďte,“ pobídl je. „Ukážu vám vaše nové hostitele.“ Padl do hematitu a jeho duch vyšel ještě jednou z těla.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Ponyina noční můra

Hraničář velmi pečlivě označoval cestu na každé křižovatce, a těch bylo v tomto starobylém bludišti mnoho. Chodili už skoro hodinu. Jednou se museli prosekat skrz dveře a jednou museli zbořit bariéru z cihel. Pak se konečně dostali na místo, které Jojonahovi připadalo známé.

„Jsme blízko středu opatství," prohlásil mnich. „Na jih je tom a staré hrobky a knihovny. Na severu jsou chodby, které sloužily k ubytování mladších mnichů, ale nyní slouží jako cely." Nenechal se pobízet a vedl je dál. Pohyboval se opatrně a velmi tiše.

Brzy poté zhasil Elbryan pochodeň, poněvadž plamen by mohl být z dálky vidět.

„Některé cely jsou zde," vysvětlil Jojonah.

„Se strážemi?" zeptal se hraničář.

„Pravděpodobně," odvětil mnich. „A možná že otec opat bude poblíž, nebo jeden z jeho nohsledů, a budou vyslýchat zajatce."

Elbryan naznačil Juravielovi, aby se přesunul dopředu. Elf se za chvíli vrátil se zprávou, že tam na stráži stojí dva mladí mniši, kteří se drží ve světle pochodně.

„Nejsou ostražití," vysvětlil Juraviel. „Nebudou očekávat žádné potíže," řekl mistr Jojonah přesvědčeně.

„Zůstaňte tady," řekl Elbryan mnichovi. „Nebylo by příliš moudré, aby vás viděli. Pony a já nejdříve vyčistíme cestu."

Jojonah úzkostlivě položil ruku hraničáři na rameno. „Nezabijeme je," slíbil Elbryan.

„Jsou to cvičení bojovníci," varoval Jojonah, ale hraničář ho skoro neposlouchal a už se dral vpřed.

Když se dostali blíž, Elbryan se přesunul dopředu, klekl si na koleno a vyhlédl zpoza rohu.

Stáli tam dva mniši, jeden se protahoval a zíval, druhý se v polospánku opíral o zeď.

Najednou byl hraničář mezi nimi. Loktem sekl po opírajícím se mnichovi a narazil jím do stěny. Potom sekl rukou dozadu a složil zívajícího mnicha. Otočil se k prvnímu, převalil ho tváří k zemi a svázal ho. Juraviel a Pony udělali totéž druhému, který se z úderu ještě nevzpamatoval a ani nekladl odpor. Přes oči jim dali pásky, které vyrobili z jejich šatů, a hraničář je poté odtáhl do větší tmy.

Když se vrátil, Jojonah už tam byl a Pony stála před dřevěnými dveřmi a dívala se na ně. Jakmile označil Jojonah celu Pettibwy, Pony k ní vyrazila, jako by do ní chtěla přímo vletět. Ale ještě nemohla.

Zápach jí prozradil pravdu. Byl to naprosto stejný zápach jako v Dundalis před mnoha lety.

Elbryan byl okamžitě u ní a uklidňoval ji, když konečně zvedla závoru a otevřela.

Světlo dopadlo do cely a tam, mezi svými výměšky, ležela Pettibwa. Kůže na tlustých rukou jí visela a její obličej byl bledý a oteklý. Pony k ní doklopýtala, padla na kolena a chtělaji vzít za hlavu, jenže tělo bylo ztuhlé, a tak položila svou hlavu na její. Ramena se jí otřásala vzlyky.

Vždy svou nevlastní matku bezvýhradně milovala. Byla to žena, která ji převedla přes práh dospělosti, která ji toho naučila mnoho o lásce, životě a laskavosti, přestože Pettibwa tehdy neměla žádný důvod, aby přijala sirotka. Ale přijala ji plně do své rodiny, dávala jí stejně tak mnoho lásky a podpory jako svému synovi, a její láska byla velká.

Nyní byla mrtvá, nemalým dílem právě kvůli té své lásce a ušlechtilosti. Byla mrtvá, protože byla laskavá k sirotkovi, protože byla matkou ženě, která se pro církvev stala psancem.

Elbryan držel Pony a snažil se ji uklidňovat. Svářilo se v ní tolik emocí: vina a zármutek, bolest a velká prázdnota.

„Musím s ní mluvit," opakovala Pony. Její slova byla přes vzlyky stěží slyšet. „Musím…"

„Zemřela před dlouhou dobou,“ řekl hraničář.

„Mohu najít jejího ducha a říci na shledanou,“ pravila Pony.

„Ne nyní, ne zde,“ odpověděl jemně hraničář.

Začala protestovat, ale nakonec třesoucí se rukou dala kámen zpět do kapsy – ale ruku stále držela blízko u něj.

„Musím s ní mluvit,“ řekla znovu, pevněji, a odvrátila se od své lásky k tělu. Sehnula se a dávala své matce sbohem.

Jojonah a Juraviel to pozorovali ze dveří. Mnich byl zděšen, ale nebyl překvapen, že žena Markwartův hněv nepřežila. Byl také zahanben, že někdo z jeho řádu, dokonce jeho vůdce, udělal něco takového nevinné ženě.

„Kde je ten další člověk?“ zeptal se Juraviel.

Jojonah pokývl k vedlejší cele a oba se tam rychle vydali – jenom aby našli Graevise viset na řetězu, který měl stále okolo krku.

„Unikl jedinou cestou, která mu zbývala,“ pronesl Jojonah zachmuřeně.

Juraviel šel k tělu a opatrně je vysvobodil ze škrtícího sevření řetězu. Graevisovo ztuhlé tělo se divně zkroutilo, když se svezlo, a zůstalo zachycené na zbylém poutu. Elf si však myslel, že pro Pony bude lepší, uvidí-li ho takto než v jeho pravé smrti.

„Potřebuje být sama,“ řekl jim Elbryan a připojil se k Jojonahovi ve dveřích.

„Je to krutá rána,“ souhlasil Juraviel.

„Kde je Strážce?“ zeptal se hraničář Jojonaha ostrým tónem, jenž přinutil vinou se třesoucího mnicha o krok ustoupit. Elbryan zpozoroval mnichovu hrůzu, a proto mu položil konejšivě ruku na rameno. „Pro nás pro všechny je to těžké,“ řekl.

„Kentaur je dál v chodbě,“ řekl Jojonah. „Jestli žije,“ podotkl Juraviel.

„My půjdeme za ním,“ řekl hraničář elfovi a pobídl Jojonaha, aby ho vedl. „Ty zůstaň u Pony. Ochraň ji před nepřáteli i jejím vlastním zármutkem.“

Juraviel přikývl a vyšel z cely. Jojonah a Elbryan se tiše vydali chodbou. Juraviel došel zpět k Pony, jemně jí řekl, že Graevis je také mrtev, a objal ji.

Jojonah šel za hraničářem dlouhou chodbou a na rozcestích mu šeptem dával pokyny, kudy dál. Prošli poslední zatáčkou k místu osvícenému pochodní, kde uviděli dvoje dveře, jedny nalevo a druhé na konci chodby.

„Myslíš, že to už skončilo, ale teprve to začalo!“ uslyšeli křik muže. Následovalo prásknutí biče a divoké hrdelní zavrčení.

„Bratr Francis,“ vysvětlil Jojonah. „Přisluhovač otce opata.“

Hraničář vyrazil, ale rychle se zastavil, a Jojonah se vytratil ve stínech, když se dveře začaly otevírat.

Mnich, muž v Elbryanově věku, vyšel ven s bičem v ruce a kyselým výrazem ve tváři. Ztuhl na místě a vyvalil oči, když uviděl cizince, jak tam klidně stojí. Elbryan dosud netasil meč.

„Kde jsou stráže?“ zeptal se mnich. „A kdo jsi ty?“

„Jsem přítel Avelyna Desbrise,“ odpověděl Elbryan ponuře. „A přítel Strážce.“

„Ó to je príma!“ přišel výkřik z cely, a Elbryan byl z celého srdce rád, že slyší hromový hlas svého přítele kentaura. „Ale ty, pitomče Francisi, dostaneš, co ti patří!“

„Ticho!“ okřikl ho Francis. Protřel si ruce a rozvinul bič. Elbryan o krok přistoupil, ale stále netasil meč.

Francis bič výhružně zvedl. „Už jen to, s kým se přátelíš, svědčí o tom, že jsi psanec,“ řekl nervózně, přestože se snažil zůstat klidný.

Hraničář to úsilí zpozoroval, ale nezajímalo ho, jestli má ten muž sebedůvěru nebo ne. Strážcův hlas a vědomí, že tento muž použil před chvílí bič na jeho přítele, hraničáře vyburcovaly k boji. Postupoval dopředu.

Francis zamával rukou, ale bičem nepráskl. Neklidně přešlapoval a co chvíli se ohlížel přes rameno.

Noční pták, s mečem stále v pochvě, zaútočil.

Francis se nyní v panice snažil bičem šlehnout, ale Noční pták rychle přiskočil k němu a útok odvrátil. Mnich po něm zbraň hodil, otočil se a utíkal ke dveřím na konci chodby. Chytil za kliku a tahal. Dveře se otevřely asi na stopu, než se k nim dostal Noční pták a položil na ně ruku.

S hrozivou silou je zabouchl.

Francis, který vycítil prostor v soupeřově krytí, se otočil a chtěl ho tvrdě udeřit do odhalených žeber.

Ale i když hraničář pravou rukou zavíral dveře, natáhl zatnutou levačku před sebe. Lehkým, přesně načasovaným pohybem odrazil Francisovu ruku stranou. Mnich se ohnal i levačkou, ale jen neškodně promáchl.

Francis se snažil dál bojovat a znovu zaútočil pravačkou. Hraničář ránu odvrátil stejně jako předtím, ale tentokrát zůstal prsty v kontaktu s Francisovou paží. Francisovi se to zdálo pomalé a snadné, ale náhle se tempo změnilo. Noční pták překroutil ruku přes mnichovo předloktí a trhl. Chytil Francise za pěst, takže ji zcela skryl ve své pravé dlani, a s hrozivou, nesmlouvavou silou zatáhl.

Strhl mnicha stranou a přitom mu ještě vyrazil dech krátkým úderem do levého boku. Mnich si uvědomil, jak nesmírně silná ta rána byla na to, že hraničář měl na rozmach jen několik palců. Narazil do dveří a snažil se vzpamatovat, ale Noční pták, který ho stále pevně svíral, mu škubl rukou nahoru a bylo slyšet prasknutí kosti v lokti. Přes Francise se přelévaly vlny bolesti. Zlomená ruka mu vyletěla prudce nahoru, jak zády narazil na dveře. Obrovský hraničář byl hned u něj a dvakrát ho udeřil do žaludku. Mnich se zlomil v pase a vzápětí dostal do hrudi levou pěstí úder, který ho zvedl ze země.

Následoval ohnivý útok zprava a zleva, a Francis jen poskakoval, opřen o dveře.

Skončilo to stejně náhle, jako to začalo. Noční pták o krok ustoupil a nechal Francise opřeného o dveře, s jednou rukou přitisknutou na břichu a druhou bezvládně visící. Mnich vzhlédl právě včas, aby uviděl blížící se levý hák. Dopadl mu přímo na čelist. Hlava mu prudce odletěla do strany a on se skácel zády na tvrdou podlahu.

Celý svět se potápěl do temnoty, když se nad něj nahnul ten velký muž. „Nezabíjej ho!“ uslyšel z obrovské dálky.

Noční pták Jojonaha okamžitě umlčel, neboť nechtěl, aby byl jeho hlas poznán. Uvolnil se, když uviděl, že jeho oběť upadla do bezvědomí. Rychle dal mnichovi na hlavu pytel, pobídl Jojonaha, aby ho svázal, a potom vletěl do Strážcovy cely.

„To ti trvalo, než jsi mě našel!“ řekl kentaur radostně.

Elbryan byl pohledem na něj zcela přemožen. Byl šťastný, protože kentaur byl skutečně naživu a vypadal zdravěji, než mohl hraničář doufat.

„Páska,“ vysvětlil kentaur. „Kus dobré magie!“

Elbryan k němu přiběhl, objal ho a pak, připomenuv si, že nemají mnoho času, šel k řetězům.

„Doufám, že jsi našel klíč,“ řekl kentaur. „Tyhle nezlomíš.“

Elbryan sáhl do váčku a vytáhl červený gel, který použil na strom při bitvě s gobliny. Rozbalil balíček a gelem potřel kentaurova pouta.

„No jo, máš tu stejnou věc, kterou jsi použil v Aidě,“ řekl kentaur potěšeně.

„Musíme si pospíšit,“ poznamenal Jojonah, vcházeje do místnosti. Když ho Strážce uviděl, rozohnil se, ale Elbryan mu rychle vysvětlil, že to není nepřítel.

„Byl s těmi, kteří mě vytáhli z Aidy,“ vysvětlil Strážce. „S těmi, kteří mě dali do řetězů.“

„A nyní je s těmi, kteří tě z nich chtějí vysvobodit,“ dodal rychle hraničář.

Strážcův výraz změkl. „Jo, to je pravda,“ vzdal se. „A taky mi dal na cestu dudy.“

„Nejsem tvůj nepřítel, šlechetný Strážce,“ pravil Jojonah s úklonou.

Kentaur přikývl, otočil se a nevěřícně zamrkal, když mu jedna ruka odpadla ze zdi. Elbryan tam stál s Bouří v ruce a právě se připravoval přeseknout řetěz držící Strážcovu zadní nohu.

„Dobrý meč,“ poznamenal Strážce. Než se nadál, měl nohu volnou.

# # #

„Běž za Elbryanem,“ řekla Pony. Stále klečela u Pettibwina těla, ale náhle rezolutně narovnala záda.

„Pochybuji, že mě potřebuje,“ odvětil elf.

Pony se zhluboka nadechla. „Ani já tě nepotřebuji,“ řekla a Juraviel pochopil, že chce být sama. Všiml si, že má opět v ruce

kámen. Bylo to znepokojující, ale nakonec uznal, že jí musí věřit. Jemně ji políbil do vlasů a vyšel z cely. Postavil se na stráž v chodbě.

Pony se snažila ovládat. Položila ruku na Pettibwinu oteklou tvář a jemně, láskyplně ji hladila. Zdálo se jí, jako by se mrtvá žena uklidnila. Z tváře jí trochu zmizela bledost.

Potom Pony něco ucítila. Zmátlo ji to. Zřejmě v touze po Pettibwě nechtěně vklouzla do kamene duší, který držela v ruce. Podvolila se tomu, zavřela oči a snažila se soustředit. A pak uviděla trojici duchů, jak brousí po místnosti. Jeden z nich byl starý muž.

Tři duchové: Pettibwa, Graevis a Grady?

Ta myšlenka ji jak ohromila, tak naprosto zmátla. Nebyla si jistá a moudře přerušila spojení s kamenem duší. Otevřela oči a pohlédla na Pettibwu, aby zjistila, že se na ni žena dívá!

„Co je to za magii?“ zamumlala Pony. Copak se podvědomě natáhla po Pettibwině duchu tak silně, že ho přivolala zpět? Byla by taková reakce vůbec možná?

Dostala svou odpověď, když se Pettibwiny oči rozhořely démonickým plamenem a z její otevřené pusy vyšlo hrdelní zavrčení.

Pony v hrůze ustoupila. Byla příliš vyděšená na to, aby mohla reagovat, a její zděšení ještě vzrostlo, když se Pettibwiny zuby protáhly v tesáky. Tělo se posadilo, napuchlé ruce vystřelily vpřed a s nadlidskou silou chytily Pony okolo krku. Vystrašená mladá žena bojovala a snažila se rukama otočit do úhlu, kde by mohla vysvobodit hlavu, ale nedařilo se jí uniknout démonovu silnému sevření.

Vtom se však objevil Juraviel, tenkým mečem šlehl po Pettibwině paži a rozsekl ji. Z rány se vyvalil hnis a sražená krev.

# # #

Elbryan chtěl právě odseknout poslední Strážcův řetěz, když k jeho uším dolehl Ponyin výkřik. Tvrdě Bouří udeřil, otočil se na podpatku, a než řetěz dopadl na podlahu, udělal už několik kroků. Jojonah byl za ním. Elbryan plnou rychlostí vyběhl ze zatáčky a z cely Graevise uslyšel hluk. Rozkopl dveře.

A pak se ohromeně zastavil, protože oživlá mrtvola si překousala zápěstí, za něž byla připoutaná, a vyrazila k hraničáři. Oči jí plály a z ruky jí stříkala krev.

Elbryan chtěl jít za Pony – to ze všeho nejvíc –, nemohl však odběhnout. Trochu se uklidnil, když uviděl, jak Jojonah pádí k Pettibwině cele. Tasil Bouři a zaútočil. Nevšímaje si krve stříkající z pahýlu, zuřivě sekal po natahujících se pažích mrtvoly.

# # #

„Moje máma," opakovala Pony a padla na stěnu, zatímco Juraviel s netvorem bojoval. Uvědomovala si, že by měla jít elfovi na pomoc nebo že by měla použít kameny – možná kámen duší, který by vyhnal z Pettibwina těla ducha démona. Ale nemohla nic dělat, nemohla překonat hrůzu, kterou cítila, když viděla svou adoptivní matku v tomto stavu!

Nutila se ke klidu, říkala si, že se musí dostat do hematitu a že musí poznat původ tohoto tvora. Ale než se stačila pohnout, Juraviel sekl dopředu, přímo mezi natahující se ruce, a bodl oživlou mrtvolu do srdce. Ten pohled zmrazil Pony na místě.

Démon se divoce smál, sundal elfovi ruku z jílce a pak ho srazil stranou.

Elf přijal ránu a pohyboval se s ní ještě předtím, než dopadla. Zmenšil tak sílu úderu. Zamával křídly, otočil se ve vzduchu, dopadl na nohy a opět stanul démonovi tváří v tvář. Démon měl stále v hrudi meč.

Pak vběhla do cely další postava. Jojonah bez zpomalení naběhl do démona a narazil ho svou vahou do zadní zdi.

A pak vešel Strážce. Nyní bylo v cele plno!

„Co se děje?" vydechl kentaur.

Démon s nepozemským zařváním odhodil Jojonaha, ale Strážce našel své odpovědi velice rychle, a když se netvor rozběhl, kentaur se otočil a dvakrát ho kopl zadníma nohama, čímž ho narazil zpátky na zeď. Pak se kentaur přesunul přímo k němu. Kopal předníma nohama, rozdával rány pěstí a jeho náhlý útok démona tak zaskočil, že se ani nestačil bránit.

„Dostaň ji odsud,“ nařídil Juraviel Jojonahovi, a když vzal mnich Pony do náručí, zvedl elf luk, zamířil a čekal.

Měsíce kentaurovy frustrace vycházely ven, když znovu a znovu útočil na démona, trhal mu tělo na kusy a kosti lámal na kousky. Ale netvor nevypadal, že by mu to vadilo, stále se snažil Strážce chytit.

Pak se mu však do rudě planoucího oka zabořil šíp a démon zahýkal.

„To se ti nelíbilo, co?!“ zvolal kentaur, využil příležitosti k otočce a kopl démona zadníma nohama do obličeje. Hlava, která už byla přitlačená na stěnu, explodovala, ale tělo se stále snažilo bojovat a ruce divoce mávaly.

# # #

Jojonah donesl Pony do chodby a posadil ji na podlahu.

„Zatracená potvoro, padni a zemři!“ uslyšel Elbryanův hlas z další cely.

Mnich běžel ke dveřím a pak se odvrátil. Se znechuceným výrazem naznačil Pony, aby tam nechodila.

V cele Elbryan sekal Bouří. Opustil svůj normální bojový styl, protože tvora několikrát bodl, a to hluboko, ale nemělo to žádný účinek. A tak na to šel konvenčnějším stylem. Vzal meč oběma rukama a máchal jím v devastujících kruzích.

Jednu ruku démona usekl pod loktem, druhou u ramene.

Netvor stále útočil, ale další seknutí Bouře ho zpomalilo a hraničář našel potřebnou rovnováhu.

Jojonah se odvrátil, když Elbryan uťal démonovi hlavu. Když se podíval zpět, jeho odpor se ještě znásobil, protože hlava, která ležela u zdi, se stále dívala planoucíma očima a kousala do vzduchu! A tělo pokračovalo v útoku.

Elbryan je odrazil pěstí, pak znovu obouruč sevřel Bouři, otočil se a odsekl jednu nohu. Tělo se svalilo na zem, kopalo zbylou nohou, mávalo pahýlem ruky a hlava opodál stále naprázdno kousala.

Oheň v očích však slábl a Elbryan si najednou uvědomil, že boj je u konce. Běžel do chodby, minul Jojonaha, Strážce a Juraviela, kteří vycházeli z první cely, a objal hysterickou Pony.

„Pořád kope,“ řekl Strážce Jojonahovi, když mnich uviděl Pettibwino tělo, jehož trup se opíral o zeď a ruce škrábaly po kameni.

„Ale neví, na kterou stranu se má obrátit,“ dodal kentaur a zavřel dveře.

Jojonah šel k hraničáři a ženě. Pony se ohromně rychle dala dohromady.

„Duchové démonů,“ vysvětlil mnich a díval se přímo na Pony. „To nebyly duše Graevise a Pettibwy.“

„Viděla jsem je,“ zamumlala Pony, lapajíc po dechu, s drkotajícími zuby. „Viděla jsem je přicházet, ale byli tři.“

„Tři?“

„Dva stíny a starý muž,“ objasnila. „Myslela jsem, že je to Graevis, ale neviděla jsem ho jasně.“

„Markwart,“ vydechl Jojonah. „On je sem přivedl. A jestli jsi je viděla, pak…“

„Pak on viděl tebe,“ řekl Elbryan.

„Musíme se odsud rychle dostat,“ zvolal Jojonah. „Markwart je na cestě. A s armádou bratrů za zády. O tom není pochyb!“

„Poběžte,“ řekl Elbryan a postrčil Jojonaha k staré chodbě, která je přivedla na toto prokleté místo. Ohlédl se do tunelu, kde zanechali stráže, a pak se zařadil na konec. Pony byla po jeho boku. Pohybovali se tak rychle, jak jim to úzké, spletité chodby dovolovaly, a brzy byli u zavřených dveří k dokům a u spuštěné padací mříže.

Mistr Jojonah se vrhl ke klice, ale Pony, která se uklidnila a na tváři se jí objevilo zachmuřené odhodlání, ho zadržela. Vytáhla malachit, ještě jednou padla do jeho magie, a přestože byla unavená a emocionálně vyčerpaná, svůj vztek vrhla do kamene. Skoro bez úsilí znovu zvedla mříž.

Elbryan šel ke dveřím, zvedl petlici a otevřel jedno křídlo.

„Podrž petlici nad západkou,“ nařídila Pony. „Rychle.“

V jejím hlase bylo slyšet námahu, a tak Jojonah a Strážce proběhli ke dveřím, zatímco Juraviel šel k Pony a vedl ji. Když prošli okolo Elbryana dveřmi ven, zvedla druhou ruku s magnetitem a padla i do jeho magie.

Padací mříž se nad Elbryanovou hlavou nebezpečně pohnula, jenže Jojonah, jenž chápal, co chce žena udělat, přešel k ní, vytáhl jí magnetit z ruky a posílil magnetickou sílu, působící skrz dveře na kovový mechanismus zámku. Pony znovu plně padla do malachitu a ustálila mříž, když Elbryan také vyšel ven.

Hraničář zavřel dveře a Jojonah propustil magii magnetitu. Vydechl si, když petlice padla přes dveře. Pak Pony pomalu, zlehka spustila mříž, aby to vypadalo, že se s ní nehýbalo.

Otočila se a zamrkala, poněvadž se před ní objevilo ranní slunce, prodírající se těžkou mlhou halící záliv Všech svatých. Příliv ještě nenastal, ale už přicházel, a tak rychle vyrazili na pláž a zpět po stezce ke koním.

# # #

Otec opat, prskaje vztekem, přes protesty dvou tuctů mnichů pobíhajících okolo něj, první proletěl dveřmi k celám.

Tam ležel zmlácený Francis, na hlavě měl pořád navlečený pytel a snažil se vstát za pomoci jednoho ze strážců, které Elbryan přemohl. Dál v chodbě, ve dveřích cel, ležela těla zničených Chilichunkových. Pettibwino se stále zmítalo na zemi, jak démon bojoval. Blížil se jeho konec.

Markwart nebyl překvapen, protože viděl narušitele, ženu klečící nad Pettibwou, při eskortě démonů, ale ostatní mniši takovou scénu neočekávali. Někteří křičeli a omdlévali, zatímco jiní padli na kolena a modlili se.

„Naši nepřátelé k nám přivedli démony,“ křičel Markwart a ukazoval na ženino tělo. „Bojoval jsi dobře, bratře Francisi!“

S pomocí jednoho mladšího bratra se Francis konečně dostal z pout a pytle. Začal vysvětlovat, že moc nebojoval, ale zmlkl, když uviděl Markwartův pohled. Francis si nebyl jist, o co jde. Neviděl předtím oživlá těla Chilichunkových a nevěděl jistě, kdo démony zničil. Ale měl o tom jistou představu, která ho vedla k zamyšlení.

# # #

Elbryan byl celý nesvůj, dokonce byl zděšen, když pozoroval, jak Pony jde. Chroptěla, ale ne vyčerpáním, i když musela být z používaní magie unavená, nýbrž vztekem. Hraničář se držel u ní, podpíral ji, kdykoliv to stezka dovolovala, ale skoro se na něj nedívala, jenom mrkala přes slzy a s pevně sevřenou čelistí šla vpřed.

U koní Pony metodicky sebrala zbývající kameny.

Jojonah se nabídl, že na Strážce použije hematit, jestliže mu žena jeden půjčí, ale kentaur ten nápad odmítl dřív, než mohla Pony odpovědět. „Jenom se potřebuju trochu najíst," řekl, a opravdu vypadal dost zdravě, možná jen trochu hubenější, než když ho viděli naposledy. Poplácal si na paži, na červenou elfí pásku. „Dal jsi mi dobrý dar," řekl Elbryanovi s mrknutím.

„Naše cesta bude dlouhá a rychlá," varoval ho hraničář, ale Strážce si jenom poplácal břicho a smál se. „Běhám teď rychleji, protože nemám žádný břich," prohlásil radostně.

„Potom tedy vyrazíme," řekl hraničář. „Než mniši vyjdou z opatství a začnou nás hledat. A musíme mistra Jojonaha dostat včas do Sv. Kamene."

„Jeďte na Ohnivci," pobídla Pony mnicha a vzápětí mu podala uzdu.

Jojonah ji bez protestu přijal, protože bylo jasné, že žena, která byla lehčí, by měla jet na kentaurovi.

Avšak Pony je všechny překvapila, když se neotočila ke Strážci, ale zpět k opatství, a běžela tam, s kameny v ruce.

Elbryan ji chytil po dvaceti yardech a musel ji strhnout na zem, aby ji zastavil. Nyní plakala, ramena se jí třásla vzlyky, ale zuřivě bojovala, snažila se osvobodit a dostat se do opatství, aby se mohla pomstít.

„Nemůžeš je porazit," řekl hraničář a pevně ji držel. „Je jich moc a jsou moc silní. Ne teď."

Pony pokračovala v boji, dokonce mu nechtěně zaryla nehty do obličeje.

„Nemůžeš prokazovat Avelynovi takovouto neúctu," řekl, a to ji zastavilo. Lapajíc po dechu se na něj nejistě podívala. Plakala.

„Dal ti kameny, aby byly v bezpečí," vysvětloval Elbryan. „Jestli se vrátíš do opatství, budeš poražena a kameny padnou do rukou

našeho a Avelynova nepřítele. Zmocní se jich ten, který způsobil trápení a bolest Chilichunkovým. To bys chtěla?“

Zdálo se, že ji opustila všechna síla. Padla mu do náručí a zabořila tvář do jeho hrudi. Jemněji dovedl zpět k ostatním a vysadil ji na Strážce. Za ni se posadil Juraviel, aby ji případně držel na místě.

„Dej mi sluneční kámen,“ vyzval ji Elbryan, a když to udělala, podal jej Jojonahovi s tím, aby blokoval magii, která by je mohla hledat. Jojonah ho ujistil, že je to velice snadné, a tak šel hraničář k Tanečníkovi, vyskočil na něj a zaujal vedoucí pozici. Skupina vyrazila cvalem, a než se slunce vyšplhalo vysoko na oblohu, zanechala opatství mnoho mil za sebou.

# # #

„Najděte je!“ běsnil otec opat. „Prohledejte každou chodbu, každou komnatu! Všechny dveře zavřít a hlídat! Hned!“

Mniši začali pobíhat kolem, někteří se vraceli, odkud přiběhli, aby zburcovali ostatní.

Když se k Markwartovi dostala zpráva, že zadní dveře nebyly otevřeny, pátrání v knihově zesílilo. V poledne už byl prohledán každý kout opatství. Rozzuřený Markwart ustanovil velkou kapli jako centrální stanoviště pro podávání zpráv. Byl obklopen mistry, z nichž všichni měli na povel určitý počet mnichů.

„Museli přijít a odejít dveřmi k dokům,“ hádal jeden mistr, což byl názor, který sdílelo mnoho z nich. Jeho vedoucí průzkumník se vrátil, aby ho informoval, že žádné další dveře v opatství neukazují stopy po vniknutí.

„Ale ty dveře byly zavřené na petlici. Taková překážka se zvenčí nedá překonat,“ podotkl jiný mistr.

„Pokud nepoužili magii,“ upozornil jiný.

„Nebo pokud někdo z opatství na ně nečekal, neotevřel jim a potom za nimi nezavřel,“ řekl Markwart, a ta možnost všechny zneklidnila.

Když bylo jasné, že nepřátelé jsou už dávno pryč, Markwart nařídil polovině mnichů z pátracích skupin a dalším dvěma tuctům, aby pátrali pomocí magie, s hematitem a křemenem.

Věděl, že je to zbytečné, protože konečně poznal pravou vynalézavost a sílu svých nepřátel. S bezmocností se dostavil hlubší vztek, než jaký kdy poznal. Myslel, že takový hněv nikdy nepřekoná.

Pozdě odpoledne se poněkud uklidnil, poněvadž vyslechl Francise a další dva mnichy, kteří byli na stráži u cel, a dozvěděl se více o narušitelích. Jeden z nich se v opatství vyznal.

Možná že nakonec kentaura a Chilichunkovy potřebovat nebude. Možná bude moci obvinit někoho z řádu. Možná by mohl na dotyčného svalit vinu i za původní krádež kamenů. Bude teoretizovat o konspiraci v církvi. Už měl jasno. Nyní měl obětního beránka.

A Je'howith přivede kontingent Srdcové brigády.

Markwart té noci stál ve své komnatě a zíral z okna. „Uvidíme," řekl a na tváři se mu rozlil úsměv. „Uvidíme."

# # #

„Vy ani nepožádáte o kameny?" řekla Pony, stojící na ulici v Palmarisu s Elbryanem a mistrem Jojonahem. Skupina přistála ráno severně od města, poté co se přeplavila přes Masur Delaval s kapitánem Al'u'metem na *Saudi Jacintě*, která naštěstí stále kotvila v Amvoy. Al'u'met souhlasil s tím, že Jojonahovi pomůže, aniž by se vyptával či chtěl zaplatit, a slíbil, že o jejich převozu nepronikne ven ani slovo.

Juraviel a Strážce byli stále na severu, zatímco Elbryan, Pony a Jojonah vešli do Palmarisu. Mnich se chtěl vrátit do opatství a druzí dva chtěli zkontrolovat své přátele.

„Posvátné kameny byly předány do dobré péče," odpověděl Jojonah s upřímným úsměvem. „Má církev vám mnoho dluží, ale obávám se, že od otce opata Markwarta se odměny nedočkáte."

„A vy?" zeptal se Elbryan.

„Půjdu se vypořádat s tím, který není tak lstivý, ale je stejně zlý," vysvětlil Jojonah. „Litujte všechny mnichy, že ztratili opata Dobriniona a dostali místo něj De'Unnera."

Rozloučili se jako přátelé. Jojonah šel do opatství a Elbryan s Pony se procházeli po Palmarisu a snažili se získat nějaké informace. Čiré štěstí jim přivedlo do cesty Belstera. Zakřičel radostí, když uviděl, že jsou naživu.

„Máš nějaké informace o Rogerovi?“ zeptal se hraničář.

„Jel na jih s baronem,“ odvětil Belster. „Ke králi.“

Ta zpráva je nesmírně potěšila a naplnila je nadějí, protože smrt barona Palmarisu se ještě lidem nedonesla.

S Belsterem v závěsu je Pony vedla k hostinci U Cesty, který byl jejím domovem po zničení Dundalis. Když se na hospodu podívala, zabolelo ji srdce. Nemohla tu zůstat. Prosila Elbryana, aby šli z města pryč, zpět na sever, kam patří. Hraničář souhlasil, ale nejprve se otočil k Belsterovi. „Běž dovnitř,“ pobídl hospodského. „Chtěl jsi zůstat v Palmarisu. Budou potřebovat pomoc při vedení hospody. Nenapadá mě nikdo, kdo by se pro to hodil lépe než ty.“

Než mohl hospodský odmítnout, všiml si, jak se hraničář významně dívá na Pony.

Pak pochopil.

„Prý je to nejlepší hospoda v Palmarisu,“ řekl.

„Byla,“ dodala Pony zachmuřeně.

„A zase bude!“ řekl Belster vesele. Poplácal Elbryana po rameni, objal Pony a pak radostným krokem vyrazil k hospodě.

Pony ho pozorovala, dokonce se usmála a vzhlédla k Elbryanovi. „Miluji tě,“ řekla tiše.

Hraničářjí úsměv vrátil a jemně ji políbil na čelo. „Pojď,“ řekl, „čekají na nás přátelé.“

Epilog

Ráno bylo svěží a chladné, i přes sluneční paprsky přicházející z východu. Vítr nebyl tak studený, ale Pony jej cítila každým kouskem nahého těla, když tančila *bi'nelle dasada* mezi spadaným barevným listím. Tohoto rána nebyla s Elbryanem. Už po mnoho dní s ním nebyla, protože ráda cvičila sama a využívala tanec jako meditaci, čas, kdy může uniknout od svého zármutku a viny. Viděla Pettibwu a Graevise, dokonce i Gradyho. Pamatovala si na dny svého mládí a vyvolávala si vzpomínky. I přes tíhu viny, kterou nesla, chápala, že neudělala nic špatného, že si jen vybrala cestu, kterou by si vybrala znovu.

A tak tančila, každé ráno, a plakala. Ale když se zármutek zmírnil a rozum potlačil její vinu, zbyl jí jen…

Vztek.

Vůdce církve Abellikánů byl její nepřítel. Začal válku, již Pony nechtěla. Avelyn jí dal kameny a díky této důvěře se cítila dobře vyzbrojená.

V perfektní rovnováze se otočila, přičemž rychlými kroky rozhodila listí. Meditace byla hluboká a silná. Byl to podobný pocit, jako když padá do kamenů. Sílila.

Nechtěla se té stěně vzteku vyhýbat. Hodlala se jí probourat.

# # #

Toho roku přišla zima brzy. V polovině kalemberu se již na rybnících severně od Caer Tinelly leskl led a ráno často halil zemi jemný poprašek sněhu.

Dál na jihu se nad zálivem Všech svatých stahovaly mraky a hrozily zimní vichřice. Voda získala temnější barvu, jež kontrastovala s bílými zpěněnými hřebeny vln narážejících do útesů. Jen dva z opatů účastnících se Sboru – Olin ze Sv. Bondabruce v Entelu a abatyše Delenia ze Sv. Gwendolyn – přijeli po moři a oba plánovali zůstat Markwartovými hosty po zbytek zimy, protože jen málokterá loď by se v tuto roční dobu odvážila do tak zrádných vod.

I přes shromáždění tolika hodnostářů a zprávách o konci války, byla nálada v opatství poměrně ponurá, stejně jako počasí. Mnoho opatů bylo osobními přáteli opata Dobriniona. A také měli všichni pocit, že tento Sbor bude nabitý událostmi, možná dokonce rozhodující pro budoucnost církve. Jmenování mistra De'Unnera opatem Sv. Kamene a zprávy o studentovi devátého ročníku povýšeném na čekatele byly záležitosti, které se budou dlouho probírat a budou mít mnoho odpůrců.

A všichni také věděli o dalších „hostech", kteří se zúčastní Sboru, o kontingentu vojáků z Ursalu, mužů nelítostné Srdcové brigády. Král je půjčil opatu Je'howithovi ze Sv. Honce. Taková doprovodná síla nebyla bez precedentu, ale vždy signalizovala nastávající potíže.

Tradice přikazovala, že Sbor se shromáždí po večerních modlitbách patnáctého dne v měsíci. Všichni mistři a opati stráví předešlý den v rozjímání a budou se připravovat na nadcházející shromáždění. Mistr Jojonah si to vzal k srdci, zavřel se v malé místnosti, která mu byla přidělena, klekl si u postele a modlil se v naději, že najde nějaké božské vedení. Během měsíců ve Sv. Kameni byl tichý a nečinný. Nedělal nic, čím by nového opata rozzlobil nebo čím by mu jen naznačil, co se skrývá v jeho srdci. Samozřejmě že dostal vynadáno za to, že opustil De'Unnera na cestě, ale po jediné hrubé konfrontaci už se o tom nemluvilo – alespoň ne před Jojonahem.

Nyní přicházela jeho šance, možná jeho poslední šance. Jak ale najít odvahu k tomu, aby se otevřeně postavil opatu Markwartovi? Slyšel o plánovaném programu Sboru málo, ale měl podezření – obzvláště kvůli přítomnosti vojska –, že Markwart využije shromáždění, aby formálně prohlásil Avelyna kacířem.

Markwart měl k tomuto kroku spojence, silné spojence, jenomže Jojonah věděl, co mu káže jeho svědomí, jestliže to Markwart opravdu udělá.

Ale co když ne?

Doručili mu ke dveřím oběd, s jedním zaklepáním, jak nařídil. Šel sebrat jídlo a překvapilo ho, když v chodbě uviděl stát Francise s podnosem.

„Takže ty řeči jsou pravda," pravil Jojonah poněkud znechuceně. „Gratuluji, bratře čekateli. Jak nečekané." Jojonah vzal podnos, ale jednou rukou držel dveře, jako by je chtěl zavřít.

„Slyšel jsem vás," řekl Francis tiše.

Jojonah naklonil hlavu na stranu, jako by nerozuměl.

„V celách," dodal Francis.

„Opravdu, bratře, nevím, o čem mluvíš," řekl Jojonah slušně a o krok ustoupil. Začal zavírat, ale Francis se rychle vetřel dovnitř.

„Zavřete," řekl Francis tiše.

Jojonah chtěl nejdřív mladého mnicha slovně zpracovat, ale nemohl Francisovo prohlášení ignorovat, a tak jemně dovřel dveře, přesunul se k posteli a položil tác na malý stůl.

„Vím, že jste nás zradil," řekl Francis vyrovnaně. „Ještě jsem však nezjistil, kdo vám otevřel dveře a pak je za vámi zavřel, protože vím, kde byl bratr Braumin Herde."

„Možná to byl Bůh, kdo je vpustil dovnitř," řekl Jojonah suše.

Francis se k němu otočil. Ten vtip se mu vůbec nelíbil.

„Snad chcete říct, kdo vpustil vás," prohlásil pevně. „Slyšel jsem vás, než jsem ztratil vědomí, a ujišťuji vás, že váš hlas dobře znám."

Jojonah se přestal usmívat a zatvářil se odhodlaně.

„Možná jste měl toho muže nechat, aby mě zabil," řekl Francis.

„Pak bych byl stejný jako ty," odvětil Jojonah tiše. „A toho se bojím víc než jakéhokoliv trestu, víc než samotné smrti."

„Jak to můžete vědět?" zafuněl Francis, třesa se vztekem. „Jak můžete vědět, že jsem to byl já, kdo zabil Gradyho Chilichunka na cestě?"

„Nevěděl jsem to," odpověděl překvapený, znechucený Jojonah.

„Ale právě jste řekl –" začal se hádat Francis.

„Mluvil jsem o tvém chování, ne o konkrétních činech,“ přerušil ho Jojonah a zpytavě se na něho zadíval. Poznal, že ten muž je uvnitř rozervaný.

„Na tom nezáleží,“ poznamenal Francis a mávl rukou. „Byla to nehoda. Nemohl jsem to vědět.“

Sám těm slovům ani na okamžik nevěřil. Jojonah to pochopil, a proto už nic neřekl, když Francis vyklopýtal z místnosti.

Jojonah se ani neobtěžoval sníst jídlo. Musel stále myslet na Francisova slova. Věděl, co přijde, a tak se vrátil k posteli a modlil se. Byla to spíše zpověď zatraceného muže než žádost o vedení.

Té noci začal Sbor nezáživným představováním opatů a jejich mistrů. Tato pompézní ceremonie měla trvat až do rána a byla to jediná událost, které se měli zúčastnit všichni mniši. Ve velkém sále jich stálo víc než sedm set a spolu s nimi i vojáci.

Jojonah to pozoroval ze zadní řady blízko u východu.

Snažil se Markwarta sledovat. Ten se po úvodní modlitbě a pozdravu vytratil do stínů v rohu místnosti. Obřad pokračoval a Jojonah nejednou pomyslel na útěk. Jak dlouho by byl pryč, než by si Markwart a všichni uvědomili, že tam není?

To by samozřejmě bylo snadné.

Očekával, že tato noc proběhne bez událostí, a těšil se na další den ve své komnatě, kdy se bude modlit, ale potom zadržel dech, když se na pódium vyšplhal Markwart. Blížil se úsvit.

„Existuje jedna záležitost, o které je třeba promluvit, a to ještě před přestávkou,“ začal otec opat. „Je to věc, kterou musí slyšet i mladší mniši.“

Jojonah se dal do pohybu, obcházel lavice směrem ke středu místnosti. Vybral si tento směr, protože tak půjde přímo kolem bratra Braumina. Když ho míjel, sehnul se.

„Poslouchej dobře,“ nařídil čekateli. „Zapamatuj si každé slovo.“

„Není žádným tajemstvím, jaká závažná věc, jaký zločin pošpinil Sv. Mere-Abelle a celou církev před několika lety. Tento zločin ukázal pravou hloubku zla, které vyvolalo démona daktyla a přineslo válku, která způsobila mnoho utrpení,“ pokračoval Markwart hlasitě a dramaticky.

Jojonah pomalu kráčel k čelu sálu. Mnoho hlav se po něm otočilo a dav za ním začal šumět, ale on tím nebyl překvapen, protože jeho sympatie k Avelynovi byly obecně známé i mimo zdi Sv. Mere-Abelle.

Viděl Je'howithovy vojáky, kteří vypadali netrpělivě.

„Je nejdůležitějším prohlášením Sboru opatů," pokračoval otec opat, „aby tento muž, Avelyn Desbris, byl otevřeně a formálně označen zločincem, jednajícím proti církvi a státu."

„Chcete ho označit za kacíře, otče opate?" zeptal se opat Je'howith sedící v první řadě.

„Nic menšího," potvrdil Markwart.

Ze všech koutů se ozývalo mumlání. Jedni kroutili hlavami, druzí přikyvovali. Opati a mistři se sklonili k sobě a soukromě se domlouvali.

Jojonah polkl, protože si uvědomil, že jeho další krok ho přivede na okraj útesu. „Není to ten stejný Avelyn Desbris, kterému byla prokázána nejvyšší úcta církve Abellikánů?" zeptal se hlasitě a přitáhl tím pozornost všech, zejména bratra Braumina. „Nebyl to sám otec opat, který ho jmenoval připravovatelem svatých kamenů?"

„To už je dávno," řekl Markwart klidně a chladně. „Tím je to jen větší škoda a tím je jeho pád hlubší."

„Ano, hlubší pád," odsekl Jojonah a šel k pódiu, aby se setkal se svou Nemesis. „Ale není to Avelyn, kdo upadl."

Braumin Herde vzadu pokývl a odvážil se trochu usmát. Ze šepotu, který se okolo něj ozýval, se zdálo, že Jojonah si vede dobře.

„Myslíš tím, že nejenom Avelyn!" řekl pojednou ohnivě Markwart.

To Jojonaha zarazilo a dalo Markwartovi příležitost, aby znovu oslovil celé publikum. „Nechť je známo, že bezpečnost Sv. Mere-Abelle byla tohoto léta znovu narušena," zvolal otec opat. „Vězni, jež jsem přivedl, aby svědčili proti Avelynovi, byli uneseni."

Ze shromáždění zazněly překvapené výdechy.

„Nyní vám představím čekatele bratra Francise," oznámil Markwart. Jeho jméno nebylo shromáždění neznámé – vlastně bylo na pořadu. Bylo zapotřebí projednat předčasné povýšení.

Braumin Herde si začal kousat ret, když na Jojonahově tváři zpozoroval bolest. Vzpomněl si na svůj slib milovanému mistrovi a musel si připomínat, že je to tak, jak Jojonah předpověděl. Z lásky a úcty k němu zůstal potichu, i když měl pocit, že kdyby se Sbor přiklonil k Jojonahovi, pak by běžel a postavil se mu po boku.

Ale to se nestalo. Markwartovy otázky byly rychlé a pobízely Francise k popisu útěku vězňů. Francis detailně popsal Elbryana a pak potvrdil, že démoni opravdu ovládli těla Chilichunkových.

Poté se podíval přímo na Jojonaha.

A mlčel.

Jojonah nemohl uvěřit, že ho ten muž nezradil!

Ale Markwart měl stále převahu. Poděkoval bratrovi a propustil ho, protože ho použil jen na to, aby mohl povolat dalšího svědka, jednoho ze strážců, který, když se vzpamatoval, vylezl do chodby a který Jojonaha viděl a mohl to říci.

Jojonah ztichl. Věděl, že tentokrát vyslyšen nebude, i když bude hlasitý.

Pak přišel opat De'Unnero a vyprávěl zajímavě o jejich cestě a o tom, jak Jojonah uprchl. Časový rozvrh ukazoval, že mistr mohl jít do Sv. Mere-Abelle. „A také jsem mluvil s Neskem Reachesem, vůdcem karavany," řekl opat, „a ten potvrdil, že se k nim mistr nikdy nevrátil."

Jojonah pocítil zvláštní klid, přijetí faktu, že toto je bitva, kterou nemůže vyhrát. Markwart přišel velice dobře připravený.

Podíval se na fanatické vojáky a usmíval se.

Jako dalšího svědka povolal Markwart mladého mnicha, který se účastnil výpravy na Aidu. Ten bezpochyby vypoví, jak je Jojonah odehnal od Avelynova těla.

Všechno do sebe zapadalo a svědčilo proti němu.

„Dost!" vykřikl Jojonah a zarazil je tak. „Dost. Ano, byl jsem v tvém vězení, Markwarte!"

Výdechy se staly hlasitějšími a doprovázely je zlostné výkřiky.

„Osvobozoval jsem ty, kteří byli nezákonně a nemorálně uvězněni. Viděl jsem už dost tvé ďábelskosti. Viděl jsem, co jsi udělal laskavému – ano, laskavému! – Avelynovi. Viděl jsem to dobře v osudu *Vánku*!"

Mistr Jojonah se odmlčel a zasmál se. Každý opat, každý mistr a čekatel v tomhle sále znal osud *Vánku* a schvaloval jej, každý z nich byl spolupachatelem vraždy.

Jojonah věděl, že je ztracen. Chtěl proti Markwartovi ostře vystoupit, ukázat starý text popisující metodu sbírání kamenů a křičet, že bratr Pellimar, který byl také na cestě, byl zavražděn církví.

Ale nemělo to smysl a on nechtěl ztratit všechno. Podíval se pak na bratra Braumina, na muže, který převezme pochodeň, a usmál se.

Markwart znovu řval, že musí prohlásit Avelyna kacířem a že Jojonah, podle vlastního prohlášení, je zrádcem církve.

A pak opat Je'howith, druhý nejmocnější muž církve, vstal a na Markwartovo přikývnutí pokynul vojákům.

„Vlastními slovy potvrzuješ, že ses dopustil zrady církve a krále," prohlásil Je'howith, když mistra obklopili vojáci.

„Chceš se bránit?" Otočil se ke shromáždění. „Promluví někdo ve prospěch tohoto muže?"

Jojonah zíral na shromáždění, na Braumina Herdeho, jenž však zůstával potichu.

Pak se na něj vrhli vojáci a s požehnáním Markwarta také mniši. Bili ho a táhli pryč. Když byl vyvlečen ze dveří, uviděl bratra Francise, jak tiše stojí. Tvářil se zdrceně a bezmocně.

„Odpouštím ti," řekl mu Jojonah. „A zrovna tak Avelyn a Bůh." Skoro dodal, že mu odpouští i bratr Braumin, ale nemohl si dovolit mu tolik důvěřovat.

A pak byl pryč, vyvlečen z místnosti davem.

Mnoho z nich stále sedělo. Byli tiší a dost zaražení. Bratr Braumin také. Všiml si, že se na něho Francis dívá, a ten pohled mu vrátil.

Později toho dne byl Jojonah vysvlečen a postaven na otevřený vůz, který jezdil ulicemi vesnice Sv. Mere-Abelle. Jeho průvodci vykřikovali o jeho zločinech.

Lidé ho začali urážet a plivali na něj. Pak začali házet kameny. Jeden člověk přiběhl k vozu se zaostřenou holí a bodl mnicha do břicha, kde se otevřela obrovská rána.

Bratři Herde, Viscenti a Dellman, též ostatní mniši, opati a mistři to pozorovali – někteří s hrůzou, jiní s uspokojením.

Vozili Jojonaha po ulicích více než hodinu, a když ho vojáci vytáhli z vozu, byl dobitý a skoro v bezvědomí. Hodili ho na hranici a přivázali.

„Jsi svými činy zatracen," prohlásil Markwart před vzrušeným davem. „Nechť je ti Bůh milostiv."

Pak Jojonahovi hranici pod nohama zapálili.

Cítil, jak mu plameny olizují kůži, cítil, jak se mu vaří krev a plíce lapají po dechu. Ale jen na chvíli, protože zavřel oči a spatřil…

Bratra Avelyna, jak se k němu natahuje.

Jojonah nekřičel. Ani jednou nezasténal.

Pro Markwarta to bylo obrovské zklamání.

Braumin Herde pozoroval celou popravu a díval se na plameny, jež stoupaly okolo jeho nejdražšího přítele. Vedle něho se Viscenti a Dellman obrátili k odchodu, jenže Herde je chytil a nenechal je odejít.

„Buďte svědky," řekl. Tak se stali posledními třemi mnichy, kteří tu příšernou scénu opustili.

„Pojďte," pobídl je Braumin, když to skončilo a plameny uhasly. „Mám knihu, kterou musíte vidět."

V davu vesničanů byl také Roger. Od svého útěku z cesty na jih se dozvěděl mnoho věcí. Dozvěděl se i o monstru, které zničilo barona Bildeborougha. V posledních hodinách se dozvěděl o mistru Jojonahovi a o osvobození napůl muže, napůl koně. Zatímco z toho čerpal naději, tenhle pohled mu přinesl jen zoufalství a znechucení.

Ale díval se a pochopil, že otec opat církve Abellikánů je jeho nepřítelem.

# # #

Daleko, na sever od Palmarisu, Elbryan držel Pony u sebe. Seděli na kopci a hleděli na východ Sheily. Válka s monstry byla u konce, ale oba věděli, že válka s větším nepřítelem právě začala.

OBSAH

Část první
DIVOČINA

1. Další den 10
2. Sv. Mere-Abelle 21
3. Nepolapitelný Roger 41
4. U bran ráje 48
5. Hledání pravdy 68
6. Podcenění 87
7. Dlouhý noční boj 96
8. Zásah svědomí 115
9. Setkání starých přátel 130

Část druhá
HIERARCHICKÁ STUPNICE

10. Nejsvatější místo 142
11. Nepolapitelný Roger, předpokládám 173
12. Neočekávaní hosté 185
13. Nový nepřítel 198
14. Dobro a zlo 229
15. Pýcha 244
16. K pobavení otce opata 260
17. Prohlášení z nebes 274

Část třetí
DÉMON V NÁS

18. Nepřátelé církve 288
19. Změna směru 299
20. Sledování návnady 317
21. V útrobách Sv. Mere-Abelle 328
22. Jilly 339
23. Jiný bratr Francis 355
24. Vyjasnění 367

Část čtvrtá
CESTOU STÍNŮ

25. Rogerova volba 384
26. Nový opat 394
27. Vysvobození 404
28. Když povinnost volá 409
29. Hlad po bitvě 429
30. Hledání odpovědi 445
31. Alternativní cesty 458
32. Ponyina noční můra 470
Epilog 485

R. A. Salvatore

Duch démona

Z amerického originálu
THE DEMON SPIRIT
vydaného firmou Ballantine Books, a division
of Random House, Inc., New York v roce 1997
přeložili Kateřina Němcová, Tomáš Suchánek
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 892. publikaci v roce 2007
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Doporučená cena včetně DPH 349 Kč

ISBN 978-80-7174-670-6